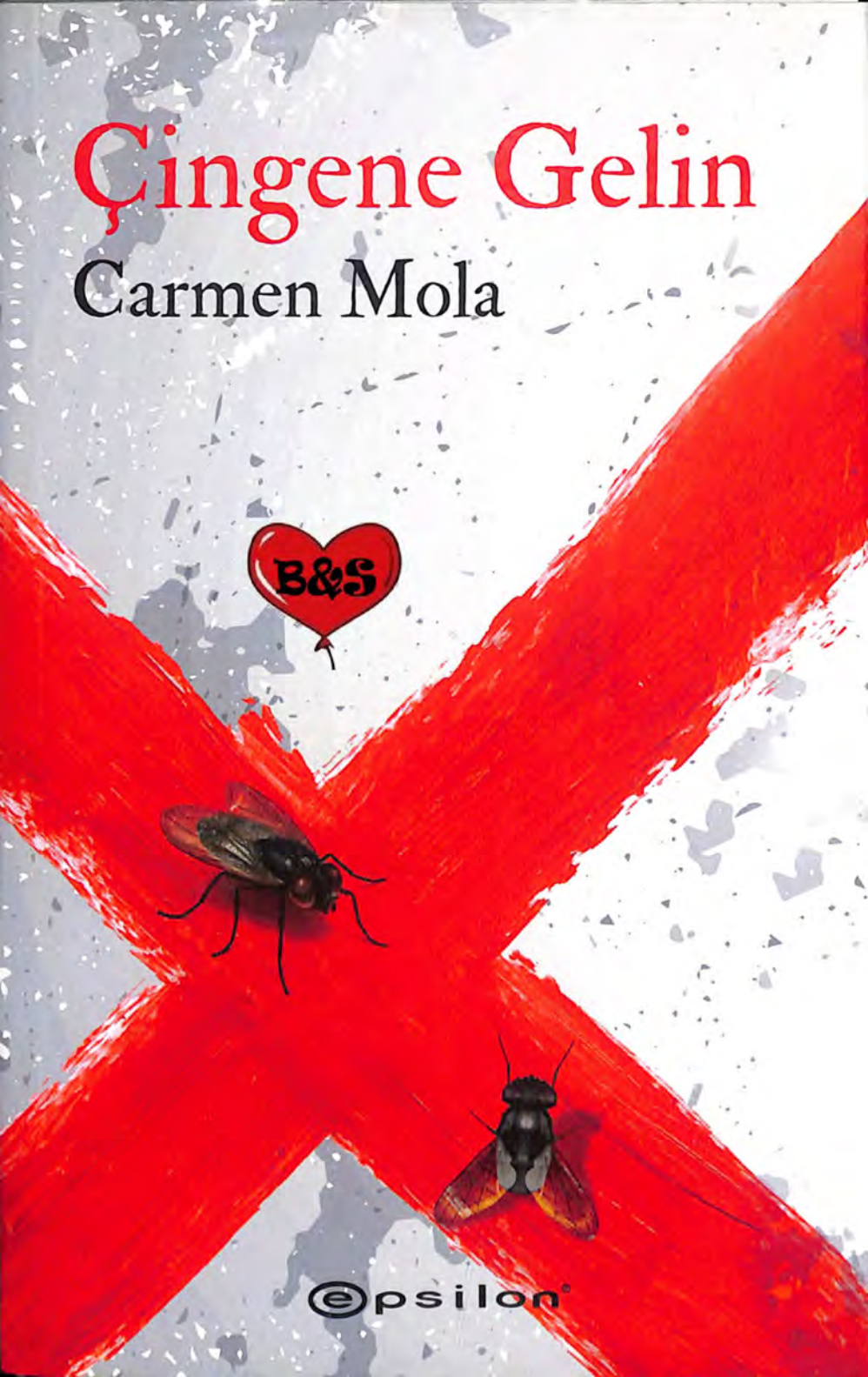
Çingene Gelin

Carmen Mola

Epsilon

Kafatası kurtçuklarla dolu bir ceset. Düğünlerine günler kala kan dondurucu bir yöntemle öldürülen iki kız kardeş.

Babası Çingene olmasına rağmen Çingene âdetlerine göre yetiştirilmemiş olan Susana Macaya, arkadaşlarının organize ettiği bekârlığa veda partisinden sonra sırra kadem basar. Ortadan kaybolduktan iki gün sonra bulunan cesedin, alışılmadık ve dehşet verici bir ritüelle işkenceye uğradığı ortaya çıkar. Bu cinayetin en şüpheli yanı ise Susana'nın kız kardeşi Lara'nın da yedi yıl önce, evlilik arifesinde aynı yöntemle cinayete kurban gitmiş olmasıdır. Lara'nın katilinin hapiste olması akıllarda soru işaretleri yaratır: Ya Lara'nın esas katili dışarıda serbestken içeride masum biri yatıyordur ya da birileri, Susana'yı öldürmek için kız kardeşinin cinayetinde kullanılan yöntemi taklit etmiştir.

Kendine has tavırlarıyla yetkin bir polis olan Dedektif Elena Blanco, acı dolu geçmişinin izlerini taşırken bir yandan da Çingene Gelin vakasının ardındaki sır perdesini aralamaya çalışır. Katilin kurbanlarına karşı uyguladığı acımasız yöntem tüylerinizi ürpertecek ve sizi polisiye türünde, İspanya'da ve pek çok ülkede adından söz ettiren yazar Carmen Mola'ya hayran bırakacak.

www.epsilonyayinevi.com
9 786051 738680
online alışveriş: kitap365.com
KDV'den muaftır.

Carmen Mola, yazarın takma adıdır. Kimliğini gizli tutmaya karar veren Madrid doğumlu yazar, edebiyat eleştirmenleri tarafından "İspanyol Elena Ferrante" olarak anılıyor. 2018 yılında, ilk romanı *Çingene Gelin* ile Dedektif Elena Blanco'nun başrolde olduğu bir kitap serisi başlattı. Roman çoksatanlar listesine girdi ve eleştirmenlerin beğenisini kazandı. On dile çevrilen kitap, yakında bir televizyon dizisine uyarlanacak.

2019 yılında yayımlanan *La Red Púrpura* serinin ikinci romanıdır ve uzun süredir beklenen üçüncü cildi *La Nena,* 2020 yılında yayımlanmıştır.

ÇİNGENE GELİN

Çingene Gelin
Orijinal Adı: *La Novia Gitana*
Yazar Adı: Carmen Mola
Çeviri: Nilüfer Demirbaş

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Cansu Akkoyun
Düzelti: İrem Genç
Kapak Tasarım: Şükrü Karakoç
Sayfa Tasarım: M. Aslıhan Özçelik

1. Baskı: Şubat 2021
ISBN: 978-605-173-868-0

© 2018, Carmen Mola
Translated from the original edition of Penguin Random House Grupo Editorial S.A.U., Barcelona, 2018
This edition has been published through the agreement with Hanska Literary&Film Agency, Barcelona, Spain.
Bu eserin yayım hakkı Ajans Letra aracılığıyla alınmıştır.
Bu eser, yayıncının izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Zafer Mah., 147. Sok., No: 9-13/A
Esenyurt/İstanbul
Tel: (212) 565 11 66
Sertifika No: 40970

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

CARMEN MOLA

ÇİNGENE GELİN

BİR CARMEN MOLA ROMANI

Çeviri: Nilüfer Demirbaş

Epsilon

BİRİNCİ BÖLÜM

ODADAKİ GÖKYÜZÜ

Sen burada benimleyken,
Bu odanın duvarları yok,
Ağaçlar var yalnızca, sonsuz ağaçlar.

Başlangıçta her şey bir oyun gibi görünüyor. Birisi küçük bir oğlan çocuğunu karanlık bir bodruma kapatmış ve çocuğun kendi imkânlarıyla oradan çıkması gerek. Yapılacak ilk şey ışık düğmelerini bulmak ama çocuğun öyle bir niyeti yok, çünkü her an birisinin gelip kapıyı açacağını düşünüyor.

Kapı açılmıyor.

Belki de bu bir direnç yarışmasıdır, ses çıkarmadan en uzun süre duran, yardım çağırmayan kazanır. Çocuk eski ahşap kapıya kulağını dayıyor. Bir motor sesi duyuyor, çalıştırılan ve uzaklaşan bir arabanın sesini. Artık yalnız olduğunu anlıyor. Eğer bağırmaya başlasa, bu karanlık, nem ve toz dolu odada kendi sesinin yankısını duyabilir. Ama o kadar korkuyor ki ağlayamıyor bile.

Şimdi ışık düğmesini bulması gerekiyor. Duvara dokunuyor. Merdivenlerden yavaşça iniyor, yavaşça inmeli yoksa düşebilir. Tavanda muhtemelen bir lamba vardır, öyle olmak zorunda. Odada yalnızca bir tane pencere var, dar ve uzun bu pencere duvarın üst kısmında ama güneş bir saat önce battığından şu an yalnızca gecenin ilk gölgeleri görülüyor.

Pencerenin neden kapalı olduğunu bilmiyor.

Karanlıkta el yordamıyla adımlarını atarken bir çamaşır makinesine çarptığını fark ediyor. Çalışıp çalışmadığını görmek için aklından bir an makineyi çalıştırmayı geçiriyor, sırf içeride dönen suyun sesi kendisine arkadaşlık etsin diye. Ama makineyi çalıştırmıyor. Çevresini keşfetmeye devam ediyor, tek eliyle duvardan destek alıyor. Tek istediği ışık düğmesini bulmak ama bu sırada eliyle bir şeye çarpıyor ve bir küreğin yere düşerken çıkardığı tangırtı duyuluyor.

Çocuk ağlamaya başlıyor. Bu yüzden de bir başka köşeden gelen tekdüze inlemeyi duyması biraz zaman alıyor. Bu odada yalnız değil. Saklanan bir hayvan var. Bu onu ilk duyuşu değil, buraların gecelerinden biliyor bu sesi: Ulumalar, inlemeler o kadar kuvvetli ki bir kurt olduğunu düşünmeye başlıyor. Yalnızca çiftlik evinin bodrumuna girmiş bir köpek bu, burası odasının camından görebildiği ama girmesine asla izin verilmeyen bodrum. Burada kapalı kalmış demek, yasak bölgede. Bu yüzden etrafını tanıyamıyor ve karanlıkta yolunu bulamıyor. Karanlıkta parıldayan iki küçük nokta gördüğünü düşünüyor. İçgüdüsel olarak geri adım atıyor. İki parlak noktanın kendisine doğru yaklaştığını düşünüyor ama bu görüntüyü korkudan uyduruyor da olabilir. Yalnızca iki parlak nokta görmek çok da gerçekçi değil. Noktalar aniden gözden kayboluyor. Şimdi bacağında yoğun ve keskin bir acı hissediyor. Hayvan onu ısırıyor.

Çocuk hayvanı bacağından ayırmak için iki elini birden kullanıyor. Tekrar saldıracağını fark edip suratına bir tekme atıyor. Hayvan tekmelerden sonra geri çekiliyor. Çocuk tek bir soluma sesi duyuyor ve ses kesiliyor. Artık hiçbir şey duyulmuyor ve sessizlik gürültüden çok daha korkunç.

Dikkatlice merdivenlere yöneliyor ve basamak basamak yukarı çıkıyor, köpek tekrar saldırırsa diye hazırlıklı olmak zorunda. Kapının yanında ışık düğmesini buluyor. Elinin daha önce buraya çarpmamış olmasına inanamıyor, bir sebepten duvarın bu kısmını atlamış olduğunu kesin.

Eski bir ampul tavandan sallanıyor. Kapatıldığı bodrumun kutularla, eski örtülerle, kitaplarla, kasetlerle, el aletleriyle, bir çamaşır makinesiyle, tek tekerlekli paslı bir bisikletle ve daha fazla döküntüyle dolu bir depo olduğunu anlamasına yetecek kadar ışık yayılıyor.

Köpek eski bir lavabonun altında. Tek bacağı olmayan bir sokak köpeği.

Çocuk, gözünü hayvandan ayırmadan dikkatlice basamakları iniyor. Kendini savunması gerekirse diye yere düşen küreği eline alıyor. Köpek homurdanıyor. Çocuk küreği kaldırıyor. Bu kadar ağır bir şeyi kolayca kaldırmış olmasına şaşırıyor. Herhalde hayatta kalma içgüdüsüdür, içinden bir ses bu karanlık bodrumda ikisinin birden yaşayamayacağını söylüyor.

Hayvan ayağa kalkıyor ve acınası bir hâlde çocuğa doğru ilerliyor. O kadar zayıf görünüyor ki, tehditkâr bile değil. Buna rağmen çocuğun bileğini, iliğinin son damlasına kadar tüketmek istermiş gibi ısırmaya başlıyor. Çocuk küreği köpeğe indiriyor. Hayvan hafif bir inlemeyle uzaklaşıyor. Çocuk köpeğin kafasına birkaç kez vuruyor, kollarında hiç güç kalmayana kadar vurmaya devam ediyor. Yere oturuyor ve ağlamaya başlıyor.

Köpeğin diş izlerini bıraktığı bileği acıyor. Ayakkabılarında da kan lekesi var. Ayakkabılarını çıkarıyor ve köpeğin ilk saldırısından kalma yarayı fark ediyor. O an yaşadığı korkuyla yarayı hissetmemiş bile.

O anda ışık sönüyor.

Odadaki yankı çocuğun kendi nefesini iki kere duymasına sebep oluyor ve çocuk ister istemez nefes alanın köpek olup olmadığını kontrol ediyor ve öyle olmadığını görüyor: Köpek artık ölü.

BÖLÜM 1

"Su-sa-nal Su-sa-nal Su-sa-na!"

Susana'nın arkadaşları bağırıyor, alkışlıyor ve aynı cuma gecesi Orense Caddesi'nde yer alan Very Bad Boys* kulübündeki diğer on beş, yirmi gelinin arkadaşları gibi heyecanla dans ediyorlardı. İçeride tek bir erkek bile yoktu, hepsi kadınlardan oluşan gruplar ya yeniden bir araya gelmelerini kutluyorlar ya da bekârlığa veda partilerinde eğleniyorlardı; bazıları suratlarına penis resmi çizmişti, bazıları üstüne güzellik yarışmalarında takılan bantlardan geçirmişti, bir grup ise üzerinde gelinin resmi olan tişörtler giymişti... Susana'nın arkadaşları içlerindeki en sade gruptu: Kıyafetlerinin üzerinde pembe tülden tütü etekler vardı.

"Su-sa-nal Su-sa-nal Su-sa-nal"

Susana tüm ilginin kendi üzerinde olacağı o korkunç anı bekliyordu ve o an gelmişti. İki erkek dansçı bulundukları yere yaklaştı, bir tanesi sarışındı, İsveçlilere benziyordu, Viking gibiydi; diğeri melezdi, Brezilyalı olabilirdi. İkisi de polis kıyafetleri ile gelmişlerdi ama şu an neredeyse çıplaktılar, çok yakışıklıydılar, göğüsleri genişti, güçlü bacakları kaslıydı, saçlarının yanları tıraş edilmişti ama üstler uzundu, vücutlarında kıldan eser yoktu ve tenleri de muhtemelen sahneye çıkmadan önce sürdükleri yağ

* (İng.) Çok Kötü Çocuklar. Kötü burada yaramaz anlamına gelebilecek bir kelime oyunu olarak kullanılmış. (ç.n.)

ile parlıyordu... Üstlerinde yalnızca tangaları kalmıştı, melezinki kırmızıydı. Viking ise beyaz giyiyordu. Bunları dişlerini kullanarak çıkarmasını isterler diye Susana'nın ödü kopuyordu çünkü kendinden önceki birkaç gelin öyle yapmıştı. Eğer babası bu olanları görseydi... Böyle şeylere nasıl da kızardı.

"Merak etme, sana bir şey yapmayacağız," diye fısıldadı melez olan, sesi sakin, telaffuzu kusursuzdu. Susana doğru tahmin edememişti, dansçı Brezilyalı değildi; Kübalıydı.

Susana'yı sahneye aldılar ve sağır edici müziğin arasında onu bir sandalyeye oturttular; şimdi iki dansçı da Susana'nın etrafındaydı, bir yandan onu okşayıp ellerini bütün vücudunda gezdirirken bir yandan da dans etmeye devam ediyorlardı. İçeri girmeden önce bütün konuklar aynı sözü verirdi: "Bu kulüpte olanlar, bu kulüpte kalır." Arkadaşları burada olan hiçbir şeyi dışarıda kimseye anlatmayacaklardı, özellikle de bir iki hafta içinde evleneceği Raúl'e. Susana kendi gösterisinin önceki gelinlerinki gibi olmayacağından emindi. Mesela suratlarına komik şekiller çizilmiş olan grubun gelini gibi, kızın adı Rocío'ydu, dansçılar onu da sahneye çıkarmışlardı, bu defa itfaiyeci kıyafeti giymiş dansçı penisine krema sıkmış ve gelin de tamamı bitene kadar tüm arkadaşlarının alkışları eşliğinde kremayı yalamıştı. Susana bunu yapmayacaktı, arkadaşları ne derse desin bunu yapmayacaktı. Arkadaşları onu fazla içine kapanık bulurdu, bunu sürekli söylerlerdi. Onlara göre bir azizeydi, babasına göre ise bir kaltak ama aslında Susana bunların ikisi de değildi.

Arkadaşlarını göremiyordu ama Cintia dışında hepsinin kahkahalarını ve çığlıklarını duyabiliyordu. Daha sonra onunla konuşup bunun önemli bir şey olmadığını ve her gelinin evlenmeden önce arkadaşlarıyla çıkıp bunları yaptığını konuşması gerekecekti.

Melez dansçı sözünü tutmuştu, ne o ne de İsveçli onu yapmak istemeyeceği bir şeye zorlamışlardı, kimse eğlenceyi öldürmek istemezdi. Ayrıca Viking ve Kübalı her hafta onlarca gelin

adayı görüyor olmalıydılar, her birinin bakışlarından nelere hazır olduklarını anlamayı öğrenmiş olmaları normaldi. Dans etmeye devam ettiler, tamamen soyundular, Susana'nın önünde biraz daha dans ettiler ve sonra kibar bir biçimde sahneden inmesine yardım edip kendileri de sahneden çekildiler.

Marta, arkadaşları arasında en rahat olanıydı, Susana bekârlığa veda partisini ona teslim etmezse evlenmesine engel olacağını söylemiş, böylece de partiyi organize etmeye hak kazanmıştı. Sahneden inerken Susana'nın kulağına fısıldadı.

"Soyunma odasına davet etmediler mi?"

"Hayır."

"Sen fazla uysalsın, ben evlendiğimde senin sarışın dansçınla birlikte soyunma odasına gitmiştim."

"Ne yaptınız?"

"Hayal et bakalım... Ne düşünüyorsan onu yaptık. Ama eminim şeyi Raúl'ünkinden daha büyüktür, Raúl'ün her yerini görmedim tabii. Senden önceki gelin, adı Rocío, hem kendi itfaiyecilerini hem de senin iki polisi götürdü."

Susana öyle biri değildi, buraya gelen çoğu gelin adayının yaptığını yapıp striptizcilerle yatmazdı. Arkadaşı Marta bile yapmıştı, evliliğinin sadece beş yıl sürmesi şaşırtıcı değildi. Etrafına bakındı ve grubun içinde hakkında endişeleneceği tek kişiyi aradı.

"Cintia nerede?"

"Sen sahnedeyken çıktı. Bu kadar sıkıcı bir arkadaşı nereden buldun acaba?"

Cintia grubun içinde okuldan tanışmadığı tek kişiydi, grubun farklı olanıydı. Ama onu davet etmeme gibi bir seçeneği yoktu, bunu ona yapamazdı. Eğer gerçekten seçmek zorunda olsa sadece onunla olmayı tercih ederdi. Esas yapması gereken iki bekârlığa veda partisi planlayıp birini okul arkadaşlarıyla diğerini de Cintia'yla geçirmekti.

Neden gittin?

Taksi ana caddeden geçip Marta'nın, Madrid'in en popüler yeri olduğunu söylediği yere doğru yol alırken Susana arkadaşına bir WhatsApp mesajı yollamış, ancak iki saat geçmesine rağmen Cintia mesajı hâlâ okumamıştı. Mesajın altındaki küçük tik işaretleri henüz mavi olmamıştı. Bardan çıktıklarında canı iyice sıkılmıştı ve üzgündü, hâlâ cevap bekliyordu.

Bu iki saat içerisinde bara farklı erkek grupları gelmiş, kızlara içki ısmarlamışlar hatta bir çizgi kokain için onları tuvalete bile davet etmişlerdi ama Susana böyle teklifleri geri çevirmekte çok başarılıydı. Artık emekli olmuş eski bir futbolcuyla tanışmışlar ve birlikte fotoğraf çektirmişlerdi. Arkadaşları Susana'nın bir yanına dizilirken futbolcu da öbür tarafına geçmiş, kolunu beline dolamıştı... Futbolcu oradan birlikte çıkmayı bile önermişti, Susana'yı beğenmiş de olabilirdi, bekârlığa veda partisinde bir gelin adayıyla yatma fikri hoşuna gitmiş de olabilirdi. Susana böyle durumları başından savmakta da ustaydı, çok güzeldi, bir ara model olmayı bile düşünmüştü o yüzden etrafında sürekli ona asılan birileri olmasına alışkındı.

"Şimdi Alonso Martinez'e* yakın bir yerde gizli bir partiye gidiyoruz," dedi Marta. "Parti sabaha kadar devam edecek ve içeri girmek için parolayı da biliyorum."

"Şimdi eve gidiyoruz, saat çok geç oldu," diye cevap verdi Susana. Bunu o kadar kararlı bir biçimde söylemişti ki geceyi uzatmak isteyen arkadaşlarının sözleri öylesine söylenmekten öteye gidemedi.

Taksiyi evinden iki sokak önce durdurdu, çünkü yaşadığı mahallede sokaklar felaketti ve sürekli dönüş yapmak gerekiyordu, taksiden inerken de pembe tütü eteğinin hâlâ üzerinde olduğunu fark etti. Artık evde çıkarırdı. Telefonunu aldı ve Cintia'nın mesajı okuyup okumadığını bir daha kontrol etti. Bir mesaj daha yazdı.

---

* Madrid'de popüler bir bölge. (ç.n.)

Eve geldim, yorgunluktan ölüyorum. Kızgın değilsin, değil mi? Seni özledim.

Tanıdığı herkes Susana'nın mesaj atarken Real Academia'nın* tüm kurallarına sadık kalarak noktalama işaretlerine dikkat etmesine ve kısaltma kullanmamasına gülüyordu. Cintia ise cevap verdiğinde emojiler koyacak, sesli harfleri kullanmayacak ve anlaşılması imkânsız bir şeyler yazmış olacaktı. Susana o anda bütün gece Raúl'ü bir kere bile düşünmediğini fark etti ama bu durum onu ne şaşırttı ne de fikrini değiştirmesine sebep oldu: Onunla evlenecekti, babası bir daha kendisiyle konuşmasa da, Cintia çok kızsa da onunla evlenecekti. Konu aşk değildi, bunun aşkla hiçbir ilgisi yoktu.

Susana'nın küçük dairesinin bulunduğu Ministriles Sokağı tamamen boştu, başka birisi olsa bu sokakta gecenin bu saatinde yürümeye korkardı, çünkü belli ki belediye buraya sokak lambası koymayı unutmuştu ve sokak zifiri karanlıktı. Ama o buna alışkındı ve hiç korkmuyordu, korkuyla yaşamaya niyeti yoktu, annesi öyle öğretmişti. Nasihatlere ve talimatlara ihtiyacı yoktu, ailesi yüzyıllardır her türlü şanssızlıkla baş etmişti. Bir filmde duyduğu cümleyi hatırladı: Aynı yere iki kere bomba düşmez, bir havantopunun açtığı çukurdan daha güvenli bir yer yoktur.

Başına aldığı darbeyi ve ağzına kapanan mendili hissettiğinde tepki verecek fırsatı olmadı. Evinin kapısına ulaşmasına iki metre bile kalmamıştı, çantasındaki anahtara uzanıyordu, yatağına girdiği anın hayalini kuruyordu, Cintia mesajlarını gördü mü diye merak ediyordu... Sadece darbenin şiddetini fark etti, apar topar taşındığını ve bir arabanın arkasına atıldığını anladı, belki de bir minibüstü. Başka bir şey duymadı.

---

* İspanya'nın resmi dil kurumu. (ç.n.)

BÖLÜM 2

Carabanchel'deki La Quinta de Vista Alegre, 19. yüzyıldan kalma tüm ihtişamını koruyan bir yerdi. Önceleri Bourbon Hanedanı'ndan gelen Kraliçe María Cristina'nın yaz köşkü olarak kullanılan yapı daha sonra Madrid'deki Salamanca bölgesini kuran Salamanca markizinin mülkiyeti hâline gelmişti.

"Hiçbir şeyi bozmamak için yaklaşmadım. Görür görmez sizi aradım zaten." La Quinta de Vista Alegre'nin güvenlik görevlisi gergindi, polisin cesedi alıp götürmesini istiyordu. "İlk defa bir ceset görüyorum ama olacağı varmış, buraya atılıp bırakılmış gibi."

Komiser yardımcısı Ángel Zárate yerel polis olarak buralarda çok az zaman geçirmişti ve henüz La Quinta'yı ziyaret etmiş de değildi. Etrafına hayret içinde bakıyordu, küçük bir sarayın yanından ve birkaç farklı bahçenin içinden geçtiler, yapıların zamanla yıpranmış olmaları normaldi ama içeride artık nefes almayan bir 21. yüzyıl kadını yerine 19. yüzyıl modasına uygun elbiseleriyle uzanan bir kadın olsaydı her şey daha uyumlu görünebilirdi.

"Tıpkı El Retiro* gibi," yorumunu yaptı hayranlıkla.

"El Retiro'dan daha iyi ama burayla ilgilenen yok. Politika işlerini bilirsin, kâr getirmeyecek şey için para yoktur ama resmi ziyafetlere ve makam arabalarına her zaman para vardır. Burada

* Madrid'de bulunan ve tarihi bahçelerden oluşan halka açık park. (ç.n.)

iki saray var, eskisi kraliçenin yenisi de markizin, ayrıca yaşlılar için bir bakımevi bir de yetimhane var. New York Üniversitesi bütün mülkü kiralayıp yenileyecek dediler ama öyle bir şey de olmadı, görüyorsun işte."

Ne kadar haklı olurlarsa olsunlar siyaset konuşan insanlar onu sıkardı. İşleri düzeltmek yerine suçu başkalarına atmak daha kolaydı. Üstelik bahçeler o kadar da kötü durumda değildi, bölgedeki pek çok parktan daha iyi durumda bile sayılırdı. Çeteler veya kırık salıncaklar yoktu.

"Adın ne demiştin?"

"Ramon, emrinizdeyim," diyerek hızla cevap verdi. Soyadını söylemedi.

"Cesedi ne zaman buldun, Ramon?"

"Yarım saat bile olmadı. Neyse ki buralardaydım, eski yetimhanede. Ben orada büyüdüm biliyor musun? Açıkçası bir şeyler de duyuyordum. Geceleri gelip burada kalan dilenciler olur, son günlerde gelen giden yoktu."

"Ne alakası var?"

"Daima alakası vardır, dedektif. Hiçbir şey öylesine olmaz, her şey birbiri ardına sıralanır. Avustralya'da kanat çırpan bir kelebeğin burada bir depreme sebep olabileceğini duymadınız mı?"

Zárate'nin duymak istediği son şey, güvenlik görevlisinin Kelebek Etkisi'ni kendine göre yorumlamasıydı. Zaten umurunda da değildi, o yüzden de cesede doğru yürüdü.

"Bakın, ortağınız geliyor. Fazla konuştuysam kusuruma bakmayın, konuşacak birilerini çok nadir bulabiliyorum. Günlerim zaten yalnız geçiyordu, eşimi kaybettiğimden beri gecelerim de yalnız geçiyor. Burada sadece dilenciler ve ben varız. Bir de ceset tabii."

Kendisine yaklaşan Costa'yı gördü. Eğer ortağı polislik sınavına bugün girse, kabul edilmezdi. Zárate'ye sürekli onun kadar gençken tam bir avcı olduğunu söylerdi. Ancak şimdi ellili yaşlarına çok yaklaşmıştı ve büyükannesini bile kovalayacak hâli yoktu.

"Cesedi gördün mü?" Zárate gergindi, genç polislere cinayet davaları pek düşmezdi. Küçüklüğünden beri ona akıl hocalığı yapan, ona her koşulda destek olan ve teşkilata girmesine yardım eden Salvador Santos'un da dediği gibi: Madrid'de cinayet nadir görülen bir şeydir.

"Gördüm ama çok yaklaşmadım." Costa geri dönmüştü ve Salvador'a kesinlikle katılmıyordu, ona göre bu şehirde çok fazla insan öldürülüyordu ve bu vakalar hep onun mesai saatlerinde oluyordu. "Sen de yaklaşma, sonra Olay Yeri İnceleme gelip kanıtları bozduk diye canımıza okur. O adamlar tam polis düşmanı, söylüyorum sana."

"Haber verdin mi?"

"Seni aradıktan hemen sonra onları aramıştım. Gelmek üzeredirler."

İkisi birlikte güvenlik bandı çektikleri yere kadar yürüdüler. Artık kıza çok yaklaşmışlardı. Kemerinden pembe bir şey sarkıyordu.

"O ne?"

"Tüllü etek, kızların olduğu zaman sen de böyle zımbırtıları tanıyacaksın." Costa'nın iki kızı vardı, birisi on dört diğeri on yaşındaydı; onun lafını dinleyecek olsa hayatı boyunca baba olmak istemezdi.

"Biraz daha yaklaşacağım."

"Hiçbir şeye dokunma. Problemlerden uzak durmak gerektiğini ne zaman öğreneceksin? Terfiler çamura batarak değil, olgunlukla gelir."

Olay Yeri İnceleme, Zárate daha fazla yaklaşıp yaklaşmamaya karar veremeden geldi. En azından en kıdemlilerden Fuentes buradaydı. Tüm bunların bir dizi değil de gerçek hayat olduğunun farkında olan biriydi.

"Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Yaklaşmadık."

"Yok artık!" diye isyan etti. "Öldüğünü nereden biliyorsunuz o zaman?"

Üçü birlikte kıza doğru yaklaştılar, Zárate her adımda kızı inceliyordu. Esmerdi, eğer bir tahminde bulunması gerekse Çingene derdi, güzeldi ama suratı sanki çok acı çekmiş gibi buruşmuştu. Tül eteği kirlenmişti, üzerinde kan lekeleri vardı, kıyafetinin her yerinde kan lekeleri vardı ve üstü başı yırtılmıştı.

Fuentes kıza dokunan ilk kişi oldu, gözbebeklerini kontrol etmek için gözkapaklarını kaldırdı ve bir sürprizle karşılaştı: Bir kurtçuk dışarı çıktı. Fuentes ufak bir çığlık attı ama kurtçuktan dolayı değildi, çok daha kötü bir şeydi.

"Yaşıyor! Çabuk, çantamı getirin."

Yardımcılarından biri ona doğru koştu ama Susana'nın bedeni aniden ve son kez kasıldı. Kimbilir, belki daha önce yaklaşsalar, hayatını kurtarabilirlerdi.

"Sakin olun, artık öldü, zaten fazla zamanı kalmamıştı. Rapora onu ölü bulduğumuzu yazarız, tepenize binen olmaz."

"Ne oldu peki? Kurtçuk nereden geldi?" Zárate olan bitenden biraz sarsılmıştı.

"Hiçbir şeye dokunmayın. Bence bu dava size göre değil. Ben başkomiser Rentero'yu arıyorum," diye bildirdi Fuentes.

Zárate etrafına baktı, park artık o kadar da masalsı görünmüyordu. Burası şimdi insanların gözlerinden kurtçukların çıktığı bir cehennemdi.

BÖLÜM 3

"Salçalı ekmek ister misiniz, Dedektif Hanım?"

Elena Blanco, Juanito'nun, yani her gün kendisiyle ilgilenen Rumen garsonun herkesin içinde ona dedektif demesinden hiç hoşlanmıyordu ama artık onu uyarmaktan yorulmuştu. Juanito gevezeydi, holigandı ve Barcelona taraftarıydı.

"Salçalı ekmek istermiş gibi mi görünüyorum?"

Juanito'nun dolaptan yeni bir şişe grappa çıkarması için başka bir şey duymasına gerek yoktu, kadının sabahları tercih ettiği Nonino Friulana şişesine uzandı, görüntüsü kristalize, tadı belirgindi. Grappa aç karna içilmemelidir derler ama Elena Blanco senelerdir uykusuz gecelerini bu içkiyle bitiriyordu.

"Yaşadığınız binanın güvenlik görevlisi Didí sabah erkenden buradaydı. Bir kadeh grappa içmek istemiş."

"Umarım vermemişsindir."

"Hayır, posasını verdim, hiç itiraz etmeden içti. Geçen gece otoparkın üçüncü katında bir çift epeyce eğleniyormuş, öyle dedi."

"Kırmızı bir *Land Rover*'ın içinde mi?"

Rumen gülümsedi. Elena her şeyi eğlenceli hâle getirirdi, o yüzden de duyduğu her dedikoduyu gelip ona anlatıyordu. Bazen flört etmeye çalıştığı da olurdu ama daha en başından bunun boşuna bir çaba, çöpe atılmış bir emek olduğunu biliyordu.

"Umarım ciddi değilsinizdir dedektif..."

"Hayır, ama eğer evimin altındaki otoparkın üçüncü katında bir adamla oynaşacak olsaydım, adamın bir de kırmızı Land Rover'ı olsun isterdim. İşe bak, fantezilerimi yaşayan insanlar varmış. Didí benim için bir şey bıraktı mı?"

Juanito elindeki küçük paketi kadına uzatmadan önce gergin bir ifadeyle etrafa bakındı, sanki Kolombiya karteli ile uyuşturucu alışverişi yapıyor gibi davranıyordu.

"Korkma Juanito, polis olan benim ve seni tutuklamayacağım."

"Dikkatli olmakta fayda var."

"Land Roverlar için mi yoksa küçük paketler için mi?"

"Hepsi için."

"Sen bu kusursuz ahlakla Avrupa'da nasıl dolaşıyorsun bilmiyorum."

Pakette birkaç gram marihuana vardı, Didí marihuanayı kendi evinde yetiştiriyordu. İki üç müşteriden fazlasını karşılayacak kadar ürünü olmuyordu, yılın yarısında da satış yapamıyordu. Elena'nın yeteri kadar yedeği vardı, zaten yalnızca böyle sabahlarda bir iki nefes çekerdi, bütün gece barlarda gezip büyük arabaların içinde park yeri ziyaretlerini yaptıktan sonra. Evine kolay kolay kimseyi almazdı.

"Hesabı getir Juanito, gidip uyuyacağım."

La Plaza Mayor'da* yaşamak hem bir lüks hem de bir lanetti. Bir lükstü çünkü balkona çıktığınız gibi yüzyıllardır yaşamına devam eden şehri görebilirdiniz; dört yüz yaşını devirmişti. Anlatılanlara göre boğa güreşleri, kutlamalar, taç giymeler ve hatta Engizisyon mahkemeleri bu meydanda gerçekleşmiş, zaman zaman suçluların yakılmasına bile yine burası şahit olmuştu. Elena'nın balkonundan biraz da dikkatle bakılırsa La Casa de la Panadería'nın çizimleri görülebiliyordu, şehrin tüm renkli partilerini buradan izlemek mümkündü. Zaten bir lanet olması

* (İsp.) Büyük Meydan. Madrid şehrinin en ünlü kent meydanı. (ç.n.)

da bu yüzdendi. San Isidro danslarından Noel kutlamalarına kadar her şey kapısının önünden geçiyordu. Bir keresinde binicilik gösterisinin tamamını tek kuruş ödemeden balkondan izlemişti. Bu da bütün sene hiç kesilmeyen bir gürültü demekti.

Turistler meydana bayılıyorlardı, Şişman Örümcek Adam ile fotoğraf çektiriyorlar, Flamenko kostümleriyle poz veriyorlar veya dilek diliyorlardı. Böyle tarihi bir yerde Elena'nınki gibi modern, şık ve iki yüz metre kareden büyük bir ev çok yaygın görülen bir durum değildi. Burası ona büyükannesinden miras kaldığında içi her türlü ıvır zıvırla dolu, yaşlı kadınlara uygun bir evdi, şimdi ise rahatlıkla bir dekorasyon dergisine kapak olabilirdi.

Elena için bu noktanın bir başka değeri daha vardı: Balkonun meydandan görünmeyen ve meraklı turist gözlerinden uzak köşesine bir kamera kurulmuştu. Kamera ayaklığın üzerindeydi ve tek bir noktaya odaklanmıştı: III. Felipe Caddesi'ndeki eski kemere. Her on saniyede bir fotoğraf çekmeye programlanmıştı ve bağlı olduğu bilgisayara senelerdir aktarım yapıyordu. Elena her şeyin çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Dün sabahtan bu yana binlerce fotoğraf vardı, en son sayım yaptırdığında sistemi kurduğundan beri milyonlarca fotoğraf çekmiş olabileceğini fark etmişti. Çoğunu kaydetmiyordu bile, bunu sadece merak-tan yapıyordu, bir amacı yoktu.

Bilgisayarın başına oturmadan önce iPad'inden müzik açtı. Her zaman İtalyan şarkıcı Mina Mazzini'yi dinlerdi. *Vorrei que fosse amore:* Keşke bu aşk olsaydı. Dinledi, alçak sesle şarkıya eşlik ederken bir yandan da Didí'den temin ettiği sigarayı içiyordu. Kalkıp soyundu, Land Rover'ın sahibi omzunu çizmişti, aynada kendine baktı, ellili yaşların başındaydı ama vücudu otuzlarında nasılsa hâlâ öyleydi. Kilosunu korumak için aç gezmeye veya spor salonunda saatler geçirmeye hiçbir zaman ihtiyacı olmamıştı. Duşa girdi.

Duştayken bir gün şansının yaver gideceğini düşünüyordu, bir gün o fotoğrafların birinde senelerdir aradığı çiçek bozuğu

suratı görecekti. Telefonu çalmaya başladı, telefona dokunmayıp çalmasına izin verdi. Ancak ilk arama bittikten sonra telefon tekrar çalmaya başlayınca acil bir şeyler olabileceğinden şüphelendi. Bir havluya sarındı ve yerlere sular damlatarak telefona cevap verdi.

"Rentero? Bugün benim boş günüm... Quinta de Vista Alegre mi? Hayır yolu bilmiyorum ama navigasyondan bulurum... Carabanchel'de mi? Tamam, 20-30 dakikaya orada olurum. Benim ekiple birlikte orada bekleyin."

BÖLÜM 4

Madrid'in pazartesi sabahı trafiğini hesaba katmadığı için otuz dakika çok iyimser bir tahmin olmuştu. Dedektif Blanco neredeyse bir saat sonra gelebildi ve ekibini çalışmaya başlamış görünce gururlandı: Ne yapmalarını isteyeceğini biliyorlardı ve işe koyulmuşlardı.

"Ceset şu taraftaydı ama açıkçası senin kadar kötü görünmüyor... Gece hızlı mı geçti?"

Buendía, yani karşısında duran adli tabip, Elena ile böyle konuşabilecek çok az sayıdaki kişilerden biriydi. Senelerdir birlikte çalışıyorlardı ve eğer mecbur kalsa bu adama hayatını emanet ederdi ama mecbur kalmamayı umuyordu: Elena kendisinden başka hiç kimseye bir şey emanet etmekten hoşlanmazdı.

Eğer biraz daha zamanı olsa doğru düzgün bir makyaj yapar, uykusuz geçen gecenin kanıtlarını yok ederdi. Ama bir kot ve bir tişört giyecek zamanı bile zor bulmuş, saçını hızlıca tarayıp bir vitamin tableti almıştı. Şimdi kahveye grappadan daha fazla ihtiyaç duyuyordu ve ilk fırsatta bir yerden bulacaktı.

"Rentero geldi mi?"

"Görmedim ama geleceğini sanmam... Ceset şu tarafta".

Vaka Analizi biriminin şefi Elena Blanco daha önce La Quinta Vista Alegre'ye hiç gelmemişti. Büyülenmiş gibi, zaten bu sabah buraya ilk kez gelen herkes öyleydi, bahçelerden,

heykellerden ve saraylardan gözlerini alamıyordu. İhmal edilmişlerdi ama belki de bu güzelliklerine güzellik katmıştı. Amerikalıları etkileyebilecek tarzda bir park değildi burası, buradaki tarih gerçekti, İspanya'nın kraliçelerinden biri şu an yaşlı polisin oturduğu taştan bankta oturmuş ve etrafına sanki hiç kimsenin bir önemi yokmuş gibi bakmıştı.

"Şuradaki kim?"

"Adı Alfredo Costa," dedi Buendía. "Cesedi gören ilk polislerden biri. Ona kalsa burada bir dakika durmazdı ama ortağı öyle değil, Ángel Zárate diye biri. Dahil olmak istiyor, işin peşini bırakmaz. Şimdiden Chesca ile iki kere takıştı."

"Şu Zárate, genç mi?"

"Otuzdan biraz fazladır. Gençler nasıl oluyor biliyorsun. Davayı biz aldık diye bu tavırlar."

"Seve seve başımdan atarım."

Vaka Analizi'nin aynı gün başlamış bir davayı alması alışılmış bir durum değildi. Onlar genelde sonradan dahil olurlardı. Bu, polisin içinde özel bir birimdi ve fazla karmaşık davalara müdahale ederlerdi, karmaşaya ilgili polislerin yetersizliği yol açabilirdi veya kişisel çıkar çatışmaları ortaya çıkmış olabilirdi, kimi zamansa sadece olay öyle bir düğümlenirdi ki çözmek için birden fazla ekip gerekirdi... Birleşik Devletler'de bu ekip özel muamele görür, süper-polis olarak değerlendirilirdi. İspanya'da ise durum hiç de öyle değildi, tek yaptıkları milletin pisliğini temizlemekti. Avantajlı oldukları tek konu her birimden daha fazla imkânlarının olmasıydı.

"Cesedin kemerinden sarkan o pembe şey ne?" diye sordu Elena, herkes gibi onun da ilgisini ilk olarak renkli yığın çekmişti.

"Bale eteği, dediklerine göre... bekârlığa veda partisinden geliyor olabilir," diyerek tamamladı dedektif.

Elena balkonunun konumu sayesinde böyle partiler hakkında konferans verebilecek durumdaydı, kapısının önünden geçmeyen bir bekârlığa partisi yok denilecek kadardı. Önce

zil zurna sarhoş İngilizler başladılar, sonra Fransızlar, İtalyanlar, İspanyollar... Bu tül eteklerden bolca görmüştü, kıyafetlerin üzerinde bazen gelin duvağı veya iç çamaşırı da olabiliyordu. En azından seks oyuncaklarıyla gezen gruplar çok da popüler olmamıştı.

"Chesca, Orduño, bu tarafa gelin."

Chesca ve Orduño ekibin bir parçasıydılar. İşlerinde iyiydiler, genç ve istekli, ayrıca atletiktiler. Elena daima beyin kadar kas gücünün de önemine inanırdı. Orduño, Özel Harekât Birimi'nden geliyordu, Chesca ise Cinayet ve Kayıp Vakaları'ndan. İkisi de Elena'nın daima yanında tuttuğu polislerdi, tıpkı adli tabip Buendía ve bilişim uzmanı Mariajo gibi. Dedektif Blanco'nun en çok güvendiği kişiler bu ekipteydi.

"Emredersiniz, efendim." Orduño operasyon üslubuyla konuşmayı hiç bırakamamıştı.

"Cesedin etrafındaki herkesten kurtulun. Hiç sanmıyorum ama belki hâlâ hiç bozulmamış bir iki delil buluruz. Bir de kız bekârlığa veda partisinden çıkmış olabilir, soruşturun bakalım belki bir şeyler çıkar."

Çok açık ve kesin emirler vermişti, böylece merkezde buluştuklarında tartışabilecekleri teorileri olacaktı. Herkes Elena'nın nasıl çalışmak istediğini biliyordu ve buna saygı duyuyorlardı.

"Amirim, cesedi ilk gören polisler..."

"Ángel Zárate ve ortağıydı, değil mi? Sen merak etme Chesca, orayı ben hallederim. Buendia ile onlar hakkında konuştum zaten."

Bakışlarıyla Zárate'nin yerini tespit etmişti ama hemen sohbete başlamadan önce biraz gözlem yapmak istiyordu. Gelip işlerini ellerinden aldıkları polislerle aralarında husumet olsun istemezdi ama çoğu zaman bu imkânsızdı. Ayrıca diğer polislerle çatışmak Chesca'nın en büyük kusuruydu, ona göre Vaka Analizi onun ailesi, diğer herkes de kan davalılarıydı. Neyse ki Orduño daha politik olabiliyordu.

"İşe başladık, Buendía. Söyle bakalım, Rentero niye bizi aradı?"

Buendía onunla konuşurken çok açık ve tarafsız olması gerektiğini bilirdi, lafın dolandırılmasından hoşlanmazdı.

"Cesede ilk yaklaşan Olay Yeri İnceleme'den Fuentes olmuş. İyi bir polis, tecrübelidir, yıllardır tanışırız. Kızın gözlerini kontrol etmek için açtığında içeriden bir kurtçuk çıkmış. Çürümeden kaynaklı olduğunu sanmıyor çünkü kadın öleli o kadar zaman olmamış."

"Sonra?"

"Şanslıyız ki bunu fark eden Fuentes olmuş, bunun sıradan bir cinayet olmadığını o anda anlamış; yedi yıl önce tam olarak aynı şartlar altında öldürülmüş bir kadının davasında da çalıştığı için benzerliği hemen görmüş, ritüel içeren bir cinayetmiş. O yüzden de hemen Rentero'yu aramış, Rentero da bizi."

"Vay be, seri katilimiz mi var yani? Polislerin film izlemesine engel olmamız gerekecek."

"Dalga geçme Elena. Cesedi kaldırtıyorum, öğleden sonra otopsisine başlayacağım."

"Ben de gelirim. Önce Zárate ile konuşmam lazım."

Yanına gitmesine gerek kalmadı, Zárate onun yetkili olduğunu anlamıştı ve dışlandığı için itiraz etmeye geliyordu.

"Bu ekibin başı siz misiniz?" diye kadına yöneldi kibirli bir tavırla.

"Bana cesedi sizin bulduğunuz söylendi." Elena kuralları kimin koyduğunu vurgulamak için onun sorusunu duymazdan gelmişti. "Ben Dedektif Blanco, Vaka Analizi Birimi'nin şefiyim." Zárate gerçekten de otuzdan biraz fazla görünüyordu, esmerdi ve genç polislerin çoğu gibi vücudu spor salonunda yeterince vakit geçirdiğini ele veriyordu.

"Demek Vaka Analizi diye bir bölüm gerçekten var..."

Blanco aldığı iğneleyici cevaba şaşırdı, adama tekrar baktı ve aslında çok yakışıklı olduğunu fark etti: Esmerdi ve vücudu genç dedektiflerin çoğununki gibi saatlerce spor salonunda

çalışmış gibiydi... Bir de kırmızı arazi aracı varsa renkli bir gecede onu alıp Didi'nin otoparkına götürebilirdi.

"Davayı biz devralıyoruz."

"Neden? Olay benim bölgemde yaşandı."

"Neden mi? Çünkü hayat adil değil ve Vaka Analizi Birimi gerçek. Üstlerinle iletişime geçerim. Lütfen deliller toplanırken ayakaltında dolaşma."

BÖLÜM 5

Elena'nın eve gidip üzerini değiştirecek vakti yoktu, o yüzden otopsilere girmek için zorunlu tutulan tulumu, boneyi ve maskeyi sabah La Quinta de Vista Alegre'ye gitmek için giydiği kot pantolonla tişörtün üzerine geçirdi. Kıyafetinden memnun değildi, her an Rentero arayabilir, onu pahalı bir restorana veya beş yıldızlı bir otelin lobisine toplantı yapmak için çağırabilirdi, patronunun böyle lüks huyları vardı.

"Bir şey bulabildin mi, Buendía?"

"Başlamak için seni bekledik," dedi Buendía işe koyulmaya hazır bir hâlde. "Şimdilik sadece dışarıdan muayene yaptık."

"Çingene Gelin'in kim olduğuna dair bir ipucu var mı?" Henüz adını bilmedikleri için şimdilik kızdan bu şekilde bahsediyorlardı.

"Bir kelebek dövmesi var, fotoğraflarını çektim, işimiz bitince sana gönderirim."

Dövme omzunun biraz gerisindeydi, çok davetkâr bir desen değildi. Güzel bir kelebekti; kırmızı, yeşil, mavi ve siyah kullanılarak boyanmıştı.

"Özel bir kelebek mi bu? Merak ettim çünkü bir anlamı olabilir," o anda Elena bu kelebeğin kızın gözünden çıkan kurtçuktan gelişen bir tür olabileceğini düşünmüştü. Sonuçta kelebekler ve kurtçuklar aynı şeydi.

"Kelebeklerle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Araştırırız."

Buendía kızın tırnaklarını işaret etti.

"Tırnaklarının altına bak, deri kalıntıları var."

"Katile ait olabilir mi?"

"Kaşındıysa kendisine ait bile olabilir, sevgilisinin ya da başka birinindir belki," diyen Buendía dedektifin beklentilerini biraz köreltmişti. "Örnekler alıp analize göndereceğiz."

"Tecavüze uğramış mı?" Elena tecavüz vakalarının kurbanın kadın olduğu durumlarda göz ardı edilmemesi gerektiğini iyi biliyordu, saldırı ölmeden önce veya öldükten sonra olabilirdi.

"Hayır, daha detaylı bakacağız ama gördüğüm kadarıyla tecavüz yok."

Elena, Buendía ile çalışmayı seviyordu. Düzenli, temiz ve öngörülü bir çalışması insana güven veriyordu. Yanında her zaman birlikte çalıştığı iki asistanı olurdu: sessiz ve isimsiz asistanları.

"Buraya bak."

Buendía kafatasındaki kesikleri ve üç yuvarlak deliği gösteriyordu. Kurbanın kafasının bu bölümü tıraş edilmişti. Elena Blanco'nun kurbanı gördüğünde dikkatini çeken ilk noktalardan biri uzun siyah saçlar olmuştu, eğer bu kadar kana bulanmasa çok güzel görüneceği kesindi...

"Kesikler yüzeysel, delinecek bölgeyi işaretlemek için bir bıçak veya maket bıçağı aracılığıyla yapılmış olabilir. Delikler ise kesinlikle matkapla açılmış, küçük ama yüksek devirli olanlardan. İçlerinde kurtçuklar var."

"Deliklerin içinde mi?" Elena arkadaşlarına belli etmek istemiyordu ama midesi bulanmıştı.

"Korkarım kafatasının içinde ama açmadan kesin bir şey söyleyemem. Bu güzel bir manzara olmayacak, istersen sen çık."

Elena, genç bir kızın kafatasının açılmasını izlemek ne kadar can sıkıcı olursa olsun kalması gerektiğini düşünüyordu. Çalan telefonu birkaç dakikalığına da olsa uzaklaşmasına izin verdi.

"Rentero? Nihayet aradın. On beş dakika sonra Tıp Fakültesi kantininde? Mükemmel, orada görüşürüz."

Hâlâ Buendía'nın yaptığı şeyi seyredecek vakti vardı. Asistanları kesilen parçayı kaldırmak için hazır bekliyorlardı.

"Bakalım..."

İçeride sadece kurtçuklar vardı, gencecik bir kızın beynini yiyip tüketiyorlardı. Mide bulandırıcı bir görüntü olduğu kesindi.

"Bu kızın başına ölmeden önce çok kötü şeyler gelmiş." Elena Blanco artık bu davanın kendisine ait olduğuna emindi ve bunu her kim yaptıysa onu içeri tıkmadan rahat etmeyecekti. Bunun için polis olmuştu.

"Bir entomolog bulmaya çalışacağım, o bize bunların ne olduğunu söyleyebilir." Buendía'nın bu konuda söyleyebileceği başka bir şey yoktu.

Tıp Fakültesi'nin kantininde küçük bir masada Başkomiser Manuel Rentero, Harekât Amir Yardımcısı ve İspanyol Polis Teşkilatının iki numaralı adamı, onu bekliyordu.

"Annenle konuştun mu?" diye sordu selam vermek yerine.

Yalnızca patronu değil, aynı zamanda babasının yakın arkadaşıydı ve onun ölümünden sonra da annesiyle olan arkadaşlığını sürdürmüştü. Elena bile annesiyle o kadar sık görüşmüyordu.

"Herhalde sen nerede olduğunu bana söylersin."

"Bilmiyor musun? Como Gölü'ne gitti, baharın son günlerini daima orada geçirir. Onunla en son ne zaman konuştun?"

"En son ne zaman tatile çıktıysam o zaman." Elena iğneleyici olmamak için kendini kontrol etmeye uğraşıyordu, yıllardır aile geleneklerinden haberdar değildi. Ne olursa olsun Rentero'yu kırmak da istemiyordu, adam ailesi kadar lüks düşkünü olabilirdi ama çalışkandı ve iyi bir patrondu. "Bu sabahki kızın otopsisinden geliyorum. Tam bir vahşet."

"Kurtçuklar mı?"

"Nereden biliyorsun?"

"Tahmin ettim. Susana Macaya, yirmi üç yaşında, yarı Çingene." Rentero kurbanın hikâyesini Elena'ya verdi. Artık ona nasıl sesleneceklerini biliyorlardı: Susana. "Yedi yıl önce benzer bir olay yaşanmış."

"Benzer mi yoksa aynısı mı?"

"Elena, yedi yıl önceki kurbanın adı Lara'ydı. Lara Macaya, Susana'nın kız kardeşi, üstelik o da evlilik arifesindeymiş."

Elena Blanco bir şey söylemedi ama bu davanın kendisine verilmesi gerektiğine ikna olmuştu ve bunu her kim yaptıysa içeri tıkana kadar durmayacaktı. Bunun için polis olmuştu. İki kız kardeş de evlenmek üzereyken öldürülmüştü ve ikisinin de kafatası kurtçuklarla doluydu. Neden Vaka Analizi'ni aradıklarını şimdi anlamıştı.

BÖLÜM 6

"Yani sonradan gelenler mi işi yönetecek?"

Zárate öfkeliydi ve güvenlik görevlisinin çenesini kapatmak istiyordu, sanki kendisinin ve Costa'nın bir kenara atılmasından bu zavallı adam sorumluydu. Etrafta Vaka Analizi'nin adamları dolanıyor, diğer herkesi küçümsüyorlardı. Şefleri gitmişti ama daha genç bir kadın, adı Chesca'ydı, sağda solda geziniyor, üniformalı polislere sanki rütbesizlermiş gibi bakıyordu.

"Önemli olan bunu kıza kimin yaptığını bulmak, öyle değil mi? Biz olmuşuz onlar olmuş fark etmez. Sanırım burada kamera yok."

"Hayır kamera yok. Sadece ben varım. On beş günde bir de bir bahçıvan gelir. Birkaç yıl önce bahçelere sulama sistemi yerleştirdiler, önceden bahçıvan daha sık geliyordu."

"Peki çok ziyaretçi gelir mi?"

"Neredeyse hiç, parkı halka açmak isteyenler var ama şimdilik gelen giden yok. Sadece ben varım, bazen de dilenciler takılır o kadar."

"Soygun falan oldu mu?"

"Bu aralar sakin, sadece kışları küçük yangınlar çıkar. Dilenciler ateş yakıyorlar sonra da sarhoş olup kavga çıkarıyorlar. Ama Tanrı'ya şükür çok ciddi bir sorun çıkmadı."

"Ve bu aralar dilencilerin de uğramadığını söyledin."

"Evet. Bana garip geldi. Hava güzel, burası da uyumak için fena bir yer değil. Ben olsam onlarla konuşurdum."

"İşimi nasıl yapacağımı biliyorum," dedi ters ters. "Onları bulduğumuzda konuşacağız."

Sabrı bu kadar kolay taşmamalıydı; akıl hocası Salvador Santos, bu konuda hep ısrar etmişti. Dinlemeyi bilmek gerektiğini söyler, tanıkların söylediği şeylerin ne kadar önemli olabileceğini vurgulardı; sapla samanı ayırt etmeyi de ondan öğrenmişti. Haklı olduğunu biliyordu ama bugün gerçekten tepesi atmıştı, davanın elinden alınmış olmasına sinirliydi üstüne üstlük o dedektif kendisine devriye polisi gibi davranmıştı.

Kısa bir süre önce kurbanın çantasını bulmuşlardı, Zárate kızın adını zaten biliyordu, buradaki polislerden biri telefonda şefiyle konuşurken duymuştu. Ayak izlerinin de kalıbını çıkarmışlardı, bir erkek ayakkabısının izleri vardı ve umut vadediyordu, bir de bir plastik poşet bulmuşlar ve delil olarak almışlardı. Ona kalsa poşeti delilden saymazdı, rüzgârla bahçeye sürüklenmiş olması mümkündü ama emin de olamazdı belki yakından bakınca bir şey görmüşlerdi, kendisi fazla uzakta duruyordu. Vaka Analizi'nin işlerini iyi yaptıklarına şüphe yoktu, planlı çalışıyorlar ve incelenmedik tek bir toz tanesi bırakmıyorlardı. Bir de bu kadar ukala olmasaydılar...

"Gidebileceğimizi söylediler." Costa zaten ceset bulunduğundan beri bu anı bekliyordu.

"Ben kalıyorum," diye bastırdı Zárate.

"Bu kadar sinir bozucu olma, dava artık Vaka Analizi'ne ait. Unut gitsin."

"Bunların bürosu nerede biliyor musun?"

"Hayır, kimse de bilmiyor zaten. Gerçekten var olup olmadıklarını bile bilmiyorduk. Bizi köyün rahipleri gibi düşün, onlar ise Vatikan'ın kardinalleri. Bu olayı çıkar kafandan, daha gençsin, çok cinayet çözersin."

"Sen git, yarın görüşürüz."

Costa gitti ama kızmıştı. Zárate etrafta dolaşmaya devam etti. Vaka Analizi'nin işaretlediği bölgeye kadar girdi. Bir sigara izmariti gözüne ilişti, yerden alıp bir kanıt torbasına attı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Chesca yanına gelip kanıt torbasını elinden çekerek aldı. "Lütfen olay yerimden çık."

"Ben polisim ve burada da gözden kaçırdığınız bir sigara izmariti buldum."

"Kim olduğun benim için fark etmez, bana göre bir korumasın. Dava bizim ve senin gitmen gerekiyor. Yoksa seni attırmak zorunda kalacağım"

"Öyle mi? Beni attıracak mısın? Nasıl olacak o?"

İkisi şimdi yüz yüzeydi, kollarını açmışlar, göğüslerini germişlerdi. Bu hâlleriyle okul bahçesinde kavga eden çocuklara benziyorlardı. Ama okul çocuğu değillerdi, birisi üniforma giyiyordu, diğeri ise sırtında kendi biriminin baş harflerini taşıyordu. Adı Orduño olan diğer polis yaklaşıp sakin bir tonla konuştu.

"Chesca çekil. İşinin başına dön. Zárate'ydi değil mi? Ortağımın kusuruna bakma, biraz asabi biridir."

"Sakinleşsin o zaman."

"Bak şimdi, biz hepimiz aynı taraftayız. Davayı bize verdiler, bunun seninle bir alakası yok. Kimbilir yarın da bizim davamızı sana verebilirler."

Orduño, onu zorlamadan ama kibarca olay yerinden çıkardı. Zárate daha fazla direnmedi ama bölgeden uzaklaşıp kimsenin onu göremeyeceği bir yere geldiğinde cebinden bir cüzdan çıkardı ve içindekileri incelemeye başladı.

BÖLÜM 7

Vaka Analizi Birimi'nin bürosu polis merkezinde değildi, resmi herhangi bir binada da değildi. Barquillo Caddesi'ndeki sıradan bir apartmanın dördüncü katını kullanıyorlardı, komşuları yarı resmi şirketlerden ibaretti: bir tanesi bilgisayar oyunları tasarlıyordu, diğeri güvenlik şirketiydi, bir tane de mali müşavir vardı. Burada üniformalar, armalar yoktu. İçeride neler olduğunu bile anlamak mümkün değildi. Dördüncü kat çalışanlarını diğerlerinden ayıran tek şey Chesca ve Orduño'nun daima tetikte görünmeleriydi. Onun dışında içerisi herhangi bir ofis gibiydi: bir masa, etrafında sandalyeler, beyaz bir tahta, bir su sebili...

Vaka Analizi Birimi'nde delil saklama diye bir şey yoktu, herkes işini yapar sonra da diğerleriyle paylaşırdı. Esas soruşturma daima bu odada dönerdi, bulguları birlikte inceler, çıkarım yaparlardı; her gün en az bir kere toplantı yapıp herkesin vakaya dair her şeyi bildiğinden emin olurlardı. Cesedin bulunmasının üzerinden birkaç saat geçmişti ve şimdi herkesin elindekileri bilgileri veya fikirlerini sunması gerekiyordu. İlk konuşan Dedektif Elena Blanco olmuştu, Çingene Gelin hakkında öğrendiklerini paylaşıyordu.

"Şimdilik basınla sorunumuz yok ama Rentero ne zaman tepemize çökeceklerinden emin değil o yüzden hiç kimseyle konuşmayın. Bildiğiniz gibi kurbanın adı Susana Macaya, yirmi üç

yaşında, yarı Çingene, muhtemelen bekârlığa veda partisinden dönüyormuş."

"Ailesi bildiklerimizi doğruladı mı?"

"Hayır, henüz yakınlarına haber vermedik. Buraya geliyorlar, onlarla ben konuşacağım." Elena kıymetli bilgileri sona saklamıştı. "Cinayetle ilgili ilginç detaylar da var: birincisi ölüm sebebi beynini kurtçukların yemiş olması, ikincisi ise Susana'nın kız kardeşi Lara'nın yedi sene önce aynı şekilde öldürülmüş olması."

Hiç kimse bir şey söylemedi, duyduklarını sindirmeye çalışıyorlardı. Nihayet Orduño soru soracak gücü kendinde buldu.

"O zaman katil yakalanmamış mı?"

"Bu da davanın üçüncü ilgi çekici kısmı. Lara Macaya'nın katili hapiste, cezasını çekiyor."

"Bir kopya cinayet olabilir mi? Birisi bir kardeşi diğerinin ölüm şekliyle cezalandırmaya karar vermiştir."

"Öğrenmemiz gereken şey de tam olarak bu. Chesca, kız kardeşin dava dosyalarını alıp tüm benzerlikleri ve farklılıkları bulmamız gerek. İki dava birebir aynı mı yoksa yalnızca benzerlik mi var onu görmek istiyorum. Ama sistemli gideceğiz, önce gerçekten bekârlığa veda partisinden mi dönüyormuş ona bakın. Nerede kutlamış, kiminleymiş, dikkat çeken bir şey olmuş mu..."

"Damadın kim olduğunu biliyor muyuz?"

"Hiçbir fikrimiz yok ama ailesiyle konuştuğumda öğrenirim. Arkadaşlarını bulma kısmıyla sen ilgilenir misin Orduño?"

"Hemen başlıyorum, Madrid'de bekârlığa veda partisi yapılabilecek çok fazla yer yok. İsimlerinden nerede olduklarını buluruz, illa ki rezervasyon yaptırmışlardır."

"Çok güzel." Dedektifin ekibiyle ilgili en sevdiği şey inisiyatif alabilme becerileriydi, ne yapacaklarının söylenmesine ihtiyaç duymazlardı. "Mariajo, kurbanın çantasını bulduk. Telefonu kapalıydı, şarjı bitmiş olabilir. Telefonu şarj edip sonra da içinde ne var ne yok inceler misin?"

"Olur, hiç sorun değil."

Mariajo'ya bakan hiç kimse onun muhteşem bir *hacker* olduğunu anlayamazdı. Öyle insanlarla geçinemeyen, bilgisayar bağımlısı soğuk bir genç kız değildi, aksine altmış yaşını geçmiş büyükannelere benziyordu. Torunlarına her türlü ağrıya karşı kocakarı ilacı öneren ve her yere kurabiyeler götürüp insanlara ikram eden emekliler gibiydi, boş zamanlarını bulmaca çözerek geçirirdi. Ama bir klavyenin başına geçtiğinde bambaşka bir insan oluyordu. Eğer Susana Macaya'nın sosyal medya hesaplarında herhangi bir ipucu varsa, onu bulup çıkartacak kişi Mariajo'ydu.

"Sen eve gittiğinde bilgisayar, tablet ne varsa al gel. Sosyal medya hesaplarına da bakacağım."

"Sana güveniyorum, Mariajo" dedi Elena, Orduño'ya dönmeden önce. "Susana'nın evinin oralardaki kameralara da bakmanı istiyorum."

Orduño başıyla onayladı.

"Cesedin bulunduğu yerde başka bir şey bulduk mu?"

"Kurbanın çantasından başka bir de plastik poşet bulduk, üzerinde lekeler vardı. Bence kan, birkaç biftek parçasından sızan kan olmadığı kesin, bir de sigara izmaritimiz var."

"Daha fazla umut vadeden bir şey yok mu?"

"Bir iki derin ayak izi. Susana'yı oraya getiren kişiye ait olduklarına neredeyse eminiz, yani katilimize. Erkek ayakkabısı, 45 numara. Her şeyi analize gönderdik."

"Bizden önce gelen polis, bir şeyler anlatabildi mi?"

"Suç gözünün önünde işlense bile bir şey anlatamaz o." Chesca'nın Carabanchel'deki polisle iyi geçinemeyeceği çok açıktı. "Öyle tipleri akademiye nasıl alıyorlar onu bile anlamıyorum."

Elena bu yorumu dikkate almadı, her davada Chesca'nın hakkında böyle düşündüğü bir polis olurdu. Artık sıra Buendía'ya gelmişti...

"Şu noktada çok fazla şey anlatamıyorum, bu öğleden sonra biraz bilgi edinmek için bir entomologla konuştum. Kesin olan şey kurbanın kafatasına delik açıldığı, delikler dişçi matkabı gibi bir aletle açılmış, bir de kesik var. Deliklerin etrafında polietilen, polivinil ve vinil poliklorür buldum, yani kafasına plastik poşet geçirilmiş. Sizin bulduğunuz poşet olabilir, analiz için gönderdim bile. Elleri bantla bağlanmış, sıradan bant, her yerden alınmış olabilir. Kıza ilaç verilip verilmediğini anlamak için test yaptım, laboratuvar sonuçlarını bekliyorum. Yarın sabah daha fazla şey anlatabilirim."

"Teşekkürler, Buendía. Toplantıyı burada bitirelim, işimiz çok."

Chesca, çıkmadan önce Elena'ya yaklaşıp işe başlamadan önce yarım saat izin istedi.

"Cüzdanımı kaybettim."

"Çaldırmadın herhalde? Kapkaça uğrayan bir polise güvenmeli miyim acaba? Hayal kırıklığına uğradım Chesca." Elena bu sözleri bilerek söylemişti, bazen Chesca'nın egosunu bastırmak gerekiyordu. "Ne yapman gerekiyorsa yapabilirsin."

BÖLÜM 8

Miguel Vistas yirmi yaşından biraz daha büyük genç mahkûm Carlos'a, ya da herkesin ona seslendiği şekliyle Caracas'a kuruması için fotoğrafları nasıl asacağını öğretiyordu.

"Caracas, dikkatli ol. Bunlar sevgilinin sutyenleri değil, fotoğraf. Nazik davran."

Diğer öğrenciler derste olduklarının bile farkında değillerdi, biri sıranın üstüne sızmıştı, diğeri kulaklıkla müzik dinliyordu, başka bir tanesi hayal âlemine dalmıştı. Bir zil sesi duyuldu.

"Ders bitti, çarşamba günü devam ederiz."

Yalnızca Caracas, Miguel'in etrafı toplamasına yardım etti, diğerleri sınıftan uçarak çıkmışlardı. En azından olay çıkarmıyorlardı, uyumaya geliyorlardı. Zaten beş öğrenci vardı ve Madrid VII, Estremera Hapishanesi'ndeki fotoğrafçılık kursuna genelde üçten fazla öğrenci kayıt olmazdı. Hiçbirinin fotoğrafçılıkla ilgilendiği yoktu, sadece uslu durduklarını göstermek ve daha fazla ayrıcalık kazanmak istiyorlardı, cezalarına göre bazıları indirim bile alabiliyordu. En az ilgi gösterenin ise kursu veren Miguel Vistas olduğu söylenebilirdi, o da diğerleri gibi bir mahkûmdu. Herkes gibi o da film rulolarının, negatiflerin, kâğıtların, kimyasal çözeltilerin zamanının geçtiğini biliyordu. Bilgisayarlar ve dijital fotoğrafçılık bu sanatı öldürmüştü. Kursun ilk günü de öğrencilere bunu söylerdi, kusursuz fotoğraflar

artık cep telefonlarıyla bile çekilebiliyordu. Ama kursu vermeye devam ettiği sürece hapishanede harcayacak parayı kazanmış oluyordu.

"Temyiz başvurundan haber var mı, Caracas?"

Caracas tam olarak bir suç dehası sayılmazdı. Sadece Caracas Havalimanı'na çantasında uyuşturucu ile gelmiş bir inekti. İsmini de buradan almıştı. Zavallı çocuğun hapishanede olmasına bile gerek yoktu, hapishane kötü adamlar içindi, aptallar için değil.

"Henüz bir şey yok. Bakalım cevap verecekler mi..."

"Avukatın tam bir şerefsizmiş," dedi Miguel. Bu her mahkûmun duymak istediği cümleydi. Hapishanede kimse suçlu değildi, yalnızca mahkemede şansları yaver gitmemiş insanlar vardı.

"Aynen öyle. Gerçekten berbattı." Avukatlar hakkında bu kadar çok konuşan tek topluluk mahkûmlar olmalıydı. Avukatlar, temyiz dilekçeleri, yargıçlar, izinler, ceza indirimleri... Bu konular açıldı mı hepsi sıradan bir vatandaştan daha fazla şey bilirdi.

Miguel Vistas da bir başka mahkûmdu ama arkadaşlarından farklıydı. Hapishanede herkes ne kadar korkunç olduğunu kanıtlamak için dövmeler yaptırır, spor salonunda kaslarını şişirir ve saçlarını kazıtırdı. Ama Miguel öyle değildi. Kırk yaşlarındaydı, hafif kiloluydu ve bahçede yürüyüş yaparken bile yalnız takılırdı. Uzaktan bakıldığında Madrid'in banliyölerinde yaşayan ve hafta sonları çocuklarını kampa götüren bir aile babasına benziyordu.

Dosyasında yazana göre, Miguel yirmi yaşlarında yarı Çingene bir kızı düğününden önce öldürmüştü. Korkunç bir suçtu. Kafatasına üç delik açılmış ve içine kurtçuklar doldurulmuştu. Kızın ölmesi bir hafta sürmüştü ve korkunç acılar çekmişti, bütün bu süre boyunca bilinci yerindeydi. Miguel Vistas daima masum olduğunu söylemişti. Burada, diğer Çingenelerin intikam arzularına maruz kalmayı hak etmiyordu. Bu yüzden de konuşmamayı tercih ediyordu, yeni gelenler onun neden burada

olduğunu bilsinler istemiyordu, unutulup gitmeyi umuyordu. Gerçi bazen ona kendisi hakkında sorular sorulduğunda gizemli bir tavır takınıp suçlu olduğunu düşünmelerine izin verirdi. Hapishanede vahşi bir katil olmak insana itibar kazandırıyordu.

"Benimle de yeni bir avukat görüşmek istemiş," diye açıkladı Caracas'a. "Ne isteyecek bilmiyorum, artık kimseye güvenmiyorum. Ama görüşeceğim, belki bana bazı izinler alabilir. Sokağa adım atmayalı ne kadar oldu biliyor musun? Yedi yıl. Çıktığımda hiçbir yeri tanıyamayacağım."

"Her yer aynı zaten. Benim gitmem lazım, İhtiyar Katili'nin çamaşırlarını yıkayacağım."

"Ona öyle dediğini duymasın."

Caracas, tıpkı ilk zamanlarda Miguel'in yaptığı gibi, daha sert mahkûmların işlerini yapmak zorundaydı: Çamaşırlarını yıkıyor, yataklarını topluyordu... İhtiyar Katili üç tane yaşlı kadını soygun sırasında öldürmekten içeri girmişti. Daha ilk gününde bir başka mahkûm, kadınlara tecavüz etmiş olabilir diye ona saldırmıştı çünkü hapishanenin yazılı olmayan bir kuralına göre tecavüz suçluları bu şekilde cezalandırılmalıydı. İhtiyar Katili ise kendisine Miguel veya Caracas gibi davranılmasına izin vermeyeceğini göstermiş ve kendisine saldıran adamı bir kaşığın sapıyla öldürmüştü.

"Merak etme, yanındayken 'beyefendi' diyorum. Bana kafayı taksın istemem."

"Eğer laflarımı dikkate almazsan takacak. Söylediklerimi yapınca hayatının iyi gittiğini görmüyor musun? Gerçi burada er ya da geç herkese kafayı takarlar." Miguel Vistas neyden bahsettiğini iyi biliyordu.

BÖLÜM 9

Zárate motorunu La Plaza del Rey'de, La Casa de las Sietes Chimeneas'ın olduğu yere bıraktı, söylentiye göre Kral II. Felipe'nin metreslerinden birinin hayaleti hâlâ burada dolaşıyordu. Barquillo Caddesi'ne çıkıp La Quinta de Vista Alegre'de kendisine ukalalık yapan polisin cüzdanında bulduğu adresi aramaya başladı. Hırsızlık yapmış olmakla övünmüyordu ama Vaka Analizi'nin ne olduğunu ve ofislerinin nerede olduğunu öğrenmenin en kolay yolu buydu. Bu eski ama zarif binanın içinde ne bulacağından emin değildi ve hoş karşılanmayı beklemiyordu ama denemek zorundaydı. Davayı öylece teslim etmek hiç hoşuna gitmiyordu.

"Dördüncü kat mı? Oraya ziyaretçi kabul etmeye yetkim yok. Önce onları aramalısınız, daha sonra onlar bana haber verirler ve sizi içeri alıp almayacağımı söylerler. Yoksa çıkmanıza izin veremem." Apartmanın kapıcısı olarak görevine olan bağlılığı gerçekten dikkat çekiciydi.

"Ben polisim."

Kapıcı, Zárate'nin gösterdiği kimlikten etkilenmişe benzemiyordu. Eğer arkasında dikilen kadının sesini duymasaydı, yukarı çıkmasına izin vermeyecekti.

"Bırak Ramiro. Ben hallederim. Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

Haklıydı, polis kuvvetlerinin en gizemli birimi Vaka Analizi buradaydı ve şimdi yanı başında duran Dedektif Elena Blanco

da şefleriydi. Zárate en masum ifadesini takınarak cüzdanı gösterdi.

"Ekibinizden biri La Quinta de Vista Alegre'de düşürmüş, onu getireyim dedim."

"İyi yapmışsın, kızı bir yığın evrak işinden kurtardın. Kredi kartlarını ve kimlikleri tekrar çıkarmak ne kadar zordur bilirsin. İçeri gel de sana büroyu göstereyim."

Zárate Vaka Analizi'ni bulmanın bu kadar kolay olacağını düşünmemişti, üstelik içeri kabul edilmesi de çok kolay olmuştu. Görünüşe göre bir de ziyaret hakkı kazanmıştı.

Asansör küçüktü, ahşap parmaklıkları vardı ve asansör boşluğu yoktu, merdiven boşluğuna monte edilmişti. Zárate ve dedektif arasındaki mesafenin kısalığı rahatsız ediciydi ama dedektif bunu fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Chesca'nın cüzdanını mı çaldın?"

Asansör çok küçük, soru çok aniydi. Zárate'nin içinden bir ses kalp atışlarının hızlandığını dedektiften saklamasının mümkün olmadığını söylüyordu. İnkâr etmenin anlamı yoktu.

"Sizi bulabilmemin tek yoluydu. Davanın dışında bırakılmak istemiyorum."

"Neden?"

"Bu birime atandığımdan beri bu ilk cinayetim, hayatım boyunca bu an için hazırlandım..."

Dedektif Blanco asansör durana kadar bir daha konuşmadı. Zárate doğruyu söyleyerek iyi bir karar verip vermediğini düşünüyordu, belki de kata çıkar çıkmaz onu yakalayacaklardı. Dedektif bir kart çıkarıp kapıya okuttu. Dışarıdan normal bir kapı gibi görünüyordu ama dikkatli bakınca zırhlı olduğu anlaşılıyordu. İçeride bir resepsiyonist vardı.

"Veronica, dedektif yardımcısına geçici bir kart çıkart, birkaç gün bizimle olacak."

"Şansıma..." Dedektifin kararı Zárate'yi hazırlıksız yakalamıştı.

"Ben onlarla konuşurum. Gel."

Küçük bir odaya girince dedektif durdu. İçeride Chesca oturuyordu.

"Al bakalım cüzdanını. Chesca, daha dikkatli olmalısın, Zárate cüzdanını bulmasaydı şu an nüfus müdürlüğünde formlara boğulmuştun," dedi içeri girerken.

"Şükürler olsun."

Cüzdanı alırken Chesca, Zárate'ye düşmanca bir bakış fırlattı, Dedektif Blanco odada olmasa olay yerindeki kavga burada devam edebilirdi, Zárate'nin dikkatli olması gerekiyordu. Dedektifle birlikte kapalı bir kapının önüne geldiler.

"İçeride maktulün ailesi var. Moises ve Sonia. Birkaç yıl önce büyük kızları Lara öldürülmüş, şimdi de küçük kızları gitti. Onlara kötü haberi vereceğiz."

"Size eşlik etmemi mi istiyorsunuz?" diye sordu Zárate.

"Dahil olmak için can attığın o cinayet soruşturmaları çok acımasız işlerdir. Küçük kızlarının da aynı yöntemle öldürüldüğünü söylemeyeceğiz, sadece Susana öldürüldü diyeceğiz. Anlaşıldı mı?"

"Elbette. Ama bir sorum var, beni niye kabul ettiniz?"

"Gözünü kırpmadan kafanı koparabilecek bir polisin cüzdanını çalacak kadar istekli olman hoşuma gitti. Bir ödülü hak ettin... Tabii bir cezayı da, aileye sen söyleyeceksin. Ben bir kadeh grappa içmek için aşağı inmiştim, belki cesaretimi toplamama yardımcı olur diye. Ama güç toplamama yetmedi."

Elena Blanco kapıyı açarken Zárate'nin itiraz edecek zamanı kalmamıştı.

"Bay ve Bayan Macaya, sizi buraya kadar yorduğumuz için özür dileriz, dedektif yardımcısı Zárate size sebebini açıklayacak."

Kızları öldürülmüş bir aileye haber vermek çok zor bir işti. Çok fazla gözyaşı, acı, keder ve öfke ortaya çıkıyordu... İki kardeşin babası Moises'in acısı daha gürültülüydü, bağırıyor, haykırıyordu. Anneleri Sonia ise sessizdi, acısını içinde yaşıyordu.

"Kızınıza bunu yapanı bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza söz veriyoruz."

Zárate'ye işin zor kısmını hallettirdikten sonra Blanco yine mikrofonu eline almıştı. Zárate bunun bir strateji olduğunu anladı: Kendisi artık kötü haber demekti, dedektif ise intikam umuduydu.

BÖLÜM 10

"Kızınızın kendi kararlarını vermesi gerektiğine, hata yaparak tecrübe kazanacağına ve bağımsız olması gerektiğine inanıyorsanız, onu eğitmek de kolay olmuyor." Susana'nın babası Moises üzüntüden perişan olmuştu. "Çok pişmanım, benim halkımda kadınlar nasıl eğitiliyorsa kızlarımı da öyle yetiştirmeliydim. Lara ile o hatayı bir kez yaptım, Susana'nın başına gelenler tamamen benim suçum."

Zárate ve Elena ona kızlarının ölümüyle ilgili bilgi vermişlerdi, Susana'nın cinayete kurban gittiğinden neredeyse emin olduklarını ama otopsi sonuçlarını aldıktan sonra nasıl öldürüldüğüne dair daha kesin bir açıklama yapacaklarını da söylemişlerdi.

"Çok acı çekmiş mi?" diye sordu kurbanın gözyaşları içindeki annesi Sonia. "Lara'nın ölümü gaddarcaydı."

"O kanı bozuk Miguel Vistas hâlâ hapishanede. Ve umarım oradan asla çıkamaz," diye devam etti Moises.

Dedektif Blanco dikkatli ilerlemek zorundaydı. Ailenin bir sonuca varmasına engel olmalıydı. Kızlarının katil tarafından rasgele seçilmediğinden, hatta belki de Susana'nm tek suçunun Lara'nın kız kardeşi olmak olduğundan ve onu öldüren her kimse, bunu Lara'nın cinayetinin bir devamı olarak planladığından şüphelenmelerine izin veremezdi.

"Size söylediğimiz gibi, otopsi bitince daha fazla bilgi verebileceğiz ama şu an bize yardım etmeniz gerekiyor. Susana ne kadar zamandır yalnız yaşıyor?"

"İki yıldan biraz fazla oldu. Yirmi bir yaşına girdiğinden beri, ancak o zaman izin vermiştik," diye cevapladı Moises.

"Nasıl geçiniyordu?"

"Kurye işleri falan yaptı. Bir giyim firmasının modeliydi." Baba, kızının güzelliğiyle gurur duyuyordu.

"Bazen ben de ona biraz para verirdim," dedi annesi Moises'e korkuyla bakarak, adamın bundan haberi yoktu belli ki. "Ay sonunu getirebilsin diye."

"O yaşlarda normaldir," diyerek destekledi dedektif. Sırf kocasından korktuğu için gerçekleri saklamasını istemiyordu. "Kızınızın öldürülmeden önce bir bekârlığa veda partisinde olduğunu düşünüyoruz."

"Ay sonunda evleniyordu, iki hafta içinde. Nişanlısının adı Raúl, ben ondan pek hoşlanmıyorum..." dedi Moises. "Reklamcılıkla mı ne uğraşıyor. Dedektif Hanım, dünyayı biraz tanımış biri kızımın nişanlısının düzgün biri olmadığını anlayabilir. Tüm zamanını barlarda geçiriyor, bugünlerde neler içiyorlarsa onlardan içiyor ve aile kurmak için falan da evlenmiyor. Ahlaksızlıklarına tahammül edecek bir kız arıyor o kadar..."

"Bunu kızınıza söylediniz mi?"

"Binlerce kez, bunun yüzünden konuşmaz olduk. Bizi düğüne davet etmek bile istemiyordu. Neyse ki karım onunla konuştu da biraz mantıklı davranmaya başladı..."

"Susana üç gün önce ortadan kayboldu, biz onu bugün bulduk ve hakkında bir ihbar da bulamadık. Onunla konuşmuyor muydunuz?" diye sordu Zárate. Blanco bakışlarını ona çevirdi: Yargılayıcı herhangi bir ifade kullanmaması gerekiyordu ama buna daha sonra sinirlenecekti.

Moises, tam da Elena'nın tahmin ettiği gibi Zárate'ye düşmanca bir bakış attı.

"Çocuğunuz yok değil mi? Çocukları anlamak her zaman kolay değildir. Onunla konuşmadan geçirdiğimiz ilk üç gün değildi, bir hafta konuşmadığımız bile olurdu."

"Ben kızımla cuma akşamı konuştum." Sonia konuşmaya fazla dahil olmuyordu ve konuştuğunda da sesi titrediği için çok dikkatli dinlemek gerekiyordu. Yıkılmış bir kadındı, belli oluyordu. Kızı hakkında duyabileceği en kötü haberi duymuş bir anneydi. "Partiye uzun zamandır arkadaş olduğu kişilerle gidiyordu, pişman olacağı bir şey yapmamasını ve iyi vakit geçirmesini söyledim."

"Arkadaşlarıyla nereye gidecekti biliyor musunuz?"

"Önce bir restorana sonra da bu tarz partilerin düzenlendiği bir kulübe. Adını bilmiyorum, öyle bir yere daha önce gitmedim," diye cevap verdi kadın. "Orense Caddesi'ndeymiş, onu biliyorum."

Konuşma devam ederken, biraz artı puan toplamak isteyen Zárate aileye kızları hakkında soru sormaya devam etti; nişanlısını nerede bulabilirlerdi, o gece Susana'yla partiye giden arkadaşları kimlerdi? Elena ise kendini soyutlamıştı. Susana'yı son gördüğü hâliyle düşünmek istemiyordu, ailesinin önünde onu bir otopsi masasında, kafatasına açılmış deliklerle ve larvalarla dolu bir şekilde düşünemezdi. Genç kızı, ailesinin hatırladığı gibi çok güzel ve isyankâr bir kız olarak hatırlamak istiyordu. Bir yandan seneler önce ölmüş olan ablayı da düşünüyordu, hayalinde henüz bir yüz yoktu çünkü dava dosyası hâlâ eline geçmemişti. Katilin zihninde iki kardeşi kan bağından başka birleştiren bir şey olabilir miydi? İki cinayet arasında katilin aynı kişi olmadığını düşündürten farklılıklar vardı, öyleyse ilk soruşturma doğru ilerlemişti ve ilk katil hapisteydi. Cevapsız çok fazla soru vardı, her davada böyle olurdu, uykuları kaçacaktı, her zamankinden daha fazla ama cevapları bulana kadar böyle olacaktı.

"Büyük kızımın katilinin hapse atılması acımı dindirmedi. Öldürülmesi gerekirdi, ben yapabilirdim, bir yolunu bulurdum ama yapmadım. Adalete güvendim. Bu sefer aynı hatayı yapmayacağım."

Bu gerçek bir tehdit miydi yoksa Moises Macaya için bir baba olarak sakinleşmenin tek yolu muydu, bilmiyordu. Umurunda da değildi. Elena Blanco katili bulacaktı, daha sonra olacaklar, devletin verdiği ceza veya babanın aldığı intikam onun işi değildi.

BÖLÜM 11

Kapısını çaldıkları ikinci yerde, Very Bad Boys Kulübü'nün Kübalı dansçısı Bruno, pembe etekli esmer kızı çok iyi hatırlıyordu. Chesca, striptizcilerin bugünkü şova hazırlanmak için kullandıkları soyunma odasında etrafına bakındı. Ortağı Orduño'nun Kübalı ile konuşmasını izlemek eğlenceliydi: Birkaç dakika içinde sahneye kimin çıkacağını kestirmek kolay değildi, Orduño'da buradaki dansçıların hepsinden daha fazla kas vardı.

"Utangaç bir kıza benziyordu ve biraz rahatsız olmuştu. O yüzden endişelenmemesini ve kötü bir şey olmayacağını söyledim. Dans ettik, şovu bitirdik sonra da sahneden indik."

Kübalı yakışıklı ve terbiyeliydi, düzgün konuşuyordu, kızın ölümünden de gerçekten etkilenmişti ama söyleyebileceği başka bir şey yoktu.

"Buraya eğlenmeye gelen kızlar olur, bir de sırf gelenek olduğu için arkadaşları tarafından zorla getirilenler. Sorduğunuz kız ikinci gruptandı."

"Arkadaşlarını hatırlıyor musun?"

"Buraya her gece onlarca kadın gelir. Sahneye çıkanları bile hatırlamak zorken seyircileri siz düşünün."

"Bana söylenene göre sizinle soyunma odasına gelenler oluyormuş."

"Bazen olur ama insanların düşündüğünden çok daha seyrek. Pembe etekli kız bize içeriye kadar eşlik edenlerden değildi.

O gece, düğünden önce nişanlısıyla uzun bir konuşma yapması gereken başka bir kız vardı. Üzerinde oyuncak bir penis olan bir taç takıyordu."

Şişmiş kaslarıyla birlikte yüz on dokuz kilo eden diğer dansçı soyunma odasına girdi ve Chesca'ya baştan çıkarıcı bir bakışla gülümsedi.

"Soyunacağım. Yardım etmek ister misin?"

"Sanmıyorum. Daha önce de küçük penisler görmüştüm."

"Küçük mü? İstersen bir göz atabilirsin. Eğer beğenirsen özel kabinlerden birine geçeriz."

"Bana yetecek kadar erkek misin?"

"Merak etme şimdiye kadar şikâyet duymadım. Senin gibi sürtükler bana bayılır."

Dansçı elini Chesca'nın kalçalarına götürdü. Orduño olan biteni çok geç fark etti ve Chesca'nın dansçının kolunu yakalayıp bükerek adamı dizlerinin üzerine çöktürmesine engel olamadı.

"Delirdin mi sen?" diye bağırdı acı içinde kıvranan dansçı. "Bırak beni!"

"Chesca, lütfen," diyerek araya girdi Orduño bezmiş bir tavırla.

"Merak etme yalnızca elleri fazlaca hareketli olan bu arkadaşa bir ders vermeye çalışıyorum. Birincisi, sana izin vermeyen hiçbir kadını elleyemezsin. İkincisi, hiçbir kadın, yani hemen hemen hiçbir kadın, kendisine sürtük denilmesinden hoşlanmaz."

Daha fazla sıkarak kolu bükmeye devam etti, adamın kolunu kırabilirdi bile. Kübalı bu sahneyi daha önce defalarca görmüş gibi ilgisizce olan biteni seyrediyordu, sanki her an bir kırılma sesi duymayı bekliyormuş gibiydi. Ama Chesca kolu serbest bıraktı.

"Bir dahaki sefere öğrenmiş ol."

Orduño dışarı çıktıklarında gülüyordu, ortağının ters tarafına ilk defa tanık olmuyordu.

"Kolunu kırabilirdin."

"Açık söyleyeyim, bir an yapacağımı düşündüm. Beni en çok sinirlendiren de bu ziyaretten hiçbir şey öğrenememiş olmamız," diye söylendi Chesca.

"Susana'yı biraz daha tanıdık, hiç yoktan iyidir. Partileri sevmeyen bir kızmış. Cici kız."

Normalden çok daha uzunmuş gibi gelen böyle bir günde, Vaka Analizi polislerinin ikinci durağı Barquillo Caddesi'ndeki ofislerdi. Orada, bekârlığa veda partisi için gelinle birlikte Very Bad Boys'a giden arkadaşlarıyla buluşacaklardı. Hepsi okul arkadaşıydı, Cintia hariç.

"Susana'yı nereden tanıyorsun?" Cintia, Chesca'nın konuşmak istediği ilk kişiydi. Sebebini bilmiyordu, belki de onu polis olmaya sürükleyen altıncı hissiyle ilgiliydi.

"Bir modellik kursuna birlikte gitmiştik." Cintia utangaç görünüyordu ama güneş gözlüklerinin arkasına saklanmasına rağmen çok güzel olduğu belliydi, tipik bir model vücudu vardı: uzun, zayıf ve dimdik. "Susana kursu çabuk bıraktı, hem sevmemişti hem de boyu biraz kısaydı. Sadece süpermarket katalogları ve internet mağazaları için çekim yapıyordu. Ama arkadaş olmaya devam ettik."

Konuşma diğer arkadaşlarla birlikte devam etti ama Chesca gözünü Cintia'nın tepkilerinden ayırmıyordu. Aralarındaki lider Martha'ydı, herkesten önce cevap veriyordu, her şeyi organize etmişti ve Susana'nın ölümünden en az sarsılmış olan oydu veya belli etmiyordu.

"Okulda çok yakın arkadaştık, okul bitince de görüşmeye devam ettik. Alışkanlıktan başka bir sebebimiz yoktu: bekârlığa veda partisi, yaz ortasında bir kızlar gecesi falan işte. İnsanlar zamanla çok değişiyorlar ve paylaşacak çok fazla şey kalmıyor."

"Ona zarar vermek isteyebilecek biri geliyor mu aklınıza?"

"Nişanlısıyla konuştunuz mu? Ben pek inanmasam da Raúl aslında iyi çocuktur. Susana'ya âşık olduğuna inanmıyorum ama iyi biridir. Başını o kadar derde sokmasa, ünlü bir yönetmen bile

olabilirdi. Bir de ablası Lara var tabii. Susana ondan hiç bahsetmezdi ama hepimiz biliyorduk. İki kardeşin evlenmeden önce öldürülmeleri tesadüf olamaz. Babasının Çingene olduğunu biliyor muydunuz? Çingene düğünleri çok farklı oluyormuş. Öyle mi? Ailelerinden birilerinin de Çingene olmayanlarla evlenmesinden hoşlanmazlarmış. Ama laf olsun diye konuşuyorum."

Hepsini ayrı ayrı sorguladılar, ifadelerinde çelişki yoktu. Cintia hariç herkes Very Bad Boys'dan çıkıp bara gitmişti, sonra Susana eve gitmek istemiş diğerleri ise Alonso Martinez'de gizli bir partiye katılmışlardı. Cintia ile tekrar konuşmaları gerekecekti.

"Kızlarla kalmayan tek kişi sensin. Nereye gittin?"

"Eve, uyumaya."

"Yalnız mıydın?"

"Evet, yalnızdım... O kulübü sevmedim, Very Bad Boys'u. Kadınların yaptıkları şeyler beni utandırdı, sanki o striptizcilerin her kadına istedikleri şeyi yapmaya hakları var gibiydi. Çok zavallıydılar, itfaiyeci kostümleri, polisler..."

Chesca, Cintia ile aynı fikirdeydi, o da öyle bir yere asla gitmezdi. Orduño kenarda dikiliyor, ortağının sorularını ve gelinin arkadaşının verdiği cevapları dinliyordu.

"Neden gitmeyi kabul ettin?"

"Susana'yı yalnız bırakmak istemedim. Erken kaçtığım için pişmanım."

Cintia ağlamaya başladı, diğer arkadaşların hiçbiri ağlamamıştı. Chesca teselli vermekte iyi sayılmazdı o yüzden işin o kısmını Orduño'ya bıraktı. Tekrar konuşmak isteyebileceklerini söyleyerek eve dönmesine izin verdiler.

"Ne düşünüyorsun?" Taksiye binerken Chesca ortağına fikrini sordu.

"Bir şeyler çeviriyorlar."

"Bütün erkekler güzel kadınların sürekli bir şeyler çevirdiğini düşünüyor."

Orduño omuzlarını silkti.

BÖLÜM 12

Chesca, Zárate'nin onlarla birkaç gün geçirecek olmasından hiç hoşlanmamıştı ve bunu belli etmekten de çekinmiyordu ama emirlere uydu: Herkes Elena ile fikir alışverişi yapabileceğinizi ve tartışabileceğinizi bilirdi, zaman zaman fikrini bile değiştirebilirdiniz ama söylediği şey bir emir ise boyun eğmekten başka çareniz yoktur.

"Ben kurbanın evine gidiyorum, Zárate benimle geliyor. Siz nişanlısının evine gidin, önceden haber vermeyin ve tepkisine çok dikkat edin," diyerek emirlerini sıraladı dedektif.

Bir toplantı daha yapmışlardı. Buendía son otopsi raporlarını getirmişti ama daha önce söylediklerine yeni bir şey eklenmemişti; Orduño ve Chesca Cintia hakkındaki fikirlerini belirttiler, Mariajo'nun söyledikleri daha ilginçti.

"Susana Macaya'nın telefonundaki son mesajlar Cintia'ya gönderilmiş. Kendisine kızmamasını falan söylüyor. Cintia sonraki güne kadar cevap yazmamış, yazdığında da partiyi mahvettiği için özür dilemiş. En azından öyle sanıyorum, kız o kadar kötü mesaj yazıyor ki tek bir sesli harf yok..."

"Sanki sevgililer arasındaki bir tartışma gibi geldi mi sana? Orduño ikisi arasında bir ilişki olduğuna emin," diyerek güldü Chesca. "Fantezisi var herhâlde."

"Arkadaşından bahsetme şekli tuhaf geldi... Fantezi yok."

"Çok yakın arkadaşlıktan daha öte bir şey olduğunu sanmıyorum. Gerçi tamamen yok saymaya da gelmez, birbirlerine güveniyorlarmış. Aslında birkaç gün önce konuşmaları silmiş. Telefonda fotoğraf yoktu, bir hafta önce silinmişler, yedekleme sayfasına ulaştığım zaman daha fazla şey söyleyebileceğim."

"Sosyal medyada bir şeyler var mı?"

"Susana çok aktif değilmiş. Facebook'u var ama anlaşılan kullanmıyormuş. Twitter'ı yok, Instagram'ı yok, başka hiçbir sitede üyeliği yok."

"Nişanlısının ve Cintia'nın sayfalarına da bak. Belki onlar daha aktiftir. Buendía sen de entomologu biraz daha sıkıştır, işe yarar bir şeyler söylesin. İşe koyulalım, yarın sabah ilk iş tekrar buluşur, öğrendiklerimizi paylaşırız."

"Araba ne iş?"

Zárate, Dedektif Blanco'nun arabasına bindiğinde yüzü aydınlanmıştı. Araba Sovyet otomotiv endüstrisinin incisi olan kırmızı bir *Lada Riva*'ydı.

"Hayatım boyunca bu vardı, bir klasiktir. Aslında artık değiştirmem lazım, onunla ilgilenmeye gönüllü tamirci bulmak her seferinde daha da zor hâle geliyor."

Sahip olduğu tek araba konusunda söyledikleri doğru değildi, işin doğrusu oturduğu evin otoparkında, Didí'nin fantezilerine tanık olduğu yerde, gümüş rengi bir *Mercedes 250 Sedan* vardı, yolculuklarda kullanılmak üzere satın alınmıştı ama henüz yerinden kıpırdamış değildi. Lada onun favorisiydi, Madrid'de daima bu arabayı kullanıyordu ve kendisini sabahın köründe La Quinta de Vista Alegre'ye götüren araba da oydu.

Susana'nın Lavapies bölgesindeki evi Ministriles Caddesi yakınlarındaydı ve bu bölgede park etmek hiç de kolay değildi. Arabayı bir yük-alma yerine bırakmak zorunda kaldılar. Elena bunu önemsemedi, Rentero'nun trafik birimiyle konuşup kendisine ceza kesilmesine müsaade etmeyeceğini biliyordu.

Bina neredeyse antikaydı, çok eski olduğunu söylemek doğru olurdu. Susana üçüncü katta yaşıyordu, merdivenle çıkmak gerekiyordu çünkü binada asansör yoktu. Arama emirleri vardı ama anahtarları yoktu, binanın kapıcısı varmış gibi de görünmüyordu. Olay Yeri İnceleme henüz gelmemişti o yüzden de tek bir çareleri vardı: içeri kendi becerilerini kullanarak girmek.

"Kilit kırmayı becerebilir misin yoksa çilingir mi çağıralım?"

"Uzmanım diyebiliriz," diye övündü Zárate.

Yarım saat sonra elinde anahtarın bir kopyasıyla dönmüştü, birkaç dakika içinde Susana'nın evindeydiler.

"Her şey çok düzenli. Onu buradan kaçırmadıkları belli. Bunu her kim yaptıysa, Susana taksiden inip arkadaşlarından ayrıldıktan sonra ama eve girmeden önce yapmış."

"Belki eve gelmeden önce bir yere daha uğramıştır."

"Belki de."

Daire küçüktü, Amerikan mutfağı da içine alan bir salon, tek bir yatak odası ve duşakabinli bir banyosu vardı. Salonun duvarına bir replika bir resim asılmıştı, resimde belden yukarısı çıplak sarışın bir kadın beton binalara benzeyen yapıların önünde duruyordu. Elena Blanco daha yakından bakmaya ihtiyaç duymadan ressamın kim olduğunu bulmuştu.

"Tamara de Lempicka, Yarı Polonyalı yarı Meksikalı ressam. Biseksüeldi. Orduño haklı olabilir, belki de bu iki kadın birlikteydiler. Veya belki de sadece resimleri seviyordur. Bu resimleri ben de severim."

"Sanattan anlar mısınız?"

"Birincisi, bana sen diye hitap et. Bunu daha önce de söylemiştim, bir dahaki sefere seni direkt tutuklarım," dedi kadın. "İkincisi hayır sanattan hiç anlamam ama Meksika'dayken Cuernavaca'daki müzeye dönüştürülmüş evine gitmiştim. Tamara de Lempicka'nın resimlerini tanıyabilmek için uzman olmaya gerek yoktur."

Ölmüş birinin eşyaları arasında gezinmek, ölüye hakaret etmek gibiydi, ilk yaptığı günden beri böyle hissediyordu. Sahibini

bekleyen bir eve girmek, sahibinin misafirlerden saklamak isteyebileceği şeyleri göz önünden kaldıramayacak olması: kâğıtlar, fotoğraflar, dergiler, kitaplar, bazen seks oyuncakları, başkalarının görmesini istemeyeceğiniz her şey. Ama burada dikkate değer hiçbir şey yoktu.

"Garip değil mi? Sanki otel odası gibi. Hepimizin sırları vardır." Elena dolaşmaya devam etti, Zárate arama yaparken o da hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ediyordu. Dikkat çeken tek şey Susana'ya çok benzeyen bir kızın fotoğrafıydı, ablası Lara bu olmalıydı. Fotoğraf bir çekmecedeydi, sanki evin sahibi onu sürekli görmeye dayanamıyordu ama görmeden de duramıyordu. "Sence birisi evi her ihtimale karşı toplamış mıdır?"

"Hayır," dedi Zárate. "Mariajo fotoğrafların da silindiğini söylemişti, sanki evlenmeden önce bu hayatta kalan her şeyi temizlemek istemiş gibi."

Elena kafasını salladı, Zárate haklıydı. Susana'nın evden kaçırıldığı ihtimalini elemek zorundaydılar. Kız muhtemelen partiden sonra bir daha eve girmemişti.

Zárate yatak odasından elinde eski bir bilgisayarla döndü, bunu Mariajo'ya götüreceklerdi.

"Bilgisayar var ama internet yok. Bu devirde kimin interneti olmaz, annemde bile var. Bu kızın burada yaşadığından emin miyiz?"

"Nişanlısıyla konuştuktan sonra Chesca ve Orduño neler diyecek bakalım. Belki de orada yaşıyordu, buraya da arada sırada uğruyordu. Olay Yeri İnceleme yolda, geliyor. Onlar bize bilmemiz gereken her şeyi söylerler."

Ne söylediğini biliyordu, Susana'nın hayatında Olay Yeri İnceleme memurlarının bilmediği hiçbir şey kalmayacaktı.

"Bir grappa içmem lazım. Geliyor musun?"

BÖLÜM 13

Raúl'ün yaşadığı yerin Susana'nın dairesiyle alakası yoktu. Prado Müzesi'nin arkasında, El Retiro Parkı'na çıkan sokakların birindeydi, burası Madrid'deyken kendinizi Paris'te hissedebileceğiniz bir yerdi. Bina XII. Alfonso Caddesi'ndeydi, daire ise en üst kattaydı, parkın muhteşem manzarasının buradan seyredilebildiğine şüphe yoktu. Chesca her sabah koşuya çıktığında kıskançlıkla baktığı kuleleri görüyor bile olabilirdi. Burada sadece para babaları yaşayabilirdi.

"Raúl Garcedo? Polis."

"Polis mi? Ne oldu?"

"İçeri girebilir miyiz?"

"Meşgulüm. Arama emriniz var mı?"

Raúl iki polisin içeriye girmesine engel oldu, Orduño için ciddileşme zamanı gelmişti.

"Hayır, arama emrimiz yok ama isterseniz alırız böylece ne saklamak istediğinizi de öğrenmiş oluruz. Buraya nişanlınız Susana Macaya hakkında konuşmaya geldik."

"Ona bir şey mi oldu?"

Raúl polislerin içeri girmesi için çekildi. Oturma odası beklediklerinden bile daha lükstü. Her şey siyah beyazdı, çok zarif ve çok pahalı oldukları besbelliydi, en etkileyici şey de Bang & Olufsen marka Beolab 90 ses sistemiydi, bu cihazlar ortalama bir arabadan daha pahalıydı. Eğer sesi son seviyeye getirirseniz,

müziği şehrin ortasındaki parktan rahatlıkla duyabilirdiniz; reklamlarda da bunu söylüyorlardı, ses kalitesi stadyumda verilen bir konserde ön sıranın duyabileceğinden daha yüksekti.

"Konuşmadan önce şunu ortadan kaldır," dedi Chesca aşağılayıcı bir tavırla.

Masanın üzerinde bir çizgi kokain, yanında da hazırlarken kullanılan kredi kartıyla gümüşten yapılma bir çubuk duruyordu. Polisleri oldukça şaşırtan bir hareketle, Raúl kokaini çekti ve masanın üzerindeki her şeyi elinin tersiyle çekmecenin içine savurup çekmeceyi kapattı.

"Kaldırdım. Konuşmak istemiştiniz... Susana'dan cumadan beri haber almadım. Bekârlığa veda partisine gitmişti."

"Aramayı denemedin mi?"

"Dün telefon ettim ama açmadı. Bugün arar diye düşünmüştüm."

"Birkaç hafta içinde evleniyorsunuz. Her gün konuşuyor olmanız gerekmez miydi?" diye sordu Chesca.

"Herhalde polisler bana nişanlımı her gün aramam gerektiğini hatırlatmak için kapıma dayanmamıştır. Bir iyilik yapın ve neler olduğunu söyleyin."

Chesca, Raúl'den hiç hoşlanmamıştı, neredeyse Susana'nın ölümünden sorumlu olmasını umuyordu.

"Susana'nın cesedi bu sabah Carabanchel'de bir parkta bulundu."

"Ne?"

Raúl'ün şaşkınlığı zorlama gibi görünmüyordu ama bu bir şeyi kanıtlamazdı, bütün hisler taklit edilebilirdi.

"Öldürülmüş. Bizimle işbirliği yapmanızı bekliyoruz."

"Elbette, elbette. Ne isterseniz." İlk defa gergin görünüyordu. "Benden şüpheleniyor..."

"Daima ilk önce eşten şüpheleniriz, ne yazık ki çoğu zaman haklı oluruz. Bizimle gelmeniz gerekecek."

"Yani tutuklanıyor muyum?"

"Hayır, tabii ki hayır. Eğer elimizde şüphelenecek bir neden yoksa, tutuklama yapmayız. Eğer öyle bir şey varsa da avukatınızı aramanızı söyleriz. Şu anda sadece Susana Macaya hakkında konuşmak istiyoruz."

Raúl bilgisayarını getirdi, binlerce avro değerinde bir Mac, incelenmek üzere Mariajo'ya gidecekti; kendisine de büroya gelmesini söylediler. Bu gece eve dönemeyeceğini söylemediler, bir kapı ağzında uyuklamak zorunda kalacağını ve Dedektif Blanco'nun onu sorgulamak için sabahı bekleyeceğini, çünkü öfkelenmesini istediklerini, kokainin etkisinin geçmesi gerektiğini ve neredeyse Bang & Olufsen'ini kısa bir duş için gözden çıkaracak hâle gelmesini umduklarını da söylemediler. Yalnızca bilmesini istedikleri şeyleri söylediler.

BÖLÜM 14

Dedektif Blanco, Ángel Zárate'yi Huertas Caddesi'ndeki bir bara götürdü. Burası tam bir karaoke bardı, *Cher's.*

"Karaoke mi?"

"Hiç yaptın mı?"

"On yıl önce falan, birkaç arkadaşla birlikte... Ama bir daha denk gelmedi."

İçeri girer girmez, mekândaki herkesin dedektifi tanıdığı belli oluyordu, garsonlar selam verdi, az sayıdaki müşterilerin bazıları bir baş hareketi yaptılar, sahnede Mocedades'in* bir şarkısını yorumlamakta olan şarkıcı bile dedektife göz kırptı.

"Anlaşılan herkes seni tanıyor."

"Hafta içi sık sık gelirim. Hafta sonları sadece turistler ve sarhoşlar oluyor ama hafta içleri iyi şarkıcılar olabiliyor."

Zárate mekânın cazibesini fark etmeden etrafına baktı: yaşlı insanlar vardı, bir mikrofon, üzerinden şarkı sözleri geçen bir ekran, köydeki herkesin deli dediği bir kadın hakkında şarkı söyleyen bir adam... Garson, yüzünde bir gülümseme ile onlara doğru geldi.

"Bugün seni beklemiyordum Elena. Dün çok geç ayrılmıştın."

"Bugün çok oyalanmama izin verme. Bir saat kalacağım, sonra gitmem lazım."

---

* 1973 Eurovision Yarışması'nda İspanya'yı temsil etmiş olan müzik grubu. (ç.n.)

"Her zamankinden mi?"

"Evet."

"Peki ya beyefendi?"

"Bira alayım, Mahou."

Elena kendi istediği içkiyi seven insanlar hakkında çok şey biliyor olmakla övünürdü ama Mahou'yu tercih eden insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Madridli olduklarını biliyordu o kadar.

"Her zamanki ne? Grappa mı?"

"Evet, günün her saati başka bir marka içerim. Gece olunca Stravecchia, ahşap varillerde en az iki, üç yıl beklemiş olmalı."

"Eski bir Sovyet arabası, grappa, karaoke... Kabul etmeliyim ki hiç de sıradan biri değilsin, dedektif."

"Daha hiçbir şey görmedin. Buraya çalışmaya geldik. Söyle bakalım, Susana'nın evinde dikkatini en çok çeken şey neydi?"

Zárate dedektifin varlığıyla kendini çok baskı altında hissediyordu ve yeterince dikkatli bakmadığını düşünüyordu. Söyleyebileceği çok az şey vardı, zaten onlar hakkında konuşmuşlardı, kişisel eşyaların eksik olması bir şeydi, kıyafetten başka hiçbir şey yoktu. Ayrıca evde internette yoktu.

"Başka bir şey?"

"Yok. Siz ne gördünüz?"

"Fazla değil, senin de söylediğin gibi daire neredeyse bütün hatıralardan arındırılmıştı ama başka şeyler de vardı."

Elena Lempicka'nın eserinden bahsetti, bir anlamı olabilirdi de olmayabilirdi de, ayrıca Lara'nın fotoğrafı çekmeceye saklanmıştı. Buzdolabında omzundaki dövmeyle aynı bir kelebek magneti vardı...

"Elimizde az şey var ama olsun. Aradığımız şeyi bulacağız."

"Ya bulamazsak?"

"Vaka Analizi daima bulur, acelemiz yok. Ve şunu sakın unutma, biz katilden daha avantajlıyız. Biz yirmi kere hata yapabiliriz ama doğruyu bir kere bulursak, başarılı oluruz; katil

yirmi kere başarılı olabilir ama tek bir hata yaparsa, her şeyi kaybeder. İstatistikler böyle."

Zárate dedektifin konuşmaya devam etmesini isterdi ama yüksek bir ses onu çağırdı: Elena.

"Benim sıram."

Elena sahneye çıktı ve mikrofonu aldı, bazıları onu alkışlarla karşıladılar, müzik başladı.

"Suona un'armonica, mi sembra un organo, che vibra per te, per me, su nell'inmensitá del ciel."

Zárate'nin hoşlandığı bir müzik tarzı değildi, daha önce hiç Mina Mazzini dinlememişti, işin doğrusu dinlediği tek İtalyan Raffaella Carrá'ydı ama Dedektif Elena Blanco'nun güzel şarkı söylediğini kabul etmek zorundaydı. Bir kez daha şaşırmıştı ve bu seferki grappadan ve Lada'dan farklı bir şaşkınlıktı. Bitirdiğinde çokça alkış aldı. Hemen peşinden bir garson yeni bir kadeh grappayla masaya geldi.

"Müessesenin ikramı, her geçen gün daha iyi oluyorsun Elena."

Biraz da Zárate'den bahsettiler: Kendisi çok küçükken çatışmada ölen bir polisin oğluydu, Bilbao'da doğmuştu ama babasının ölümünden beri Madrid'de yaşıyordu, polis olmaya sonradan karar vermişti, polislik sınavlarına girmeden önce hukuk okuyordu... Ama Elena Blanco kendisi hakkında genel bilgilerden fazlasını söylemedi.

"Bekle ve dikkatli dinle, Adriano şarkı söyleyecek."

Altmış yaşlarında bir adam sahneye çıktı ve uzatılan mikrofonu reddetti.

"Dinle şimdi, Eğer Adriano ün elde etmek isteseydi, Pavarotti, Carreras ve Placido Domingo hayatlarını sokaklarda şarkı söyleyerek kazanmak zorunda kalırlardı."

"Biraz abartıyor musun?" diyerek güldü Zárate.

"Biraz ama gerçekten iyi söyler."

---

* Mina Mazzini'nin 1969 yılında yorumladığı *Il Cielo in una Stanza* isimli İtalyanca şarkının sözleri. (ç.n.)

Adriano'nun sesini Cher's'in her köşesine ulaştırmak için mikrofona ihtiyacı yoktu.

"Nessun dormal Nessun dormal Tu pure, o Principessa, nella tua fredda stanza, guardi le stelle, che tremano d'amore e di speranze..."[*]

Herkes coşkuyla alkışladı, Zárate bile dayanamamıştı ama sadece diğerlerinin yaptığı şeyi taklit ediyordu, ona göre diğerleri kendisinin göremediği bir şeyi görüyorlar, kendisine yasaklanmış bir tecrübeyi yaşıyorlardı.

"Araban var mı?"

"Hayır, motorum var."

"O zaman benim evime gidiyoruz..."

---

[*] Giacomo Puccini'ye ait Turandot operasının en ünlü aryalarından bir kısım. (ç.n.)

BÖLÜM 15

Zárate bu sabah Carabanchel'de iki polisle paylaştığı dairesinde uyandığında, geceyi Plaza Mayor'un göbeğinde dekorasyon dergilerinden çıkmış gibi görünen bir evde geçireceğini hayal bile edemezdi.

"Ne içmek istiyorsan kendine hazırla, ben banyoya gidiyorum."

Dedektif Blanco banyodayken, Zárate pencerenin kenarına gidip küçükken annesinin onu minyatür Noel sahneleri satın almaya getirdiği meydana baktı, iyice düşünüldüğünde üzerinden çok fazla zaman geçmemiş gibiydi. Babasız geçirdiği Noelleri büyük bir neşeyle hatırlamıyordu. Balkonda bir tripodun üzerine yerleştirilmiş kamerayı gördü. Küçük kırmızı bir nokta gibi parlayan ışık dikkatini çekti. Belki binaya ait bir şeydi, belki de bir güvenlik önlemiydi. Bunu evin sahibine daha sonra soracaktı.

Karaokeden çıktıktan sonra, Adriano'nun şarkısı dedektif için bir uyarıcı olmuş gibiydi, Eve gitmeyi öneren oydu, Lada'yı bulup binanın altındaki otoparka bırakmışlardı. Dedektif, devamında neler olacağına dair bütün şüphelerinden burada vazgeçmiş, Zárate'nin kucağına oturarak onu öpmeye başlamıştı.

"Büyük bir arazi aracı alman gerek."

Sonra eve çıkmışlar, merdivenlerde öpüşmeye devam etmişler ve şu anda ortasında dikildiği göz alıcı odaya kadar gelmişlerdi. Bu sabah Vaka Analizi'nden birini yatağa atmak için

maaşı üzerine iddiaya girse, bu kişi Chesca olurdu. Chesca'ya bayıldığı için değil ama Zárate zor olanı başarmaya bayılırdı. Patronla olursa daha bile iyiydi, hem de çok daha iyi.

"Hâlâ burada mısın? Soyun."

Dedektif Blanco banyodan çıplak çıkmıştı. Neredeyse elli yaşında olduğu vücudundan belli olmuyordu, otuz beş, kırk yaşlarında bir kadın kadar diri ve çekiciydi. Soyunmasını söylemesine, emretmesine rağmen bunu yapacak fırsatı ona vermedi. Kendisi Zárate'ye yaklaşıp bir yandan onu yatak odasına götürürken bir yandan da kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Yatak odası da çok büyüktü, yatağın boyu ve genişliği iki metre olmalıydı. Evde uyumsuz hiçbir şey yoktu. Yalnızca yatağın başında çıplak bir kadının yağlı boya resmi asılıydı ama Susana'nın evindekine hiç benzemiyordu, hakkında konuştukları Meksikalı ressama ait gibi görünmüyordu. Bu resim daha gerçekçiydi, kadının yüzü görünmüyordu, belki de dedektifin ta kendisiydi.

"Sadece bir kural var. Burada olanlar hiç yaşanmamış gibi olacak. Yarın ben dedektif olmaya devam edeceğim, sen de ekibimde birkaç gün geçirecek polis memuru olmaya devam edeceksin. Başka bir şey yok, bunu kabul etmiyorsan hemen kalk git."

"Merak etme."

Bunlar, ikisi arasındaki son sözler oldu. O andan itibaren sadece sesler vardı: inlemeler, fısıltılar... Kadına dikkatle baktığında bir sezaryen izi gördü, Elena Blanco'yu bir anne olarak hayal edemiyordu, evde başka birinin yaşadığını işaret eden bir şey görememişti. Belki yine detayları görememişti, belki de iyi bir gözlemci değildi. Kurbanın evinde de aynı şey olmuştu.

Dedektif yatakta çok zor biri değildi, hiçbir şey onun için yanlış olmuyordu, her şeyden zevk alabiliyordu. Zárate hâlâ gergindi, patronuna karşı hata yapmak istemiyordu, tatmin etmeden geceyi bitiremezdi. Sanki yataktaki performansı kötü olursa bu onun Vaka Analizi'nde bir geleceği olmayacağı anlamına

geliyormuş gibiydi. Ama Blanco çok çabuk orgazm oldu, bir seferle de kalmayıp üst üste aynı doruğa tekrar ulaştı. Bitirdiklerinde Zárate'nin yanına kıvrıldı, sanki kendisini koruyacak birini arıyordu.

Uyuyakalması çok zaman almadı, Ángel onu rahatsız etmemek için dikkatlice yataktan kalktı. Çıplak hâlde salona gitti. Etrafa bakındı, hiç fotoğraf yoktu, dedektifin bir kızı ya da bir oğlu olduğunu düşündürtecek hiçbir şey yoktu. Tüm eşyalar en pahalı markalardandı, kanepe deri kaplanmıştı, mobilyalar kaliteli ahşaplardan yapılmıştı, duvarlardaki resimler seçkindi, bu ressamlar meydanlarda satılmazdı... Tekrar Plaza Mayor'a baktı, gecenin bu saatinde terk edilmiş gibiydi, yalnızca bir adam hızlı hızlı yürüyordu. Kamera hâlâ oradaydı, kırmızı ışığı parlıyordu.

"Uyuyamadın mı?"

Dedektif salona gelirken üzerine bir sabahlık geçirmişti.

"Affedersin, meydanın gece manzarası dikkatimi çekti."

"Bence artık gitsen iyi olur."

"Rahatsız etmek istememiştim."

"Rahatsızlık değil, kimsenin geceyi burada geçirmesini istemiyorum, o kadar. Aslında evime birilerinin gelmesinden bile hoşlanmıyorum." Burası onun güvenli yeriydi, sadece ona aitti. "Rahatsız etmedin, sen giyinene kadar beklerim."

"Bir soru sormalıyım. Balkonda o yanıp sönen ışık ne?"

"Önemli bir şey değil." Başka bir açıklama yapmadı.

Kapıda öpüşme olmadı, dedektif elini uzattı.

"Yarın görüşürüz, Zárate."

Polis memuru çıktığında, Elena yatağa girme isteğiyle mücadele etti ve yapması gereken işin başına oturdu: fotoğraf ayıklamak. En son günler önce yapmıştı ve balkona kurulmuş kamerada binlerce fotoğraf birikmiş olmalıydı.

Tecrübeliydi, fotoğrafları yirmi beşerli gruplar hâlinde inceleyip, anında siliyordu. Bazen hoşuna giden manzaraları

kaydediyordu: öpüşen bir çift, elinde kar küresi olan bir çocuk, suratı asık bir kadın... Ama hiçbir zaman aradığı adamı göremiyordu, neredeyse sekiz sene önce sadece bir kez, birkaç saniye gördüğü adamı. O suratı bir gün unutacağından ve tekrar gördüğünde tanıyamayacağından korkuyordu.

BÖLÜM 16

Zárate her güne ortağı Costa ile Carabanchel Polis Merkezi'nin tam karşısındaki La Reja Kafe'de kahvaltı yaparak başlardı. Orada sütlü kahvelerini içerler, yanında uygun sayıda tatlı yiyip güne hazırlanırlardı.

"Kahvaltıya geleceğini düşünmüyordum."

"Birkaç gün gelmeyeceğim sanırım, Dedektif Blanco dünkü kızın cinayet soruşturması boyunca Vaka Analizi ile takılmamı kabul etti." Zárate Costa'nın kızacağını ve dışlanmış hissedeceğini sanıyordu ama onun yerine arkadaşı gülümsedi.

"Bize uyar, sen de ne bulacaklarsa ortak olursun. Kızın ablasının cinayetini kim araştırmıştı biliyor musun? Salvador Santos..."

Zárate akıl hocasının adını duyunca başını salladı. Korkacak bir şey yoktu, Salvador Santos iyi bir polisti, hatta en iyilerden biriydi. Davayı iyi yönettiği kesindi ve suçluyu hapse gönderen kanıtlar da şüphe götürmezdi. Salvador Santos Costa'nın ortağıydı, ondan yıllar önce de Ángel'in babası Eugenio Zárate ile birlikte çalışmıştı. Babasının silahlı çatışmada öldüğü gün de birliktelerdi. Annesini arayıp haberi vermek zorunda kalan da Salvador olmuştu. O zamandan beri yakındılar, Salvador neredeyse ikinci babası gibiydi. Zárate hukuk fakültesini bitirip boşluğa düştüğünde polis kuvvetlerine katılması gerektiğini söyleyen de oydu. Ona yol göstermiş, ihtiyaç duyabileceği tavsiyeler vermişti. Santos sayesinde ortağı Costa ile bir takım olmuşlardı.

Zárate, Santos altı yıl kadar önce emekli olduğundan beri her pazar öğle yemeğinde onun evine gidiyor ve karısı Ascensión'un hazırladığı leziz paellayı* yiyordu. Hayran ve minnettar olduğu adamın günbegün alzaymır hastalığının pençesinde kayboluşuna da tanık oluyordu. Zárate'nin geldiğini gördüğünde hâlâ onu tanıyor ve gülümsüyordu. Bazı günler hastalık geriliyor gibiydi, her şey çok güzel geçiyordu ama aslında her pazar ikisi arasındaki konuşmalar daha kopuk hâle geliyordu. Zárate tanıdığı Salvador Santos'tan geriye çok az şey kaldığını biliyordu...

"Canını sıkan bir şey mi var, Costa?"

"Salvador hastalığın son evrelerinde. Belli olmuyor ama aslında bu hastalığa uzun zaman önce yakalandı, emekli olmadan önce başlamıştı. Biraz huzursuzum, o kadar. Kimsenin onun adını lekelemesine izin verme, Zárate. O harika bir polisti, bunu sen de biliyorsun, o filmlerden fırlamışa benzeyen dedektiften çok daha iyiydi."

Zárate büroya vardığında Elena Blanco sanki dün gece hiç yaşanmamış gibi gözlerine bile bakmadı. Herkes toplantı odasına giriyordu. Zárate artık isimleri öğrenmişti: Buendía adli tabipti, Mariajo bilişim uzmanıydı, Orduño ve Chesca her şeyden sorumlu gibiydiler, Elena ise patrondu. Kusursuz işliyormuş gibi görünen küçük bir ekip.

İlk söz alan Buendía oldu. Otopsi sonuçları tamamlanmıştı ve herkese bir kopya uzattı. Kimse bakma gereği duymadı, herkes onun açıklamalarını ve çıkarımlarını bekliyordu.

"İlk söylemem gereken şey, cinayet yönteminin Lara'da, yani kurbanın ablasında kullanılan yöntemle aynı olduğu. O cinayetin de detaylarına ulaştım ve açıkçası belirgin bir farklılık bulamadım."

"Aynı katil mi?" Elena her zaman ana sesti, şu anda konuşma yapan kişi ekibin başka bir üyesi olsa da bu değişmiyordu.

"Bunu sizin öğrenmeniz gerek ama öyle olabileceğini düşünüyorum. Size verdiğim kâğıtlarda ablanın otopsisinin de bir

* Pirinç ve safran kullanılarak yapılan, balık veya kırmızı et eklenerek pişirilen geleneksel bir İspanyol yemeği. (ç.n.)

özeti var. Ölümü gerçekten çok acımasızca olmuş: miyaz. Ne olduğunu size açıklayacağım."

Buendía'nın göstermek istediği resimler projeksiyon yardımıyla duvara yansıtılmıştı. İlk resim bir kurtçuktu.

"Sizi *cochliomya hominivorax* ile tanıştırayım. Zararsız bir sinek. Ama larva safhasındayken canlı dokulardan beslenen bir kurtçuk oluyor. Genellikle büyükbaş hayvanlarda görülüyor ama insanlarda da olabilir."

Gururla gülümsedi. İşini iyi yapan biriydi, bulduğu şeylerin ne kadar iğrenç olabileceğini düşünmezdi. Öyle heyecanlı konuşuyordu ki dün gece keşfettiği yeni bir restorandan bile bahsediyor olabilirdi.

"Aslında tropikal bir sinek ama Avrupa'da da görülmüş, buraya gemilerle getirilen besi hayvanları taşıyıcılık yapmış olabilir. Mesela Fransa'da bu kurtçukları kulağı yaralı bir köpeğin üzerinde bulmuşlar."

"Lara'nın cesedinde bulunan kurtçuğun aynısı mı?" diye sordu Blanco.

"İki kardeşteki de aynı."

"Nasıl yapmış?"

Soruyu soran Chesca'ydı. Cesur bir kadın gibi davranmaya çalışıyordu ama suratındaki tiksinme ifadesi çok belirgindi.

"İki yolu var," diye açıkladı adli tabip. "Ya yumurtadaki sinekleri bir şekilde kafatasının içine yerleştirmiştir, ki böyle yaptıysa kuluçka dönemini beklemesi gerekirdi ya da canlı larvaları direkt olarak kafatasının içine koyup işlerini yapmalarını beklemiştir. Beyin dokusunun gördüğü zarara bakarak ikinci seçeneğin daha olası olduğunu söyleyebilirim."

"Katil canlı kurtçukları kurbanlarının kafatasına mı yerleştiriyor?" diye sordu Mariajo. "Doğru mu anlıyorum?"

"Aynen öyle. Üstelik bu kurtçuklar resmen obur. Onlara 'matkap' da deniyormuş. Yollarına çıkan tüm canlı dokuyu yiyip bitiriyorlar."

"Şahsen bitleri tercih ederim," diye dalga geçti Chesca.

"Çocuğun yok da ondan." Buendía da ona uymuştu.

Elena devam etmeden önce bu şakalaşmayı duymazdan geldi.

"Bu kurtçuklar burada yetiştirilebilir mi?"

"Tabii ki, uygun nem ve sıcaklık sağlanırsa," dedi Buendía. "Susana'nın kafasında nasıl yaşadılarsa öyle yaşarlar."

Bir sonraki resim Elena'nın otopsi odasında tanık olduğu bir görüntüydü: kurbanın yani Çingene Gelin'in açılmış kafatası. Kafatasının içinde ise beynin neredeyse tamamını yemiş olan kurtçuklar görülüyordu.

"Of be Buendía, bu ne leş gibi iş!" dedi Orduño.

"Eğer leş gibi iş hoşuna gitmiyorsa git dekoratör ol. Polissin sen, bizim işimiz insanların pisliğini temizlemek," adli tabip gülerek kendini savundu. "Kurtçuklar, daha doğrusu yumurtalar kafatasına üç küçük delik aracılığıyla yerleştirilmiş, delikler de dişçilerin kullandığı küçük matkaplarla açılmış."

Buendia açıklamalarına devam etti, günlük dil ile yalnızca kendisinin anladığı teknik terimler birbirine girmişti: Kurtçuklar sıcakkanlı her canlıya saldırabilirlerdi, insanlar da buna dahildi. Larvalar yumurtadan çıktıktan sonra ilk iş canlı dokuya saldırarak yaralar açıyorlardı, yedikçe de büyüyorlardı.

"Daha korkunç bir şey söyleyeceğim: Bunun olması için organizmanın ölü olmasına gerek yok. Susana, tıpkı birkaç sene önce kardeşinde olduğu gibi, bu işkenceyi çekerken hayattaymış."

Herkesin suratından iğrenme, acı ve intikam aşkıyla karışık bir ifade geçti.

"Bunu yapanı enseleyeceğiz," diye hepsine söz verdi Elena.

Konuşmaya Orduño ve Chesca devam etti, kurbanın nişanlısı Raúl'ü büroya getirmişlerdi.

"Kendisi burada, bekleme odasında. Ukala herifin teki, gözümüzün önünde kokain çekti. Geceyi buradaki sandalyelerde geçirirse biraz terbiye edinir diye düşündüm," diyerek bilgi verdi Chesca.

"Çok iyi. Hakkında bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"Karun gibi zengin. Evi bütün Retiro'yu görüyor. Herif kokainman. Bir de niye evlenmek istediğini anlamadım, nişanlısının öldüğünü söylediğimizde tek bir damla gözyaşı dökmedi."

"Bilgisayarında Donald Trump'ın bilgisayarındakinden daha fazla şifre var. Neyse bu iyi bir örnek olmadı, Donald Trump'ın torunlarım kadar bile güvenlik önlemi yoktur."

"Senin torunun yok, Mariajo," diye gülümsedi dedektif. "Sence bilgisayarı açamayacak mısın?"

"Tabii ki açacağım, sadece biraz daha zaman alacak."

"Biz de onunla konuşalım o zaman. Zárate, benimle gel. Yeni bir şeyler çıkarsa bana haber verin. Chesca, Orduño, sizden istediğim Buendía'nın verdiği kâğıtlardaki her şeyi ezberlemeniz ve ablanın cinayeti üzerine eğilmeniz. Susana'nın evinin etrafındaki kameralara ulaşabildiniz mi?"

"İki tane varmış. Bize bir kolaj hazırlıyorlar, şimdi bakacağız."

"Harika. Yeni bir şey öğrenirseniz hemen bana bildirin."

Zárate dedektif ile birlikte odadan çıkarken Chesca ona ölümcül bir bakış fırlattı.

BÖLÜM 17

"Beni bu şekilde alıkoyamazsınız! Bu tacizdir! Hepinizi şikâyet edeceğim!"

Dedektif böyle tepkilere alışıktı, hatta haklı olduklarını düşünüyordu. Onların yerinde kendisi olsa o da böyle bağırır, tehditler savururdu. Raúl'e yaptıkları şey hoşuna gitmiyordu, özellikle de adamın nişanlısının öldüğü düşünülürse ama bunu yapmaları gerekiyordu.

"Kimse sizi alıkoymuyor, istediğiniz an buradan çıkıp gidebilirdiniz. Gördüğünüz gibi burası bir karakol değil, bağımsız bir büro, eğer tutuklanmış olsaydınız bir hücrede olurdunuz. Buradaki kapıların kilidi bile yok."

"Ben gidiyorum."

"Eğer şimdi giderseniz, Susana'nın katilini bulmamızı istemediğinizi düşünmeye başlayacağız. Eğer soruşturmamızı engellemeye çalıştığınızı düşünürsek de şüphelenmeye başlayacağız. O yüzden size oturmanızı ve birkaç soruyu cevaplamanızı tavsiye ediyorum."

Dedektifin ses tonu Zárate'yi şaşırtmıştı, kulağa çok nazik geliyordu ama aynı zamanda çok sertti. Kimse bu masadan kalkmaya cesaret edemezdi.

"Susana'nın ölümüyle alakalı hiçbir bilgim yok," diye son itirazını yaptı Raúl.

"Hiçbir şey gözümüzden kaçsın istemiyoruz. Nişanlınızın ablasının ölümüyle ilgili bir şeyler biliyor musunuz, bilmiyorum."

"Sadece cinayete kurban gittiğini, başka bir şey yok."

"Kurbanla evlenmek üzere olmanıza rağmen pek yakın bir ilişkiniz yokmuş gibi görünüyor."

"Herkes ilişkisini farklı şekilde yaşar."

Dedektif, ufak ufak Raúl'den öğrenmek istediklerini öğrendi. Nişanlısını her gün aramıyordu, onunla en son cuma akşamı konuşmuştu, Susana arkadaşlarıyla bekârlığa veda partisine gitmek üzere evden çıkarken aramıştı, sonra da Raúl nişanlısının akşamdan kalma olduğunu düşünerek aramamasını tuhaf karşılamamıştı...

"Susana'yı en son ne zaman gördünüz?"

"Çarşamba veya perşembeydi, hayır, şey, cumaydı evet. Jorge Juan Caddesi'ndeki Amazónico'da yemek yedik, sonra da bir şeyler içelim dedim ama eve gitmek istedi. Biz de öyle yaptık."

"Gece sizinle mi kaldı?"

"Hayır, seviştik sonra evine gitti. Gece kalmayı sevmezdi. Benim de sabah çalışmam gerekiyordu zaten, bir yoğurt reklamı için kayıt hazırlayacaktım."

"Cuma gecesi ne yapıyordunuz?"

Raúl daha fazla gerildi.

"Bilmiyorum, benden şüphelenemezsiniz. Bu çok saçma..."

Elena tartışmaya müsaade etmeyen bir ses tonuyla sorusunu tekrarladı.

"Cuma gecesi ne yapıyordunuz?"

Raúl'ün cevap vermeye fırsatı olmadı çünkü Mariajo içeri girdi.

"Affedersiniz dedektif, önemli bir şey var."

Zárate ile birlikte koridora çıktılar. Raúl içeride yalnız kalmıştı, belki cuma gecesi ne yaptığını hatırlamaya çalışıyordu, belki de bir yalan uydurmaya çalışıyordu.

"Kurbanın nişanlısının bilgisayarını açmayı başardım. Henüz yüzde onunu bile araştırmadım ama karşıma ilk çıkan şeyi görmek ister misiniz?"

Ağızlarını bile açmalarına gerek kalmadan Mariajo fotoğrafları göstermeye başladı. Kurban Susana ve arkadaşı Cintia'nın fotoğraflarıydı bunlar: Çıplaktılar, vücutları sergileniyor gibiydi, Blanco ve Zárate'nin dün ziyaret ettiği evdeki yatakta çekilmişlerdi. Fotoğraflar uzaktı, muhtemelen özel bir mercek kullanılmıştı.

"Orduño haklıydı, aralarında bir şeyler varmış. İkisine söyleyin Cintia'yı alıp gelsinler, onunla hemen şimdi konuşmak istiyorum."

Dedektif, tekrar içeri girmeden önce bir an durdu ve hem Zárate'ye hem de Mariajo'ya hitaben konuştu.

"Aralarında bir şeyler varmış, Raúl öğrenmiş ve nişanlısını öldürmüş öyle mi?" Biraz klişe bir çıkarımdı bu ama belki de cevap bu kadar basitti.

"Kurtçuklarla mı? Hiç sanmam," diye cevap verdi Zárate.

Elena da sanmıyordu ama Mariajo'nun ekleyecek bir şeyi daha vardı.

"Bilgisayarda sadece Lara'nın ölümüyle ilgili bilgiler içeren bir dosya vardı." Mariajo bilgisayar ile sadece birkaç dakika geçirmişti ama beklediğinden çok daha fazla bilgiye ulaşmıştı.

"Belki de cinayeti öğrenmişti ve nişanlısını aynı şekilde öldürerek kafaları karıştırmayı planladı, böylece kimse ondan şüphelenmeyecekti. Ama hayır, bence de hiç kimse sırf sinirlendi diye nişanlısını kurtçuklar kullanarak öldürmez, bu çok fazla hazırlık gerektiriyor. Hem belki biliyordu ve bu hoşuna gidiyordu."

"Belki de katil Cintia'dır. Arkadaşına âşıktı ama o başkasıyla evlenecekti... Kabul edilemez bir durumdu." Zárate fikir yürütüyordu.

"Senin bana söylediğin şeyi ben sana söyleyeyim." Elena bir an durdu. "Kurtçuklarla mı? O kadar planlı mıymış?"

"Belki de. Raúl'e Cintia ve nişanlısı arasındakileri bildiğimizi söyleyecek miyiz?"

"Hayır. Bırakalım cuma gecesi neler yaptığını o bize anlatsın."

Odaya döndüklerinde Raúl artık öfkeli değildi. Tıpkı az önce kapıdan çıkarken bıraktıkları gibi gergin ve umutsuzdu.

"Cuma günü hiçbir şey yapmadım. Evdeydim."

"Ne kadar ilginç." Dedektif iğneleyici bir sesle konuşuyordu. "Bana öyle geceleri evde oturacak bir adam gibi görünmemiştiniz."

"Eh bu cuma öyle gecelerden biriydi işte."

"Televizyon mu seyrettiniz? Yoksa pizza mı sipariş ettiniz?"

"Hayır, ne yaptığımı hatırlamıyorum. Kitap okuyup müzik falan dinlemişimdir."

Dedektif sürekli not alıyordu. Raúl de Zárate de ne yazdığını göremiyorlardı. Zaten bir şey yazdığı da yoktu, bu bir sorgu taktiğiydi: Not alırsanız sorgulanan kişi gösterdiğinizden daha fazlasını bildiğinizi ve söylememesi gereken bir şey söylediğini düşünürdü.

"Lara'nın cinayetini konuşalım tekrar, nişanlının ablasıydı, bununla ilgili ne biliyorsunuz?"

"Hiçbir şey bilmiyorum."

Dedektifin sesi sertleşti.

"Ama nasıl oluyorsa cinayete dair çıkmış bütün haberler bilgisayarınızda bir dosyaya toplanmış."

Raúl nihayet her geçen dakika durumunun daha kötüye gittiğini fark etti. Artık doğruları söyleme zamanıydı.

"İşin doğrusu, Susana hiçbir zaman o konu hakkında konuşmazdı. Ama ben hep yönetmen olmak istemiştim, düşündüm ki bir senaryo yazabilirsem..."

Sorgu bir kez daha bölündü, odaya giren bu defa Chesca'ydı.

"Dedektif."

Yine ikisi birden çıktılar. Chesca bir tabletten fotoğraflar göstermeye başladı.

"Tirso de Molina Meydanı'ndan güvenlik kamerası görüntüleri. Susana'nın nişanlısı Raúl, cumayı cumartesiye bağlayan gece sabah üçte görüntülenmiş."

Artık hiç şüphe kalmamıştı. Burası nişanlısının yaşadığı Ministriles Caddesi'ne giden yoldu.

"İşe bakın, demek ki evde değilmiş. Nakli ayarlayın, Raúl Garcedo artık tutuklu."

İKİNCİ BÖLÜM

KEŞKE BU AŞK OLSAYDI

Keşke bu aşk olsaydı, o meşhur gerçek aşk,
içimde hissettiğim ve bana gece gündüz seni düşündürten.
Keşke sana seni ölene dek seveceğimi söyleyebilseydim,
çünkü benden bunu istemiştin.

Küçük çocuk yerde oturuyor ve ayağındaki yarayı inceliyor. Yarası hiç iyi görünmüyor. Ayağın altındaki yaraya kan dolmuş ve etrafını siyah bir leke kaplamış. Bacağındaki ısırık aralıklarla acıyor, sanki elektrik şokları gibi vurup gidiyor. Bir sonraki acı dalgası gelene kadar.

Gün ışığı olunca, bodrum katı yaşanabilir bir yer gibi görünüyor. Beyaz çamaşır makinesi, bir rafın altına yan yana dizilmiş kutular. Ölü köpeğin dili dışarı sarkmış, sanki çocukla alay ediyor. Kürek hâlâ hayvanın cesedine dayalı duruyor. Kürek.

Çocuk ayağa kalkıyor. Kapıya darbeler vurmaya başlıyor. Kürek, çok ağır olduğu için kapıyı onunla ittirmeyi deniyor. Küçük bir kıymık kapıdan fırlayıp çocuğun gözüne giriyor. Gözlerini kırpıştırıyor. Öfkelenip kapıya art arda darbeler indiriyor. Kürek elinden düşüyor ve yaralı ayağına çarpıyor. Çocuk kendini yere bırakıyor ve sırtını kapıya yaslıyor. Gözünü ovuşturuyor, kıymık hâlâ içeride ve dayanılmaz bir acı hissediyor. Ağlamaya başlıyor.

Kutuları karıştırıp içlerinde kaçmasına yardım edebilecek bir şey var mı diye bakabilir ama yapmıyor. Çocuk çok yoruldu, gücü yok. Bu saatlerde annesi kahvaltısını hazırlıyor olurdu. Bir bardak süt ve biraz tuzlu bisküvi. Açlık hissi onu içinde bulunduğu ana döndürüyor ve bir anda her şeyi ele geçiriyor.

Sol gözünü açamıyor, artık tek gözlü. Ama neredeyse tavana değecek kadar yukarıda olan pencereye bakmaya devam ediyor. Kolu yok, bu bir havalandırma penceresi değil, yalnızca içeriye biraz güneş girmesi için yapılmış. Dış tarafına da parmaklık takılmış ama camı kırabilirse yardım istemek için çığlık atabilir. Topallayarak çamaşır makinesine doğru gidiyor ve onu duvara

doğru ittirip üzerine çıkıyor. Ama pencereye uzanamıyor. Karton kutuların içinden birkaç kitap çıkarıyor, kalın olanları seçiyor. Kitapları üst üste koyuyor ve yaptığı kulenin üzerine çıkıyor. Şimdi pencereye uzanabilir.

Camı kıracak bir alet bulabilmek amacıyla etrafına bakınıyor. Ayakkabılarından birini çıkarıyor ve ayakkabının altıyla cama vuruyor, sonra ayakkabının burnuyla cama vuruyor, bütün kuvvetiyle, tepesine yağmur gibi cam kırıntıları yağana kadar cama vurmaya devam ediyor. Elinde küçük bir kesik var ama canı yanmıyor. Çerçevenin içinde kalan cam kırıntılarını temizliyor ve parmaklıklara tutunacak kadar bir boşluk açmayı başarıyor.

Yardım çığlıkları atıyor. Umutsuzca etrafta kimse var mı diye bağırıyor. Gözlerinin önündeki manzara ucu bucağı olmayan bir arazi. Bu bodrum katı hiçliğin ortasında gibi.

Kuleden ve çamaşır makinesinin üstünden dikkatle iniyor. Yere bastığında ayağı çok acıyor, sakat bacağını sürükleyerek otururak bekleyebileceği bir yere geçiyor.

Bakışlarını köpekten ayırmadan orada saatlerce oturuyor. Köpeğin kafasındaki yaradan beyin parçaları fırlamış. Çocuğun baktığı yerden bir boks eldivenine benziyor. Aslında bir battaniye bulup cesedin üzerini örtebilir ama bunu yapmak aklına gelmiyor. Veya canı istemiyor. Ölü köpek ona arkadaşlık ediyor.

Çocuk, hep bir köpek istemişti. Bazen, geceleri sesini duyduğunda bunun kendi köpeği olduğunu bile hayal ediyordu.

BÖLÜM 18

Günün ikinci toplantısı, Raúl gerçek bir polis merkezinin nezarethanesine götürüldükten sonra yapıldı. Dedektif Blanco'nun verdiği karara göre Raúl oradan mahkemeye sevk edilecekti.

"Evet neyse, bir kez daha buradayız. Buendía, otopsiyle ilgili herhangi bir gelişme yok sanırım, değil mi? Tırnakların altındaki derinin kime ait olduğunu biliyor muyuz?"

"Henüz bilmiyoruz."

"Başka bir şey?"

"Yok, çok önemli olduğunu düşünmediğim bir şey hariç: Analiz sonuçlarına göre, Susana'nın vücudunda yüksek dozda diazepam varmış."

Bu yeni bilgi Elena'yı anında şaşırtmıştı.

"Diazepam mı? Onu sakinleştirmeye mi çalışmışlar? Onu böylesine zalim bir yöntemle öldürdükten sonra sakinleştirici vermiş olmaları bana mantıklı gelmiyor, yani hem acı çekmesini istemişler, hem de acı çekmesine engel olmuşlar. Diazepam veya benzeri bir şeyi ablasına da vermişler mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Toksikoloji raporu falan kaybolmadıysa yani. Kurbanın nişanlısı ne diyor? İtiraf ettirebildiniz mi?"

"Nişanlısı ıvır zıvır şeylerden başka bir şey söylemiyor. Hatta bana kalırsa olayla hiçbir alakası yok." Dedektifin bu itirafı herkesi şaşırttı.

"Kaybolduğu saatlerde Susana'nın evinin yakınlarındaymış," diye itiraz etti Chesca.

"Evet ve evden çıkmasıyla ilgili bize yalan söyledi. Üstelik nişanlısının ve Cintia'nın yatakta çekilmiş fotoğrafları elindeydi. Lara'nın ölümüyle ilgili de her şeyi biriktirmişti."

"O zaman onun yapmadığından nasıl emin oluyorsunuz, dedektif?" Zárate bir toplantıda ilk defa söz alıyordu. Herkesin bakışlarını üzerinde hissedince bu kararından pişmanlık duydu. Yalnızca Elena resmi bir biçimde cevap verdi.

"Quinta de Vista Alegre'deki ayak izleri sayesinde. Raúl'ün ayaklarına baktın mı?"

Zárate, bakmadığını kabul etmek zorundaydı. Dedektif ne zaman böyle bir şey sorsa, düşündüğü kadar iyi bir gözlemci olmadığını fark ediyordu.

"Ayakları 43 numaradan büyük değildir, olay yerinde bulduğumuz izler 45 numaraydı. Kızın işini bitirdiğini varsaydığımız iri bir erkeğe ait. Susana yaklaşık elli kiloydu, ayak izlerinin derinliğinden bu ağırlığı eksiltirsek katilin en az yüz kilo olması lazım. O yüzden de çalışmaya devam etmeliyiz. Mariajo, bilgisayardan başka bir şey çıktı mı?"

"Raúl lezbiyen videolarına ve fotoğraflarına düşkünmüş. Sadece nişanlısının ve onun arkadaşının fotoğraflarına değil, her gün girdiği bir porno sitesine de ulaştım. Favori kategorisi oymuş."

"Bütün erkekler gibi."

Hepsi tartışmaya başladılar ama Buendía, Orduño ve Zárate en sonunda dedektifin söylediği şeyi kabul etmek zorunda kaldı, gerçekten de favori kategori oydu.

"Peki Susana'nın bilgisayarı?"

"Hâlâ ulaşmayı başaramadığım noktalar var. Bana kalırsa Susana bilgisayarını ve telefonunu birkaç gün önce temizlemiş."

"Evi de öyleydi, genel temizlik yapılmış gibiydi. İçinde bu kadar az kişisel eşya olan bir ev daha görmedim." Zárate dedektife

kendini tekrar kanıtlamak, hiçbir şeyden anlamayan biri olduğunu düşünmesine engel olmak istiyordu.

"Kesinlikle," diye onayladı dedektif. "Başka bir şey var mı, Mariajo?"

"Evet, telefonunun GPS'ini inceledim. Cumartesi sabahı saat üçü biraz geçince, 03.17'de Susana bir araca binmiş, muhtemelen bir otomobil."

"Raúl'ün dışarıda olduğu saatler sayılır."

"Yani yeterince vakti vardı. Sinyal altmış kilometre kadar devam ediyor, kızın evinden Quinta de Vista Alegre'ye kadar. Zorla mı götürüldü, kendisi mi gitmek istedi bilmiyoruz. Quinta de Vista Alegre'den sonra da hareket yok."

"O zaman her şeyi orada yaptılar, kafatasını orada açtılar, larvaları da kafatasına orada doldurdular."

"Başına ne geldiyse orada gelmiş. Güvenlik görevlisi orada dilencilerin olduğunu söylemişti. Kimse mi bir şey görmemiş? 48 saatten bahsediyoruz, bu uzun bir zaman. Quinta'ya geri dönüp bir şeyleri gözden kaçırdık mı diye bakmamız lazım. Çok teşekkürler Mariajo, araştırmaya devam et. Düşünmediğimiz bir konu daha var, Susana ve Cintia'nın fotoğraflarını kim çekti?"

Herkes fotoğrafları görmüştü. İki kadın yataktaydı, birbirleriyle ilgiliydiler. Hata ihtimali yoktu, iki sıradan arkadaş bu seks seansı sırasında yaptıkları şeylerin yarısını bile yapmazlardı. Fotoğraflar Susana'nın yatak odasında, sokağa bakan pencere tarafından çekilmişti. Kaliteli bir kamera kullanılmıştı.

"Fotoğraflardan haberleri varmış gibi görünmüyorlar, bana kalırsa fotoğrafçının Raúl olduğu ihtimalini eleyebiliriz."

"Belli olmaz, çok tuhaf şeyler gördük," diyerek güldü Buendía.

"Eleyebileceğimiz tek ihtimal iyi bir üçlü oldukları."

"Özel dedektif olabilir mi?" diyerek tahminde bulundu Orduño.

"Özel dedektifler çok eskide kalmadı mı? Gerçi cinayetin modern olduğunu kim söylüyor ki zaten..." diye kendini düzeltti

Chesca. "Eve tekrar gidip Olay Yeri İnceleme ile fotoğrafların nereden çekildiğini anlayabiliriz. Belki de röntgenci bir komşu vardır."

"O iş sonra. Önce Orduño ile senin Cintia'yı tekrar sorgulamanızı istiyorum. Sorgu odasına çağırın, ben de seyredeceğim."

"Suçlu olduğunu düşünüyor muyuz?"

"Bulduğumuz izleri hatırla, Orduño. Kırk beş numaraydılar ve bir erkeğe aittiler. Kesin bir kanıt olmasa da katile ait olduklarını düşünüyoruz. Ayak izlerinin Cintia'ya ait olduğunu sanmıyorum."

"Kiralık katil tutmuş olabilir," diyerek kendini savundu diğer dedektif.

"Olabilir ama birisini öldürmek için kurtçuk kullanan ilk kiralık katili bulmuş demektir," dedi Elena Blanco. "Burada bırakalım, herkes işine dönsün."

BÖLÜM 19

Cintia bilgisayardaki fotoğraflara bakıyordu: Hem endişeliydi hem de utanmıştı. Rahatsız olduğu belliydi. Yalnızca çıplak fotoğrafları yüzünden değil, yalan söylemiş olduğu için de, özellikle arkadaşıyla kendisini bu hâlde görünce.

"Susana ile bu kadar iyi arkadaş olduğunuzu bize söylememiştin."

"Nereden çıktı bunlar? Kim çekmiş?" Ne yapacağını ve ne söyleyeceğini bilemiyordu ve ağlamak üzereydi.

"Bence bunun cevabını bize sen vermelisin. Bize anlatacak çok şeyin var. Bunun herkes için ne kadar tatsız olduğunu umarım fark ediyorsundur. Biz sana ilk andan beri güvendik, Susana'nın ölümünden en çok etkilenen arkadaşı sendin, şimdi bir bakıyoruz bize yalan söylemişsin..."

"Onu ben öldürmedim, yapamazdım..."

Elena ve Zárate aynalı camın arkasından sorguyu izliyorlardı.

"Çok erken baskı yapmaya başlamadılar mı?"

"Sorguyu yapan kişi ritmi belirlemesini de bilir," diye dedektiflerini savundu Elena. "Chesca ve Orduño işlerinde iyidirler. Eğer olmasalardı, Vaka Analizi'nde kalamazlardı. Sus da dinleyeyim, hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Zárate yumruk yemiş gibi oldu. Vaka Analizi polisleri vardı, bir de ilçe polisleri vardı. Bu dava bittiğinde kendisi

Carabanchel'e dönecekti, şu anki takım arkadaşları ise süper-polis olmaya devam edeceklerdi. Tabii eğer burada olduğu sürede işini iyi yapamazsa, eğer ayrıcalıklı polislerin arasında olmayı hak ettiğini onlara gösteremezse.

"Susana ve ben üç yıldır birlikteyiz, modellik okulunda tanıştığımızdan beri. Bekârlığa veda partisinden o yüzden çıktım, o çıplak erkeklerin onun etrafında dönüp durmasına tahammül edemedim..."

"Kıskandın mı?"

"Kıskandım diye onu öldürecek miyim yani? Hayır, sadece midem bulandı... Susana ile tanışmadan önce bir kadınla birlikte olmamıştım. Susana ise olmuştu ama durumumuz tam tersiydi. Ben ilişkimizi göstermek istiyordum, o saklıyordu. Hiç kimse lezbiyen olduğunu öğrenmesin diye elinden geleni yapardı."

"Başka kim biliyordu?"

"Bizim çevremizde mi? Kimsenin bildiğini sanmıyorum."

Cintia ağlamasını durduramıyordu. Susana'nın ölümüne ağlıyordu, ilişkilerini başkalarına ilan edemediği için ağlıyordu, polis tarafından sorgulandığına ağlıyordu. Binlerce sebebi vardı, hepsi de güçlü sebeplerdi.

"Bu fotoğraflar neredeydi? Susana'da değildi herhalde, öyle olsa bana gösterirdi."

"Raúl'ün bilgisayarından çıktılar. Bize Raúl'ü anlat."

Cevap vermeden önce, Chesca gözyaşlarını silmesi için bir paket kâğıt mendil uzattı.

"Susana Raúl'e âşık değildi ama Raúl de ona âşık değildi zaten. Öyle olması gerektiği için evleniyorlardı. Susana kendisinden beklendiği gibi bir düğün yapacaktı, Tanrı'nın da buyurduğu şekilde."

"Peki Raúl?"

"Para. Evini görünce kesin zengin olduğunu düşünmüşsünüzdür, Madrid'in en seçkin bölgelerinden birinde yaşıyor sonuçta.

Susana onunla parası için evleniyordu gibi görünebilir ama aslında tam tersi. Moises, Susana'nın babası, ailesinin nesillerdir sahip olduğundan daha fazla paraya sahip. Yani bir zamanlar öyleymiş ama sanırım son zamanlarda biraz zorluk çekiyorlarmış."

"Öyle görünmüyor."

"Olduğu gibi görünmeyen çok şey var... Ablası öldüğünden beri aile aynı değilmiş, Susana bana öyle anlatmıştı."

Zárate Elena'ya baktı, Susana'nın aile servetine nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordu. Dedektif şaşırdıysa da belli etmemişti.

"Peki ya fotoğraflar? Raúl onları nereden bulmuş olabilir?"

"Bilmiyorum. Ama fotoğraflar filmlerde dedektiflerin çektikleri fotoğraflara benziyor. Birini tuttu herhalde."

"Bunu neden yapsın ki? Kıza âşık olmadığını kendin söyledin."

"Evet, bu doğru. Bence o sadece zengin kızla evlenip gökten para yağmasını beklemek istiyordu. Ama tabii bilgisayardaki bu fotoğraflar benim çok yanıldığımı gösteriyor."

Elena Blanco bunu duyunca gülümsedi.

"Üç şüphelimiz var: Ablanın katili, ama hapiste olduğu için kendisi yapmış olamaz; kurbanın nişanlısı, ama ayaklarının küçük olması bir yana kızın yaşaması işine gelecekti; lezbiyen sevgilisi, çok sevimli göründüğü için olmazmış gibi görünebilir ama buna güvenemeyiz."

"Peki sizce hangisi, dedektif?"

"Hepsi veya hiçbiri, bazen hiçbiri suçlu olamazmış gibi geliyor, bazen de üçü de yapmış olabilir diyorum. Hâlâ araştırılacak çok şey var. Hiç kimse bir değil iki gelini birden matkaplar ve larvalar kullanarak öldürmeye aniden karar vermez, bunun için çok iyi hazırlık yapmak gerekir. En azından polisin aklına gelebilecek ilk şüpheliler listesine girme ihtimalini hesaplarsın."

Chesca Cintia'nın gönlünü almayı başarmıştı. Kızın söyleyecek başka bir şeyi varsa, ona anlatacaktı.

"Sana ablasından bahseder miydi?" diye sordu.

"Susana ablasının ölümüne kafayı takmıştı. Fotoğrafları görmediniz mi? Ablasını öldüren adamın çektiği düğün fotoğraflarında Lara'nın taktığı duvağı takıyordu."

Elena hemen harekete geçti, telefona uzanıp Mariajo'yu çağırdı. Bilgisayar uzmanı birkaç saniye içinde geldi. Dedektif sorgu odasındaki tek bir kelimeyi bile kaçırmamaya uğraşarak hemen onunla konuştu.

"Mariajo, galiba bilgisayarın henüz açamadığın bölümünde Susana'nın gelinlikli fotoğrafları varmış."

"Tam oraya girmek üzereydim, biliyorsun ki biraz sabırla açılamayacak bilgisayar yoktur. Başka bir şey daha var dedektif: Susana ve babası arasında geçen bir WhatsApp konuşmasını kurtardım. Oldukça renkli bir konuşma. Kıza Raúl ile evlenmesin diye akla gelebilecek her tehditi savurmuş. Ayrıca günde dört beş kere de arıyormuş, Susana çoğunu açmamış."

Zárate ikna olmamıştı. Bu imkânsızdı, hepsi iki kardeşin ne kadar acımasızca öldürüldüğünü unutuyordu. Salvador Santos ile konuşabilseler, bir an için o parlak zekâsını tekrar harekete geçirebilse, ablanın cinayetinde öğrendiği her şeyi onlarla paylaşırdı. Babayı hemen şüpheliler listesinden çıkarırlardı. Belki de Salvador'un kafasında her şey şifreliydi, zor olan da bu şifreyi kırmaktı.

"Bir baba, kendi kızını bu kadar korkunç bir şekilde öldüremez."

"Kesinlikle, en azından ben buna inanmak istiyorum," diye cevap verdi dedektif.

"Öldürmemeli," diyerek onayladı Mariajo. "Ama bu birimde her şeyi gördük. İlk cinayet olduğunda her detayın basına verildiğini sanmıyorum. Mesela kafatasındaki üç deliği söylememişlerdir, bundan oldukça eminim. O zaman bunu kim biliyor olabilirdi? Olayın her detayına ulaşabilecek birileri olmalı, yani ya kurbana ya da katile yakın birisi: kızın ailesi."

"Ağır ol Mariajo, bir babayı böyle bir şeyle itham etmek için çok sağlam kanıtlar gerekir," dedi Elena. "Şimdilik izninizi istiyorum, benim de patronlarım var ve hesap vermem gerek. Zárate, sen sorgu bitene kadar burada kal ve meslektaşlarından bir şeyler öğrenmeye bak."

BÖLÜM 20

"Tuz ve Sichuan biberli çıtır çıtır yengeç gerçekten leziz. Mutlaka yemeni tavsiye ederim."

Rentero, gurme olmaya polislikten daha uygun gibi görünürdü ama bu görüntüye aldanmamak gerekirdi. Lükse düşkün sakin mizacına rağmen Dedektif Blanco'nun patronu iyi bir polisti, tıpkı onun gibi teşkilatta olmak için kendince sebepleri vardı, diğer herkes gibi.

"Biliyorsun ki tavsiyelerini daima dinlerim."

"Ana yemek olarak ben olsam buharda pişmiş soğanlı ve zencefilli levrek yerim, tabii canın soslu ördek çekmiyorsa."

"Ördek sevmem. Levrek iyidir."

"Mükemmel. Şarap olarak batı dünyasından bir şeyler seçelim derim. Pesquera senin için uygun mudur?"

"Ne seçersen bana uyar, tatlı yerine bir kadeh grappa içelim yeter."

Elena ve Rentero, Palace Otel'e ait Uzakdoğu restoranı Asia Gallery'de buluşmuşlardı. Patron burayı Madrid'deki en iyi Çin yemeklerini yiyebildiği için seviyordu, dedektif ise Barquillo Caddesi'ndeki Vaka Analizi bürosuna uzak olmadığı için. Buraya yürüyerek gelmiş, sakin sakin yürürken Susana'nın cinayetini düşünmüştü.

"Bana elinde bir şeyler olduğunu söyle." Başkomiserin sesi talepkârdı.

"Şüpheler, elimde olan tek şey şüphelerim."

"Şüphelen diye para ödemiyoruz sana."

"Para lafların bana sökmüyor Rentero, maaşımla geçinmediğimi sen de biliyorsun, o yüzden umurumda değil. Polis olmamın sebebi kazanacağım para değildi, zaten üç hayatım daha olsa çalışarak kazanamayacağım kadar param var."

"Çok iyi biliyorum, ailenin ekonomik kaynakları hakkında senden daha fazla bilgim var. Görev aşkı veya başka sebeplerle polis olan tek kişi sen değilsin. Ayrıca fikrimi de biliyorsun, hayat yalnızca bir kere yaşanıyor, geçmişi arkanda bırakman gerek."

Elena cevap vermedi, Rentero her şeyi bildiğini sanıyordu ama aslında hiçbir şey bilmiyordu. Ne kadar acı çektiğinden veya yaptığı şeyleri neden yaptığından hiç haberi yoktu. Başkomiser daha fazla üzerine gitmedi, sırlara saygı gösteren bir adamdı. Ayrıca hiçbir fikri olmasa da Elena Blanco'nun çektiği acıları hayal edebiliyordu, hakkında hiç konuşmadığı acısını.

"Maaştan bahsettim, çünkü âdettendir. Neler oluyor anlat bakalım."

Elena Rentero'ya bir özet geçti: Raúl'ün tutuklanması, iki kardeşin cinayeti arasındaki benzerlikler, yalnızca ikinci cinayete özgü diazepam izleri, Susana ve Cintia'nın gizli ilişkisi, ikisinin özel fotoğrafları, baba hakkındaki şüpheler...

"Yani bir başka deyişle, elinde hiçbir şey yok."

"Hem de hiçbir şey," diyerek onayladı dedektif. "Ama her saniye elimde bir şeyler olmasına daha da yaklaşıyorum."

"Masum bir adamı hapse atmış olabileceğimizden endişeleniyorum."

"İlk dosyaya kim bakmış?"

"Salvador Santos, iyi polistir. Emekli olmadan önce aldığı son davalardan biriydi, belki de en önemlisi. Ama gidip onunla konuşabileceğini sanmıyorum, alzaymır oldu."

"Eğer iyi bir polistiyse ve sen ona güveniyorsan, hapisteki adamın masum olduğunu düşünmek için bir sebebimiz yok."

"İyi bir polisti ama ona güvendiğimi söylemedim. Biz birbirimizi hiç anlayamadık. İkimiz pek geçinemezdik. Ama konudan sapmayalım, masum bir mahkûm istemiyorum. Basın duyarsa bu korkunç olur."

Elena Rentero'yu anlıyordu, onun derdi davanın çözülmesi değil, toplumun fikriydi: Dışarıda bir katilin dolaşması içeride bir masumun çürümesinden daha iyiydi, bu duyulursa medya hemen üzerine atlardı.

"Basını davadan daha ne kadar uzak tutabilirsin?"

"Kesin bir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun, Elena. Açıkçası şimdiye kadar niye üşüşmediler onu bile anlamıyorum. Fazladan kazandığımız zaman, tadını çıkarıp iyi değerlendirmemiz gereken bir armağan. Sen iki kardeşin katilini bulmaya odaklan, gece gündüz."

"Hep öyle yapıyorum, gece gündüz."

Rentero, Elena'nın takıntılı tarafını kendi lehine kullanıyordu. Takıntılı olmadığı konusunda ısrar da etse, dinlendiğini de söylese, asla talep etmediği tatillerinin tamamını kullandığını iddia etse de bu böyleydi.

"Yeni bir memur istemişsin."

"Ángel Zárate mi? Bu dava için denemelik aldım. Oldukça hevesli, belki de birim için iyi bir seçim olur."

Yemekten sonra Rentero, on sekiz yıllık bir Japon viskisi olan Yamazaki'yi içerken Elena grappasını yudumladı, bir kadeh Bressia del Cuore, misafiri olduğu bu otelin lüks seviyesine yakışan kaliteli ve iyi damıtılmış bir Arjantin grappası.

"Grappanın nesini bu kadar seviyorsun anlamıyorum, bence çoğu zaman Galiçya yapımı meyve püresi getirip iki katı fiyat alıyorlar. Aslına bakılırsa Galiçyalıların meyve püreleri her türlü grappadan iyidir ama sorun İtalyanların bizden daha iyi satış taktiği bilmelerinde."

Güzel bir gündü, yaz mevsimi Madrid'i henüz ele geçirmemişti ve birkaç hafta içinde eziyete dönüşecek olan hava

sıcaklığı, şimdilik sakin yürüyüşler için cazipti. Elena büroya dönerken tanınmadan sokakta yürümenin tadını çıkardı. Turistlerin, öğrencilerin, çiftlerin hiçbiri Elena'nın İspanyol polisinin en prestijli birimlerinden birinde dedektif olduğunu ve Madrid'in en lüks otelinde teşkilatın en önemli ikinci adamıyla öğle yemeği yediğini bilmiyordu. Sokaktaki bir dondurmacıdan dondurma almak bile bir an aklından geçti, üstelik Asia Gallery'deki yemekten sonra tatlıyı reddetmişti. İş hakkında düşünmeden sadece huzur ve mutluluk duyduğu çok az an yaşar olmuştu.

Bundan sonra atacağı adımları düşündü. Zárate ve Orduño'yu La Quinta de Vista Alegre'ye gönderip dilencileri bulmalarını isteyecekti; Chesca ile birlikte Susana'nın ailesinin evine gidip babası ile tekrar konuşacaklar, Moises'in onlara yeni bir şeyler anlatıp anlatmayacağına bakacaklardı; Raúl'ün tekrar sorgulanması gerekiyordu ve muhtemelen sonrasında adamın yakasından düşeceklerdi. Diazepam hakkında da düşünmek gerekiyordu, içinden bir ses bunun Buendía'nın düşündüğünden daha önemli olduğunu söylüyordu ama henüz nedenini bilmiyordu. Lara Macaya'nın davasını iyi çalışmak ve şu ana kadar herkesin katil olduğuna inandığı Miguel Vistas ile konuşmak lazımdı... Yapacak çok şey vardı ve her zamanki gibi acele etmek gerekiyordu. Gazeteciler etraflarını çevirmeden sonuçlara ulaşmalıydılar.

BÖLÜM 21

Damian Masegosa devlet ofisinde çalışan sıradan bir avukat değildi, bir müvekkil ile ilgilenecekse para alırdı, hem de çok. Basının sevdiklerindendi, ünlü bir dava varsa mutlaka o da televizyona çıkardı. Bazen mahkûmlar onun hakkında konuşurdu, Muhteşem Masegosa'nın onları savunması büyük ikramiyeyi kazanmak demekti, onun parasını ödemek için ailelerinden vazgeçmeye razı olanlar vardı.

"Bay Vistas? Bu görüşmeyi ayarladım çünkü davanızı devralıp sizi temsil etmek istiyorum."

"Benim davam görüldü. Cezam kararlaştırıldı."

"Her şeyi biliyorum, dava dosyalarınızı okudum. Yedi sene önce bu hapishaneye kapatıldınız. Çıkmak istemiyor musunuz?"

"Elbette. Elbette çıkmak istiyorum, burada geçirdiğim yedi yıl kâbustan farksızdı. O kadar uzun zaman oldu ki özgürlüğün hayalini bile kurmayı bıraktım ben... Niye bunca zaman sonra davayı tekrar açmak istiyorsunuz ki? Masum olup olmadığımı bile bilmiyorsunuz."

"O benim için fark etmez. Davanız görüldü ve ceza yediniz ama eğer suçluluğunuzdan şüphe edilecek bir şey olduysa, birileri sizin içeride geçirdiğiniz zamanın bedelini ödemek zorunda kalacak. Devletten bunu talep edersek iyi bir tazminat kazanabiliriz."

"Peki bu şüpheli uyandıracak şeyi yedi sene sonra mı bulacağız?"

"Sizi temin ederim evet, çok yakında bir şey öğreneceksiniz ve her şeyin aslında ne kadar kolay çözülebileceğini fark edeceksiniz. Sizi tekrar sıradan bir avukatın savunmasına izin vermeyin, sizi buradan çıkarma fırsatını görmezden gelecek, adınızı aklamaya uğraşmayacak ve iyi para koparamayacak birine kendinizi tekrar emanet etmeyin."

"Size ödeyecek param yok."

"Ben sizin paranızı istemiyorum, devletin parasını istiyorum. İstediğimizi aldığımızda yarısını bana verirsiniz, anlaştık mı?"

"Yarısı çok, bu kadar zaman içeride kapalı kalan benim, sizin de benimle aynı miktarı almanız adil olmaz. Yüzde kırkını veririm."

"O zaman anlaşma yok, çantamı alır buradan çıkarım bir daha da beni görmezsiniz. Yarısı, kabul edin ya da vazgeçin."

Miguel öfkeyle yumruklarını sıktı, bir an için ayağa kalkacak ve ünlü avukata hiçbir yanıt vermeyecek gibi göründü. Ama sakinleşti ve gülümsedi.

"Kabul ediyorum."

"Mükemmel. Bana kendinizden bahsedin. Ve unutmayın, avukat ile müvekkil arasında konuşulan her şey itiraftan bile daha önemlidir."

"Ne anlatabilirim? Hapishanenin ne olduğunu bile bilmeyen bir düğün fotoğrafçısıydım ben. Bu yedi yıl çok zordu, önce afalladım. Hiçbir şey yapmamış birisi nasıl buraya kapatılır anlamıyordum. Bunu düşünmeyi bıraktım artık, sadece hayatta kalmaya çalışıyorum, dikkat çekmiyorum ve hapishane hayatımı daha da zorlaştıracak şeylerden uzak durmaya çalışıyorum."

"Yargıca göre, fotoğrafını çektiğiniz gelinlerden birini öldürmüş, kafatasına da larvalar doldurmuşsunuz."

"Ben değildim. Katil özgürce dolaşıyor. Benim tek suçum Lara'yı yaşarken gören son kişi olmak, katilini saymazsak tabii."

Miguel Vistas, Moises Macaya için çalışıyordu. Öldürülen kızın babası için şirketin etkinliklerinde görev alıyordu. Bu seferki işi düğün fotoğrafları çekmekti: Kiliseden, Moises rahiplere para vererek yalnızca onun içeri girmesini ve diğer fotoğrafçıların alınmamasını sağlamıştı, yemekli törene kadar fotoğrafçılık yapacaktı. Böyle özel durumlarda geline özel bir stüdyo çekimi de yapıyordu. Lara patronun kızıydı, onun fotoğrafları hediye olacaktı.

"Lara'nın öldürüldüğü gün çekilen fotoğrafları gördünüz mü? Muhteşem görünüyordu, güzel bir Çingene kızı, sizi temin ederim Bay Damian... Hayatımda o kadar güzel bir kadın hiç görmedim."

Gelin düğünde takacağı duvakla fotoğraflar istemişti, ayrıca damada hediye etmek için başka fotoğraflarını da çekmemi istedi.

"Anlıyorsunuz ya, sadece ikisinin göreceği fotoğraflar."

"Çektiniz mi?"

"Evet ama sonra pişman olup fotoğrafları yok etmek istedim. Moises Macaya Çingeneydi, kızının çıplak fotoğraflarını çektiğimi öğrenirse bana neler yapacağını tahmin edebiliyor musunuz? Kendi elleriyle gözlerimi oyardı. Çok kıskanç bir adamdı ama karısına karşı değil, kızlarına karşı."

Miguel anlatmaya devam etti. Lara onunla tartışmış ve fotoğraflarını istemişti ama kendisi vermeyi reddetmişti, yaptığı şeyin sonuçlarıyla uğraşmak istemiyordu. Genç kadın stüdyodan çıkıp gitmişti ve bu, fotoğrafçının onu canlı gördüğü son an olmuştu.

"Fotoğrafları başka biri gördü mü?"

"Bilmiyorum, belki de. Bence babasının benim aleyhimde bu kadar ısrarla ifade vermesinin sebebi buydu ama ben o kızı öldürmedim, o kadar güzel bir canlıya asla zarar veremezdim." Miguel oturuşunu düzeltti. "Dinleyin, içeride hayat nasıl hayal bile edemezsiniz... Beni çıkarmanız lazım. Birçok kez intiharı düşündüm. Yapmadım çünkü insanlara masumiyetimi kanıtlamak

istiyorum. Beni temsil eden avukat Antonio Jauregui işini yapmadı, sadece ben mahkûm edilirken oturup seyretti."

"O avukatı unutun, sizi artık ben temsil ediyorum. Sadece sizden istediklerimi yapın."

"Buradan çıkmama yardım edebileceğinizi düşündürecek yeni gelişme nedir? Hâlâ söylemediniz."

"Yakında, çok yakında öğreneceksiniz. Henüz daha fazla detay veremem. Sadece bazı kaynaklar aracılığıyla bu cinayete çok benzeyen yeni bir cinayet işlendiğini öğrendim. Henüz çok bir bilgi yok ama araştırıyorlar."

"Siz nereden biliyorsunuz?"

"Her yerde gözüm kulağım vardır. Paramı hak ederim. Hapishanede haber çabuk yayılır, söz konusu cinayet hakkında daha fazla bilgi edinmek için çok beklememize gerek olmayacaktır. Bu yüzden erken davranmak istedim, sizi avantajları nasıl değerlendireceğini bilmeyen bir başka avukatın eline bırakmamak için."

"Söylediğim gibi, şu andan itibaren avukatım sizsiniz."

Damian Masegosa kafasını salladı.

"Jauregui'yi arayıp bana davayla ilgili elindeki tüm belgeleri göndermesini isteyeceğim. Bazı kâğıtları imzalamanızı isteyeceğim, yarın çalışanlarımdan biri sizi ziyaret edecek."

BÖLÜM 22

Raúl Chesca'ya inanamayarak bakıyordu, en kötü kâbuslarında bile bunların başına geleceğini hayal edemezdi: Bir polis suratına karşı bas bas bağırıyordu ve kendisi bildiği tüm duaları okuyarak diğer polisin, daha sakin ve daha yaşlı olanın müdahale etmesini bekliyor, bu tacizin durmasını söylediğinde genç polisin itaat edeceğini umuyordu.

"Susana'nın arkadaşı Cintia ile ilişkisi olduğunu öğrendin ve kızı öldürdün!"

"Ben Susana'yı öldürmedim, Tanrım, o benim nişanlımdı, onunla evlenecektim."

Raúl geceyi böyle geçirmişti, bürodan büroya gezmişti. Önce onu kelepçeleyip merkezde nezarethaneye atmışlar, birkaç saat sonra da tekrar buraya getirmişlerdi. Yorgundu, kafası karışmıştı, açtı ve kendini pis hissediyordu. Ayrıca bir çizgi kokaine ihtiyacı vardı. Bu zamana kadar hep kontrol altında olduğunu savunmuştu ama artık sokaklardaki bir keş kadar bağımlı olduğunu kabul etmesi gerekiyordu.

"Senin nişanlın olabilirdi ama eşcinseldi! Ne oldu? Nişanlının memeleri tercih etmesi maçoluğuna mı dokundu?"

"Doğruyu söylüyorum, ben hiçbir şey yapmadım," dedi tekrar, hem umutsuz hem de çaresizdi.

"Sakinleş Chesca..."

Nihayet diğeri olaya müdahale etmişti, ona her şeyi sakince anlatabileceğinden emindi, bu kadın kendisine kesinlikle inanacaktı.

"Bana inanmak zorundasınız, ben Susana'yı öldürmedim..."

"Sana inanmak istiyorum ama işimi biraz zorlaştırdığını da anlayışla karşılamalısın. Cuma günü evden çıkmadığını söyledin ve senin Susana'nın öldüğü saatlerde kızın evinin etrafında dolandığını öğrendim. Orada ne yapıyordun?"

"Söyledim ya... Onunla bir işim yoktu. Bana evde gördüğünüz şeyi sağlayan torbacıma borcum var, adam bana mal vermedi. Ben de yıllardır tanıdığım başka birine gittim."

"Adamı bulsak bunu doğrular mı?"

"Hayır, bulamazsınız. Bu adamlar polise hiçbir şey söylemezler, iyi ya da kötü fark etmez."

"Sana her an daha az inanıyorum... Mesele sadece o semte gitmiş olman değil veya nişanlının kız arkadaşıyla olan fotoğrafları... Mesela bana Lara'nın ölümüyle ilgili hiçbir şey bilmediğini söyledin ama bilgisayarında cinayete ait bütün haberler dosyalanmış hâldeydi... Cintia ve Susana'nın fotoğraflarına sonra döneceğiz."

"Onları bana birisi gönderdi. Susana'ya fotoğrafları gördüğümü bile söylemedim. Benim için önemli değildi, biz Susana ile yatmadık bile, o eşcinseldi, benden saklamıyordu."

"Bak işte bir yalan daha, perşembe günü Amazónico'da yemek yedikten sonra eve gidip seviştiğinizi söylemiştin... Lütfen Raúl bana daha fazla yalan söyleme yoksa söylediğin tek kelimeye bile inanmayacak hâle geleceğim."

"Bana fotoğrafları kim gönderdi bilmiyorum." Raúl ağlamak üzereydi. "Postayla geldiler ama isim yoktu X yazıyordu, Bay X. Filmlerdeki gibi."

"Peki nişanlının bir başkasıyla bu kadar özel fotoğraflarını çekenin kim olduğunu merak etmedin mi?"

"Merak ettim ama babasının yaptırdığını düşündüm."

"Babasının mı?"

"Moises Macaya Çingene geleneklerinde esneklik gösterirdi, kızlarının diğerleri gibi yaşamasını istiyordu ama Çingene kökenlerinden de vazgeçmiş değildi. Evlenirken bakire olmalarını beklemiyordu ama lezbiyenliği kabul etmezdi. Eğer bizi takip etmesi için dedektif tutacak birisi varsa o da Moises'tir. Bir şeylerden şüpheleniyordu. Kızını defalarca eşcinselliği tedavi ettiği söylenen o kliniklere göndermekle tehdit etmişti. Sanki öyle bir şey mümkünmüş gibi..."

Elena tekrar not aldı: Moises'in herkese gösterdiği kadar modern bir baba olmaması, düğün geleneklerinden muaf tuttuğu kızlarının kendi kararlarını almalarını onaylamıyor olması mümkündü.

"Moises benimle konuşmaya geldi, kızıyla evlenmemem için beni tehdit etti. Kızının bir Çingeneyle evlenmesini istiyordu. Ama öyle bir seçeneğim yoktu, paraya ihtiyacım vardı. Üstelik Susana için bir maske olduğumu da biliyordum. Ben sadece para istiyordum, gerçekten."

"Paran var, evine gittim, mobilyalarını gördüm, ses sistemini gördüm. En az otuz bin avroluk eşyalar onlar." Chesca bir kez daha kendini kaybetmişti, sorgulanan kişiden daha fazla konuşuyordu ki, konuşması gereken kişi öbürüydü. Elena'nın onu susturması gerekiyordu.

"Ses sistemi mi? Evet ama önemli bir şey değil ki, para bile etmez. Benim borçlarım çok daha büyük, bir ses sistemi satarak kapatamayacağım kadar büyük."

"Susana'nın ailesinde o kadar para var mı?"

"Siz daha Susana'nın akrabaları kimler bilmiyorsunuz, değil mi? Onlara öyle kolay ulaşamazsınız. Eğer uyuşturucu dünyasıyla bir işiniz varsa, birkaç son ödeme tarihini geçirdiyseniz ve biraz daha zaman ihtiyacınız varsa... Eğer hayatta kalmak istiyorsanız Susana'nın akrabalarından birileriyle konuşmalısınız ama artık benim için hiç kaçış yok. Umarım şimdi bana inanmışsınızdır, onu ben öldürmedim."

Elena Blanco, Raúl'ün söylediklerini sindirmeye çalışıyordu. Bir de ekibine fırça atmalıydı, sorgu odasına içeridekinin size sürpriz yapması ihtimalini göze alarak giremezdiniz. Birilerinin şimdiye kadar Macayaların kim olduğunu bulup ona söylemiş olması gerekiyordu. İlk defa ekibinin istediği gibi çalışmadığını hissetti.

"Moises fotoğrafları sana neden gönderdi?"

"Onun gönderdiğinden emin değilim. Ama göndermiş olabileceğini düşünüyorum, beni evlilikten vazgeçiremediği için belki de kızının yaptıklarını kendi gözlerimle görüp kararımı değiştirmemi istiyordu. Doğru mu bilmiyorum ama o zamanlar öyle düşünmüştüm. Çünkü o hemcinsiyle ilişki yaşayan bir kadınla evlenmezdi."

"Kızını affeder miydi?"

"Kızı öldü. Özrü kabul edip etmeyeceğini kim bilebilir?" Raúl kayınpederinin bütün şüpheleri üzerine çekmesinden memnun görünüyordu, belki söylediklerine inanıyordu belki de artık şüpheli olmadığı için rahatlamıştı.

"Seni özgür bırakacağız. Ama Madrid'den ayrılma, sana her an tekrar ihtiyacımız olabilir."

"Bana inanıyor musunuz dedektif?"

"Ben sadece gördüklerime inanırım. Susana'nın öldüğüne inanıyorum ve ablası Lara'nın da öldüğüne inanıyorum."

Elena sorgu odasından çıktı, ekibiyle konuşmadan önce biraz sakinleşmeyi bekledi...

BÖLÜM 23

Zárate, Orduño ile arabadayken ilk defa kendi gibi birisiyle birlikteymiş gibi hissediyordu, bir polisleydi, büroda ekip arkadaşı olarak kabul edebileceği tek kişiydi. Gerçi ne sivil polis ne de arabası alışıldık biçimdeydi. Sivil olarak kaydedilmiş uyduruk bir polis arabası değildi, Orduño bir SUV kullanıyordu, Plaza del Rey'in aşağısındaki otoparktan çıkarttıkları bir *Volvo XC 90*'dı bu. Yan yana üç tane aynı arabadan park edilmişti, muhtemelen hepsi de Vaka Analizi birimi içindi ama dedektif Berlin Duvarı zamanından kalma Lada'sını kullanmakta ısrarcıydı.

"Dedektif sana her zaman çizgiyi çekecektir. Hata yaptığında fırçayı da yersin, hatta bazen trafik polisliğine transfer olmak ister misin diye bile soracak..."

"Peki Chesca? Kaptan Amerika sanıyor kendini..."

"Chesca çok iyi bir polistir ve ekibi için canını verir. Onu küçümseme, ne zaman ihtiyacın olacağını bilemezsin."

La Quinta de Vista Alegre yolundaydılar, Carabanchel'e, yani Zárate'nin bölgesine gelmişlerdi. Kendini göstermeliydi, bir dilenci bulup bir şeyler görüp görmediğini sormalıydı, cesedin buradan kaldırıldığı gün gözden kaçmış bir detayı yakalamalıydı.

La Quinta'da cesedi bulan güvenlik görevlisi Ramon ile tekrar buluştular.

"Siz cesedi pazartesi günü sabahın ilk saatlerinde bulmuşsunuz ama kızın oraya cumartesi sabaha karşı üç buçuk civarı getirildiğini düşünüyoruz."

"Ben hafta sonları gelmiyorum. Resmi dairelerin büyük bir kısmı da kapalı olur. Yalnızca ihtiyarların bakımevi açıktır, ki o da parkın öbür ucunda. Bir de dilenciler var tabii."

"Bana birkaç gündür ortalıklarda görünmediklerini söylemiştin."

"Hâlâ da yoklar. Bir şey onları susturdu, belki de bir şey görmüşlerdir... Sizin Tekgöz'ü bulmanız lazım, biri bir şey gördüyse onun mutlaka haberi olmuştur. Buralarda dolanan herkesin lideri gibi bir şeydir. Yarı kördür ama bir keresinde bir kavgaya girdi ve az daha adamın bağırsaklarını deşiyordu."

Zárate bölgenin gediklisiydi ve iç savaştan sonra Madrid'e dahil edilen Carabanchel'i avcunun içi gibi bilirdi. İki belediye oluşturulmuştu: Yukarı Carabanchel ve Aşağı Carabanchel. Eskiden bölge III. Napolyon'un karısı Eugenia de Montijo'nun mülkü olmasına rağmen, bugün Madrid'in en kalabalık bölgelerinden biriydi. Nüfusu çeyrek milyona yakındı ve nüfusun büyük bir kısmı işçi sınıfından, diğer kısmı ise göçmenlerden oluşuyordu.

Zárate, bir dilenciyi bulmak için parklara gitmek ve en sevilmeyen bölgelere girip çıkmak gerektiğini biliyordu: Pan Bendito, Los Altos de San Isidro, La Via Carpetana, Cañorroto, yüzyıllar boyunca İspanya'da büyük ün kazanmış olan eski Carabanchel Hapishanesi gibi.

"Bu bölgede mi yaşıyorsun?"Zárate'nin önerdiği yerlerde dolaşıp tekgözlü dilenciyi ararken bir yandan da Orduño ile sohbet ediyorlardı, dedektif hakkında daha fazla şey öğrenebilmeyi umuyordu. Bu kadın Zárate'nin çok ilgisini çekmişti, İspanyol polisinin en prestijli birimini yönetiyordu ama aynı zamanda karaoke barlarda İtalyan şarkıları söylüyor, grappa içiyor ve aynı gün tanıştığı iş arkadaşını yatağa atıyordu.

"Evet, burada yaşıyorum. Her şeyden biraz var, kötü bölgelerin yanında iyilerin yaşadığı yerler de var. Madrid'in güneyi nasıl zaten biliyorsun, sağ partilerin çok fazla kendilerini meşgul etmedikleri yerleri kastediyorum."

"Peki sol partiler?"

"Onlar da aynı."

Eski Carabanchel Hapishanesi iç savaşın sonunda Modelo Hapishanesi'nin yerini almak üzere inşa edilmişti. Moncloa'daydı, göze çarpan bir yerdeydi ve çok mücadele görmüştü. Tamamen mahvedilmişti, öyle kötü durumdaydı ki onarıp kalkındırmaya çalışmak nafile bir çaba olurdu. Carabanchel Hapishanesi isim yapmış mahkûmlarıyla kısa zamanda ünlü olmuştu, boğularak idam edilen son mahkûm Ruiz Jarabo'dan, Franco yanlısı tüm tutuklulara kadar herkes buraya girmişti; Fernandez Drago gibi yazarlar, Gile gibi karikatüristler, Miguel Boyer, Marcelino Camacho veya Ramon Tamames gibi politikacılar da buna dahildi. 1998 yılında, neredeyse yüzyılın sonuna gelirken kapatılmış sonra da yıkılmıştı. O zamandan beri otoriteler dahil herkes burayla ne yapılacağını tartışıyordu: hastane, spor salonu, park, apartman... Şu anda kocaman terk edilmiş bir yapıydı, çitlerle çevriliydi ve iyi korunuyordu ama bazen dilenciler tarafından geceyi geçirmek için de kullanıyordu.

"Tekgöz denen birini arıyoruz."

"Bilmiyorum dostum."

Bir grup Roman Çingene bulabildikleri gölgelere çekildiler. Aralarında kadın yoktu, kadınlar merkezdeydiler, Madrid'de dolaşıyor ve çiçek satıyorlardı. Zárate rozetini çıkardı.

"Bana tekgözlü birini nerede bulabileceğimi söylerseniz, buradan hemen giderim sizi de taşaklarınızdan asmam ama eğer söylemezseniz önce kâğıtlarınızı görmek isterim, bir devriye arabası çağırırım, sizi götürürler... Gece tekrar sokağa dönmüş olursunuz biliyorum ama öğleden sonra sizin için tekrar gelirim."

Çingenelerden biri ona baktı ve başını derde sokmamaya, güvenli gölgesinde kalmaya devam etmek istediğine karar verdi.

"Mezarlıktadır. Oradan geçer, tekrar satmak için mezarlardan çiçek çalıyordur."

Güney Mezarlığı'nın girişi semtin bittiği yerdeydi, Orcasitas'a yakındı. Daha mezarlığın kapısındayken aradıkları adamı buldular.

"Tekgöz!"

Dilenci yanına gelmelerini bile beklemedi, sanki peşinde şeytan varmış gibi koşmaya başladı. Onlar da peşinden koşmaya başladılar, Orduño Zárate'den daha avantajlı durumdaydı ve arayı kapattı. Zárate onlara yetiştiğinde kovalamaca da bitti ve Orduño ikisinin de soluklanmasını bekledi, hem dilenciyi hem de polisi.

"Biraz daha forma girmen lazım ortak," diyerek güldü Orduño. "Söyle bakalım Tekgöz, neden koşuyordun?"

"Etrafta ne zaman aynasız görsem koşmaya başlarım. Hele bir de sivil olduklarında bir dakika durmam."

"Bize bilmek istediklerimizi anlat, kimse sorun yaşamasın. Quinta de Vista Alegre, bu hafta sonu."

"Orada değildim."

"Niye?

"Bir adam beni girişte durdurdu, gidip geceyi bir pansiyonda geçirmem için de yüz avro verdi bana. Arkadaşlarımı o gece oraya gitmemeye ikna edebilirsem bir yüzlük daha vereceğini söyledi."

Zárate ve Orduño birbirlerine baktılar, sonunda bir şey bulmuşlardı.

"Bu ne zaman oldu peki?" Zárate nihayet düzgün nefes alabiliyordu.

"Perşembe gecesi yüz avro aldım, cuma gecesi de diğer yüzlüğü, sonra da bir daha oraya gitmedim. Bir şey bilmiyorum."

"Hiç merak etmedin mi?"

"Bir pansiyonda kaldım, banyo yaptım ve bir ayın kirini üzerimden attım, sıcak yemek yedim ve önceden gözüme kestirdiğim bir sarışına tüm gece için 20 avro ödedim. La Quinta'da kimin ne yaptığı zerre kadar umurumda değil, bana ödeme yaptıkları sürece tabii."

"Niye tekrar gitmedin?"

"Pazartesi gittim ama aynasızlarla doluydu ben de uzadım, siz beladan başka bir şey getirmezsiniz. Sizinle konuşacağıma hastaneye yatarım daha iyi."

"Şu anda başka çaren yok. Bu herifi bulmamıza yardım edeceksin. Görsen tanıyabilir misin?"

"Bana tekgözlü demelerinin sebebi, bir gözümün olmaması. Daha kötüsü ne biliyor musunuz? O benim sağlam gözümdü. Tekiyle hiçbir şey görmüyorum. Sadece karaltılar, o kadar."

"Bizim polis olduğumuzu nereden bildin?"

"Eğer polislerin kokusunu alamıyorsanız, sokakta hayatta kalamazsınız. Siz buram buram aynasız kokuyorsunuz."

BÖLÜM 24

Bir kez daha toplantı odasındaydılar. Zárate'ye göre çok fazla toplantı, çok az iş yapılıyordu, gerçi belki de Vaka Analizi Birimi'nin başarılı olmasındaki anahtar buydu. Salvador Santos da hep aynısını söylerdi: Düşünmek önemlidir, en büyük sorun neler olduğunu düşünmektense, kötü adamların peşinden koşuşturmayı daha çok seviyor olmamız.

Yeni çalışma arkadaşlarının alışkanlıklarını öğrenmeye başlıyordu, Buendía kendi yaptığı kekle geldi, Chesca portakal suyu getirmişti. Orduño ise kahve servisi yaptı ve bir paket kurabiye açıp masanın ortasına yerleştirdi... Dedektif ona diğer herkes gibi davranıyordu, sanki pazartesi gecesi yaşananların hiçbir anlamı yoktu.

"Haftada bir kez birlikte kahvaltı yaparız. Önümüzdeki hafta bir şeyler getirme sırası bende ve Mariajo'da, sen de sıraya katıl." Dedektif bunu söyleyerek onu da geleneğe davet etti.

Bugün çarşambaydı, cesedin bulunmasından bu yana iki gün geçmişti ve hiçbir şüpheli tam olarak aradıkları kişi değildi, hepsi de bunu hissedebiliyordu. Üstüne üstlük, Dedektif Blanco kurbanın nişanlısı Raúl Garcedo'nun serbest bırakılmasına karar vermişti.

"Buendia, .bana elinde yeni bilgiler olduğunu söylemiştin." Patron bunu söyleyerek toplantıyı başlattı.

"Susana'nın ölüm anını canlandırdık ve Lara'nın ölümüyle kıyasladık. İki olay için de neler olmuş olabileceğine dair gerçeğe oldukça yakın sonuçlarımız olduğunu düşünüyoruz. Şimdi size fotoğrafları göstereceğim."

İlk fotoğraflarda terk edilmiş bir ev vardı, yarı yarıya yıkılmış basit bir yapıydı, duvarlarda grafitiler, etrafta çöpler ve molozlar vardı. Her yerde Olay Yeri İnceleme polislerinin çizdiği işaretler vardı, diğer fotoğraflar da bu işaretleri detaylı bir biçimde gösteriyordu.

"Burası Lara'nın cesedinin bulunduğu yer. Usera'da terk edilmiş bir bina, bir zamanlar el Rancho del Cordobés'in olduğu yerde. Madridli olmayanlar için anlatayım, burası bir zamanlar uyuşturucu trafiğinin çok yoğun olduğu tekinsiz bir bölgeydi, çok iyi silahlanmadıkça ve yeterince destek yoksa polis bile buraya girmezdi. Son yıllarda yıkıldı ve tekrar yapılandırıldı, fotoğraflardaki bina artık yok."

Diğer fotoğrafta gözleri kapalı genç bir maktul vardı, gelin duvağına kan bulaşmıştı.

"Bu Lara. Görebileceğiniz gibi, sanki poz veriyormuş gibi oturtmuşlar. Yerdeki izlere dikkatli bakın. Sağdakiler bir tripodun üç bacağına ait, işkence sırasında çekilmiş olabilecek fotoğrafları bulamadık ama izlerini gördüğümüz tripod Miguel Vistas'ın. Sol taraftaki diğer dört iz sandalye ayaklarının bıraktığı izler, katil oturup şovu seyretmiş."

Bir sonraki La Quinta de Vista Alegre'nin fotoğrafıydı ve Susana'yı gösteriyordu. Cesedin pozisyonu farklıydı ve yerde izler yoktu.

"Cesede yaklaşan ilk polislerin ayak izleri başka herhangi bir izi silmiş olabilir."

Herkes Zárate'ye döndü, sanki bir açıklama yapması gerekiyordu.

"Hâlâ hayattaydı, onu kurtarmaya çalıştık..."

"Ne kızı kurtarabildiniz ne de olay yerini koruyabildiniz. Bravo!" Chesca yeni iş arkadaşını aşağılamak için hiçbir fırsatı kaçırmayacaktı.

"Eğer bir tripod varsa, fotoğraflar çekilmiş, görüntüler kaydedilmişse bile, biz bu fotoğrafları hiç görmedik değil mi?" diyerek konuyu toparladı dedektif.

"Hayır, hem de hiç."

Sonraki fotoğraf Lara'nın kafatasıydı. Üç delik görülüyordu.

"Farklılıkları konuştuk: cesedin pozisyonu ve etraftaki izler. Ayrıca diazepama gelirsek, Lara'nın cesedinde bir zerre bile yokmuş. Analiz edilmiş ve kanda buldukları tek şey ağızdan alınan doğum kontrol haplarıymış. Şimdi benzerliklere gelelim. Bunlar Lara'nın kafatasında açılmış olan delikler."

Fotoğraf değişti, izler aynıydı.

"Bu da Susana'nınkiler, aynı yerde. Şunu da belirtmek isterim ki deliklerin etrafındaki kesik sonra yapılmış, deliklerle bir alakası yok."

"İmza gibi mi?"

"Olabilir, onu siz öğreneceksiniz. Devam edersek, Lara'nın kafasındaki delikler bir el matkabı ile yapılmış; Susana'nınkiler, yani sonrakiler ise elektrikli dişçi matkabı ile. Ben olsam çok önemsemem, sadece teknolojik imkânlar geliştiği için bile bu olmuş olabilir."

"Ve bir de acımasızlık tabii," diye belirtti Elena Blanco. "Eğer bütün bunlar kurbana canlıyken yapıldıysa, elektrikli matkap daha insaflı bile sayılabilir."

"Bu mümkün. Lara'nın bedenindeki larvalar bir haftadır oradaydı, bir hafta boyunca her canlı hücreyi kemirmişler, ta ki kurban ölene kadar. Susana'nın durumunda yalnızca iki gün geçirmişler," diye devam etti Buendía. "Bir kez daha küçük kardeş daha şanslıymış."

"Veya katil daha az acımasızmış. Aynı kişi olduğunu düşünüyor musun?" Dedektif soruyu cevabı olabilecek herkese yöneltmişti.

"Bilmiyorum, olabilir de olmayabilir de. Lara'nın cesedinde Miguel Vistas'a ait saç bulunmuştu. O saç teli, tripod izleri ve kurbanı son gören kişi olması adamı mahkûm eden gerekçelerdi."

"Tripod ikinci dereceden kanıt olabilir, saçı birisi yerleştirmiş olabilir ve belki de kızı en son gören kişi katilidir," diye fikir yürüttü dedektif.

"Hapiste masum bir adamın yatıyor olabileceğini mi söylüyorsun?" Zárate, Salvador Santos'un soruşturmasını savunmak istiyordu ama kimsenin ikisi arasındaki ilişkiyi bilmesini de istemiyordu, onu davadan göndermek için bu yeterince iyi bir sebep olurdu.

"Hiçbir şey bilmiyoruz demek istiyorum, iki katili de araştırmamız gerekiyor, hem yedi yıl öncekini hem de şimdikini. Başka bir şey var mı Buendía?"

"Şu anda yok. İki kızın da yaşamış olabileceği acı ölçeklerini hesaplamayı düşündüm, larvalar beynin kısımlarını yedikçe kaybettikleri fiziksel yetilerini falan. Ben böyle konuları çok büyüleyici buluyorum ama sizin çok hoşlanmadığınız biliyorum."

"Sen bizim neşe kaynağımızsm adamım." Mariajo gergin ortamı biraz yatıştırmış oldu. "Torunlarına ne masallar anlatacaksın hiç bilmiyorum..."

Dedektif saatine göz attı: Orduño ve Zárate'nin Tekgöz ile yaptıkları konuşmayı anlatabilmeleri için yalnızca birkaç dakikaları kalmıştı.

"La Quinta'ya yaklaşmaması için kendisine para veren adamın bize eşkâlini verdi: Normalden biraz uzun, kilolu ama omuzları düşük, sanki belinde bir sorun var gibiymiş, çok gerginmiş, saçları koyu renkmiş..."

"Eşkâl Moises'e benziyor. Kızının ölüm haberini vermek için çağırdığımızda sırtı ağrıyordu, hatırlarsın."

"Evet ama sorun şu ki dilencinin bize verdiği eşkâl çok güvenilir değil, adamın tek gözü yok, kalanı da iyi görmüyor."

Ya bu bilgiyi kullanmanın bir yolunu bulacaklardı ya da tamamen yok sayacaklardı.

"Devam edelim," dedi dedektif. "Susana ve Cintia'nın fotoğrafları hakkında ne biliyoruz?"

"Çekildikleri açı üzerine biraz çalıştık," diye cevap verdi Mariajo. "Susana'nın evinin karşısındaki bir binanın üçüncü katıymış, aynı sokakta."

"Sahibiyle görüştüm," diyerek araya girdi Chesca. "Evi bir haftalığına kiralayan kişinin adını verdi. Yedi yüz avro ödemiş. Adı Luis Soria, özel dedektifmiş, ofisi Gran Vía'da."

"Teşekkürler Chesca. Gidip Moises ile konuşmamız gerek," diye karar verdi dedektif. "Zárate, sen benimle geliyorsun. Chesca, siz Orduño'yla gidip Cintia ve Susana'nın fotoğraflarını çeken özel dedektifle konuşacaksınız. Onu kimin tuttuğunu size söyleyene kadar nefes bile aldırmayın."

BÖLÜM 25

Gittikleri yer, La Piovera, pahalı bir semtti, Conde de Orgaz'ın dibinde Arturo Soria Meydanı'na çok yakındı.

"Raúl'ün doğru söylediğini kabul etmek zorundayız. Macayaların parasını, kızlarının güzelliğinden daha fazla umursuyor. Bu semt hiç de ucuz bir yer değil..."

Macaya ailesinin villası büyük ve güzeldi. Semt yirminci yüzyılın yetmişli yıllarında kurulmuştu, üst sınıfın bütün rahatlıklarının sağlanması ve şehir merkezinden olabildiğince farklı olması hedeflenmişti. Ancak gözden kaçırılamayacak bir sorun vardı, ev bir kat boya görse iyi olurdu, panjurların yaptırılması lazımdı, sokağa bakan çimlerin biçilmesi gerekiyordu, çatı tamir edilmeliydi... Havuz, yılın bu zamanında olmalarına rağmen boştu. Belki kızların eksikliği buna sebep olmuştu, belki de bu ev de tıpkı sahipleri gibi bundan çok daha iyi günler görmüştü.

Eve geçtiler. Salon karanlık ve kederli bir hava içindeydi, perdeler yarı yarıya kapalıydı, sanki hem ışıktan hem de beraberinde getireceği neşeden saklanıyorlardı. Moises yürüyecek gücü yokmuş gibi görünen karısına eşlik ederek içeri girdi. Kadın dağılmıştı, içi boşalmış gibiydi, her an paramparça olacaktı. Moises karısının oturmasına yardım etti. Dedektif Blanco kadına elini uzattı, Sonia bu eli sıkıca tuttu ve bırakmadı.

"Kızımı nasıl öldürdüklerini buldunuz mu?" diye gergin bir sesle sordu kızların annesi Sonia.

Elena ağırlığı hissetti ve Zárate'ye baktı. Bu aileye Susana'nın da Lara ile aynı şekilde öldürülmüş olduğunu nasıl söyleyebilirlerdi? Bu haber daha az acı verecek şekilde nasıl söylenirdi? Bunun bir yolu var mıydı?

"Lara ile aynı biçimde," dedi tereddüt etmeden. "Detaylara girmemize gerek olduğunu sanmıyorum." Detektif Blanco sert yüzünü itiraflar için saklamak istiyordu. "Bu size fazla ağır gelebilir."

Annenin ilk tepkisi donup kalmak olmuştu. Elena Blanco'nun elini kuvvetle sıktı, sanki tutunabileceği tek şey bu elmiş, onu bu el kurtaracakmış gibiydi. Elena can acısına dayanabildiği kadar dayanacaktı, Sonia'nın tırnakları derisine batıyordu. Moises bağırıyor, isyan ediyor, etrafı dağıtıyordu. Dedektife sanki kızının katili oymuş gibi baktı.

"O adi herifi serbest mi bıraktılar? Serbest miymiş?"

"Hayır, Miguel Vistas hâlâ içeride, dışarı çıkmadı ve herhangi bir izin falan da almadı. O yapmış olamaz."

"O şerefsiz Lara'yı öldürdü... O da evlenmek üzereydi, o da çok güzel bir kızdı. Şimdi de Susana."

Hiç kimse iki polisi Moises gibi bir adamı böyle görmeye hazırlamamıştı; bir doksan boyunda her şeyle yüzleşmeye hazır ifadesiyle kaya kadar sağlam görünen bu adam şu anda çökmek üzereydi. Moises acı içinde ağlıyordu ve Elena ona sarılmamak için kendini tutuyordu, nasıl hissettiklerini bildiğini söylemek; sadece bir polis olmadığını, sevdiği birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilen bir kadın olduğunu anlatmak istiyordu. Aynı zamanda toparlanmak zorundaydı. Susana'nın açık kafatasının içindeki larvaları görünce verdiği sözü tutabilmek için, bunu yapanlara cezalarını çektirebilmek ve bir başka genç kadının daha evlilik arifesinde bu insanların eline düşmesine engel olmak için bu gerekliydi. Bu yüzden de üzüntüye teslim olamazdı, soğukkanlılığını korumalı ve iyi düşünmeliydi.

"Bu seferki katil aynı kişi olmayabilir, belki iki katil vardır. Cevapları bulmak için elimizden gelen her şeyi yaptığımızdan emin olabilirsiniz. Ama bunun için yardımınıza ihtiyacım var, Susana'nın yasını tutmak için vaktimiz olacak. Size zarar vermek isteyen birileri olabilir mi?"

Karı koca birbirlerine baktılar ve dedektif bu bakışta bir şüphe gördüğünü sandı. Sonia, Moises'in konuşması için bir işaret yaptı.

"Hayır, kim bizden niye bu kadar nefret etsin?" diyerek konuşmasına başladı baba. "Hiç kimseye bir zararımız dokunmamıştır, bizim ilişkilerimiz ılımlı ve yasaldır, etkinlik organizasyonu yapıyoruz: düğünler, vaftizler, dini törenler, bu gibi şeyler. Nefretin ve intikamın girebileceği bir dünya değil bu."

"Raúl hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Ondan hoşlanmıyoruz, zamparanın teki ama kızımıza bunu yapabilecek kapasitede biri değil," diye cevap verdi iki kızın babası.

"Peki Lara'nın nişanlısı?"

"Olay olduğunda onu da araştırmışlardı. Ama o olamaz, iyi bir çocuktu; çalışkandı, ciddiydi, flamenko dans eğitmeniydi... Cinayet olduğunda Madrid'de bile değildi, Granada'da gösterisi vardı. Uzunca bir süre iletişimde kaldık. Bizi arar, ziyaret ederdi, Lara'yı seviyordu. Üç yıl önce İspanya'dan ayrıldı, Birleşik Devletler'e yerleşti. Hayır, onunla hiçbir ilgisi olmadığına eminim. Zaten kızım Lara'nın katili hapiste."

"Ya o değilse?"

"Oydu, dava sürerken gözlerinin içine baktım ve onun yaptığını biliyorum. Onunla tanıştınız mı? İyi bir insana benzer ama hayatımda gördüğüm en soğuk bakışlara sahiptir. Cinayeti işleyen o olmalıydı... Başıma ne geldiyse olmam gereken gibi bir insan olmaya direndiğim için geldi."

"Nasıl bir insan olmanız gerekiyordu?" Zárate ilk defa konuşuyordu.

Moises ona sanki orada olduğunu unutmuş gibi baktı, sanki hoş karşılanmayan bir misafir, oyunu bozmaya gelen bir düşmanmış gibi.

"Ailem benim kadar titiz değildir. Onlarca kez yardım teklif ettiler ve ben kabul etmedim, bizden olmayanların adaletine güvendim. O yüzden iki kızımı da kaybettim."

"Hafta sonu neredeydiniz?"

"Bizden şüphelendiğinizi söylemeyin dedektif," diye çıkıştı Moises.

"Hayır. Sizi temin ederim kızınızın katilini bulduğumuzda bu soruları herkese sorduğumuza memnun olacaksınız. Sadece hiçbir şeyi unutmadığımızdan emin olmak istiyoruz."

"Evdeydik," dedi sakinleşen baba.

"Bütün hafta sonu mu, hiç çıkmadınız mı?"

"Ekmek aldım," diye cevapladı Sonia. "Çok dışarı çıkmayız zaten, Lara'nın başına gelenlerden sonra..."

"Siz de mi?" Elena Blanco babaya dönmüştü.

"Ben de çıkmadım, ekmek almak için bile."

"Peki, teşekkürler. Bir sorum daha var Bay Macaya. Cintia'yı tanıyor muydunuz, Susana'nın arkadaşı?"

"Kötü arkadaşlar, gerçek dünyada kızınızı kötü arkadaşlardan korumak çok zor..."

BÖLÜM 26

Soria Dedektiflik'in müdürü ve muhtemelen tek çalışanı, Luis Soria'nın ofisi La Gran Vía'da her katın farklı birine kiralandığı yıkık dökük bir apartmandaydı. Çökmekte olan bir sektöre ev sahipliği yapıyormuş hissi veriyordu, artık her zamankinden fazla dedektiflik işi yapılıyordu ama eskisi gibi değildi, her şey endüstriyel ve ekonomikti, büyük şirketlerin bilgisayar odalarında yapılıyordu. İnsanları takip etmenin modası geçmişti, o da bir zamanlar moda olduğu söylenebilirse tabii. Dairelerin çoğu boştu ama Orduño ve Chesca koridorlardan geçerken göçmenlik işleriyle uğraşan avukatlık bürolarının yanı sıra, maceracı seyahatler düzenleyen bir acentenin ve hiç kimsenin gerçek bir kas kasılması konusunda güvenemeyeceği bir masaj salonunun önünden geçtiler.

"Ben müşterilerime gizlilik sözü veriyorum. Bu soruya cevap vermeyeceğim."

"Bay Soria, iş ahlakınızın çok yüksek olduğunu biliyoruz ve saygı duymak istemenizi de anlıyoruz ama bu cevaplara ihtiyacımız var, bir cinayet davasından bahsediyoruz." Orduño açıklamaya devam etti. "Eminim ki bir vatandaş olarak görevleriniz, müşterilerinizin adını saklamaktan daha önce gelecektir."

İyi polis-kötü polis oyunu filmlere özgü bir şey değildi, işe yarardı. Orduño ve Chesca rollerini belirlemek için her seferinde

tartışmaya gerek görmüyorlardı: Orduño her zaman iyi polisti, Chesca ise kötü olan.

"İki kadının yatakta çekilmiş fotoğraflarının bir cinayeti çözmeye nasıl yardımcı olabileceğini anlayamıyorum." Luis Soria kendinden emindi, polislere sorularının cevaplarını hâlâ vermemişti.

"Bunu size açıklayamayız, bizim gizlilik ilkelerimizin sizinkilerden daha yoğun olduğunu anlayacağınızı umuyoruz."

"Bu durumda ofisimden çıkmanızı rica edeceğim."

Kendilerine yardımcı olması için yeterince iyi niyetli olanaklar sağlamışlardı, sıra Chesca'daydı.

"Luisçiğim, aslanım," adama zerre kadar saygı duymuyordu. "Ortağım sana kibarca sorular sordu. Susana Macaya'nın fotoğraflarını çekme görevini sana kimin verdiğini bilmek istiyoruz. Sana bir şey söyleyeyim, benden rica ettiğin gibi bu ofisten çıkmayacağım. Gerekirse dolaplarındaki her bir dosyayı sayfa sayfa kontrol ederim..."

"Öyle bir hakkınız..."

"Lafımı kesme, bırak bitireyim. Buradan istediğim bilgiyi almış olarak çıkacağım ve o bilgiyi ne kadar geç öğrenirsem o kadar sinirleneceğim."

"Sinirlenmesini hiç istemezsiniz Bay Soria," diye destek çıktı Orduño.

"Sinirlendiğimde kendimi kontrol edemem. Ama hepsi bu da değil. Büroya döndüğümde Polis Merkezi'ndeki arkadaşlarımı arayacağım ve başına çok iş açacağım: Bütün lisanslarını görmek isteyecekler, gerekli tüm belgelerin var mı diye bakacaklar..."

"Benim de arkadaşlarım var," diyerek tehdit etmeye kalktı özel dedektif.

"Onlarsız kalacaksın o zaman. Seni temin ederim, senin arkadaşların benimkilerin arkadaşı olmak isteyeceklerdir."

Orduño gülümsedi, Chesca'nın bunu yapmasını defalarca izlemişti. Artık son noktaya gelmişlerdi, Chesca silahını çıkardı ve masanın üzerine koydu. Dedektif artık korkmuştu.

"Gerçekten Luisçiğim, aslanım. Arkadaş olursak daha iyi olacak."

Luis Soria tereddüt ediyordu, hiçbir şey yapamayacaklarından emindi ama ukalalığın da anlamı yoktu.

"Moises Macaya. Kızını takip etmem için beni tuttu."

"Bak, işbirliği yapmak o kadar zor muymuş? Anlat bakalım."

Dedektif hizmetleri karşılığı müşterisine kestiği faturaya kadar arşivden tüm dosyaları çıkardı. Adamın, kızının başka bir kadınla olan ilişkisinden kesinlikle haberi olduğunu ve hatta nerede, ne zaman buluştuklarını da kendisine onun söylediğini anlattı.

"Sadece fotoğraflarını çekmemi istedi."

"Hepsini gönderdin mi?"

"En risksiz olanlardan bir klasör hazırladım. Bu herifin sinirlenip beni de tepelemesini istemedim. Geri kalanları da sildim, yemin ederim. O iki kadın porno oyuncularının bile yüzlerini kızartacak şeyler yapıyorlardı. Lütfen bunları size anlattığımı kimseye söylemeyin. Başka bir şekilde öğrendiğinizi söyleyin, rica ediyorum."

"Niye bu kadar korktun?"

"Moises Macaya'nın kuzeni kim bilmiyor musunuz?"

"Capi," diye cevap verdi Chesca, patrondan yedikleri fırçadan sonra dersine iyi çalışmıştı.

"Aynen öyle, Capi, Sordo Klanı'nın liderlerinden biri. O adamların şakası yoktur, içlerinden birine ihanet ettiğimi öğrenirlerse çok ciddi sorunlar yaşarım."

Capi'nin ve Sordo Klanı'nın kim olduğunu bütün dünya biliyordu. Defalarca gazetelere ve televizyonlara çıkmışlardı. Madrid'deki tüm uyuşturucuların Capi'nin elinden geçtiği düşünülüyordu, en iyi torbacılar onun için çalışıyordu, üstelik sahip olduğu bir antikacı sayesinde İspanya'daki çalıntı mücevherlerin alım ve satımını da o yürütüyordu.

"Moises işin içinde mi?"

"Onu diğerleriyle hiç görmedim ama sonuçta onlar kuzen. O insanlar için bu ilişki bizde olduğundan çok daha önemli... İki kuzen kardeşten farksızdır."

BÖLÜM 27

Elena Blanco, Cintia'yı tekrar çağırtmak zorunda kalmasa daha memnun olabilirdi. Bu kadar acı verici bir hâle nasıl gelebildiğini anlamasa da iki genç kadın arasındaki ilişkiye saygı duyuyordu, özellikle de Susana'nın ailesi Çingene olduğu ve bunu asla onaylamayacaklarını bildiği için. Cintia'nın rahat olmasını ve onlara açılmasını istiyordu, bu yüzden de sorgu odasına yalnız girdi ve kameraları kapattırdı, kızın burada konuşulacak her şeyin yalnızca ikisi arasında kalacağını bilmesini istiyordu.

"Cintia, bize yardım etmene ihtiyacımız var. Geçen her dakika ve öğrendiğimiz her yeni bilgi ile işler daha da karışıyor."

"Dedektif, biliyorsunuz ki Susana'yı öldüren kişiyi bulmanız için elimden ne geliyorsa yaparım."

"Susana neden Raúl ile evlenmeye karar verdi? Cinsel yönelimlerinin üzerini kapatmak için bir çözüm olarak düşündüğünü zaten biliyorum ama babası Raúl'ü istemiyordu, ona âşık da değildi... Babasının onaylayacağı birini seçse daha kolay olmaz mıydı?"

"Susana çok karmaşık biriydi, onunla ilgili basit olan hiçbir şey yoktu. İstediği şeyleri saklamakta çok başarılıydı ve babasını utandırmaktan çekiniyordu ama aynı zamanda karşısına dikilmekten de geri duramıyordu. Lara'nın ölümünden sonra ailesinin çok acı çektiğinin farkındaydı."

"Sana ablasından bahsettiğini söylemiştin."Cintia konuşmadan önce bir an tereddüt etti, Susana ile olan yakın ilişkisinin anısını korumakla ölümünün intikamını almak arasında çatışıyor gibiydi.

"Çok konuştuk, bu konuya takıntılıydı, cinayetler ve kullanılan yöntemlerle."

"Raúl'ün bize söylediğine göre bu konuda konuşmayı hiç istemiyormuş."

"Onun için Raúl önemli değildi, gerçek Susana benimle yatağa girendi. Bazı geceler sevişir, bazı geceler ise sabaha kadar konuşurduk. Hapishaneye gitmek istiyordu, Miguel Vistas'ı ziyaret etmek için."

Elena şaşırmıştı. Ne diyeceğini, ne soracağını bilemiyordu. Tam o sırada Mariajo kapıyı çalıp içeri girerek imdadına yetişti.

"Elena bir dakikanı rica etsem? Sana bir şey göstermem gerek."

Ekibin bilgisayar ustası, Susana'nın bilgisayarındaki şifrelenmiş bölümü açmayı başarmıştı. Elena gördüğü şeylere inanamıyordu: Bunlar, Buendía'nın gösterdiği Lara'nın cesedine ait fotoğrafların aynısıydı. Ama fotoğraflardaki kişi Lara değildi, Susana'ydı. Tam da Cintia'nın dediği gibi, yıllarca Lara'nın cesedi ile aynı biçimde poz vererek fotoğraflar çekmişti, duvağı aynıydı, hatta ilk fotoğraflar cesedin bulunduğu yıkık binanın olduğu yerde el Rancho del Cordobés yakınlarında çekilmişti.

"Binlerce kere internetin gizli saklı köşelerine girmişimdir, hayal edilebilecek her türlü sapıklığı gördüm ama bu bambaşka bir şey. Sanki kız ablasının izinden gitmek istemiş."

"Eh başardı da..."

Elena sorgu odasına hemen dönmedi, öncesinde derin bir nefes alıp az önce duyduklarını kafasında bir yere oturtması gerekiyordu. Aynalı camın arkasından Cintia'ya baktı, kız sessizdi, boş bakıyordu, acı içindeydi. İşi ona çok zalimce geliyordu, önünde muhtemelen hayatının aşkı olan kişiyi kaybetmiş genç bir kadın vardı ve onu teselli etmek yerine ona sorular

sorması, yarasını deşmesi gerekiyordu. Ona birkaç dakika zaman tanımaya karar verdi, küçük mutfağa gitti, bir bardak su içti ve camdan dışarıyı seyretti... Kıza sorular sormayı bırakıp onu kucaklama arzusunu bastırınca odaya döndü. Susana'nın takıntısı hakkında konuşmaya devam etmesini istiyordu.

"Katili tanımak istiyordu demiştin."

"Evet ama ziyarete izin verilmeyeceğini biliyordu. Ona bir hafta sonu izni verecekleri günü beklediğini söylüyordu, sokakta üzerine atlayıp bilmek istediği her şeyi soracakmış."

"Sence ablası ile aynı şekilde ölmek ister miydi?" diyerek bombayı patlattı dedektif.

Cintia suratını tiksintiyle buruşturdu, böyle bir sorunun nereden çıktığını anlayamamıştı.

"Hayır! Asla. Kim öyle ölmek ister?"

Kısa süre sonra Cintia'yı gönderdi, kız işbirliği yapmadığı için değil, Elena ne soracağını bilemediği için sorguyu bitirmişti. Bir davada bu kadar tıkandığı çok nadir görülürdü. Susana'nın ablasının ölümünü taklit ettiği fotoğrafları gördüğünde, her şeyin aynı olduğunu fark ettiğinde kafası allak bullak olmuştu.

Dışarıda Orduño ve Chesca ile karşılaştı, Moises'in ailesinin kim olduğuna dair öğrendiklerini onunla paylaştılar. O da Sordo Klanı'nı ismen tanıyordu ama Susana'nın ölümüyle ne ilgileri olduğunu bilemiyordu. Aslında geçen her dakika dava hakkında daha az şey biliyordu, Rentero keşke onu hiç aramasaydı, katil hiçbir zaman bulunamayacak dahi olsa keşke dava Carabanchel polislerinde kalsaydı.

"Yarın Miguel Vistas ile görüşmek istiyorum. Estremera Hapishanesi'nin müdürüyle konuşup ayarlayın. Zárate nereye kayboldu, bilen var mı?"

"Hasta bir yakınını ziyaret etmesi gerektiğini söyledi."

"Kahretsin, hasta yakınınış. Bu birimde yakınlarımız olmadığını, var olanların da daima sağlıklı olmaları gerektiğini bu herife kimse söylemedi mi?"

Saat henüz çok geç değildi ama Elena çıktı. Ekip arkadaşları bir şey söylemediler, arada bir bunun yaşandığı olurdu. Buendía onu senelerdir tanıdığı için nerede bulabileceklerini biliyordu: Geceyi kesinlikle Cher's'te geçirecek, Mina Mazzini şarkıları söylüyor olacaktı.

BÖLÜM 28

Zárate, Salvador Santos'u ziyaret etmenin hoşuna gidip gitmediğini bilmiyordu. O, bu mesleğe adımını attığında kendisini kanatları altına alan adamdı, gerçek babası öldüğünden beri kendisine babalık etmiş olan kişiydi. İlk emekli olduğunda ziyaretleri severdi, Zárate'nin sırtını yüreklendirici bir biçimde sıvazlardı ve öğleden sonraları viski eşliğinde savaş hikâyeleri dinleyerek geçirirdi. Ama sonraları kafa karışıklıkları başlamıştı; duygusal dalgalanmalar, hayran olduğu adamın kendisini hiç sahip olmadığı oğlu ile karıştırmasına sebep oluyordu. Santos'un bu kadar şefkatli davranmasının sebebi bu olabilir miydi? Olabilirdi ama Zárate için fark etmezdi, ikisi arasındaki ilişki göçüp gitmiş bir baba ve hiç doğmamış bir evlat arasındaki nostaljik bir bağ gibiydi. Eğitimine devam ederken ona velilik yaptığını unutmayacaktı; bilgece tavsiyeleri, hata yaptığında gösterdiği sabrı da unutmayacaktı. Cesaret verici konuşmalar hiç aklından çıkmayacaktı. Salvador onun ilk patronuydu, en iyisiydi. O da buna karşılık olarak istekli bir öğrenciydi; Salvador onun babası, o da Salvador'un oğluydu.

"Salvador nasıl? İyi görünüyor mu?"

Alzaymır beş yıldır artarak ilerliyordu ama Salvador'un zihni de direniyordu, özellikle başlangıçta. Bir doktor hastalığın adını koyduğundan beri ikisi arasındaki konuşmalar aciliyet, temkin

ve sonunda üzüntü dolu olmuştu. Zárate hasta adamın yaşadığı yüz yıl önce inşa edilmiş binaya, La Colonia de Los Carteros'a, gelir ve birkaç saat sonra buradan çaresizlik içinde çıkardı. Patronu, akıl hocası, ikinci babası günbegün özünü kaybediyordu.

Ascensión, onları her zamanki resmi havası ile karşıladı. Zárate, Costa ile birlikte gelmişti ve bu da kadının bunun kişisel bir ziyaret olmadığını düşünmesine sebep oldu. Salvador ile yedi yıl önce baktığı bir cinayet davası hakkında konuşmak istiyorlardı. Kurbanın adı Lara Macaya'ydı. Şimdi de kardeşi Susana aynı şekilde öldürülmüştü ve ilk suçtan hapse giren adamın masum olması mümkündü. Bu yeni haberlerin ima ettiği olası sonuçlar Ascensión'un gözünden kaçmamıştı.

"O zaman şimdi kocamı işini kötü yapmakla suçlayacaklar."

"Tam da bu yüzden onunla konuşmak istiyoruz," dedi Zárate. "Zamanı geldiğinde onu savunabilmem için soruşturmanın nasıl ilerlediğini bilmem önemli."

"Geçmiş meselelerle onu rahatsız etmenizi istemiyorum. O artık iyi değil. Terapileri iyi gelmiyor, ilaç bile bir işe yaramıyor. En kötüsü de hafızasını kaybetmeye başladığını kendisi de fark etti ve bu yüzden çok acı çekiyor."

"Bu onun iyiliği için, ayrıca çok kısa sürecek. Rahatsız olduğunu görürsem kalkıp gideceğiz. Sana söz veriyorum."

"Rahatlasın diye müzik dinletiyorum. Doktor müzikal hafızanın en son kaybedildiğini söylüyor. Sanırım hoşuna da gidiyor, oturduğu yerde gülümsüyor. Ama o korkunç cinayeti hatırlatmak... Olmaz Ángel. Anla beni. O zamanlar neler yaşadığını hiç bilmiyorsun, sana anlatmak istemedi çünkü böyle bir lanetle karşılaşacağını bilen hiç kimse kendini bu mesleğe adayamaz."

"Rentero kocanla hiçbir zaman anlaşamadı ama ona bir polis olarak saygı duyar. Yine de onun meslek onurunu karalamak için bu fırsatı kaçırmayacaktır. Bunun olmasına izin veremem Ascensión. Salvador benim babam gibidir."

Kadın derin bir nefes aldı, verecek cevabı kalmamıştı.

"Peki madem ama sadece sen. İkiniz de girerseniz sorgulanıyormuş gibi hissedebilir."

"Ben sizinle kalırım," diyerek kabul etti Costa.

Salvador mavi bir koltukta oturuyordu. Odanın iç karartıcı havasına karşın bu görüntü oldukça huzurluydu. Zárate'yi görünce gülümsedi. Bütün yüzünü aydınlatan sevgi dolu bir gülümsemeydi bu.

"Oğlum!"

Zárate karşısındaki koltuğa oturup elini tuttu.

"Ben Ángel."

"Biliyorum, aptal değilim. Ama sana oğlum demek istiyorum."

Zárate gülümsedi. Nasıl olduğunu sordu. Salvador sanki sinek kovalıyormuş gibi bir hareket yaptı.

"Bundan bahsetmeyelim, yoksa ağlamaya başlarım. Kelimeleri unutuyorum ve neredeyse hiç ayağa kalkmıyorum. Ne yapacaksın oğlum? Sona yaklaştım. Sen nasılsın?"

"Her zamanki gibi yoğunum. Bir cinayeti araştırıyorum."

"Lara'nın kız kardeşi."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Hâlâ hayattayım. Hâlâ bir şeyler duyuyorum. Fuentes aradı, kızı bulan Olay Yeri polisi, iki cinayetin bağlantılı olduğunu düşünüyor."

"Lara'nın soruşturmasını hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum, ben yürüttüm. Hâlâ rüyalarımda larvalar görürüm. Ama suçluyu yakalamıştık, iyi bir polisin yapması gerektiği gibi."

"Ama bu cinayet onun birebir aynısı ve Miguel Vistas hapishanede. O yapmış olamaz."

Salvador bir şey çiğniyordu. Boğazından hayvanlarda olduğu gibi hırıltıya benzer bir ses geldi.

"Başka bir şüpheli var mıydı?" diye sordu Zárate. "Soruşturmanın başlarında elediğiniz ve sonra geride bıraktığınız biri falan?"

"Çok kişiyle konuştuk. Ben kızın abisinden şüphelenmiştim."

"Nasıl? Abisi yok ki Salvador."

"Abisi işte. Şarkıcı."

"Abi yoktu, iki kız kardeştiler."

"Biliyorum!" diye bağırdı Salvador. Aniden yaptığından rahatsız oldu, artık öğrencisine bakmak istemiyordu. Bakışlarını kaçırırken pencereye döndü ve boynunun etrafındaki kırışıklıklar görüldü, dallardan sarkan meyveler gibi derisi sarkmıştı. Zárate, son ziyaretinden bu yana ne kadar yaşlanmış olduğunu fark etti.

"Omuzları düşük yürüyen birini arıyoruz. 45 numara ayakkabı giyiyor."

"Kambur bir adam, evet. Öyle birini hatırlıyorum."

"Kim?"

"Onuncu piyango biletini kamburuna sürersen şans getirir. Evet, adını hatırlayamıyorum..."

Düşüncelere daldı, sanki gerçekten zihninde bu ismi arıyordu. Sayıklıyordu ve Zárate de bunu biliyordu. Elini okşadı ve gitmeye hazırlandı.

"Hoşça kal Salvador. Kendine dikkat et."

Onu alnından öptü. Yaşlı adamın rüyalarını rahatsız etmemek için kapıya doğru sessizce yürüdü. Kapıyı açmadan önce Salvador'un sesini duydu.

"Siz bir kambur aramıyorsunuz."

Zárate sese doğru döndü. Salvador kırmızı gözlerle ona bakıyordu.

"Sakın aklın karışmasın oğlum. Siz şeytanı arıyorsunuz."

BÖLÜM 29

"Se vuoi andare, ti capisco. Se mi lasci ti tradisco, sí... Ma se dormo sul tuo petto, di amarti io non smetto, no..."*

Ancora, ancora, ancora Elena Blanco'nun en sevdiği şarkılardan biriydi ama bir sebepten dolayı neredeyse hiç söylemezdi. Belki de sözleri yüzündendi: Seni bedeninden daha fazla istiyorum, seni kollarından daha fazla istiyorum... Elena bunlardan daha fazlasını veremezdi, o yüzden de daha fazlasını istemezdi.

Cher's'te iki saatten fazla vakit geçirdi, birkaç kadeh grappa içti. Niye bilmiyordu ama grappa onu sarhoş etmiyordu; yarım duble viskiyle bile kütük gibi sızar kalırdı ama grappa yalnızca ertesi sabah uyanırken biraz kendini belli ediyor, bazen de uyumasına yardımcı oluyordu. Bu sürede tam dört kez şarkı söylemişti: *Acqua e sale, Ma che ci faccio qui, Se mi ami davvero* ve son olarak da *Ancora, ancora, ancora.* En iyilerin bazılarını da dinlemişti, Adriano aryalar söylüyordu, Nati Mocedades'ten şarkılar söylemişti; Perico sahneye çıktığında Frank Sinatra geri dönmüş gibi olurdu ve İtalyan-Amerikan şarkıcıdan daha iyi söylüyordu. Ama içlerinde en duygusal söyleyen kendisiydi ve grubun içinde en fazla alkışı da o almıştı.

"Joaquin, ben gidiyorum. Hesabı getir."

---

* (İt.) "Eğer gitmek istersen seni anlarım. Eğer sana ihanet edeceksem, evet... Ama eğer göğsünde uyuyacaksam, sana olan aşkım hiç bitmez, hiç..." (ç.n.)

Çıkmadan önce barda onu gördü.

"Burada ne arıyorsun?"

"Seni dinlemeye geldim."

Bundan hoşlanmamıştı, insanların hayatına davetsiz girmesinden hoşlanmazdı. Bir kez davet ettiyse de bu diğer günler için geçerli demek değildi.

"Eh ben şarkı söylemeyi bitirdim, artık gidebilirsin Zárate, kaybol."

"Bir şeyler içeriz diye düşündüm."

"Sonra da bana gider oynaşırız..."

"Evet, bu da aklıma geldi."

Zárate komik olmaya çalışıyordu, dedektifin ses tonunu fark etmemişti. Dedektif flört etmiyordu, sinirliydi. Empati kurmayı öğrenmeliydi, karşısındakinin düşüncelerini duymadan önce tahmin edebilmeliydi. Bunu öğrenene kadar iyi bir polis olamayacaktı.

"Benim cevabım hayır. Bir gün evime bir daha gelecek olursan, bu ben çağırdığım için olur. Hoşça kal."

"Affedersin, eğer oğlun evdeyse... Uygunsuz bir şey yapmak istemem."

Anlaşılan bu cümle hakaretten beterdi. Elena bir an için kendini tamamen kaybetti.

"Oğlum hakkında ne biliyorsun? Sana kim anlattı?"

Zárate'nin yüzüne çok yaklaşmıştı, sesi gereğinden fazla yükselmişti. Dışarıdan bakan birisi ortağına vurmak üzere olduğunu düşünebilirdi.

"Affedersin, bir şey bilmiyorum, sadece sezaryen izi..."

"Bana bir daha onun hakkında bir şey sorma. Oğlum sadece beni ilgilendirir, başkasını değil. Sakın bir daha oğlumdan bahsedeyim deme..."

Zárate yalnız kalmıştı, kadının yürüyüp gitmesini ve bir bara girip bira içmesini seyretmişti. Elena'nın eve girdiğinden emin olduktan sonra Plaza Mayor'a doğru yürüdü. Henüz geç değildi

ve her milletten turist dışarıdaydı ama Puerta del Sol'deki hareketlilik yoktu burada. Sanki Engizisyon Mahkemeleri sapkınları ve dinden dönenleri yakmayı bıraktıktan sonra Plaza Mayor önemini kaybetmişti, burada gerçekten ne olduğuna gelinecek olursa; bu saatte bakınca basit bir pazar meydanından başka bir şey olmadığına inanılabilirdi.

Meydanın ortasından dedektifin dairesini arayarak balkonlara baktı. Oğlunu sorarken niyeti kötü değildi, sadece haftanın birkaç günü çocuğun dedektifte olduğunu, diğer günlerde ise babasıyla kaldığını düşünmüştü.

Önceki saatlerde yeni patronunu görmek istediğine karar vermiş ve kapısına kadar dayanmıştı, evde kimsenin olmadığını görünce de karaoke bara gitmiş ve şansına onu orada bulmuştu. Salvador Santos'tan bahsetmeyi düşünüyordu, onun harika bir polis olduğunu söyleyecekti, adına saygılı davranmasını rica edecekti. Lara'nın ölümünü soruştururken bulunabilecek her şeyi bulduğunu anlatmak istiyordu. Kadının da onu kendisinin gördüğü gibi görmesini istiyordu: hata yapabilecek bir polis ama her zaman dürüst ve şehri daha iyi bir hâle getirmek için çalışan biri. Ama şimdi gördüğü kadarıyla dedektif, yatağını paylaşırken tanıştığı o yakınlık kurabilen kadın değildi. Ve bu sert tavrın nereden geldiğini bildiğini sanıyordu. Neden oğlundan söz açıldığında kadının böyle tepki verdiğini öğrenmesi şarttı. Acaba polis arşivlerinde bununla ilgili bir şeyler var mıdır diye merak etti. Bunu yapmanın doğru mu yoksa tehlikeli mi olduğunu da merak ediyordu.

Elena eve yalnız döndü, balkona çıkıp boş bir hafıza kartı takmak üzere makinedeki kartı çıkardı. Bilgisayarı açtı ve fotoğrafları oluşturduğu sisteme yüklemeye başladı. Hepsine bakıyordu, binlerce vardı, her gün eve döndüğünde bunu yapıyordu. Hiçbiri ilgisini çekmedi, disk tamamen boşalana kadar hepsini sildi. Sadece meydana gelip giden insanlar vardı ama

hiçbir zaman aradığı suratı göremiyordu. Bazen bunun saçma olduğunu, o yüzün bir daha asla gelmeyeceğini, gelse bile kendisinin onu tanıyamayacağını düşünüyordu. Darmadağın olmak üzereydi, bu yıllar içinde defalarca başına gelmişti, bir keresinde kamerayı paramparça edecek hâle gelmişti ama sabah kamerayı tekrar yerine kurdu. Neden bunu aşamıyordu? Neden sevdiklerini kaybeden insanlara iletişim kurmayı tavsiye ederken kendisi bunu yapamıyordu?

"Kahretsin, neden beni bulmaya gelmiş ki?"

Sadece grappa içip yemek yemeyi unuttuğu geceler çok olmuştu. Kendini zorlaması gerekiyordu, mikrodalgaya bir dilim lazanya attı, televizyonda insanların aşk hayatlarından bahseden saçma sapan bir program açtı ama dinlemiyordu. Bir kadeh daha içemezdi, ne kadar istese de olmazdı, bu hızda içmeye devam ederse aklını kaçıracaktı.

Yarın Miguel Vistas ile tanışacaktı, bir kez daha kötülüğün gözlerine bakabilecek miydi? Yargıçlar, polisler ve jüri kadar acımasız olabilecek miydi? Tecrübelerine göre bir insanın suratına bakarak masum olup olmadığını anlayamıyordunuz, buna ikna olabilmek için sarsılmaz kanıtlar bulmanız gerekiyordu.

BÖLÜM 30

Sonia kapıyı açmaya gitti, en iyi hâlinde değildi; saçları taranmamıştı, üzerinde sabahlığı vardı ve karşısında görmeyi umduğu en son kişiyi gördü: Cintia. Kızının en yakın arkadaşıydı, âşık olduğu kadındı. Böyle şeyler bir anneden kaçmazdı... Yalnızca bir kez tanışmışlardı, Arturo Soria Meydanı'nda bir alışveriş merkezinde karşılaşmışlardı. Onları bir kenardan görmüştü, çanta alıyorlardı. Yalnızca bakarak bile iki kadının arasındaki ilişki anlaşılabilirdi, belirgin bir hareketleri yoktu, birbirlerine dokunmuyorlardı bile, gözlerinden, bakışlarından anlaşılıyordu. Susana bu genç kadına, kendisinin tanıştıkları o lanet günde Moises'e baktığı gibi bakıyordu. Onları koridorda bekledi, Susana kızı bir arkadaşı olarak tanıştırdı ama fark etmemek imkânsızdı. Aşk saklanabilir bir şey değildi. Yalnızca babasının asla öğrenmemesi için dua edebilirdi.

"Burada ne yapıyorsun? Kocam seni görürse öldürür."

Cintia sarılmak istedi ama Sonia uzaklaştı. Kızına dokunmuş olan bu kadına sarılmak istemiyordu, o şefkati hissetmek istemiyordu.

"Susana başıma gelen en güzel şeydi, sadece bunu söylemek istemiştim. Şimdi onu kaybettim ve artık hiçbir şeyin önemi yok."

"Gitsen iyi olacak."

"Lütfen ne zaman gömüleceğini söyleyin. Veda etmek istiyorum."

"Bilmiyoruz, polis izin verdiği zaman yapılacak. Gelmeyi aklından bile geçirme, yeterince insan öldü zaten."

"Biz birbirimizi seviyorduk. Polislere dedektiften bahsettim..."

"Ne dedektifi?"

"Raúl ile konuştum, o anlatmıştı."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Cintia o anda Sonia'nın hiçbir şey bilmediğini fark etti, bu yalnızca Moises'in işiydi.

"Hiç, bir şey yok."

Sonia anlamıştı, başka bir şey duymasına gerek yoktu. Hiçbir şeyin sandığı gibi olmadığını fark etti, gözleri kapalı yaşıyordu. Moises artık âşık olduğu adam değildi, kızları artık yaşamıyordu; yuvaları darmadağın olmuştu, tıpkı kendisi gibi. Güzelliğinden geriye hiçbir şey kalmamıştı, kocasıyla kurdukları bu yuvadan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Duvarlarda lekeler olduğunu gördü, duvar kâğıtları soyuluyordu, yer yer kalkan uçlar her zamankinden fazla belli oluyordu.

"Git buradan."

Kapıyı kapattı ve ağlamaya başladı, aslında kızı kovmak istemiyordu ama Moises'in bunu görüp her şeyi daha kötü hâle getirmesini de istemiyordu.

Birkaç dakika bekledi ve pişman olup kız hâlâ orada mı diye bakmak için kapıyı açtı ama gitmişti. O sırada Sonia ileride duran beyaz minibüsü fark etti. İçinden Moises indi ve şoföre bir şeyler söyledi. Şoför minibüsü çalıştırana kadar Moises sohbete devam etti, bu arada Sonia kocasını seyrediyordu, minibüs uzaklaştı. Moises döndü ve Sonia'yı gördü.

"Bu insanlarla hâlâ görüşüyor musun?" diye yaklaşan kocasına sordu.

"Bu insanlar dediklerin benim ailem. Sokağın ortasında sabahlıkla niye dikiliyorsun?"

"Kızını takip etmek için dedektif mi tuttun?"

"İçeri gir."

"Seni tanıyamıyorum, senelerdir beni kandırdın. Artık gerçek ile yalanı ayırt edemiyorum. Galiba her şey yalanmış."

BÖLÜM 31

Rentero'nun bir gram fazlası yoktu, üstelik onun yaşında bir adam için biraz kilo almış olmak normal sayılabilirdi. Altmış dört yaşındaydı, belki de emekli olmak üzereydi, gerçi Elena onu Marbella'daki evinde yaşamak için işi bırakıp kendini golf oynamaya adamış biri olarak hayal edemiyordu. Göz önünde olmayı seviyordu, önüne gelen her şeye kaşığını daldırmak hoşuna gidiyordu.

"Nasıl oluyor da sen 200 kilo değilsin, bilmiyorum."

Bu sabah Elena, Barquillo Caddesi'ne gidip Miguel Vistas ile olan hapishane görüşmesine hazırlanmak için evden çıkmak üzereyken Rentero aramış ve Ritz Otel'de buluşmak istemişti.

Elena kendine bir tabak meyve, biraz sütlü kahve almıştı. Rentero ise çırpılmış yumurta, domatesli ekmek ve jambon yemişti, şimdi de Madrid'in en iyisi olduğunu iddia ettiği kruvasanın tadını çıkarıyordu.

"Şişmanlamıyorum çünkü egzersiz yapıyorum. Her sabah saat altıda koşu bandındayım, CNN'de haberleri izlerken bir saat boyunca on kilometre koşuyorum. Benim yaşımda bunu yapabilecek kaç kişi vardır? Sonra yarım saat ağırlık çalışıyorum. O yüzden istediğimi yiyebilirim."

Ama Elena, Rentero'nun kendisini sabahın bu saatinde kahvaltıya spor rutinlerinden bahsetmek için çağırmadığını biliyordu. Susana Macaya davasıyla ilgili anlatacak bir şeyleri olmalıydı.

"Basını daha fazla durduramıyorum, her şey ortaya dökülmek üzere," diyerek uyarısını yaptı başkomiser.

"Onlara herhangi bir şey anlattın mı?""Bir sızıntı olduğundan şüpheleniyorum. Biliyorsun ki senin ekibinin yaptığı her şey çok gizli olmalıdır."

"Sızıntı neredeymiş?"

"Senin ekibinde." Rentero direkt suçlama yapıyordu.

"Mümkün değil."

"Bildiğim kadarıyla ekibine yeni birini aldın. Kimseden tavsiye, özgeçmiş veya rapor istemedin."

Zárate? Elena önceki gece Zárate ile karşılaşmasını düşündü, güven sorunu yaşamıyordu. Fikrini de değiştirmeyecekti. Bekleyecekti, ekibinden hiç kimsenin, Zárate de dahil olmak üzere hiç kimsenin köstebeklik yapmadığından emindi.

"Bir kadeh grappa içsem sorun olur mu?"

"Saat erken ama bu kadar beklemiş olman bile beni şaşırttı."

Ritz'te kahvaltı etmek hoştu. Altın renkli lambaları ve aynaları görmek istemeseniz bile lüks bütün detaylara işlemişti; garsonların terbiyeleri, konukların seçkinliği ve saygınlığı her yerdeydi, sükûnet ortamı sarıp sarmalıyordu. Elena güçsüz bir hareket yaptı, bunu annesinden almıştı ama böylesine şatafatlı bir ortamda hareket daha yavaş ve daha yumuşak göründü. Annesi onu burada görmeyi isterdi, bürodaki kaba saba iş arkadaşlarıyla değil; etrafını çeviren milyonerlerle sohbet ederken. Grappasından aldığı büyük bir yudum o görkemli kadının anılarını da silip götürdü.

"Soruşturma nasıl gidiyor?" diye sordu Rentero.

"Yavaş. Kızların babası Moises'ten şüphelenmek zorunda kaldığımıza inanabiliyor musun?"

"Çingeneden mi?"

Rentero bakanlarla olan ilişkilerinde politik dilin ustası olmasına rağmen, polis iş arkadaşlarıyla konuşurken bu nezaketi tamamen unuturdu.

"Ben ilk adıyla hitap etmeyi tercih ederim," diyerek patronunu düzeltti dedektif.

"Neden işlenen suçla bir alakası olabileceğini düşünüyorsun?"

"Cinayetten önce cesedi bulduğumuz yerde dolaşan kambur bir adam gördüğünü söyleyen bir tanığımız var."

"Sence suç mahallini mi hazırlıyormuş?"

"Bilmiyorum.""Bunlar çok zayıf iddialar. Çok az insan düzgün yürür. Ben de sürekli kamburumu çıkarıyorum. Duruş bozukluğu tedavisi gerekiyor."

"Sen yaşlanıyorsun."

"Bana babadan şüphelenmek için elinde başka şeylerin de olduğunu söyle." Rentero son yorumu duymazdan gelmişti.

"Ayak numarası kırk beş. Bu numara bir iz bulmuştuk. Şimdi de bana pek çok insanın ayaklarının büyük olduğunu söyleyeceksin ama emin ol bu doğru değil. Dolabını biraz karıştıracağız, gerçi bir şey bulabileceğimizi sanmıyorum. Sen olsan ayakkabıları atmaz mıydın?"

"Bana hâlâ yeterli gelmiyor."

"Davranışları bir garip."

"İki kızı da korkunç bir şekilde öldürüldü. Normal davransa ben de şüphelenirdim."

"Moises'i araştırıyor olmamızdan rahatsız mısın sen? Çingenelerden tepki mi alıyorsun?"

"Biliyorsun ki yalnızca çok kalabalık gruplardan gelen tepkilerden çekinirim. Sadece şüphelerini anlamaya çalışıyorum."

"Şüphelenmiyorum, sana anlatıyorum işte. Ama bir babanın iki kızını da bu kadar korkunç bir biçimde öldürebileceğine inanmıyorum. Kafalarına larva doldurarak."

"O zaman kurusıkı atma ve işini yap Elena. Bu dava bir saatli bomba ve katili yakalamak için acele etmemiz gerek."

"Daima katili yakalamak için acele etmemiz gerek."

"Bu sefer daha fazla. Hapiste masum bir adam var ve bu, polis için çok kötü bir imaj çizecek."

"Bugün hapishaneye gidip onunla konuşacağım. Sana haber yollarım."

"Sanıyorum ki avukatı salıverilmesini talep etmekte gecikmeyecektir."

"Davanın detayları ortalığa dökülmezse, öyle bir şey yapması için bir sebebi yok. Ama bu işi daha ne kadar gizli tutabiliriz?"

"Sana söyledim, artık gizli falan değil zaten, basın her an bakanlığın kapısında bitebilir. Tam şu anda bir editör manşet için çarpıcı bir başlık planlıyor." Başkomiserin korkuları artık soyut olmaktan çıkmıştı. "Miguel Vistas özgür kaldığında onun yerine içeri tıkacak bir katilimiz olursa çok memnun olurum. Ortalık bu şekilde sakinleşir."

"Olur. Ama seni temin ederim benim ekibimden hiç kimse dışarıya bilgi sızdırmıyor."

Rentero'nun bakışları dalgındı.

"İşleri çok kötü yürütmüşle biliyor musun? Yedi sene önce."

Blanca grappa kadehini boşalttı. Son alkol damlasını diliyle yakaladı.

"Lara'nın davasında mı?"

Rentero başını salladı.

"Skandal patladığında burada olmak istemiyorum ama bununla yüzleşmek zorunda kalacağım. Bu dava iyi gitmiyor. Sen bana yardım etmek zorundasın."

"Nasıl?"

"Bu şerefsizi bir an önce yakalayarak."

"Daha fazla zamana ihtiyacım var. Hâlâ havaya kurusıkı atıyoruz, kendin de söyledin. Ama bu sefer işler daha iyiye gidiyor."

"Gazetede ne çıkacak göreceğiz. Eğer beni topun ağzında bırakırsan işlerin iyiye gittiğine hiç inanamayacağım Elena."

BÖLÜM 32

Estremera Hapishanesi'nin müdürü, Dedektif Elena Blanco'yu karşılayamayacaktı. Onun yerine müdür yardımcısı bu işi yapacaktı, ki o da iki saat önce Zárate ile görüşmüş ve dedektifin mahkûmla olan görüşmesinde ihtiyaç duyabileceği bilgileri paylaşmıştı.

"Sorun çıkaran mahkûmlardan biri değilmiş. Burada kaldığı süre boyunca örnek teşkil etmiş."

Estremera Hapishanesi, resmi adıyla Madrid VII. Cezaevi, İspanya'da inşa edilmiş son hapishanelerden biriydi, 1800 mahkûm kapasiteliydi, hem kadınlar hem erkekler için ayrı bölümleri olmasının yanı sıra modern birimleri ve içeride kalanları rahat ettirmek için hazırlanmış imkânları vardı. Her ne olursa olsun burası bir hapishaneydi ve son zamanlarda içeride tatsız olaylar yaşandığı da olmuştu.

"Miguel Vistas bu saldırılardan bazılarının hedef tahtasıymış ama büyük bir şey olmamış, birkaç darbe sadece. Zaman zaman gardiyanlar mahkûmun geceyi revirde geçirebilmek için bu darbelere kendisinin sebep olduğunu düşündüklerini de söylemişler."

"Olayları çıkaranlar Çingene kökenli mahkûmlar mıymış?"

"Başlarda evet ama bir süre önce bu olaylar durmuş."

Zárate ile hapishanenin koridorlarında yürürken bir yandan da görüşme odasında lazım olacak bilgileri topluyordu. Bu bilgilerin arasında tek bir kişisel yoruma yer yoktu.

"Miguel yalnız bir tipmiş, içeride geçirdiği yedi sene boyunca yalnızca bir arkadaş edinmiş, o da bir buçuk sene önce tahliye edilince Kolombiya'ya dönmüş. Son zamanlarda bir arkadaş daha edinmiş, koruması altına aldığı genç bir çocuk, çocuğa Caracas diyorlar. Fotoğrafçılık kursları veriyormuş ve kütüphaneyi çok sık kullanıyormuş. Spor yapmazmış, bir kere bile özel görüşmesi olmamış, kendisi de talep etmemiş zaten."

"Hiç mahkûma benzemiyor."

"Hayır ama burada tesadüfen bulunmadığına da eminim. Gerçi herkes adamı sakin ve kendi hâlinde biri olarak tanımlıyor, bir sineği bile incitemeyecek biri..."

"Ama yine de bir kızı öldürüp kafasına larvalar doldurdu... Yoksa o yapmadı mı?"

Miguel Vistas'ın yanında Masegosa oturuyordu. Elena bu avukatı herkes nereden tanıyorsa oradan tanıyordu, televizyonda görmüştü. Bu duruma şaşırdı, resmi kâğıtlarda savunma avukatı Antonio Jauregui diye biriydi, onu da devlet atamıştı zaten. Miguel bedava avukattan ülkedeki en pahalı avukatlardan birine terfi etmişti. Susana'nın ölümüyle ilgili haber basında çıkmış olsa bu durumu anlayabilirdi ama şu anda bu bir sırdı. Tabii Moises birilerini ayaklandırdıysa, bu haber hapishaneye son derece hızlı bir biçimde yayılırdı.

"Siz Miguel Vistas'ın yeni avukatı mısınız?"

"Evet, müvekkilimi özgürlüğüne kavuşturmak için gereken evrakları hazırlattığımı bilmenizi isterim."

"Sebebini öğrenebilir miyim?"

"Beni salak yerine koymayın dedektif. Sebebini siz de ben de biliyoruz. Her şey benim müvekkilimin masum olduğunu göstermeye başladı. Kısacası, gerçek katil sokaklarda özgürce dolaşıyor, kafasına eseni yapıyor ve siz bir masumu parmaklıklar ardına gönderdiniz."

Elena tartışmak istemiyordu, medyatik avukatların saldırgan olması normaldi. Kanunun iki ucunda duruyor olabilirlerdi ama ikisine de ihtiyaç vardı.

"Bu kadar acele etmeyin, Bay Masegosa. Şu anda doğrulanmış bir şey yok."

Oturdu ve kâğıtlarına baktı ama aslında Miguel Vistas'ı inceliyordu. Beklediği gibi görünmüyordu: Bir kadına böyle bir acıyı çektiren iblisle karşısında oturan orta yaşlı, kilolu, kötü tıraşlı ve ucuz takım elbise giyen bu adamı eşleştirmek kolay değildi.

"Bay Vistas, diyelim ki siz masumsunuz. O zaman neden içeridesiniz?"

"Kendimi savunmam gerekirse, benim davamı verdikleri avukat bu işe hiç önem vermedi. Lara'nın babası Moises Macaya ise benim katil olduğumu söyleyip durdu. Bu iki durum arasında kalan Dedektif Salvador Santos beni içeri tıkmak zorunda kaldı."

Elena, Salvador Santos'un adı geçince Zárate'nin gerildiğini fark etti. Belki de ona öyle gelmişti ama sanki Zárate, mahkûmun ilk cinayet davasını yürüten dedektiften bahsetmesinden hoşlanmamış gibiydi.

"Ben hiç kimseye zarar vermedim, hele Lara'ya hiç zarar vermedim. Ona hayrandım, gözlerimin önünde büyüdü, ona fotoğraf basmayı öğrettim, bir ayakkabı kutusundan karanlık kutu yapmıştık birlikte... Ben masumum, onlara bir suçlu lazımdı onlar da ellerinin altında beni buldular."

Miguel, Blanco'nun gözlerine bir tepki ararcasına baktı. Kadın şüphe ediyordu, eğer anlattıkları yalansa adam dünyadaki en iyi yalancı olmalıydı.

"Dünyanın iyi ve kötü, aydınlık ve karanlık olarak ayrıldığını biliyorum ve bu duvarların arkasında kötü ile birlikte yaşayarak yedi sene geçirdim. Ama ben adaletten yanayım, aydınlığın tarafındayım ve yardıma ihtiyacım var."

BÖLÜM 33

"İşlemediği bir suç yüzünden yedi senesini hapishanede geçirdi."

Başlık Moises'e yumruk gibi çarptı, gazeteyi tutan elleri titriyordu ve şakakları öfkeyle zonkluyordu. Okumaya devam ettikçe kafası patlayacakmış gibi hissetmeye başladı.

"İki cinayet arasındaki benzerlikler katilin aynı kişi olduğunu düşündürtüyor. Bu, ilk dava kapatılırken büyük bir hata yapıldığı anlamına gelebilir."

Bir damla gözyaşı sayfanın üzerine düştü ve mürekkebi dağıttı. Moises hiçbir şey anlamıyordu. Ağlamaya başladığını bile fark etmemişti ama gözyaşları dökülüyor, öfkesi, acısı, nefreti akıp gidiyordu. Sonia odaya girdiğinde gazete yere yayılmıştı, sayfalar her yerdeydi, sanki Moises çocukları eğlendirmek için gazete kâğıdından şekiller kesip yırtmıştı. Kendisi ise iki büklüm oturmuş, yüzünü ellerinin arasına almış sallanıyordu.

"Gazeteye ne oldu?"

Cevap gelmedi. Sayfaları toplayıp yaprakları bir araya getirdi, böyle bir krizi tetikleyen haberi aradı. Moises kafasını kaldırmıştı. Gözleri nemliydi, elleriyle yanaklarından süzülen yaşları sildi.

"Polis işini yapmıyor," dedi.

"Neden öyle dedin?"

"Susana'nın katilini bulmaya uğraşmıyorlar. Lara'nın katilini serbest bırakmaya çalışıyorlar."

Sonia kocasının söylediklerine inanamadı. Haberi aramaya devam etti. Buldu da. Okudu. Gördükleri onun da hoşuna gitmedi.

"Miguel Vistas'ı bırakacaklar mı? Ama aleyhinde kanıtlar vardı."

"Çıkaracaklar. Eminim," diye bağırdı kocası. "Biz ne yapacağız? Bu şerefsiz sokağa çıkarsa karşısında beni bulacak. Sana yemin ediyorum."

"Sakin ol Moises. İşleri daha da beter edeceksin, anlamıyor musun?"

"Daha beter olamaz. Artık her şey bitti."

Sonia bunu duyunca sessiz kaldı. Bu gizli bir itiraftı: Senin benim hayatımda önemli bir yerin yok. Kızlarım yoksa, yaşamaya değer bir şey de yok.

"Eğer sen onları benden uzaklaştırmak istemeseydin..." diye de ekledi Moises.

Bu kadarı Sonia için fazlaydı. Kocasının tersliklerini ve saldırgan tavırlarını idare edebilirdi ama olanların suçunu üzerine atmasına izin vermeyecekti.

"Ne demek istiyorsun?"

Moises cevap vermedi. Öfkeyle ayağa fırladı ve salondan çıkmaya davrandı.

"Suçlu ben miyim? Öyle mi?"

Moises aniden geri döndü. Suratı çarpılmıştı, artık insana bile benzemiyordu.

"Onları benimle bıraksan bunlar olmazdı."

"Ben seni onlardan ayırmadım. Benimle ne kadar kaldılarsa seninle de o kadar birlikteydiler."

"Sen ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Evet, şimdi anlıyorum. Onları Çingene gibi eğitseydik demek istiyorsun. Sizin örf ve âdetlerinize göre, sizin klanınızın içinde. Bunu yapmayı hiç istemedim."

"Senin istediğin gibi yapınca neler oldu gör o zaman. Nasıl diyordun? Normal insanlar gibi yetiştirdik."

"Benimle aynı fikirdesin sanıyordum!"

Sessizlik bu haykırışın yankılanmasına neden oldu. Moises karısına acıyarak baktı ama aslında kendine acıyordu. Sonia bir an kocasının üzerine fazla gittiğini düşündü ama sonra karşısında duran adamın yenilmiş biri olduğunu fark etti.

"Sen beni ailemden uzaklaştırdın," diye fısıldadı. Sesi titriyordu, küçük bir oğlan çocuğu gibi ağlamaya başlayabilirdi ama yapmadı.

"Hiç kimse seni benimle evlenmeye zorlamadı."

"Senin için aileme sırt çevirdim, sırf seninle evlenelim, çocuklarımız olsun diye. Bak neler oldu. Evliliğimiz paramparça. Bir felaket."

Sonia tarif edilmez bir üzüntüyle kafasını salladı. Kocasının adaletsiz cümleleri karşısında söyleyecek kelime bulamıyordu. Her şey paramparça olmak zorunda değildi. Evlilikleri bir felaket olmayabilirdi. Moises onun yanında mutlu olmuştu, kısa sürede klanından ayrılmanın, abisinden, dayısından ve dip dibe geçen Çingene hayatından uzaklaşmanın onu rahatlattığını fark etmişti. O eski mutlu günlerde karısına en sevdiğim insan der, onu öpücüklere boğardı. Birlikte düğün ve etkinlik organize eden bir şirket kurmuşlardı, işler iyi gidiyordu, hatta çok iyiydi. Ta ki Lara ölene kadar. Kırılma öyle başlamıştı, her şeyin değişmeye başladığı an oydu. Şirket batmaya başlamıştı ve hızla çöküyordu. Evlilikleri yara almıştı, küçük bir yaraydı, başta fark edilmiyordu; zamanla büyüyecek bir yırtık gibiydi.

Bu adil değil, diye düşündü Sonia. Kocasına baktı, çok kötü görünüyordu, saçları taranmamıştı, öfkeden başının döndüğünü hissetti. Yalnız kalmak istiyordu, sessizlikte düşünmek, akşamı ağlayarak geçirmek istiyordu. Kocasıyla daha fazla tartışmak istemiyordu. Ama sözcükler ağzından dökülüverdi.

"Suç senin Moises. Kızlarına sahip çıkamadın. Çingene olmak istememelerini kabullenemedin. Kabul ettiğini söyledin, fark etmez dedin ama içten içe onları kendi istediğin gibi

eğitemediğin için öfkeliydin. Geçen yüzyıldan kalma adetlerinle, komik kurallarınla... Lara, Çingene olmayan biriyle evlenmek istediğinde dünyan başına yıkıldı. Söylemedin ama belli oluyordu. Susana'nın evlenmesiyle ilgili de aynı şeyleri hissettin."

"Sen delirmişsin."

"İtiraf et. Hiç değilse kızlarını sana benzemedikleri için sevmediğini kabul edecek kadar cesaretin olsun."

"Flamenko dansını öğrensinler istedim. Bu canavarlık mıydı?"

"Değildi. Ama doğru yaşayıp yaşamadıklarını görmek için peşlerine adam takmak öyle ve bunu yaptın."

"Susana kendini dağıtmıştı ama sen bunu fark etmek istemedin."

"Ablası öldürülmüştü, acı çekiyordu."

"Mükemmel. Ama bir babanın görevi kızları yoldan çıktığında onlara tekrar doğru yolu göstermektir."

"Özel dedektif tutarak mı?"

Moises karısına düşmanca bir bakış attı.

"Ne gerekiyorsa."

"Peki. Anladım. Bence haklısın. Bu evlilik bir felaketti."

Moises kafasını salladı. Tekrar karısına doğru geldi, Sonia bir saldırı için kendini hazırladı ama kocası yanından geçip gitmişti. Bir süre sonra bir kapı çarpması duyuldu.

BÖLÜM 34

"Sızıntı neredeymiş?"

Soru, gazeteyi elinde tutan Chesca'dan gelmişti. Buendía, gazeteyi onun elinden koparır gibi kaptı. Haberi okumuştu ama en çok sinirlediği kısımları tekrar görmek istiyordu.

"İki suç arasında benzerlikler var demiş adi herif ama bu benzerliklerin neler olduğunu söylememiş. Mükemmel gazetecilik."

"Polislerin işlerine de çamur atmaya kalkmış," diye isyan etti Orduño.

Elena Blanco sessizliğini korudu. Bu onun karakteri için doğal bir tepkiydi, işler kötüye gittiğinde sakinliğini korumaya devam ederdi.

"Hiç kimseden şüphelenmiyoruz Chesca. Hepimiz için elimi taşın altına koyuyorum. Sızıntının bizden olmadığına eminim."

"Burada olan kişilerden ben de eminim," dedi Chesca.

Blanco'ya gergin bir ifadeyle bakıyordu.

"Yani ne demek istiyorsun?"

"Zárate'nin sorumluluğunu almam."

Elena başını olumsuz anlamda salladı: Aynı suçlamayı dün Rentero'dan da dinlemişti.

"Zárate yapmadı, çok saçma. Yedi sene önceki bir dava ile ilgili olarak basına niye gitmek istesin?"

"Bilmem, haberin çıktığı gün burada olmaması dikkat çekici. Onu bu sabah gören oldu mu?"

"Burada hiçbirimiz mesai ile çalışmıyoruz, yoklama alacak hâlim yok."

"Tabii, belki de hasta olmuştur ve evde kalması gerekiyordur. Tam da gününde." Chesca ısrar ediyordu. "Ben ona güvenmiyorum."

"Ben de hak etmediklerini gösterene kadar herkese güveniyorum," diye kestirip attı dedektif.

Herkes haberle ilgili konuşurken bilgisayardan gözlerini hiç ayırmamış olan Mariajo lafa karıştı.

"Millet, yeni haberlerim var."

Herkesin görebilmesi için ekranı çevirdi.

"Moises'in oturduğu bölgeden bir güvenlik kamerasının çektiği görüntüler. Trafik kamerasıymış."

"Bir karış yeri bile boş bırakmadılar," dedi Orduño. "Gelene geçene cezayı yapıştırmak için herhalde."

"Ceza alacak bir şey yapmazsan, onlar da ceza yazmazlar," dedi Elena. "Görüntüleri görelim Mariajo."

"Trafikten hafta sonuna ait bütün görüntüleri istedim. Saatlerce önünde oturur görüntü tararım diyordum ama gördüğünüz gibi, ilk videoda çıktı," diye açıklama yaptı Mariajo herkes ekranı izlerken.

Görüntü çok net değildi. Ama bir adamın sokağı geçip eski beyaz bir minibüse bindiği görülebiliyordu. Tarih Susana'nın öldüğü güne aitti.

"Moises mi o?" diye sordu Buendía.

"Kesinlikle Moises," diyerek cevap verdi Elena. "Ona hafta sonu nerede olduğunu sorduğumda bana evden hiç çıkmadığını söyledi."

"Eğer gerçekten oysa, sana yalan söylemiş demektir. İyi bir şey için yalan söylenmez. Emin olmak için görüntüyü büyütsene." Fotoğraf büyüyünce daha da bozuldu. Yine de Buendía şüphelerinden arınmıştı. Mariajo bilgi vermeye devam etti.

"Minibüs eski bir Fiat Fiorino, 96 model olduğuna bahse girerim. Plaka tam görünmüyor. İlk rakam dokuz, ikincisi ise dörde benziyor."

"Bu hurdanın sahibinin kim olduğunu anlayabilmemiz için plakayla şansını deneyemez misin?" diye sordu Chesca.

"Trafikten kayıtları istedim bile ama listeler kabarık. Sabırlı olmamız gerekecek."

"Şu andan itibaren yasak kelimemiz sabır," dedi Elena. "Rentero hemen sonuç istiyor."

Buendía'nın telefonu çalıyordu. Cevap verdi. Herkes beklenti içindeydi. Surat ifadesine bakılınca bir şeyler olduğu anlaşılıyordu.

"Anlaşıldı," dedi Buendía. "Bana ön bilgileri gönder lütfen. Gönderdin mi? Teşekkürler."

Kapattı. Düşünceli bir şekilde ayağa kalktı. Endişelenmiş gibiydi.

"Ne oldu Buendia?" diyerek konuyu açtı Elena.

"Clara aradı. Laboratuvardan."

"DNA örneklerinden bir şey mi çıkmış?"

"Evet. Cesedin tırnaklarında deri kalıntıları bulmuştum. Kendi derisi olabileceğini düşünüyordum. Uzun sürdü ama cevabımızı aldık: Onun değilmiş. İncelemem için bana sonuçları göndermişler. Bilgisayarı alabilir miyim Mariajo?"

"Kimin olabilir?" diye sordu Chesca.

"Kendisinin değil, büyük haberimiz bu," dedi Buendía kendi mail adresini girerken. "Bu demek oluyor ki Susana saldırgana karşı kendini savunmuş. Hatta onu yolmuş ve deri kalıntıları da tırnaklarına girmiş."

"İlk tanılarımızda kendisini savunmuş gibi görünmüyordu," diye hatırlattı Elena.

"Evet ama bu tanılarımız öyle diyor. İşte burada." Buendia ağzından çıkan sözlerin yarattığı etkinin farkındaydı, hüzünlü bir tavırla arkadaşlarına baktı. "Karşılaştırma yapmışlar.

Susana'nın tırnaklarındaki deri parçalarından alınan DNA örnekleri babasına uyuyor, Moises Macaya'ya."

Bir an için kimse bir şey söylemedi. Aldıkları haber hepsini sarsmıştı.

"Moises..." dedi Mariajo. "İnanmakta güçlük çekiyorum."

"O gece evden çıktığını da az önce gördük," dedi Chesca.

"Parktaki tanığın verdiği eşkâl de Moises'e uyuyor," diye fikir yürüttü Orduño.

"Ve çok açık bir gerekçesi vardı," diyerek ekledi Buendía.

"Ah öyle mi? Neydi o gerekçe?" Mariajo hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu.

"Kızları Çingene olmayan insanlarla evlenmek istemişti."

Cevap veren Chesca'ydı. Lafı Buendía'nın ağzına tıkmıştı ama o alınmadı. Omuzlarını silkip yerine oturdu.

"Peki larvalar ne olacak? Onları öylece öldürse inanırdım ama bu şekilde, böyle acımasızca... Ben ikna olmuyorum."

"Hiçbirimiz bir babanın kızlarına bunu yapabileceğine inanmak istemiyoruz ama böyle şeyler oluyor," dedi Orduño.

Sanki bir sırrı saklıyormuş gibi konuşuyordu ama diğerleri üzerinde durmadı. Hepsi gergindi, birini tutuklamalarına yardımcı olacak nitelikte bir delil bulmuş olabilirlerdi.

Herkes Dedektif Blanco'ya baktı, bir şey söylememiş olan tek kişi oydu; kararları verip herkese liderlik edecek olan da.

"Tutukluyor muyuz?" diye sordu Chesca harekete geçme arzusuyla.

Elena ne düşüneceğini bilmiyordu. Bir babanın kızlarına böyle bir şey yapabileceğini düşünmek korkunçtu ama Orduño'nun da dediği gibi polislikte her türlü dehşet verici şeyle karşılaşılıyordu. Bu tutuklama kararı Rentero'yu sakinleştirirdi. Basının önüne atabileceği bir günah keçisi olacaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BÜYÜK, BÜYÜK, BÜYÜK

Senden ne kadar nefret ediyorsam
Seni o kadar çok seviyorum,
Bu yüzden sen benim için öyle büyük, büyük, büyüksün ki,
Aşkım kadar büyüdün.

Bodrumda su yok.

Çocuğun su içmesi gerekiyor.

Kutuların içine bakıyor ve konserveler buluyor. Birinde salsa soslu et, diğerinde ise şuruba batırılmış şeftaliler var ama konserve açacağı yok. Tenekeleri kürekle açması gerekecek. Aletin sivri tarafını inceliyor. Şeftali konservesini dizlerinin arasına yerleştiriyor, küreği çelik yerlerinden tutup kaldırıyor, konservenin ağzına yerleştirdikten sonra da bastırmaya başlıyor. Konserve yere yuvarlanıyor. Bu hareketi birkaç kez tekrarlıyor, hiçbiri başarı ile sonuçlanmıyor.

Kutuyu ayaklarının arasına almayı deniyor. Küreği bu sefer sapından tutuyor ve tüm gücüyle vuruyor. Kutuda çizik bile yok. Darbeleri indirmeye devam ederken kutu bir kez daha fırlıyor ve yaralı ayağına çarpıyor. Çocuk acıyla inleyerek yere yatıyor, sonra sekerek basamaklara doğru gidiyor, orada oturup ağlıyor.

Çok öfkeleniyor, konserveyi alıp bir kez daha şansını deniyor. Hiçbir şey olmuyor. Kutu açılmıyor. Tüm gücüyle konserveyi yere fırlatıyor. Teneke biraz şişiyor. Dişleriyle deniyor. Canı yanıyor ve ağlıyor. Köpek sanki onunla dalga geçiyor, yattığı yerde artık maviye dönmeye başlamış dilini çıkarıyor.

Küreği tekrar alıyor ve konservenin kapatıldığı yeri zorluyor. Küçük bir çizikten bir damla şurup akıyor. Çocuk bunu hevesle emiyor. Konserveyi ağzına dayıyor. İki damla daha geliyor sonra kesiliyor. Küreği çiziğin üzerine getirip deliği bir santimetre kadar genişletiyor. Ne kadar çıkartabilirse o kadar içiyor, tıpkı hayatta kalmak için savaşan bir mağara adamı gibi. Biraz daha açılsın diye parmağıyla bastırıyor, sonra parmağını içeri sokup kapağı

yukarı kaldırmayı deniyor. Parmağı kesiliyor ama kapağı tüm şurubu içebilecek kadar açmayı başarıyor, sonra da şeftalileri birer birer çıkarmaya başlıyor.

Yemekten sonra yerde bir süre sırtını duvara dayayıp oturarak dinleniyor. Ayağındaki yara yeniden kanıyor. Hâlâ karnı aç ama şu an et konservesiyle uğraşmak ona imkânsız görünüyor. Yine de yapmak zorunda. Birkaç kez denedikten sonra ise başarıyor. Elini konservenin içine daldırıyor, yağlı et dilimlerini çıkarıyor, tıpkı iç organlara benziyorlar ve hepsini ağzına götürüyor. Yarım dakika içinde bütün kutuyu bitiriyor.

Köpeğe bakıyor ve sanki hayvanın gözlerinde bir hareketlilik varmış gibi geliyor. Gözbebekleri hareket ediyor. Bir an için dehşete kapılıyor. Köpeğe yaklaşıyor ve gözlerinden çıkan kurtçukları görüyor. Kulaklarının arasından görünen beyninin üzerinde de var. Küçücük parazitler iş başında.

Çocuğun bir an başı dönüyor. Köpeğin üzerine kusuyor. Oradan uzaklaşıyor, odanın en uzak köşesine oturuyor. Başı hâlâ dönüyor. Yere uzanıyor. Köpeğe bakmaktan kendini alamıyor. Ufak ufak hareketlerle, sanki bir oyun oynarmışçasına, hayvanın cesediyle aynı pozisyona girmeye başlıyor. İki beden yerde aynı şekli oluşturuyorlar.

Bir köpeğin acı dolu uğultusu duyuluyor. Çocuk yaralı bir hayvanın sesini taklit etmeye başlıyor.

BÖLÜM 35

Capi'nin antika dükkânında o kadar fazla eşya vardı ki, dükkâna sığmıyorlardı. Eşyaların çoğu sanki nefes almak istemişler de yürüyerek dükkândan çıkmışlar gibi La Ribera de Curtidores Sokağı'nın yarısını işgal etmiş durumdaydılar. Moises kuzenini ahşapları parlatırken bulmuştu. Onun içeri girdiğini gören kuzeni ise dilini şaklattı.

"Seni görmek çok güzel Çingene."

Selamlaşmak için ayağa kalkmamıştı. Moises yutkundu, burası onu boğuyordu.

"Konuşabilir miyiz?"

Capi fırçayı masanın üzerine bırakıp cilayı kontrol etti. İyi görünüyordu. Ayağa kalkıp Moises'e sarıldı. İçten bir sarılmaydı, kollarını kavuşturunca sırtını sıvazlamıştı. Sonra da onu yanaklarından öptü.

"İçeri geçelim Çingene."

Moises kuzenini dükkânın arkasına doğru takip etti. Burası da mobilyalar ve diğer eşyalarla tıkabasa doluydu: sandalyeler, masalar, sallanan sandalyeler, tepsiler, şamdanlar.

"Gazeteyi gördün mü?"

Capi kafasını salladı.

"Gösterdiler. Buraya geleceğini tahmin etmiştim."

"Kızımın katilini serbest bırakacaklar."

"Bizden olmayanların adaletine fazla güveniyorsun, bunu sana hep söylüyorum."

Moises bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Ailesinden kopmasının sebebi onların izledikleri yolu onaylamamasıydı. Rastro'da antika satmanın yanlış bir yanı yoktu, geçinmek için uygun bir yöntemdi. Ancak Sordo Klanı'yla işbirliği yapmak çok tehlikeli bir sınırı geçmek demekti. Çingenelerin yasalara karşı diğer insanlardan daha hassas davranmaları gerektiğini artık öğrenmişti, toplum içinde etnik kimliğini koruyabilmesinin tek yolu buydu. Ama Capi daha kötümserdi, daha sertti, yasalara inanmazdı. Topluma uyum sağlamakla ilgilenmiyordu, kendilerinden olmayan herkesi dışlardı ve biraz şarap içtiğinde onları küçümserdi bile. Ancak şimdi ona ihtiyacı vardı.

"Bana hep aynı şeyi söyledin ve ben seni hiç dinlemedim."

Capi kafasını salladı, tatmin olmuştu. Ducados marka sigarasını çıkardı ve bir tane yaktı. Masanın üzerine pirinçten bir küllük koydu. Moises'e de ikram etti ama o istemediğini belirten bir işaret yaptı.

"Sonia nasıl?"

"Kötü."

"Bana kalırsa o hep kötü."

"Kızını öldürdüler Capi. Nasıl olmasını bekliyorsun?"

Capi kuzeninin dışarıdan biriyle olan evliliğini hiçbir zaman onaylamamıştı. Düğüne bile gitmemişti. Bu kaba protesto Moises ile olan ilişkisini yirmi yıldan fazla süren bir sessizliğe mahkûm etmişti. Düğün ve etkinlik organizasyonu işi çökmeye başladığında ilişki tekrar kurulmuştu. Moises, o zamanlar Capi'nin kapısını çalmakta çok zorlanmıştı. Kendini kuyruğunu bacakları arasına almış ve geri dönmüş gibi hissediyordu. Yıkılmış ve ezilmişti. Ama kuzeni ona yardım etmişti, onu da kendi dümenleri içine sokmuştu ve böylece Moises bir yandan çok para etmeyen antikaları satarken bir yandan da resim çerçeveleri arasına saklanmış uyuşturucuları taşıyordu. Bunların

hepsi Sonia'nın arkasından çevirdiği işlerdi ama o da paranın nereden geldiğini hiç sorgulamamıştı. Belki yaşadığı talihsizlikler onu uyuşturmuştu, belki de faydacılık ruhunun karanlık köşelerine ışık oluyordu. Asla soru sormazdı. Ama yine de Moises ihanet ediyormuş gibi hissetmekten kendini alamıyordu.

"Niye bize sırt çevirdin?" diye sordu Capi.

Aynı soruyu yedi sene önce de sormuştu, Lara öldürüldüğünde ve bir kez daha çaresizlik içinde buraya geldiğinde. Capi şimdi bunu tekrar soruyordu ve acımasız bir tarafı vardı. Sanki bu bir aşağılama hareketiydi, bir kart oyununu kaybettikten sonra masadan kalkmış gibi hissediyordu. Bu soru da oyuna geri dönebilmek için kuzeninin ondan istediği başlangıç parasıydı.

"Bilmiyorum. Her şey yanlış gitti işte kuzen."

"Bana Çingene de."

"Peki, Çingene. Her şey berbat. Kızlarımı korumayı beceremedim. Bu da hayatımın en büyük yenilgisi oldu."

"Senin hatan onları Çingene gibi eğitmemendi. Beni bir kez dinleseydin keşke. Ama o kadının yanında şımarık bir çocuk gibiydin."

"Âşık oldum Çingene. Ne dememi istiyorsun?"

"Olur öyle, ben de âşık oldum ben de aptallık yaptım. Herkes yapmıştır. Loren'e bak, Moncadaların kızıyla işler nasıl? Ama bu kafana girmedi işte, lanet olsun. Bunca zaman kafan almadı. Ne kadar oldu o kadınla? Otuz yıl mı?"

"Haklısın."

"Kızlarını istediğin gibi eğitme hakkını elinden almamalıydı. Gururlu birer Çingene yetiştirme hakkını."

"İkisi de isyankârdı. Hangisi daha isyankârdı karar bile veremiyorum," dedi Moises acı acı.

"Onları dışarından birinin eğitmesine izin verdin ve beni en çok utandıran da bu. Yine de biz aileyiz. Bu bizim kanımız Çingene. Seni yalnız bırakmayacağım. Hiçbir zaman, duydun mu?"

"Teşekkürler, ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin."

"Ne seni ne Sonia'yı yalnız bırakırım. Hoşlanmıyor olmam sizi korumayacağım anlamına gelmez. O senin karın. Çingenelerinin annesi. Öldüler, Tanrı onları yanından ayırmasın. Ama karın sana iki Çingene verdi ve ben buna saygı duyarım."

Capi ortaparmağına taktığı yüzüğü öptü.

"Şimdi söyle bakalım, serbest bırakmak istedikleri katille ilgili ne yapıyoruz?"

"Bilmiyorum."

"Bana beyefendi numarası yapma, bana bir sebepten dolayı geldin."

"Her şeyi karmakarışık ettim, doğru düzgün düşünemiyorum."

"Sana yardım etmemi istiyor musun? Evet mi, hayır mı?"

Öne doğru eğildi. Moises ona korkuyla bakıyordu. İçerisi çok sıcak olmuştu, deliler gibi terlemeye başlamıştı.

"Sorman gerek, senden tek istediğim bu."

"Yardım et bana kuzen."

Capi koluna bir yumruk attı ve ayağa kalktı. Dükkândan birkaç adımda çıktı. Moises sokağa çıktığında onu başka Çingenelerle konuşurken gördü. Bir tanesi ona doğru üzüntüyle bakıyordu, gerçi ona göre bu bakış bir küçümsemeydi. Eski beyaz bir minibüse bindiler, 96 model bir Fiat Fiorino'ya.

BÖLÜM 36

Elena Blanco Sonia'ya Adli Tıbba kadar eşlik etti. Araştırmacıların cesetle işleri bitmişti ve artık aile bedeni teslim alabilirdi. Bu zor bir andı ve Elena bunu biliyordu. Böyle bir anda burada olmasına gerek yoktu, acılı aileye eşlik etmek görevlerinden biri değildi ama kendisi istemişti. Bilgi almak istiyordu, üstelik bu onun için biraz da kişisel bir durumdu. Sonia için üzülüyordu, yedi sene içinde iki evlat kaybetmiş bir anneydi. Sonia koridorlarda uyurgezer gibi yürüyordu. Her ne kadar henüz bu acı gerçeği fark etmemiş olsa da o artık bir anne değildi.

"Moises'e ulaşmaya çalıştık ama telefonuna cevap vermiyor," diyerek uyardı Dedektif Blanco.

"Ben de konuşmadım. Kocam nerede bilmiyorum."

Elena koridorların ayrıldığı yerde Sonia'nın koluna girip onu yönlendirdi. Kadın en ufak direniş göstermedi, bir kukla gibi kendisini bırakmıştı.

"Bu şekilde ortadan kaybolması normal mi?"

Sonia durdu, sanki bu soru onun cevap verebileceğinden daha ağır bir yüktü.

"Bugünlerde olan biten hiçbir şey normal değil."

Yürümeye devam ettiler. Elena kafasının içinde el yordamıyla ilerliyor, ona gerçeğin kapılarını açacak olan soruları arıyordu.

"Susana'nın bedenini teslim etmemizi bekliyordu, hatta sabırsızlanıyordu bile. Nihayet işlerimiz bitti ve onu arıyoruz ama cevap vermiyor."

Sonia dudağını ısırdı, gözlerinde bir damla yaş birikmişti ancak kendini tutmayı başardı.

"Kavga ettik. Birbirimize korkunç şeyler söyledik."

"Korkunç şeyler mi? Sonia, neler oldu?"

"Çok gerilmiştik. İkimiz de. Bu durum insanüstü bir kuvvet istiyor, kimse böyle bir şeye dayanamazdı."

"Peki nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Tamamen içgüdüsel olarak ona siz demeyi bırakmıştı. Biraz sonra patlayacak bombadan önce az da olsa samimiyet şarttı.

"Sizce böyle bir şeyi tek başıma yapmak ister miydim?" Sonia dedektife baktı. "Onun burada olması en çok benim için önemli. Ama o burada değil. Gitti, bir sorunla her karşılaştığında yaptığı gibi. İçmeye falan gitmiştir belki, ne bileyim."

Elena konuşmayı burada sonlandırmayı düşündü. Morga girmek için önlerinde birkaç adım kalmıştı. İçeride Sonia kızının bedenine sarılarak ağlamaya başlayacak, iki kâğıt imzalayacak ve bir cenaze firması çalışanı acı dolu bu süreci hızlandırmak için ona telefon numarasını verecekti. Onu kaybedecekti. Yapmak üzere olduğu şey uygunsuzdu ama bu andan faydalanmak zorundaydı.

"Sonia, cinayet gecesi Moises'in evden çıktığını gösteren kamera kayıtları var."

"Mümkün değil," diye itiraz etti Sonia. "Evdeydi."

"Sen onunla mıydın? Bütün gece evden bir dakika bile ayrılmadığını doğrulayabilir misin?"

Sonia tereddüt etti. Emin olamadığı çok açıktı. İki insanın evliliği her zaman gizemlidir, birbirlerinden kaçmak için yıllar içinde geliştirdikleri stratejileri vardır.

"Hayır," diye devam etti. "Kesin bir şey söyleyemem."

"Kameralarda Moises'in beyaz bir minibüse bindiği görülüyor. Minibüs kimin olabilir, bir fikrin var mı?"

"Kuzeninin olabilir. Ama bu da garip, senelerdir konuşmadılar."

"Çingene kuzeni mi?"

"Capi. Rastro'da bir antika dükkânı var."

Elena yavaşça kafasını salladı. Bilgileri not etti ama bunu yaparken çok acı çeken bu hassas kadına karşı olan arkadaşça tavrını korumaya özen gösterdi.

"Kızım nerede? Onu görmek istiyorum," diye rica etti Sonia.

Zaman kalmamıştı. Bombayı patlatması ve sonra da bu zavallı kadından kalacak olan parçaları toplaması gerekiyordu. Elena Sonia'nın omzunu tutup bir iki adım attı ama sonra durdu, artık morgun kapısına gelmişlerdi.

"Sonia, Susana'nın bedeninde Moises'in DNA'sına rastladık."

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Sanki zaman durmuş gibiydi. Sonia'nın rengi soluyordu, sanki kan yüzüne kadar çıkamıyordu ama görünen o ki bacaklarına da inemiyordu çünkü Sonia sendelemeye başlamıştı. Elena kadını tuttu.

"Kızımın bedeninde Moises'in DNA'sı mı? Anlamıyorum..."

"Ben de anlamıyorum Sonia ve yardımına ihtiyacım var. Moises'in cinayet gecesi Susana ile görüşmüş olması mümkün mü?"

"Hayır, mümkün değil. Bana söylerdi."

"Moises'in kızıyla olan ilişkisi nasıldı?"

"Normaldi, her baba-kız gibi sıradan bir ilişkileri vardı." Sonia titriyordu, ne kendi söylediklerinin farkındaydı ne de ona söylenenlerin.

"Olamaz Sonia. Normal olamaz. DNA'yı Susana'nın tırnaklarında bulduk. Belli ki kavga etmişler, kız da onu yolmuş."

Sonia kafasını mekanik hareketlerle sağa sola sallıyordu.

"İlişkileri... Bazen tartışırlardı. Kızımız biraz başına buyruktu, Moises ise çok otoriterdi. Ama... Neler olduğunu anlayamıyorum dedektif. Neden artık bana kızımı vermiyorsunuz?"

"Sonia, benim için çok zor olan bir şeyi yapmadan önce seninle konuşmak istedim."

"Siz neden bahsediyorsunuz dedektif? Kızımı görmek istiyorum, beni rahat bırakın, size yalvarırım."

"Kocanızın cinayet günüyle ilgili bize bildiği her şeyi anlatmadığını düşünüyoruz."

"Neden böyle düşünüyorsunuz? Moises zaman zaman asabidir ama onun öfkesi dilindedir."

"Birkaç şeyi açıklaması için onu tutuklamamız gerekiyor."

"Ne?"

"Sadece ifadesini alacağız. Bazı noktaları aydınlatmasını istiyoruz."

"Kocamı tutuklamayın," dedi. "Beni yalnız bırakmak mı istiyorsunuz? Bu kâbus hiç bitmeyecek mi?"

"Bazen bir tutuklama aradığımız bütün cevapları almamızı sağlar. Bu konuda daha fazla acı çekmeni istemiyorum Sonia. Başına gelen her şeyi çok iyi anlıyorum."

"Hayır, bunu anlayamazsınız. Evlat acısının ne demek olduğunu bilmiyorsunuz."

Elena sessizlik içinde kadına baktı. Yutkundu ve dilini ısırdı, çünkü içinde bir şeyler bu kadına her şeyi anlatıp onu teselli etmek istiyordu. Ama bunu yapmadı. Şu an çalışıyordu ve Moises hakkındaki şüphelerini irdelemesi gerekiyordu. Babayı tutuklamak istemiyordu ama Sonia ile yaptığı konuşma bir yanlış anlaşılma ihtimalini ortadan kaldırmaya yetmemişti.

"Onu tutuklamak zorundayız Sonia. Merak etme her şey yolunda gidecek, bundan eminim. Çok yakında senin yanına dönecek."

Sonia cevap vermedi çünkü konuşamıyordu. Ağlamaya başlamıştı. Hıçkırıklar ve gözyaşları arasında son bir savunma yapabildi.

"Kocam kızlarımı öldürmüş olamaz. Bu imkânsız..."

Elena kadına sarılmak istiyordu ama yapmadı. Başını sallamakla yetindi. Kadını kızının temizlenmiş ve süslenmiş bedeninin olduğu morga götürdü, kız annesinin gelmesini ve gömülmeyi bekliyordu.

"Kızlarım öldü çünkü onlara göz kulak olamadım."

Böyle söyledi. Sözcükler ağzından mucizevi bir sakinlik anında çıkmıştı ama sonra kadın darmadağın oldu. Elena bir asistan çağırıp bir bardak su istedi. Sonia kızını görecek cesareti toplayana kadar yavaş yavaş sakinleşti.

Elena kadının söylediği son cümleyi düşünürken koridorda bekledi. Öldüler çünkü onlara göz kulak olamadı. Bir annenin sorumluluğun nereye kadar uzandığını sorguladı, ne zaman çocukları yalnız bırakmak uygundu, bir gözcü veya takıntılı bir gardiyan gibi davranmadan bunu yapmak gerekirdi. Ne bir an sakin oturabilirsin ne de dinlenebilirsin derlerdi. Çocukları her an kontrol etmek gerekir, yanlarında olmadığın anlarda bile. İletişim daima bir can simidi gibi korunmalıydı, eğer bir tehlike oluşursa veya içgüdüsel alarmlar devreye girerse çocuğa atabileceğiniz bir can simidi gibi. Eğer can simidi yoksa çocuk sonsuza kadar gitmiş demekti. Ve çocuklarını nasıl koruyacağını bilmeyen bir anneyi kimse affetmezdi.

BÖLÜM 37

Miguel bir yandan fotoğraf basma işlemini açıklarken bir yandan da bir kaba kimyasal sıvıyı döküyordu. Caracas onun tek ve ne yaptığına dair hiçbir fikri olmayan öğrencisiydi. Bu sabah atölyeye başka kimse gelmemişti. Böyle bir katılım eksikliği şaşırtıcı olabilirdi, peki neden? Çünkü mahkûmların duyuları körelirdi, hiçbir şey ilgilerini çekmezdi.

"Polis ne istiyormuş?"

İki siyah perde kendilerine bir karanlık oda yapmalarına yardımcı oluyordu. Fotoğrafların kâğıt üzerinde belirmesini bekliyorlardı. Miguel sanatından bahsetmek, her fotoğrafta bu zanaatı açıklamak istiyordu, Caracas ise yalnızca polis dedikodusuyla ilgileniyordu.

"Galiba davamı tekrar açacaklar," dedi Miguel.

"Eğer seni buradan çıkarırlarsa, fotoğraf atölyesini kim yapacak?"

"İstersen yerime seni öneririm."

"Ben işleri üzerime almada pek iyi değilimdir."

Bu fikrin ne kadar çılgınca olduğunu göstermek için elleriyle bir hareket yaptı. Yanlışlıkla kutuya çarptı ve fotoğraf basmada kullandıkları kimyasal sıvı yere döküldü. Kimyasal, şelale gibi masadan akarken Miguel hipnotize olmuş gibi ayakkabılarını ıslatan sıvıya bakakaldı.

"Gördün mü?" dedi Caracas. "Ben bir felaketim."

Miguel onun boğazına sarıldı ve sıkmaya başladı, Caracas sonu gelmeyen özürler sıralıyordu. Onu siyah perdelere doğru ittirdi. Perdelerden birisi kafasına dolandı ve ortaya korku filmlerindeki rahibelere benzeyen bir görüntü çıktı.

"Lütfen, bırak beni" dedi çocuk boğuk bir sesle.

Miguel onu bıraktı. Birkaç saniye için öfkeye kapılmanın verdiği utancı hissetti; hapishaneye girmeden önce kontrolünü hiç kaybetmemişti. Bozuk sinirleri nasıl düzelecekti, bilmiyordu. Kutuyu kaldırdı ve ıslanan ellerini pantolonuna sildi. İnsanlara böyle saldırmaması gerektiğini biliyordu, hele Caracas kadar masum birine asla.

Çocuk aptal olduğu için hapishanedeydi, çantasında başkasına ait uyuşturucular bulunmuştu, bu da ona çok prestij kazandırmıyordu. Ama bir başka açıdan da içeri niye girdiğinizin pek bir önemi yoktu. Tıpkı özgeçmişlerde söylenen yalanlar gibiydi. Unutuluyorlar, anlamlarını kaybediyorlardı.

"Affedersin, davanın tekrar açılması falan sinirlerimi yıprattı."

Caracas boğazını ovuşturuyor, derin nefesler alıyordu. Korkmuştu ama masaya yaklaşıp Miguel'in fotoğrafları düzenlemesine yardım etti.

"Sanırım polisler iyi, bu da demek oluyor ki işleri ciddiye alacaklar. Hayatlarında ilk kez."

Suratından hafif bir gülümseme geçti, ironi yaptığını göstermek içindi. Mimik boşa gitmişti çünkü Caracas ironiden anlamazdı.

"Ama seni çıkarmak için gerçek suçluyu yakalamaları gerekir."

"Belki de gerek yoktur," diye karşı çıktı Miguel. Beni de kanıtsız suçlamışlardı."

"Ben olsam birisini suçlardım." Caracas sebepsizce güldü. "Kim batarsa batsın."

"Kimin yaptığını bilsem ben de öyle yapardım. Ama en ufak bir fikrim yok."

"Nişanlısıdır. Kesin kız başkasıyla takılıyordur. Bana olsa ben de kızı öldürürdüm."

"Hayır, Caracas bazı şeyleri sindirmeyi bilmek lazım. Yoksa sokaklarda bir dakika bile hayatta kalamazsın."

Caracas omuzlarını silkti. Hayat dersi vermek için de çok parlak bir öğrenci sayılmazdı.

"Burada herkes senin yaptığını söylüyor."

"Biliyorum. Çünkü onlara öyle anlattım."

Caracas dosdoğru ona bakıyordu. Miguel'i huzursuz edecek kadar uzun bir süre baktı.

"Ne oldu?"

"Bir şey sormak istiyorum."

"Ben yapmadıysam niye herkese öyle söylüyorum, onu bilmek istiyorsun."

"Hayır. Çingenenin çıplak fotoğraflarını çektin mi onu bilmek istiyorum. Fotoğraf basmayı öğrenince mümkün olduğunca çok kadının çıplak fotoğraflarını çekeceğim." Caracas sırıtıyordu.

Kapıya iki yumruk vuruldu. Atölye saatinin bittiğini haber vermenin hapishane yöntemi buydu. Caracas, Miguel'e veda etti ve boynu bükük bir hâlde hücresine döndü. Miguel ilk katı geçti, trafiğin yoğun olduğu yer burasıydı, mahkûmlarla göz göze gelmemeye dikkat etti. İyi sonuçlar alabileceğiniz en iyi savunma yöntemlerinden biri buydu. Hapishanede dikkat çekmemek önemliydi. Yemek salonunda bunu başarmak daha zordu. Orada, kendi hâlinde bırakılmak isteyenlere karşı düşmanca davranan birileri mutlaka olurdu. Başlarda bu konuda çok sorun yaşıyordu. Şimdi ise buranın gediklilerinden olmuştu. En uygun şekilde araya karışmayı öğrenmişti, ne fazla dikleniyor ne de çok savunmasız görünüyordu. Sohbet onu biraz düşündürmüştü. Aklına Moises, Sonia ve büyümelerine birkaç sene farkla tanık olduğu iki kızları geldi. Moises sert biri olabilirdi ama kendisine karşı hep aileden biri gibi davranmıştı. Asistan

olarak işe başladığı şirkette kısa süre içinde organizasyonların baş fotoğrafçısı olmuştu. Miguel bununla gurur duyuyordu.

Hayatının o dönemini özlüyordu.

Önünden yürüyen gardiyan açık bir kapının önünde durdu. Hücresine gelmişlerdi. Miguel acele etmeden yürüdü, yemeğe gitmek istemiyordu ama saat de yaklaşıyordu. Boş koridorda yankılanan ayak seslerini dinledi ve yemeğe gitmemek için ciddi bir karın ağrısı uydurmaya karar verdi. Yatağına uzanıp bir süre Lara'yı düşünmek istiyordu, öyle güzeldi ki... Ve evet, Caracas'ın sorduğu o çıplak fotoğrafları çekmişti.

Hücresinden biri çıktı. Genç, esmer biriydi ve hızlı hızlı yürüyordu. Miguel bu adamın hücresinde ne aradığını merak etti ama iyi bir cevap bulacak zamanı olmadı. Adam, bileğinden kıvrak bir hareketle bir şey çıkardı ve Miguel'in karnına sapladı. Bıçağı tamamen soktuğunda da tornavida gibi sağa sola çevirdi. Miguel midesinin açık yaradan dışarı çıktığını gördü. Ama sonra bunun göz yanılması olduğunu anladı, çıkan şey mavimsi silahtı. Yarayı elleriyle kapatmayı denedi ama elleri saniyeler içinde kana bulandı. Bir an için sendeledi, duvara dayanmak istedi ama yere düştü. Adam çıktı ve Miguel onun ayak seslerini duymaz oldu.

BÖLÜM 38

Elena Blanco ve Ángel Zárate hapishanenin revirine ulaşana kadar bir süre yürüdüler. Kapıdaki gardiyan içeri girmelerine engel oldu. Miguel Vistas'ın durumu ciddiydi ve şu an rahatsız edilmemeliydi. Blanco, kapı açılıp da saçları grileşmiş ve gözaltı morlukları belirginleşmiş bir adam dışarı çıkana ve kendini hapishane müdürü olarak tanıtana kadar itiraz etmeyi kesmedi.

"Hastanın yaraları hem deşilme hem de ezilme şeklinde birkaç santimetre kadar derine iniyor, fazlaca da kan kaybetmiş."

Bunları ameliyathaneden çıkmış bir doktor edasıyla söylemişti. *İşlerin böyle tersine gittiği kimbilir kaç olay görmüştür?* diye düşündü Zárate.

"Olayın nasıl olduğunu anlatabilir misiniz?" diye sordu Blanco.

"Hücresine giden koridorda bıçaklanmış, tam hücresine girmek üzereyken. O bölümde nöbetçi yoktur."

"Kamera da mı yok?"

"Kör noktada saldırmışlar. Saldırgan ne yaptığını biliyormuş. Ona engel olamayacağımız bir yer seçmiş ve tabii kurbanı bulmamızın çok uzun süreceği bir yer."

"Kim olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Aslında sorgulamalarda konuşmayı Elena'nın yapması daha uygundu ama Zárate gerilmişti ve araya girip sorguya katılmak istiyordu.

"Saldırgan Çingenelerin çetesindenmiş, Sordo Klanı'yla da bağlantıları varmış. Bir disiplin soruşturması başlattık."

"Nerede şimdi?" Zárate'nin sorusu kulağa bir uyarı gibi gelmişti.

"Kaplamada."

İki polis sorgulayan gözlerle birbirlerine baktılar. Hapishane müdürü açıklama yapma ihtiyacı hissetti.

"Ceza koğuşunda yani."

"Onunla konuşmak istiyoruz."

"Nasıl isterseniz ama bir şey öğrenemezsiniz. Bu Çingeneler duvar gibidir."

Bir koridoru geçtiler, Çingenelerin bölgesinden yürüdüler, bir avluya gelip oradan bir koğuşa girdiler ve merdivenlerden indiler. Ceza koğuşu kasvetli bir bodrum katındaydı. Bir gardiyan, müdürü görünce hemen ayağa fırlayıp üniformasını düzeltti.

"Kapıyı aç!" diye emretti müdür.

Çingene bir köşeye oturmuş, kollarını dizlerinin etrafına sarmıştı. Kimin geldiğine bakmak için bile kafasını kaldırmadı.

"Bu iki polis seninle konuşmak istiyor."

Adam bu sefer kafasını kaldırmıştı. Blanco gözbebeklerinin karanlıkta iki ışık huzmesi gibi parıldadığını fark etti.

"Seni kim gönderdi?" diye sordu Zárate.

Adam cevap vermedi.

"Bunu yapmanı kim söyledi?" diye ısrar etti.

"Ben bir şey yapmadım."

Zárate adamın bacaklarına bir tekme attı.

"Bana bırak," diyerek araya girdi Blanco.

Hapishane müdürü öksürdü.

"Sizi dışarıda bekliyorum."

Çıktı. Kapıyı aralık bırakmıştı. Elena mahkûma yaklaştı ve ikna edici bir ses tonu takındı.

"Senin yaptığını biliyoruz ve bütün bu olanlar senin elinde patlayabilir. Ama eğer bizimle işbirliği yaparsan, bazı ayrıcalıklar kazanmanı sağlarız."

"Ne ayrıcalığı?"

"Pazarlık yapabiliriz. Hapishane müdürü de dışarıda."

"Güzel, kabul ediyorum. Ne bilmek istiyorsunuz?"

Blanco ortağına zafer kazanmış bir ifadeyle bakma isteğine engel olamadı, kendi yöntemlerinin daha etkili olduğunu gösterme şekli buydu.

"Miguel Vistas'ı bıçaklamanı kim istedi?"

"Ben yapmadım ama sanırım neler olduğunu biliyorum."

"Peki, sence neler oldu?"

"Kendi kendini bıçakladı." Mahkûm bu durumu eğlenceli buluyor gibiydi.

"Kendi kendini mi? Kendine mi zarar verdi yani?"

"Bu ne anlama geliyor bilmiyorum ama o çoğunlukla yalnız takılırdı. Sadece o da değil. O da buraya dayanamayan yumuşaklardan biriydi, öylelerin zaman zaman revirde tatil yapmaya ihtiyacı olur."

Blanco, Zárate'nin yüzündeki ifadeyi görmek için bakmaya ihtiyaç duymadı. Mahkûm onlarla dalga geçiyordu.

"İşbirliği yapmak istemiyor musun? Burada çürümeyi mi tercih edersin?"

"Size bildiğim her şeyi anlattım. Karşılığında ne vereceksiniz?"

Zárate ağzını mahkûmun kulağına yaklaştırdı.

"Sordo Klanı'na söyle, hayatlarının her günü tepelerinde bir polis bulacaklar."

"Sağır olduklarına göre beni duymayacaklardır,"* diyerek meydan okudu mahkûm, artık kabullenmekten başka çare kalmamıştı, bu adamdan hiçbir şey öğrenemeyeceklerdi.

Müdür onlara çıkışa kadar eşlik etti. Koridorda Başkomiser Rentero ile karşılaştılar, alnı terden sırılsıklam olmuş, dudakları da muhtemelen stresten sımsıkı kapanmıştı.

"Burada neler oldu?" diye haykırdı. "Hayatta mı?"

---

* (İsp.) Sordo, "sağır" anlamına gelmektedir. Klanın ismine yönelik bir kelime oyunu yapılıyor. (ç.n.)

Cevap veren hapishanenin müdür oldu.

"Hayatta. Tahminler biraz çekimser ama ben olumlu görüyorum. Böyle yaralanmaları çok gördüm."

"Dua et dediğin gibi olsun Laureano, dua et dediğin gibi olsun."

Zárate bu samimiyete şaşırmıştı. Elena Blanco ise Rentero'ya alışkındı, o herkesi tanır, karşılıklı iyiliklere hayır demezdi.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, nerede olduğumu biliyorsunuz."

Rentero müdürün uzaklaşmasını bile beklemedi. Blanco'yu kolundan yakaladı ve ortağından uzağa sürükledi.

"Miguel Vistas ölürse başımıza neler gelebileceğini biliyor musun? Haber gazetelerde çıktı bile, herkes bu herifin serbest bırakılmasını bekliyor. Onu buradan tabutun içinde çıkaramayız."

"Anlıyorum," dedi Blanco. "Şimdi bırakır mısın, çalışayım?"

"Tabii." Rentero sakinleşmeye çalışıyordu. "Yürü gidelim, kapıya kadar size eşlik edeyim."

Çıkışa doğru yürüdüler. Metal detektörünün olduğu yerde bir adam duruyordu. Her geçişte bir şey detektörün ötmesine sebep oluyor, arkasındaki iki kişi de sıralarını bekliyorlardı. Adamın omuzları düşüktü ve olduğundan yaşlı görünüyordu. Sanki tüm dünyanın yükünü sırtında taşıyordu.

"Aman Tanrım."

Rentero adamı daha iyi görmek için kafasını çevirdi.

"Tanıyor musun?" diye sordu Blanco.

"Antonio Jauregui, Miguel Vistas'ın savunma avukatıydı."

"Burada ne arıyor?" Zárate'nin şaşkınlığı içtendi. "Avukatı değişmemiş miydi?"

Rentero ona sanki aptalmış gibi baktı.

"Belli ki davanın yeniden açılabilmesi için dosyaları teslim etmeye gelmiş. Yeni avukat kim?"

"Damien Maşegosa."

"Kahretsin!" diye bela okudu Rentero. "Hazır olduğu gibi şovu başlatacaktır. Eğer Miguel Vistas'ı ünlü etmezse şanslı sayılırız."

Jauregui tüm ceplerini bir kutuya boşaltmıştı ama detektör üçüncü kez öttü. Avukat sabırsızca soludu ve kemerini çıkartmaya başladı. Bir polis memuru yaklaşıp buna gerek olmadığını söyledi. Rentero canı sıkkın bir ses tonuyla konuştu.

"Miguel'in davasını tekrar açmak için harekete geçildi. Bize acilen bir suçlu lazım."

BÖLÜM 39

Sonia evde yalnızdı ve hayatının en kötü gecesini geçiriyordu. Cenaze evinde geçen öğleden sonra uzun ve acı verici olmuştu. Bazı arkadaşları, tanıdıkları acısını paylaşmak ve yardımcı olmak için gelmişlerdi. Hiçbirinin desteği Moises'in yerini dolduramıyordu. Hâlâ ondan haber yoktu. Cep telefonundan on beş kez aramıştı ama boşunaydı. Kızının başında nöbet tutması gerekiyordu ama gücü kalmamıştı. Evinde uyumaya karar vermişti, gerçi rüyalarının onu ancak sabaha karşı ziyaret edeceğini, uykusuz geçecek olan gecenin sonundaki rahatlama olacaklarını biliyordu. Ertesi gün Susana'yı gömeceklerdi, kocası yakılmasını istemiyordu. Ama buna niye o karar veriyordu ki? Hele de polisin son şüpheleri düşünüldüğünde, hiç hakkı yoktu. Ona en çok ihtiyacı olduğu anda ortadan kaybolduğu düşünüldüğünde, hem de hiç hakkı yoktu. Yine de Susana'nın cenazesi hakkında düşünürken Moises'in her dakika tepesinde dikildiğini hissediyor, huzur içinde düşünmesine izin vermeyen nefesini duyabiliyordu.

Ertesi günün daha da zor olacağını biliyordu ve sakinleştirici haplar ile alkolü kokteyl yapıp içmemek için kendini zor tutuyordu. Her şey bitsin istiyordu. Ama kederi her şeyden daha güçlüydü. Gözleri açıktı, kalan birkaç saate var gücüyle direniyordu. Televizyonu açtı. Bir kanal kızının cinayetinden bahsediyordu, polisin yaptığı hataları ve son durumda kızların

babasının şüpheli olması hakkında konuşuyorlardı. İçten içe merak etse de televizyonu kapatmaya karar verdi.

Moises'in kızlarını öldürdüğüne inanmıyordu. En azından bu şekilde öldürmüş olabileceğine. Kafası karışıktı, hap almıştı ve viski içiyordu, düşüncelerindeki tehlikeli dalgalanmayı fark etti. Eğer cinayetler larvalarla işlenmese, o zaman kocasından şüphe edebilirdi. Bütün düşüncelerini kapatmayı denedi, tıpkı az önce televizyonu kapattığı gibi ama bu o kadar kolay değildi.

Kapının dışında gürültüler duydu. Başka zaman olsa evde yalnızken eve birilerinin girmeye çalıştığı gibi bir evhama kapılırdı. Bu seferki gerçekti, kilidi zorlayan bir anahtar sesi duyuldu. Kapıyı duvara doğru savuran bir darbe içeri girmeye çalışan kişinin başarılı olduğunu gösterdi. Biraz sonra Moises salonda belirdi. Fark etmemek imkânsızdı, sarhoştu.

"Sarhoş olmak için ne kadar güzel bir gün," diyerek kocasına saldırdı. "Kızının cesedi cenaze evindeyken."

"Onun için başka şeyler yapıyordum," diye cevap verdi adam.

Cümle Sonia'ya fazla gizemli gelmişti ama canı hiç soruşturmak istemiyordu. Bütün gün kocasına sarılmak istemişti ancak şimdi sadece sitem etmeye ve suçlamaya enerjisi vardı, sadece savaşabilirdi.

"O gece neredeydin?"

"Hangi gece? Ne saçmalıyorsun?"

"Kızını öldürdükleri gece. O geceyi diyorum. Nereye gittin?"

"Hiçbir yere."

"Bana yalan söyleme. Yalanlar yetti artık. Polis o gece kuzeninin minibüsüyle gittiğini biliyor."

Moises mutfağa gitti. Sonia musluğun sesini duydu. Önce yine içki alıyor sandı ama bardağa sadece su koyuyormuş gibiydi. Mutfağa gitse mi bilemiyordu. Kocasının ayılmasını beklemenin daha iyi olacağına karar verdi. Adam geri gelmekte gecikmedi. Düzgün durmaya uğraşıyor ama hafifçe sendeliyordu.

"Birkaç ufak iş için çıkmıştım. Umarım sizi rahatsız etmemişimdir, kraliçem."

"Beni rahatsız eden şey benden bir şeyler gizlemen."

"Özür diliyorum. Eğer senden bir şeyler gizlediysem, sırf seni daha fazla işe bulaştırmamak içindi."

"Sen ne diyorsun? Ben senin karınım, bana ne istiyorsan anlatabilirsin."

"Saygısızlık etmek istemem ama buna katılmıyorum."

Son cümlesini ayyaş bir hıçkırıkla taçlandırdı.

"Bugün polis benimle konuştu. Susana'nın bedeninde senin DNA'nı bulmuşlar, öyle dediler."

Cevap beklerken bir an sessizlik oldu. Moises ayakta kalabilmek için yeterince çaba göstermişti. Oturdu.

"Kızının vücudunda senin izlerini nasıl buldular? Açıklamak ister misin?"

"O akşam onu görmeye gittim. Madem her şeyi bilmek istiyorsun, anlatıyorum. Onu görmeye gittim ve tartıştık."

"Niye onu görmeye gittin?"

"Dört şey söyleyecektim ona. Bunu annesi yapmadığı için benim yapmam gerekiyordu."

Sonia ayağa kalktı, kocasına yaklaştı ve ne yaptığını bile bilmeden suratına bir tokat patlattı. Moises sersemlemişti ve tepki vermedi.

"Kızımla ne konuşmaya gittin? Anlat bana yoksa seni şu an öldürürüm."

Moises içgüdüyle geri çekildi. O kadar sarhoştu ki neredeyse uyuyordu, refleksleri işe yaramıyordu. O anda karısı onu tek seferde yutabilecek bir canavardı.

"Bana neden yalan söylediğini bilmek istemiştim."

"Ne zaman yalan söyledi?"

"Flamenko dersinde olduğunu söylüyordu ama bu doğru değildi."

"Flamenko dersi mi?"

"Bana Çingene usulleriyle evlenmek istediğini söylemişti ama dalga geçiyormuş."

Sonia duyduklarına inanamıyordu.

"Çingene usulü mü? Delirdin mi sen? Rüya görmüşsün. Susana Çingene usulü bir düğünü asla kabul etmezdi."

"İstiyordu."

"Yalan söylüyorsun!"

"Bir de şu kız, Cintia..."

"Oydu işte, seni endişelendiren tek şey oydu."

"Beni kandırdığını anladım ve konuşmaya gittim. Tartıştık çünkü kızın da sana çekmiş. Beni yoldu, hâlâ yarası duruyor."

Kolunu açtı, neredeyse iyileşmiş bir çizik vardı.

"Benim arkamdan kızımın beynini yıkadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır. Sana o gece onu gördüğümü söylüyorum. O gece sen uyurken kuzenimle gidip ona bir mesaj vermek istedik."

"Senden nefret ediyorum," dedi Sonia.

Moises işaretparmağını kaldırdı ve gelmek bilmeyen bir cevap bulmaya çalıştı. Zil çalıyordu. Adam tepki vermedi ama karısı hareketlendi. Saate baktı, çok geç olmuştu. Kapıyı açtı.

"Polis. Kocanız evde mi?"

Orduño ve Chesca rozetlerini göstererek içeri girdiler, neredeyse Sonia'yı eziyorlardı, o da tüm gün bu anı beklemiş gibi tepki veriyordu. İşin gerçeği tutuklama emri sabah Blanco'dan gelmişti.

Polisler salona girdi.

"Kocanız nerede?" diye sordu Orduño.

Sonia hiçbir şey anlamıyordu. Kocası salondaydı, sarhoştu, savunmasızdı, tepki bile veremiyordu. Ona haklarını okuyup kelepçe takmaktan daha kolay bir şey olamazdı. Buna rağmen iki polis, adamı bulabilmek için yardımını istiyorlardı. Sonia salona girdi ve bahçe kapılarının açık olduğunu gördü. Perdeler naif hareketlerle uçuşuyor ve rüzgârla birlikte hamile karnı gibi şişiyordu. Bahçenin ötesinde bir motor sesi duyuldu. Orduño ve Chesca sese doğru koştular, devriye arabasına atlayıp takibe başladılar. Bir minibüsün sağa döndüğü anı yakaladılar. Orduño arabayı uçuruyordu, Chesca ise telsizi eline alarak şüphelinin bir araçla güneye doğru kaçtığını bildirdi.

BÖLÜM 40

Bir adam elinden tuttuğu çocukla birlikte La Plaza Mayor'dan geçiyordu. İkisinin de sırtları görülüyordu. Elena Blanco fotoğrafa dikkatle baktı. Fotoğrafı büyütüyor, öncekilere ve sonrakilere bakıyordu. Kafasını çevirdiği tek anda yakalanan fotoğrafta çocuğun suratını görmeye çalıştı. Ama fotoğrafın açısı, surat ifadesindeki mesajı seçebilecek kadar iyi değildi. Şimdi birbirine kenetlenmiş ellere bakıyordu. Küçük el fazla baskı altında gibiydi. Yetişkin adamın eli çocuğun elini sıkıca sarmıştı. Korumacı bir baba mı? Yanındayken hiçbir tehlikenin ona ulaşamayacağını göstermenin bir yolu muydu? Olabilir.

Yine de Elena şüpheli bir şey gördü. Birkaç saniye fotoğrafı inceledi. Çocuğun elinde bir hareketlilik gördüğünü sanıyordu, sanki kurtulmak için bir hareket yapmıştı. Ama sonra o görüntüyü kaybetti. Fotoğraf makinesini kaldırıp video çeken bir kamera yerleştirmeliydi. Böyle delirecekti. Başı dönüyordu.

Elena, her gece olduğu gibi uyuyamıyordu. Gözlerini kapattı ve La Plaza Mayor'dan geçen insanları hayal etmeye başladı. İnsanların inanılmaz çeşitliliği buradaki gülen yüzlerde, yerli turistlerde, yaşlılarda, dişsizlerde somut hâle geliyordu. Hiç durmadan şarkı söyleyen, dans eden ve gülen bir insan geçidiydi. Tam uykuya dalacakken bu insanlardan biri onu tokatlayarak uyandırırdı. Hepsi arkadaş canlısıydı, hepsi korkunçtu, uykularını kaçırıyorlardı.

Grappa bazen uyumasına yardım ediyordu ama bu gece değil, bu gece birkaç saat daha rapor okuyabilirdi. Masasında Lara'nın yedi sene önceki cinayetinin raporları ve fotoğrafları vardı. Lara Macaya; yirmi üç yaşında, koyu renk gözlü, kahverengi saçlı, güzel bir genç kız. Cesedi, el Rancho de Cordobés yakınlarında terk edilmiş bir evde bulunmuştu, burası uzun yıllardır Madrid'in uyuşturucu trafiğinin en yoğun adresi olan kötü ve çetin bir semtti. Polisin ilk adımları attığı yerleri takip eden ailelerin uyuşturucu dünyasıydı.

Cesette çeşitli kafatası yaralanmaları vardı, hepsi daireseldi ve içleri larva doluydu. Kurşun ya da bıçak yarası yoktu, başında darbe izi vardı ama ölümcül değildi. Lara'yı birinin kafasına doldurduğu larvalar öldürmüştü. Cinayet ses getirmişti. Basın dört hafta boyunca bu işi kovalamış, Miguel Vistas ceza alana kadar haberleri kesmemişlerdi. Elena olayları hatırlamıyordu, yedi sene önce çok daha ciddi problemleri vardı.

Lara o temmuz ayında Juan López Cabello ile evlenecekti, adam kızdan on beş yaş büyüktü ve aslında onun dans öğretmeniydi. İfadesinden önemli bir şey çıkmamıştı. Olay gecesinde ekibiyle birlikte İspanya'nın güneyinde bir gösterideydi.

Genç kadının eski sevgilisinden de şüphelenmişlerdi, Amaniel Caddesi'nde dans ve müzik eğitimi aldığı okuldan sınıf arkadaşıydı. Son karar Miguel Vistas olmuştu, olay günü Lara ile stüdyoya gitmişti, onun gelinlikle fotoğraflarını çekecekti. Elena raporları ilgiyle okudu. Miguel kızın yanında olduğunu kabul ediyordu, o akşam biraz üzgün olduğunu da fark etmişti ama önemsememişti. İnsanlar üzgün olabilirdi, bu normaldi. Üstelik şirketteki görevi onun kişisel sohbetlere girmesine engel oluyordu. O sadece bir fotoğrafçıydı ve ketum davranması gerekiyordu.

Polis, gelinliği Miguel'in stüdyosunda bulmuştu. Adam, fotoğraf çekimi bittikten sonra kızın elbiseyi çıkartıp gittiğini söylüyordu. Elbiseyi öylece bir yığın hâlinde yerde bırakması ona da garip gelmişti. Kendisini bir uşak olarak gördüğünü düşünmüştü,

elbiseyi asıp düzgün tutmak onun görevlerinden biriymiş gibi. Savcı, gelinin bu davranışına bir anlam verememişti, gelinler genelde elbiselerine gözleri gibi bakar, onu dünyanın en önemli şeyi gibi saklarlardı, en azından düğün gününe kadar.

Lara'nın cesedi çıplaktı ve duvağa sarılmıştı. Kıyafetleri neredeydi? Neden onu soymuşlardı? Cinsel saldırı izi yoktu. Miguel Vistas'ın gelinlikli fotoğraflarını çektiği bu Çingene kızın aşkıyla delirdiğini düşünmek daha kolaydı. Onu öldürmüş, elbisesini çıkarmış ve korkunç ritüellerini gerçekleştirmek üzere şehrin bir ucuna götürmüştü.

Jüri Miguel Vistas'ın o gece için verdiği mazereti yetersiz bulmuştu. Evinde yalnız başına televizyon izlediğini söylemişti, ki bu da kendisini bir polis soruşturmasının ortasında bulan birinin yapabileceği en kötü aktiviteydi. Üstelik Miguel'in saç teli maktulün parmakları arasında bulunmuştu. Miguel bunun fotoğraf çekerken olduğunu söylemişti, elbiseyi düzeltmek için Lara'nın yanına gittiğinde Lara şaka olsun diye ona sataşmış, saçlarını dağıtmıştı. Saçların dökülmesi çok ender rastlanan bir durum değildi. Ama savcı için bu kusursuz bir suç sahnesiydi: Miguel fotoğraflarını çektiği Lara'nın güzelliğiyle çıldırmıştı, kurban ise kendini korumak için saldırganının saçlarına asılmış, elinden geleni yapmıştı.

Elena, Miguel'in ifadesinin yazılı hâlini aradı. Öyle bir şey bulamadı. Lara'nın babasından hiç bahsedilmiyordu. Bu nasıl olmuştu? Moises'ten o zaman DNA alındığını biliyordu, bu da demekti ki ilk cinayet işlendiğinde cesette veya suç mahallinde bir şey bulunmuş ve örneklere ihtiyaç duyulmuştu. Belki de parmaklarda bulunan saç telleri içindi. Ama neden babadan şüphelenmişlerdi ki? Elena böyle vahşi suçlarda aile üyelerini daima iyi araştırmak gerektiğini biliyordu: Macayaların ifadeleri arşivlerde bir yerde olmalıydı.

Bu boşluk iyice sinir bozucu olmaya başlamıştı. Susana'nın davasındaki deliller onu Moises'i tutuklamaya mecbur

bırakıyordu ama içinden bir ses bu aileye biraz merhamet etmesi gerektiğini söylüyor, yeterince acı çektiklerini hatırlatıyordu. Ayrıca bir babanın kızlarını bu şekilde öldürebileceğine inanmıyordu. Lara'nın dosyasını eve getirmişti çünkü Moises'i temize çıkaracak delillere ihtiyacı vardı. İnceleme yapıyor, fotoğraflara bakıyor, sorgulamaları okuyordu ama hiçbir şey yoktu. Tabii bunlar dosyadan çıkarılmış da olabilirdi. Bu soruşturmadaki hiçbir şey Moises'i işaret etmiyordu. Yine de birileri ondan şüphelenmişti. Irkçılık mıydı? Birileri böyle bir canavarlığı sadece bir Çingenenin yapabileceğini mi düşünmüştü?

Elena kendi kendine bu kuşkuyu sonuna kadar takip etmesi gerektiğini hatırlattı, en azından Macaya ailesinden geri kalan herkesi paramparça edebilecek bir ceza verilmeden önce bunu yapmalıydı.

Telefonu çalınca dikkati dağıldı. Chesca arıyordu, şüpheli kaçmıştı. Onu birkaç sokak boyunca takip etmişlerdi ama işe yaramamıştı. Tutuklama emri artık bir yakalama emrine dönüşmeliydi.

BÖLÜM 41

Polis El Rastro'daki antikacısına dalmadan önce, Capi turist çifte bir sandık satmak üzereydi. Zárate içlerinde en heyecanlısıydı. Bir elinde mahkeme emrini tutuyor, kavga etmek istiyordu.

"Polis, bu işyerini aramak için elimizde mahkeme emri var."

"Size hemen döneceğim," dedi Capi tatsız bir ses tonuyla.

Niyeti turistlerle olan pazarlığını bitirmekti ama Zárate izin vermedi.

"Dükkânı hemen kapat yoksa bizimle merkeze gelirsin."

Turistler anında yoldan çekildi. Belki bitirmek üzere olduğu satış yarıda kaldığı için Capi'nin keyfi kaçmıştı. Belki de polise karşı alerjisi olan insanlardan biriydi. Hemen savunmaya geçmişti, kaşları çatıktı; gözlerinden ateş çıkıyordu, teni bile daha koyu görünüyordu.

"Polis üç keredir buraya gelip işlerimi bozuyor. Bir kere daha belgelerimi falan gösterecek değilim."

"Peki ya ben o belgeleri görmek istersem?" dedi Zárate.

"Tuvalete bakın, onları orada kullanıyorum."

Zárate yumruklarını sıktı. Dedektif Blanco bilerek geride kalmıştı ama şimdi müdahale etmeye mecburdu.

"Hiçbir şey göstermenize gerek yok, sadece biraz konuşmak istiyoruz."

"Niye? Şimdi ne yapmışım?"

"Miguel Vistas ismi size bir şey ifade ediyor mu?"

Soru Zárate'nin ağzından suçlayıcı bir tonda çıkmıştı. Capi'nin gözü seğirmeye başladı. Gergin bir tik, belki de bir öfke işaretiydi.

"Bana ne istediğinizi söyleyin, sonra da çekin gidin. Yapacak çok işim var."

"Kuzeninizin Miguel Vistas'ın hapishanede bıçaklanmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyoruz."

Bir kez daha arabulucu tonda konuşan Blanco olmuştu. Çingenenin öfkeli olduğunu biliyordu ve biraz terbiye biraz da tatlı dil ile onu yumuşatabileceğine inanıyordu. Ama yanılıyordu. Capi ona bakmadı bile, yalnızca Zárate'nin otoritesine hitap ediyordu ve onunla muhatap oluyordu.

"Eğer o sıçanı deştikleri doğruysa, bütün kalbimle mutlu olacağım. Ama bir şey bilmiyorum, vaktinizi boşa harcıyorsunuz."

"Kuzeniniz nerede biliyor musunuz?"

Blanco, Capi ile göz teması kurabilmek için bir deneme daha yapmıştı. Çingene bir kez daha oralı bile olmadı, yere bakarak cevap verdi.

"Hiçbir fikrim yok. Ama herhalde yapacak çok işi vardır. Mesela kızını defnediyor olabilir."

"Hakkında bir yakalama emri var.""Buyurun size yapacak iş. Gidin arayın, yakalayın ve insanları rahatsız etmeyi bırakın, benim polisle işim olmaz."

Zárate onlarla birlikte gelen iki polise döndü.

"İş başına çocuklar. Dükkânı boşaltın, gerekirse altını üstüne getirin. Uyuşturucu, kaçak mal aklınıza gelebilecek her şey için arama yapıyoruz. Başlayalım."

Polisler mobilyaları ittirmeye başladı.

"Burada hiçbir şey yok. Ben uyuşturucu satmam, kaçak mal da bulundurmam. Gidin başka yerleri arayın."

"Eğer aramanın durmasını istiyorsan işbirliği yapman gerek," dedi Zárate.

"O masaya dikkat edin, çok hassastır." Capi endişeleniyordu, polislere yaklaştı. "Çekmeceleri ben açarım. Vidaları yok, düşebilirler. İşte."

Çekmeceleri büyük bir dikkatle açtı. Blanco ona doğru yaklaştı.

"Kuzeninizi en son ne zaman gördünüz?"

"Hatırlamıyorum, son zamanlarda pek görüşmedik."

Bir kez daha, Capi Zárate'ye bakarak cevap vermişti, sanki soruyu soran oydu. Bu defa Blanco dayanamadı. Çingenenin kolunu kavradı ve ikisi yüz yüze gelene kadar yaklaştı.

"Neden suratıma bakmadığınızı öğrenebilir miyim? Kadın olduğum için mi yoksa bana bakınca tahrik mi oluyorsunuz?"

"Kolumu bırakın, beni etkilemiyor." Capi'nin bakışlarında öfke vardı.

"Moises bize cuma gecesi birlikte olduğunuzu söyledi."

"Hatırlamıyorum," diye cevap verdi Capi, Blanco ile göz göze gelmemek için kafasını çeviriyordu.

"Yazık oldu, çünkü tek şahidi siz olacaktınız. Söylediği şeyi doğrulayabilecek tek kişi sizsiniz."

"Şahit mi? Moises bir melektir, enayinin önde gidenidir yani iyi anlamda. Sineği bile öldüremez o."

"Polis onu melek olduğu için aramıyor ama," dedi Blanco. "Lara'nın cinayetinden aranıyor."

"Lara'nın katili parmaklıkların arkasında. Ve Tanrı biliyor eğer sokağa adımını atacak olursa başına büyük belalar açılacak."

"Bela okumakta çok erkencisiniz," dedi Zárate.

"Cuma gecesi birlikte miydiniz, değil miydiniz?" diye ısrar etti Blanco.

"Bakın, hatırlamıyorum. Birlikteydik diyorsa, doğrudur."

"Ne yapıyordunuz?"

"Nereden bileyim? Ya içmişizdir ya da kart oynamışızdır."

"Bir iki işi halletmesi için minibüsünle yardıma gitmişsin."

Dedektif Blanco yalanı daha ağzından çıkmadan planlamıştı. Ama o kadar da kolay olmuyordu çünkü Capi şimdi direkt olarak gözlerinin içine bakıyordu. Adamın gözlerinde nefreti görüyordu, yıllarca birikmiş olan kini ve aptal üstünlük hissini görüyordu.

"Eşyaları taşımama yardım etti."

Sesi garip bir hırıltıyla çıkmıştı, sanki aniden soluğu kesilmişti.

"Nereye taşımaya?"

"Hatırlamıyorum."

"Hatırlamamanız imkânsız. O gece eşyaları nereye taşıdınız?"

"Bilmem, şuraya buraya. Günler birbirine girdi doğrusu," dedi Capi küçümseyen ses tonuyla.

"O gece Moises'te bir gariplik fark ettiniz mi?"

"Moises o kadınla tanıştığından beri bir garip zaten. Otuz yıl oldu."

"Size farklı gelen bir şey oldu mu demek istemiştim."

"O kadın ona hayatı zehir ediyordu. Ufak cadılar da öyle. Kendi düşen ağlamaz, ona bin kere söyledim."

"Moises'i kim düşürmüş? Karısı mı? Kızlarını Çingene gibi yetiştirmemesi seni rahatsız mı ediyordu?"

"Onu rahatsız ediyordu. Kendi kızlarıyla ne yaptığı beni hiç ilgilendirmez."

Dedektif Blanco adama neredeyse minnettarlıkla bakacaktı. Kendi hiddetli yöntemleriyle ve soluk soluğa olsa da ona bilgi veriyordu.

"Sizce Moises nerede olabilir?"

"En ufak bir fikrim bile yok. Ama burada değil. Adamlarınıza söyleyin, eşyalarıma dokunmayı bıraksınlar."

Zárate onay almak için Blanco'ya baktı. Amir kafasını salladı.

"Bu kadarı yeterli çocuklar. Teşekkürler."

Polisler aramayı kesti. Dedektif Blanco'nun ısrarları bitmemişti.

"Cinayet gecesi eşyaları nereye götürdünüz? Bu çok önemli."

Capi sessiz kalarak polise baktı. Kırışıklarla dolu suratında acı ve aşağılama okunuyordu.

"Soruya cevap ver," diye uyardı Zárate.

"Boş ver," dedi Blanco. "Gidelim."

Elena, dükkândan çıkar çıkmaz kapıda duran Fiat Fiorino'yu incelemeye başladı. Sanki araba pazarında bir alıcıymış gibi tamponun üzerinde elini gezdiriyordu.

"Niye biraz daha bastırmama izin vermedin?" diye sordu Zárate.

"Çok gençsin ve öğrenecek çok şeyin var. Bu insanlar polisle işbirliği yapmaz."

"Bu yüzden onları rahat mı bırakacağız yani? Bu adam Miguel Vistas cinayetinden sorumlu olabilir ve Moises'i bir yerlerde saklıyor da olabilir."

"Moises bir katil değil."

"Niye böyle konuşuyorsun? Kızın cesedinde bulunan DNA ne o zaman?"

"Bilmiyorum. Ama katil o değil. DNA önemli ama her şey demek değil."

"Eğer saklayacak bir şeyi yoksa polisten niye kaçıyor?" diye ısrar etti Zárate.

"Bu minibüs için takip emri istiyorum," diyerek soruyu duymazdan geldi Blanco.

"Cevap vermeyecek misin?"

Blanco sokağa doğru ilerledi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yapmam gereken bir şey var. Sen emri çıkart," diye talimat verdi.

Zárate Fiat Fiorino'yı seyrediyordu. Plakayı not etti. Doksan dört ile başlıyordu.

BÖLÜM 42

Ascensión polisin Salvador'u ziyaret etmesinden hiç hoşlanmıyordu ama Dedektif Blanco bunun önemli bir mesele olduğunu anlattı.

"Sizin için önemli," dedi kadın. "Benim için önemli olan şey kocamın huzurlu olması."

"Bir adamı kendi kızını öldürdüğü gerekçesiyle tutuklamak üzereyiz. Ben masum olduğuna inanıyorum."

"Peki kocam bu konu hakkında ne biliyor olabilir?"

"Çok şey. Lara Macaya cinayetini o araştırmıştı ve resmi raporlara geçmemiş şeyler biliyor olabilir. Lütfen, onunla konuşmama izin verin. Sadece bir dakika sürecek."

Salvador Santos bahçe kapısının yanında bir sandalyede oturuyordu. Bahçeye gölge düşüren limon ağacının manzarası güzeldi. Ascensión abartılı bir yavaşlıkla içeri girdi, sanki en ufak bir ses kocasının hastalığını daha kötü hâle getirecekti.

"Salvador?" dedi tatlı tatlı.

Polis kafasını çevirip bakmadı bile. Kadın yaklaşıp elini tuttu.

"Polise söyle, gelsin."

Ascensión kocasına bakarken durumu anlayamamıştı. Durumu sakinlikle halletmek istiyordu ama kocası konuyu hızlıca çözmek için bir yol bulmuş gibiydi.

"Sonra da konuşmamız için bizi yalnız bırak."

Sesinde buyurgan bir ton vardı. Eski bir polis alışkanlığı olmalıydı. Bir anlığına eşikte duraklayan Elena, kararlılıkla odaya girdi.

"Merhaba Salvador."

"Kısa tutun lütfen," diye uyardı Ascensión odadan çıkmadan önce.

Elena, hasta polisle yüz yüze konuşurken oturabileceği bir yer bulmak için odayı gözleriyle taradı. Piyano taburesi en uygun yer gibi görünüyordu. Yavaşça tabureyi aldı ve Salvador'un önüne oturdu.

"Ben Elena Blanco, Susana Macaya'nın cinayetini araştırıyorum."

"Çingene Gelin."

"Efendim?"

Salvador verilen isme gülümsüyordu.

"Ablasına öyle derdik. O da evlenmek üzere miymiş?"

"Evet. İki cinayet de aynı."

"Larvalar da var mı?"

"Bakıyorum da haberleri takip ediyorsunuz."

"Her geçen gün daha az, beni yoruyorlar. Ama hayal gücümü kaybetmedim."

"Anladığım kadarıyla bu son büyük davanızmış."

"Hatırladığım kadarıyla sonra birkaç tane daha vardı. Ama sağlığım bozulmaya başlamıştı ve bir köşeye çekilmeye karar verdim. Siz gençsiniz, hayatın tadını çıkarın."

"Her gün öyle yapmaya çalışıyorum."

"İyi yapıyorsunuz. Gerçi sizin yakalamanız gereken katil serbestken hiçbir şeyin tadını çıkaramazsınız. Kim olsa uykuları kaçar. Sizin de uykularınız kaçıyor mu?"

"Evet. Çok zor uyuyorum."

"O zaman siz iyi bir polissiniz."

"Lütfen bana siz demeyin. Biz meslektaşız."

"Sen de bana deme o zaman."

Elena isteksizce gülümsedi. Sabırsızlığını gizlemek istiyordu ve yaşlı adamın sohbetten rahatsız olmadığını fark etmişti. Aklından karısının bu adamı esir aldığı düşüncesi geçti, sanki yaşlı polisi sonunda kontrol altına almış olmak hoşuna gidiyordu.

"Salvador, Lara'nın soruşturmasını sen yürüttün."

"Tek başıma değil. Polislik ekip işidir."

"Biliyorum ama sen amirdin, tıpkı benim şu an olduğum gibi. Önemli şeyleri bilmem lazım."

"Bakalım sana yardım edebilecek miyim? Anılarım keyiflerine göre gelip gidiyor, aklımın mezarlıklarında ışıklar ne zaman yanar hiç bilemiyorum."

Kendi yaptığı metafora gülümsedi. Elena adama doğru eğildi, bu hareketin sorgulamadan çok bir yakınlık getireceğini umuyordu.

"Neden kızların babasından şüphelendin?"

"Babadan mı? Hayır, ben fotoğrafçıdan şüphelendim. Katilin o olduğundan emindim."

"Ama babadan DNA örneği aldınız. Bu, birinin suçla alakası olduğunu düşünmüyorsak yapılan bir şey değildir."

"Hmmm..."

Salvador çenesini sıvazladı, sanki gömülü bir anıya ulaşmasını sağlayacak bir ipucu arıyordu.

"Cesette bir şey bulduk," dedi anında.

"Saç mı?"

"Olabilir. Ama fotoğrafçıya aitti. Kızı o öldürdü."

"Ama Susana'yı da aynı kişi öldürmüş olmalı ve Miguel Vistas hapiste."

"Ben Lara'dan bahsediyorum. O kızı Miguel Vistas öldürdü. Susana ile tanışmadım. Ama bir taklitçi de yapmış olabilir."

"Bu ihtimali de hâlâ göz önünde bulunduruyoruz ama bana pek olası gelmiyor, davanın durumuna bakılırsa yani."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, hayatımda hiç taklitçi katil görmedim."

"Neden babadan DNA örneği almak için mahkeme kararı çıkarttın?"

"Herhalde şüphelileri elemek içindir."

"Lara'nın dava dosyasında babasının ifadesi yoktu. Resmi sorgulama yapılmadı mı?"

"Sanırım yapılmıştı."

"Dosyada yok."

"Kaybolmuştur. Her yıl polisin elinde kaybolan resmi belge sayısını bilsen, şaşırırsın."

"Salvador, Moises Macaya hakkında bir yakalama kararı var ve ben adamın masum olduğunu düşünüyorum."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Çünkü bir baba kızlarını bu kadar zalimce öldüremez."

"Normal bir baba öldüremez ama biz katillerle uğraşıyoruz, normal insanlarla değil. Üstelik Moises Macaya Çingeneydi."

"Ne demek istiyorsun?"

Elena'nın sesindeki şaşkınlık gerçekti. Salvador bir an için kadının gözlerine baktı ve gözbebeklerine korku yerleşti. Sadece bir andı ama yaşlı adam gözlerini kaçırıp bahçedeki limon ağacına, zambaklara ve yaseminlere döndü. Açık kapıdan içeriye baş döndürücü kokular geliyordu.

"Moises'ten sadece Çingene olduğu için mi şüphelendin?"

Dedektifin sesi kararlı bir tondaydı ama laflarını şefkatli bir mimikle yumuşatmıştı. İşe yaramadı. Salvador Santos gerilmişti ve çok rahatsız olmuş gibi görünüyordu. İkiye katlanmış boynu çenesinden torba gibi sarkarken titriyordu.

"Polis ırkçı değildir küçük hanım. Hiçbir zaman olmamıştır."

"Peki siz? Bireysel olarak ırkçı mısınız?"

"Şimdi de hakareti yumuşatmak için bana siz diyorsun."

"Neden Moises Macaya'dan şüphelendiniz?"

"Soruşturmanın başlarında gölgemden bile şüphelendim. DNA'yı da şüphelilerin sayısını azaltmak için istedim."

"Neden resmi ifadesi dosyada değil?"

"Hatırlamıyorum."

"İşinize gelmediğinde hafızanız kötüleşiyor."

"Evimden git."

"O sorguda ne oldu? Moises'e saldırdınız mı? Çingene olduğu için aşağıladınız mı?"

"Cevapları biliyorsan niye soru soruyorsun?"

"Irkçı olduğunuzu düşünürler diye mi dosyadan resmi ifadeyi çıkarttınız?"

"Ascensión!" diye bağırdı yaşlı adam. "Ascensión!"

Ellerini sağda solda gezdirdi. Elena'ya sanki çalacak bir zil arıyormuş gibi geldi. Ascensión telaşla içeri girdi.

"Ne oldu? İyi misin canım?"

"Kötü hissediyorum. Bu kadın sorularıyla bana işkence ediyor."

Elena taburesinden fırladı ama yerinde kaldı. Bakışlarıyla Ascensión'u suçlamamaya uğraşıyordu.

"Ona ne yaptınız? Nazik olmanız gerektiğini söylememiş miydim?"

"Son derece naziktim, emin olabilirsiniz."

Elena polise veda etmeden çıktı. Onu kapıya kadar geçiren olmamıştı. O yüzden de girişte oyalanma ve dikkatini çeken bir şey görme fırsatı oldu. Bir masanın üzerinde bir dizi fotoğraf çerçevesi vardı, fotoğraflardan bir tanesinde Salvador Santos gülümsüyor ve yanında poz veren genç polisin göğsünü işaret ediyordu. Genç polis Ángel Zárate'ydi.

BÖLÜM 43

Salvador'un evinde öğle yemeğine kaldığını ve şu dakikalarda iki polisin meslek esprileri paylaştığını veya diğer komiserlerin dedikodularını yaparak rahatladıklarını hayal etti. Ama emekli dedektifle olan görüşmesi bir felaketti ve Elena Blanco için her zaman gittiği barda bir sandviç yiyip Rumen garson Juanito ile bitmek tükenmek bilmeyen futbol sohbetleri yapmaktan başka çare yoktu.

"Sizi çok dalgın görüyorum dedektif."

Elena kalamarlı sandviçini uyuşuk uyuşuk çiğnerken kafasını salladı, bu sandviç barın en ünlü lezzetiydi, La Plaza Mayor'un hemen yanındaydı ve hem turistler hem de inançlı kilise grupları için vazgeçilmezdi.

"Normalde sohbet ederdik ama bugün çıtınız çıkmıyor. Ne oldu? Merkezde bir sorun mu var?"

"Merkezde her zaman sorun olur Juanito."

"Görüntüyü kurtarmak zor iş, hm..."

"Özellikle yeni transferler olunca."

Juanito işaretparmağını ona doğrulttu, futbol metaforları kullanması hoşuna gitmişti.

"Bir maç kadro dışı kalsınlar, sular sakinleşir. Ben bunu bilir bunu söylerim."

"Filozof olan sensin, soruma cevap ver bakalım: İstemediğin bir şey yapman gerektiğinde onu yapmamak için sürekli bahane uyduruyorsan ne olur?"

"Bu çocukça bir hata dedektif. İşleri ertelemek midede gereğinden fazla stres birikmesine sebep olur."

"Bu işi bir an önce bitirmeliyim o zaman."

"Futbolcular önemli bir maçtan önce o haftayı çok gergin geçirirler. Ama başlama düdüğü çaldığında kötü her şeyi dışarıda bırakıp oynamaya başlarlar. Bu da aynı şey. O yapmayı hiç istemediğiniz şeyi yaptığınızda kendinizi daha iyi hissedeceksiniz. Boğayı boynuzlarından yakalamak gerek."

"Futbol metaforlarını boğa güreşi ile karıştırma, bunu kimse kabul etmez. Ayrıca siz Rumenler boğaları bilmezsiniz."

"Ne demek istediğimi anladınız mı, anlamadınız mı?"

Tabii ki anlamıştı. Üstelik Juanito kendi sert üslubuyla defalarca kafasındaki sorunları netleştirmesine yardımcı olmuştu. Ondaki bir şey sorunları basitleştiriyor ve daha dengeli bir bakış açısı sunuyordu. Elena bu fikirlerle, Macayaların yaşadığı La Piovera'ya doğru yola çıktı.

Sonia onu donuk bir ifadeyle karşıladı. Yüzü solgun, saçları taranmamıştı, iskelet gibi zayıflamıştı. Yine de kapının diğer tarafında dedektifi görünce suratı asılmadı. Bunalmış gibi de görünmüyordu. Neredeyse ziyaretten memnun gibiydi.

"Yeni bir şey var mı?" diye sordu misafirin içeri girmesi için yoldan çekilirken.

"Korkarım yok. Ama bu soruyu sana sormam gerekiyor Sonia? Moises'ten haber var mı?"

"Hayır."

"Nereye saklanmış olabilir sence?"

"Bilmiyorum. Kocamın gizli bir hayatı varmış belli ki, o yüzden her yerde olabilir. En yakınımızdaki insanlar hakkında çok az şey biliyor olmamız inanılır gibi değil."

"Sonia, sence Moises neden polisten kaçtı?"

Sonia omuzlarını silkti, sanki soru onun boyunu çok aşıyordu.

"Sence saklayacak bir şeyi mi var?"

"Eğer o kuzeni ve Sordo Klanı ile işler çeviriyorsa saklayacak çok şeyi vardır, orası kesin."

"Kuzeni Capi ile iş yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Capi hakkında konuşmak istemiyorum, ağzımdan daha sonra pişman olacağım şeyler çıkabilir. Affedersiniz ama artık gücüm kalmadı. Ayakta bile duramıyorum."

Sonia kapıya yakın bir sandalyeye oturdu, sandalyenin hemen yanında telefon sehpası vardı. Cep telefonları çıkmadan önce saatlerce oturup akrabalarla konuşulacak bir yere benziyordu. Elena birkaç saniye kadına baktı ve alt dudağını ısırdı.

"Sonia, benimle bir yere gelmeni istiyorum."

"Merkeze mi? Benim de mi ifade mi alacaksınız?"

"Soruşturmayla alakalı değil. Sadece sana yardım etmek istiyorum."

"Nereye?"

"Gel benimle, bana güven."

Sonia çok ağlamaktan artık kurumuş olan gözlerle ona baktı. Güvenip güvenemeyeceğini sorguluyordu.

El Centro de Atención al Duelo*, Moncloa'ya yakın Chamberi semtinde bir binanın ilk katındaydı. Soğuk bir yerdi, duvarlar beyaza boyanmıştı ve sade tablolar asılıydı. Manzara resimleri, yaprak ve çiçek desenleri ağırlıklıydı. Büyük pencereler bir elma bahçesine bakıyordu. Dedektif Blanco, Sonia'nın şu an hiçbir şeye odaklanamayacağını biliyordu ama yine de bu yerin sakinleştirici havasının ona iyi geleceğine inanıyordu.

Altmışlarında gibi görünen neşeli bir resepsiyonist ikiliyi görünce gülümsedi.

"Uzun zaman oldu Elena! Gözlerimiz yollarda kaldı."

"Merhaba Maite. Buralar nasıl?"

"Çok iyi. Bizi artık unuttun mu yoksa çok mu meşgulsün?"

"Meşgulüm, her zamanki gibi. Bir arkadaşla geldim."

---

* El Centro de Atención al Duelo, İspanya'da 1998 yılında kurulmuş, bir yakınını kaybeden kişilere kaybın acısıyla baş etmek amacıyla destek ve yardım sağlayan kuruluş. (ç.n.)

Resepsiyonist sıcak bir tavırla Sonia'yı selamladı, o da neredeyse duyulamayacak kadar kısık sesle karşılık verdi. Yavaş yavaş detaylara dikkat etmeye başlamıştı ve içinde bir merak duygusunun uyandığını fark etti. Neden dedektifi bu kadar samimiyetle karşılamışlardı?

Göbekli bir adam elinde plastik bir bardakla koridorun başında göründü, kahvesinin dumanı tütüyordu.

"Seni gördüğüme sevindim Elena. Toplantı başlamak üzere, katılıyor musun?"

"Bugün olmaz Ramon. Başka zaman."

"Son zamanlarda çok az geliyorsun."

"Evet, artık daha iyiyim. Ama hepinizle görüşmek için bir toplantıya geleceğim."

"Gelmeye devam et Elena."

Ramon bir odaya girdi ve kapıyı açık bıraktı. Sonia kafasını uzattı ve içeride daire şeklinde oturmuş on iki kişi gördü. Elena ona hepsinin çok sevdikleri birini kaybettiğini ve acılarını, aynı tecrübeleri yaşamış birileriyle paylaşmaya ihtiyaç duyduklarını açıkladı. Bu bir grup terapisiydi ve dünyada yalnız olmadığını hatırlamakta yardımcı oluyordu.

"Sen neden geldin?" diye sordu Sonia.

"Bu çok uzun bir hikâye. Ama artık daha iyiyim, benim için endişelenme."

Elena Blanco yalan söylemeyi sevmiyordu ama ne yapabilirdi? Cesareti olsa gerçeği itiraf etmek için toplantının ortasına dalardı. Eve gittiğinde yatağa girmediğini, La Plaza Mayor'dan geçen herkesin fotoğraflarına baktığını ve sonu gelmeyen bir araştırmanın içinde olduğunu bilerek yalnız başına ağladığını anlatırdı. Sadece bunu düşünmek bile omuzlarındaki yükü artırdı ve oradan hemen çıkma ihtiyacı hissetti. Maite ile konuştu, Sonia ile ilgilenmesini istedi, emin ellerde olduğu sözünü aldı ve basamakları ikişer ikişer atlayarak sokağa çıktı.

Dışarı çıkınca derin derin nefes aldı. Acele etmeden yürüdü, sanki şehir onu yutmak istiyormuş gibi hissediyordu. Yürüyüş yapanların arasında beş yaşında bir erkek çocuğunu fark etti, bir ayakkabı dükkânının vitrinini seyrediyordu. Gözünü kırpmasıyla çocuk kayboldu. Elena ağlama isteğine engel oldu, gururunu korumak istercesine dudaklarını sıktı ve El Parque del Oeste'ye doğru yürümeye karar verdi. Orada ağaçların arasına yatarak Madrid göklerini seyretmeye başladı. Uzandığı yerden kalkmadı ve gece şehrin üzerine çökene kadar da kılını bile kıpırdatmadı.

BÖLÜM 44

Zárate, La Colonia de los Carteros'a vardığında Ascensión'u bunalmış ve Salvador'un kontrolünü tamamen kaybetmiş hâlde buldu. Yerde cam parçaları ve kırık tabaklar vardı, bir vazo ters dönmüş ama mucize eseri kırılmamıştı, minderler ise sağa sola fırlatılmıştı ama yaşlı adamın sinir krizinin yavaşladığı bir ana denk geldiği belliydi.

"Dedektif geldi ve bir sürü soru sordu. Öğleden sonra çok huzursuzdu, ilaçlarını almak istemedi. Sonra da her şeyi yere fırlatmaya başladı."

"Bırak onunla ben konuşayım."

Zárate salona girdi. Salvador, ağzını bile açmadan ona doğru güvensiz adımlar attı.

"Beni tutuklamaya mı geldin?"

"Kimse seni tutuklamayacak, korkacak bir şey yok," diyerek yaşlı adamı sakinleştirmeye çalıştı.

"Evimden git. Polis istemiyorum, polislerden bıktım..."

Yere attığı minderlerden birine takıldı ve büyük bir gürültüyle yere düştü.

"Salvador!" Ascensión şefkatle kocasına yaklaştı. "Canın yandı mı?"

"Bana dokunma. Söyle şuna gitsin."

"O sana yardım etmeye geldi, biraz sakinleşmeyi denemen lazım. Ayağa kalk canım."

"Ayağa kalkmayı düşünmüyorum."

Ascensión, bir minderi kocasının boynunun altına yastık görevi görecek şekilde yerleştirdi. Zárate adamın yanına yere oturdu.

"Neler olduğunu anlat lütfen."

"Tekrar hatırlatma Ángel, senden rica ediyorum," diye savunmaya geçti Ascensión.

"Dedektif Blanco'nun hangi soruları sorduğunu bilmem lazım."

"Benim için geldiler, biliyorum," diye karşı çıktı Salvador.

"Kim senin için geldi?"

"Rentero. O herif benden nefret eder, başıma iş açmadan bir gün geçirmez. Şimdi de gökten Çingene yağdığını düşünüyor."

Zárate ile Ascensión birbirlerine baktı. Kadın konuşmadan önce tereddüt etti.

"O dosyayı tekrar açamazlar Ángel," diye rica etti. "Bunu kaldıramaz."

"Lara Macaya'nın dosyası kapandı," diye bağırdı Salvador. "Katili de hapishanede."

"Hiç kimse Lara'nın dosyasını tekrar açmayacak, sana söz veriyorum."

"O zaman ne diye bana sorular soruyorlar?"

"Çünkü iki dava arasında bağlantı var ve ilkini sen araştırdın, bu gayet normal. Merak etme."

"Ben yaşlıyım, hafızamı ve hareket kabiliyetimi kaybediyorum ama içgüdülerimi daha kaybetmedim. Rentero ve o dedektif benim peşimde biliyorum."

"Dinle Salvador. Ben de Susana Macaya'nın ölümünü araştırıyorum. Lara'nın dosyasını tekrar açmalarına izin vermeyeceğim."

"Buna engel olabilir misin?" diye sordu Ascensión beklenti içinde.

"Yapamaz," diye haykırdı Salvador. "Çok genç, resmen zincirin son halkası."

"Senin araştırmanı tekrar açamayacaklar, duydun mu? Önce cesedimi çiğnemeleri gerek."

Zárate, ses tonunun ikna edici olması için uğraşıyordu ama ustasının haklı olduğunu da biliyordu. Gerçekten de zincirin son halkasıydı.

"Teşekkürler oğlum," dedi teslim olmuş bir ses tonuyla. "Bana yardım et. Benim artık gücüm yok."

"Hadi, kalk. Kanepeye geçelim. Ascensión bize ferahlatıcı bir içecek getirir şimdi."

"Kalkması için sana yardım edeyim. Biraz dikkatli olmak gerekiyor."

"Gerek yok Ascensión. Bizi biraz yalnız bırak."

Ascensión kocasını kimseye emanet etmekten hoşlanmıyordu, buna rağmen itiraz etmedi. O mutfağa giderken Zárate ihtiyar adamın ayağa kalkmasına yardım etti. Adamın yavaş hareketleriyle çok uzun sürse de güçbela ayaklandı, buzların tıkırdaması duyuldu. Kanepeye kadar küçük adımlarla yürüdüler ve oturdular.

"Polis merkezine girdiğimde bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

"O anda kafamdan ne saçmalık geçiyorsa onu söylemişimdir."

"Bana dedin ki: Bir polisin her zaman aktif olması gerekir. Çok oturmamamı, her zaman hareket etmemi söyledin. O yüzden öylece yerde yatamazsın, biraz hareket etmen lazım."

"Ben artık hareket edemem."

"Ben hiç durmayacağım. Neden biliyor musun? Çünkü bana verdiğin her tavsiyeye uymaya devam ediyorum."

"Başka ne tavsiye verdim? Hatırlamıyorum."

"Merkezden hiç kimseye güvenmemi söyledin, herkes kendini düşünür ve bıçaklar her yönden gelebilir dedin."

"Bazıları bıçaklarını dişlerinin arasında taşır."

"Ayrıca bir katilin daima hapse girmesi gerektiğini söyledin. Adaletin bazen polis olmaktan daha önemli olduğunu da."

"Şimdi bizi kimse duymadığında göre, bu taş gibi sağlam bir gerçektir."

"İlk davamı hatırlıyor musun? Usera'da bir uyuşturucu baskınıydı. Ama savcının arama emrini göndermesi çok uzun sürdü. Nihayet eve girdiğimde içerisi bir rahibenin odası gibiydi. Her şeyi temizleyip evden çıkaracak zamanları olmuştu, adi herifler. Merkezde arkadaşlarım bana iki ay boyunca güldüler."

"Emri beklemeden girmeliydin."

"O zaman da bana bunu söyledin. Daima önce içeri girmem gerektiğini. İlginç bir şey bulursam, arama emrini o zaman istememem gerektiğini. Böyle yaparsak kazık yemeyeceğimizi."

"Gerçekten böyle mi söyledim? Amma da iyi bir eğitmenmişim."

"Başka bir şey daha yaptın Salvador. Benimle dalga geçen bir salakla yumruk kavgasına girmiştim. O gece beni bir deniz ürünleri restoranında yemeğe götürdün. Sonra da bilardo oynamaya gittik. Sana deniz ürünlerini ve bilardoyu sevdiğimi kim söyledi bilmiyorum ama hayatımın en kötü günü olabilecek bir gecede ben yatağa mutlu girdim."

Salvador'un bakışları sabit bir noktada durmadan odayı tarıyordu.

"Bana hatırlamadığını söyleme."

"Rezalet bir bilardo oyuncusu olduğunu hatırlıyorum. Belli ki bana yanlış bilgi vermişler."

"Kendimi çok da geliştiremedim."

"Polis olarak da mı?"

"İşle ilgili bildiğim her şeyi bana sen öğrettin. İlk günden beri bana arka çıktın. Her zaman."

Ascensión elinde içecek tepsisi ve bir kâse zeytinle odaya girdi. Kocasını sakinleşmiş, neredeyse transa geçmiş bulunca rahatladı. Zárate'ye minnettarlık dolu bir bakış attı.

BÖLÜM 45

Cher's karaoke barının garsonu, Elena'ya mikrofonu uzattı ve kadın sahneye çıktı. Belki de Mina'nın en ünlü şarkısı olan *Tintarella de Luna*'nın giriş müziği duyuldu.

"Tintarella di luna, tintarella color latte, tutta notte sopra il tetto, sopra al tetto come i gatti, e se c'e' la luna piena, tu diventi candida."

Şarkıya odaklanmaya çalışırken biraz sarhoş olduğunu fark etti ama en iyi performansını sergileyecek kadar da sarhoş değildi. Sadece iki kadeh içmişti ve üçüncü kadehten yalnızca birkaç yudum almıştı, üstelik çok daha kötü hâllerde şarkı söylediği de olmuştu.

Duygularıyla şarkı söylemeyi seviyordu, son heceleri daha yüksek söylüyor, gerektiğinde sanki ucuna ağırlık bağlanmış bir ip gibi sesini biraz titretiyordu. Otuzlarında, yabancı görünüşlü bir sarışın büyülenmiş gibi onu seyrediyordu. Adama doğru hareket etti ve biraz kendine gelmesi için sessiz bir uyarıda bulundu, cilveli bir şekilde gülümsedi sonra da davetkâr bir hareket yaptı. Şarkı bittiğinde herkes çığlıklar atıyor, yabancı hariç tüm dinleyiciler alkış tutuyorlardı. Adama doğru yaklaştı.

"Alkışlamayacak mısın yoksa?"

"Dilim tutuldu."

"Alkışlamak için diline ihtiyacın yok."

"Elim kolum da tutuldu."

"Araban büyük mü?"

"Arazi aracım var. Neden?"

Yabancı, yabancı değildi, karaoke yapmak isteyen sarışın bir İspanyoldu o kadar. Yalnız gelmiş gibiydi, arkadaş grubu yoktu, buradaki flörtü fark edip koştura koştura yetişen bir sevgili de yoktu. Mikrofonun metal cızırtısının ardından garsonun Luis'e seslendiği duyuldu. Sarışın sahneye çıktı ve Rosana'nın bir şarkısını söyledi. Sahnede geçirdiği süre boyunca gözlerini Elena'dan ayırmamıştı, sanki şarkıyı ona adamış gibiydi. Elena başlarda küçük yudumlarla, şarkı ilerledikçe de daha büyük yudumlarla kadehini bitirdi, şarkı bittiğinde sarışını eve götüreceğini biliyordu. Bir kez daha alkışlar ve tebrikler duyuldu, güzel bir performanstı, sarışın gururla selam verdi ve Elena'ya yaklaştı.

"Beğendin mi?"

"Dilim tutuldu," dedi Elena.

Adamı dudaklarından öptü ve ellerinden tutarak sokağa sürükledi. Orada da Zárate ile karşılaştı.

"Gidiyor musun?" diye sordu Zárate.

Elena alaylı bir ifadeyle ona baktı.

"Sence?"

"Buradasındır diye geldim. Birer kadeh içeriz demiştim."

"On dakika önce gelmemen çok yazık oldu. Ama geç içeri, benden bir kadeh iç, Mina adına yazdırırsın. Kendine bir şarkı iste, bu akşam iyi performanslar var."

Zárate kafasını sallayıp bara girdi. Sadece gururu yüzünden yapmıştı bunu, sevgilisi elinden alındığında kuyruğunu kıstırıp eve dönen bir salak gibi görünmemek için. İki kadın sahneye gelip bir Pimpinela şarkısı söylediler. Kumar oynanan kısım ağzına kadar doluydu, Zárate bu insanların hafta içi bütün geceyi burada geçirmek istemelerine sebep olacak kadar kötü olan hayatlarını merak etti. Bara yaklaşıp bir bira istedi. Yalnız içmeyi sevmezdi ama eve dönmeden önce biraz zaman geçsin

istiyordu. Elena'yı kendisine bakarken bulduğunda daha birasından iki yudum bile almamıştı.

"Gidiyor muyuz?"

"Üçümüz mü?"

"Hangi üçümüz?"

Elena, sorunun saçmalığını vurgulamak için kollarını iki yana açtı. Sarışından iz yoktu, ne bardaydı ne de sokakta. Elena onu başından savmıştı çünkü geceyi Zárate ile geçirmeyi tercih ederdi. Zárate nezaketini toplamakta zorlanıyordu, eve girdiklerinde aynı şüpheci tavrı devam ediyordu; sanki her an acımasız bir şakanın açığa çıkmasını bekliyordu, masumiyetine karşı hazırlanan bir şaka olabilirdi. Ama öyle olmadı. Elena sevişmek istiyordu, havasından belliydi, o da buna izin verdi. Bir süre sarılarak yattılar, sonunda sessizliği bozan kendisi oldu.

"Neden bu kadar çok içiyorsun?"

"Ne kadar içtiğimi sen nereden biliyorsun?"

"Gördüğüm kadarı bana yeter. Önemli bir davanın ortasındasın. Bütün enerjini bu olaya vermen gerekmez mi?"

Kadın cevap vermedi. Zárate onunla olmak istiyorsa bu sessizliklere alışması gerektiğini biliyordu. Karnının altında gördüğü sezaryen izini sormak için çıldırıyordu. Tekrar oğlunu, ona ne olduğunu sormak istiyordu ama bunun kırmızı çizgiyi geçmek olacağının da farkındaydı. Geçmişini bilmek istiyordu, mesela Mina'nın şarkılarına olan bu takıntının nereden çıktığını. Neden artık sokaklarda çok sık rastlanmayan bir Lada kullandığını kendisine anlatmasını çok isterdi. Kadın onu okşamaya devam ediyordu, ereksiyonu hissettiğinde üzerine çıktı ve tekrar sevişiler. Sonrasında da uykuya dalması uzun sürmedi.

Zárate kalktı. Masaya yayılmış belgelerin arasında Lara Macaya'nın dosyasını aradı. Salvador Santos hakkında, akıl hocası için yazılmış bir not buldu. Nefes bile almadan hızlıca kâğıdı okudu, kadını uyandırmaktan korkuyordu. Lara'nın

parmaklarında bulunmuş saç teli için yapılmış DNA testi sonuçlarını okudu. Test sonuçları adli tabip imzalıydı.

Zárate yatak odasına geri döndü. Yavaşça giyindi, pantolonunu ve gömleğini giyerken çıkabilecek kaçınılmaz sesleri, Elena'nın nefes alışlarına denk getiriyordu. Kadın derin uykudaydı. Dudaklarından öpmek istedi ama yapmadı. Parmak uçlarında yürüyerek odadan çıktı, DNA sonuçlarının yazdığı kâğıt hâlâ cebindeydi.

BÖLÜM 46

Ertesi sabah Elena kusursuz görünüyordu. Deniz mavisi ipek bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti, toplantı odasında kendinden emin ve son derece ayık bir biçimde yürüyordu. Zárate uzun bir duş ve birkaç fincan kahvenin etkilerine hayran olmaktan kendini alamadı. Hiç kimse bu kadının geceyi seks ve alkolle geçirdiğine inanmazdı.

"Rentero ile konuştum, endişelerini hepinizin anladığından emin olmak istiyor."

"Rentero'nun hayatında herhangi bir anda endişeli olmadığını gören var mı?" diye dalga geçti Mariajo.

"İşimizi iyi yapmadığımızdan endişeleniyor, işi saldığımızdan ve Moises Macaya'yı bulacak kadar becerikli olmadığımızdan korkuyor."

Chesca oturduğu sandalyede sabırsızlık belirtileri gösteriyordu. Onu iyi tanıyan Orduño, hemen açıklama yapmaya başladı.

"Bütün akşam ve gece Fiat Fiorino'yu aradık. Çok eğlenceli bir iş olmadığına emin olabilirsiniz. Toledo'ya kadar gittik ve Çingenelerin mal almasını seyrettik. Bir dolap, bir şifonyer ve bir sallanan sandalye aldılar."

Belli ki Moises'ten iz yoktu.

"Bu gece olanları anlat," dedi Chesca. "Minibüs durmadı. Bütün şehirde eski mobilya aradı, çöplüklere atılmış olanları

topladılar. Üzerinde Madrid'in en sefil kedisinin bile uyumayacağı sandalyeleri bile aldılar."

"Bu mobilyalar Ribera de Curtidores'te bir şeye benzetiliyor. Orasını burasını biraz boyayıp cilalıyorlar sonra da vitrine koyuyorlar. İnsanlar da indirimden antika aldık sanıyor."

"Takibe devam," dedi Elena. "Moises'in nerede olabileceğine dair ipucu verebilecek tek şey bu minibüs. Elimizde başka ne var?"

Buendía notlarına baktı.

"Bütün günüm iki kardeşin otopsisini kıyaslamakla geçti. Küçük farklar var."

"Nelermiş?"

"Delikleri açmadan önce Lara'nın tüm saçlarını tıraş etmişler. Sadece kulaklarının altlarında bazı yerler kalmış, o kadar. Susana'da ise sadece delikleri açacakları yerler tıraş edilmiş."

"Anlaşılan katil yıllar içinde işinde ustalaşmış," dedi Orduño.

"Veya tembelleşmiştir," dedi Chesca.

"Ya da daha merhametli davranmıştır."

Herkes bu sözlerini açıklaması için Buendía'ya baktı.

"Kızı tamamen kel bırakmaktan rahatsız olmuş olabilir. Belki de görünüşüne mümkün olduğunca az zarar vermek istemiştir."

"Kafa deliğine açılan üç delik ve beyni yemeleri için içeri doldurulan larvalar bana pek de merhametli görünmedi," dedi Mariajo.

"Zalimlik, biliyorum. İki cinayet arasında başka farklar da var. Lara çıplaktı, Susana'nın üstünde bekârlığa veda partisindeki kıyafetleri duruyordu. Lara'nın kanında diazepam yoktu ama Susana'da vardı. Bir de plastik torba meselesi var. Katilin torbayı, Susana'nın acı çekişini seyretmemek için kafasına geçirdiğine eminim."

"Bunu neden Lara'ya da yapmamış?"

"Belki yapmıştır da poşeti olay yerinde bırakmamıştır veya o zaman olay yerine bakan polisler, delilleri pek de özenli toplamamışlardır."

Zárate içinde bir huzursuzluk hissetti.

"Nasıl bu kadar emin konuşabilirsin?" diye sordu. "Sen bir bilim insanısın, meslektaşlarını bu şekilde suçlaman hiç yakışık almıyor."

"Ben sadece tahminlerimi aktarıyorum, kimseyi suçlamıyorum."

"Öyle görünüyor ama."

Zárate'nin tavırları oldukça düşmancaydı, savunmaya geçtiği açıkça belliydi. Anında davranışından pişman oldu ve durumu daha iyi idare etmiş olmayı diledi ama konuşmanın içeriği onu en çok endişelendiren konuya doğru gidiyordu: Salvador Santos'un davayı kötü yönettiği ihtimaline.

"Sakinleş Zárate," diyerek araya girdi Blanco. "Önemli bir noktaya geldik, burası Rentero'yu esas ilgilendiren kısım."

"Bir noktaya geldik mi ki?" dedi Chesca. "Böyle söylemene şaşırdım, bana kalırsa baştan beri olduğumuz kör noktadan ayrılmadık."

"Rentero öyle düşünmüyor. DNA testinin Moises'i Susana'nın katili olarak gösterdiğini düşünüyor ve adamın Lara'yı öldürdüğünü de itiraf edeceğine ikna olmuş durumda."

"Niye onun yaptığına inanıyor?" diye sordu Zárate.

"İnanmıyor, inanmak istiyor. Miguel Vistas'ı serbest bıraktırıp yerine başka bir katil koyma peşinde."

"Hiç kimse Moises'in iki kızını da bu şekilde öldürdüğünü düşünmez."

Elena, Zárate'nin fikrini söylemesinden hoşlanmıştı ama içinden bir ses onun sebeplerinin kendisininkilerden farklı olduğunu söylüyordu.

"Neden böyle söyledin?"

"Lara Macaya'nın dosyasını tekrar inceledim ve Miguel Vistas'a karşı delillerin diz boyu olduğunu söyleyebilirim. Lara'yı o öldürdü."

"Dosyayı ben de gözden geçirdim ve sana katılmıyorum."

Herkes Mariajo'ya döndü, kelimeler ağzından büyük bir özgüvenle çıkmıştı.

"Lara'nın davasını mı inceledin?" diye şaşırdı Elena. "Neden?"

"Çünkü telefon mesajlarını ve sosyal medya hesaplarını incelemekten sıkılmıştım. Susana'nın nişanlısının ve sevgilisi Cintia'nın bütün hayatlarını gözden geçirdim ve sizi temin ederim bu insanlar hayal edebileceğiniz en sıkıcı hayatlara sahip. Ben de yargıçtan Miguel'in sözlü ifadesinin yazılı bir kopyasını istedim."

"Böyle bir şeyi ne demeye yaptın?"

Şaşkınlığını ifade eden Zárate olmuştu.

"Yargıcın her şeyi normal yapıp yapmadığını merak ettim, belki tuhaf bir şeyler olmuştur diye düşündüm."

"Tuhaf bir şeyler olmuş mu peki?" diye sordu Buendía.

"Bana kalırsa, evet."

Mariajo cümlesini bitirip sessiz kalınca dramatik bir duraklama oldu.

"Ne buldun Mariajo?" diye merak etti Elena.

"Miguel'i yönlendirmelerle suçlamışlar. Yalnızmış, Lara'yı tanıyormuş, öldürüldüğü gün kız onun fotoğraf stüdyosundaymış, şahidi yokmuş."

"Cesette de saçını bulmuşlar," diye hatırlattı Zárate. "Kurbanın yanında Miguel Vistas'ın kullandığı tripoda ait izler varmış."

Ses tonu biraz suçlayıcıydı ama Mariajo sakinliğini korudu.

"Bana tuhaf gelen şey bu değildi. Bence bir fotoğrafçının saçının bütün akşam fotoğraflarını çektiği kızın üzerinde bulunması açıklanabilir bir detay."

"Yargıç öyle düşünmemiş."

"Daha tuhaf olan şey; Miguel'in avukatının Moises'i sorgulamamış olması. Kürsüye çıkarılmış, savcı fotoğrafçı hakkında ne düşündüğünü sormuş, o da adamın kızına olan bakışlarından hiç hoşlanmadığını söylemiş. Sonra savunmanın sorgu sırası gelmiş ve Miguel'in avukatı tanığa soracak sorusu olmadığını söylemiş."

"Önemli bir tanık olduğunu düşünmemiştir," dedi Zárate.

"Ben de bunu anlamıyorum. Soruşturmada babadan şüphelenmişler, cesette bulunan saça dayanarak DNA testi bile istenmiş."

"Sonuç negatifmiş zaten."

"Yine de sorulacak bazı sorular olmalıydı. Savunma avukatı olarak şüpheleri başka birinin üzerine çekmeye uğraşmalıydı, baba zaten bu iş için uygun adaydı. Neden hiçbir şey sormamış?"

"Senin yorumun ne?" diye sordu Buendía.

"Hiçbir açıklamam yok."

"Lara'nın dosyasında Moises'in resmi sorgulanma raporu da yok, bu da bana garip gelmişti," dedi Elena.

"Çok fazla tesadüf var," dedi Orduño.

"Veya çok fazla dümen dönüyor."

Chesca bunları söylerken ayaklarını masanın üzerine uzattı.

"Bence Miguel Vistas'ın o dönemdeki savunma avukatı Jauregui ile görüşmemizin zamanı geldi," dedi Elena. "Bu davada anlamadığım çok şey var."

Zárate aniden ayağa kalktı ve düşünceli bir şekilde odada turlamaya başladı. Davranışı o kadar dikkat çekiciydi ki odadaki herkes bir şey söylemesini beklercesine ona bakıyordu.

"Ne oldu Zárate?" diye sordu Elena.

"Hiçbir şey anlamıyorum."

"Buna her şeyi yavaş yavaş anlatmak lazım, yoksa kayboluveriyor."

Zárate, Chesca ile uğraşmak istemiyordu. Bakışlarını Elena'ya çevirdi.

"Yedi sene önce çoktan kapanmış olan Lara'nın davasını niye araştırdığımızı anlamıyorum."

"Çünkü bize kendi davamızda yardım edebilecek karanlık noktalar var."

"Hayır Elena. Susana'ya odaklanmamız lazım: çevresine, nişanlısına, Cintia'ya, Çingenelere, Sordo Klanı'na. Eski bir davayla vakit kaybedemeyiz."

"Sadece avukatla bir konuşmak istiyorum. Başka bir şey yok. Çok da zaman kaybedecek değiliz."

Zárate mücadeleye devam etmek istiyordu, karşı konulamayacak sebepler sunmalıydı. Ama aklına bir tane bile gelmedi. Akıl hocasının etrafındaki çemberin daraldığının farkındaydı ve onu koruyabileceğinden emin değildi.

BÖLÜM 47

Dedektif Blanco ve Zárate ekip arabasını Cuatro Caminos yakınlarına park ettiler. Bravo Murillo Caddesi'nde yürürken Jauregui'nin adresini arıyorlardı, bölgede mütevazı evler yerlerini üç katlı modern yapılara bırakmıştı. Zıtlıkların mahallesiydi burası, çok sayıda millet burada birlikte yaşıyordu, özellikle de Latin Amerikalılar ve çok uzun zamandır orada duran bir İspanyol barının yanında daha yeni açılmış Çinliler tarafından idare edilen bir manikür salonu bulabilirdiniz.

Boğuk bir ses diyafona cevap verdi. Blanco polis olduklarını ve Miguel Vistas hakkında konuşmak istediklerini söyledi. Kapı açılırken zil sesine benzer bir ses duyuldu. Üçüncü kata kadar merdivenle çıktılar. Duvarların boyası dökülüyordu ve binada yoğun bir lahana kokusu vardı. Jauregui onları kapıda bekliyordu. Kilolu ve nazik tavırlı bir adamdı, sürekli terliyordu. İçeri geçmeleri için yolu açtı ve Zárate ile Blanco o anda terlemenin sebebini anladılar. İçerisi çok sıcaktı, klima yoktu, uyduruk bir vantilatör bile yoktu. Açık pencereden de içeri hava akımı geliyor sayılmazdı.

"Yukarı nasıl çıktınız? Beni öldürüyor. Senelerdir asansör yaptıracaklarını söylüyorlar ama bir şey yok. Apartman toplantılarında kararları ne demeye onaylıyorlar bilmiyorum."

Jauregui, tembel bir hipopotam gibi yavaş ve hantal hareket ediyordu. Zaman zaman ellerini beline koyup kendine masaj

yapıyordu. Zárate ve Blanco evin dağınıklığını hemen fark ettiler. Oturdukları yerden görünen mutfak tezgâhına kirli tabaklar yığılmıştı. Masanın üzeri kâğıtlarla doluydu, bazıları yerlerdeydi. Tabaklar kaldırılsa yere domates lekeli bir mendil de düşecekti. Kitaplık tek bir derginin ağırlığını bile dahi kaldıramayacak kadar tıkış tıkıştı. Hatta yere iki kolon hâlinde yığılmış kitaplar da vardı. Elena çoğunun hukuk kitabı olduğunu fark etti. Tarih de vardı. Romanların hepsi ticari kaygılı değil gibiydi. Jauregui bitik bir adam imajı çiziyordu ama belki de geceleri Flaubert ve Calvino ile teselli buluyordu.

"Lara'nın kardeşi Susana Macaya'nın ölümünü araştırıyoruz. Anladığım kadarıyla siz Miguel Vistas'ın avukatıymışsınız."

"Evet, zavallı adam benim elime düştü. Sanırım hayat bir şans meselesi ve o adamın hiç şansı yoktu."

"Neden böyle söylediniz?"

"İşimi iyi yapmadım, kişisel sorunlar yaşıyordum. Bunun bir bahane olmadığını biliyorum ama alkol problemim vardı."

Kitap raflarında ve mobilyaların yarısının üzerinde yaşlı ve sert görünümlü bir kadının fotoğrafları vardı. Belki de annesiydi.

"Gerçekten kötü bir avukat olduğunuzu kabul mü ediyorsunuz?" diye sordu Zárate.

"Kariyerimde daha parlak günler yaşadığım da oldu diyebiliriz."

"Bir avukatın hatalarını kabul etmesi yaygın görülen bir şey değildir."

"O özelliği genç avukatlara bırakıyorum. Ben artık bir dinozor sayılırım."

"Neyi yanlış yaptınız?" diye sordu Elena.

"Her şeyi."

"Hayır, hiç kimse her şeyi yanlış yapamaz. Davanın hangi noktalarını öngöremediğinizi düşünüyorsunuz?"

"Bakın, Miguel işine âşık, bekâr bir fotoğrafçıydı. O kadar. Ona karşı kesin hiçbir şey yoktu. Sadece birtakım akıl yürütmelerden ibaretti. Lara öldürüldüğü gün onun stüdyosunda

fotoğraf çektirmişti, gelinliğini giderken yanına almamış, orada bırakmıştı. Savcı için bu, kesinlikle cinayet kanıtı demekti. Bu stratejiyle nasıl baş edeceğimi bilemedim. Onu sanki güzel Çingenenin aşkından çıldırmış biri gibi sundular. Gerçi kız çok güzeldi, inkâr etmenin anlamı yok."

"Sanıyorum kızın babasından da şüphelenilmiş."

"Saçmalık, baba Çingeneydi, sırf ırkçılıkları yüzünden onu suçladılar, polis de anında kenara çekildi ve adamı şüpheli ilan ettiler. Babaya da Miguel'in aleyhinde vereceği ifadeyi ezberlettiler."

"Bay Jauregui, çok ciddi imalarda bulunuyorsunuz," dedi Zárate.

"Bırak konuşsun Zárate. Neden ezberlettiklerini söylediniz?"

"Çünkü polise verdiği ifadeden sonra tavırları değişmişti, Miguel'in kızlarının yanında garip davrandığını söylüyordu. Özellikle de Lara'nın. Bu bir yalandı. Miguel utangaçtı ama utangaç demek tuhaf demek değildir. Üstelik işini seviyordu. Moises için çalışmaktan çok memnundu. Üstelik bu hisler karşılıklıydı. Moises Miguel'in şirketle olan sözleşmesini bir sene daha uzatmıştı."

"Polisin Moises ile bir anlaşma yaptığını mı söylüyorsunuz?" diye çıkıştı Zárate. "Miguel'i suçlaması karşılığında hakkındaki suçlamaları düşürdüklerini mi söylüyorsunuz?"

"Tam olarak bunları söylüyorum."

"Bu işbirliği hakkında kanıtınız var mı?"

"Hiç yok," diye kabul etti Jauregui sakince.

Zárate boğulacak gibi hissediyordu. Konuşurken sürekli terleyen ve her iki cümlede bir soluk soluğa kalan bu adamın acayip havasından hoşlanmamıştı. Elena arkadaşına sakinleşmesini söyleyen bir el hareketi yaptı. Konuşmanın kontrolü kendisinde olsun istiyordu.

"Anlamadığım bir şey var. Moises'in organizasyon şirketinde Miguel'in sözleşmesini uzattığını söylediniz. Bu, savcının çarpıttığı uydurma hikâyenin temelini sarsabilirdi."

"Aynen öyle."

"Neden Moises'i sorgulamadınız o zaman?"

"Çünkü değmezdi."

"Değmez miydi? Bence bu, mahkemenin stratejisine saldırmak için mükemmel bir nokta."

"Söylediğim gibi en iyi hâlimde değildim ve belki de hata yapmış olduğumu kabul ediyorum. Ama rolünü ezberlemiş tanıklara tahammülüm yoktur. Kızın babasının her cevapta benim müvekkilimi suçlayacağını bilerek ona soru sormak anlamsızdı. Ona bu fırsatı vermeyecektim. Bana göre, o tanığı sorgulamamak ne kadar güvenilmez olduğunu göstermenin bir yoluydu."

Zárate'ye göre bu tavır hem adaletsiz hem de korkakçaydı. Polisi hiçbir kanıt olmadan tanıkla işbirliği yapmakla suçlamak bir yana, bu haksızlığın duyulabileceği tek yerde, yani mahkemede sessiz kalmayı tercih etmişti. Ama dilini ısırdı çünkü ters bir şey söyleyeceğini biliyordu ve dedektifin önünde kendini kaybetmek istemiyordu. Çok rahatsızdı, içerisi sıcaktı, ev dağınıktı ve tuhaf kokuyordu. Bir sivrisinek yüzünün önünde dolandı, onu eliyle kovalamaktan da sıkılmıştı.

"Susana Macaya ile ilgili haberleri takip ediyor musunuz?" diye sordu Elena.

"Yarım kulak dinliyorum ama ilgiliyim. Kenarda kalmaya çalışıyorum, kalbim çok sağlam değil."

"İkinci cinayetin Miguel'in masumiyetini kanıtladığını düşünmüyor musunuz?"

"Kesinlikle düşünüyorum. Umarım yeni avukatı hemen salıverilmesini talep eder. Ben artık bir şey yapamam."

"Onun savunma avukatı olmanızı bir kenara bırakırsak, sizce Miguel'i içeri atan neydi? DNA testindeki saç mı?"

"Miguel'i içeri atan şey normal olmamasıydı. Toplum buna tahammül edemez. İçe dönük bir adamdı, yalnızdı, arkadaşı yoktu. İnsanlarla tek ilişkisi fotoğraf makinesi aracılığıylaydı. Bence o kızları gerçekten beğeniyordu. Öldüğü gün Lara'nın

fotoğraflarını çekmiş, o yüzden de saçı kızın üzerindeymiş. Savcı bir de tripod izlerinden bahsetmişti. Tanrım, her dükkânda satılan sıradan bir tripoddan bahsediyoruz. Bütün fotoğrafçılarda bir tane vardır. Ama Lara o stüdyodan canlı ayrıldı, bundan eminim."

"Neden bu kadar eminsiniz?"

"Onunla çok kez konuştum."

"Ama zaten içine kapanık biriydi, bir şeyleri saklamaya alışmış olabilir."

"Ben onun masumiyetine inanıyorum. O zaman da inanıyordum, hâlâ inanıyorum, hele ki son olaylardan sonra. Katilin özgür olduğu besbelli."

"Önceki gün neden Estremera Hapishanesi'ne gittiniz?"

"Miguel'i görüp şans dilemek için. Ve tabii yeni avukatına dava dosyasını teslim edecektim. Meslektaşlar arası nezaket."

Elena da terlemeye başlamıştı. Artık ziyareti sonlandırma vakti gelmişti. Daireden çıkmadan önce kitaplıktaki kitaplara, hukuk sözlükleri yığınlarına, cep romanlarına ve kendi kendine ayakta duruyormuş gibi görünen diğer kitaplara tekrar göz gezdirdi. Jauregui'nin gençken çekilmiş bir fotoğrafı da vardı, çok daha zayıftı ve yanında genç bir kadın vardı, kamp yapmaya gitmiş gibiydiler. Hayata tat veren anların ne kadar kısa sürdüğünü düşündü.

BÖLÜM 48

Damien Masegosa, Miguel Vistas'ın yeni avukatıydı ve elinde Jauregui'den aldığı belgeleri taşıyordu. Müvekkiliyle görüş odasındaki camın arkasından konuşuyorlardı. Miguel zayıflamıştı ve güçsüz görünüyordu. Doktor şanslı olduğunu ve hayati organlardan birine darbe almadığını söylemişti ama o kendisini iyi hissetmiyordu. Geceleri ateşi çıkıyordu ve iştahsızdı. Yarası çok yavaş iyileşiyordu. Oturuşunu değiştirirse, derin nefes alırsa veya öksürürse bile dikişlerin patlayacağını düşünüyordu.

"Temyiz için yargıçla görüştüm, durum iyi görünüyor."

"Beni buradan ne zaman çıkaracaksınız?"

"Yakında ama sabırlı olman gerek. Kızların babası hakkında bir yakalama emri var. Başımıza gelebilecek en iyi şey onu hemen bulmaları ve kızlarını öldürdüğünü itiraf etmesi olur."

"Peki bunu yapmazsa?"

"Elimizde başka kozlar var, merak etme. İki cinayetin de aynı kişinin elinden çıktığı son derece açık, bunu kim olsa fark eder. Hiçbir yargıç davayı tekrar gözden geçirmeyi reddetmeyecektir."

Miguel avukatına isteksizce baktı, onu defalarca televizyonda görmüştü, davasını tekrar gündeme getirmek için en doğru kişi olduğunu biliyordu ve onu dışarı çıkarmayı içerde tutmaktan daha fazla istiyordu. Orta yaşlarda bir adamdı ve kendisini rahatsız eden tekdüze bir tonda konuşuyordu.

"Dosyadaki bütün belgeleri inceledim ve senin adına çok da iyi bir savunma yapılmadığını söylemem gerek."

"Onu biliyorum. Avukatım felaketti."

"Sana katılıyorum. Bir meslektaşım hakkında böyle konuşmamın hiç hoş olmadığını da belirtmek isterim."

"Tam olarak neyi yanlış yapmış?"

"Masumiyet iddiasında bulunabilecekken bütün suçlamalar desteksiz ve ikinci dereceden kanıtlara dayandırılmış. Onlar bunu yaparken de sizin muhteşem avukatınız seyretmiş. Çapraz sorgudaki davranışı açıklanamaz bile. Birincil tanığı sorgulamamış, örneğin çarpıtıldığını iddia edebilecek durumdayken de DNA testini kabul etmiş."

"Ne çarpıtılması?"

"O saç sonradan ortaya çıkmış, sanki biri sihir yapıvermiş gibi. Savcıya gün doğmuştur tabii. Buna kimse inanmazdı. Avukatın testin geçersiz kılınmasını talep edebilirdi ama etmemiş."

"Madem her şey bu kadar açıktı, niye itiraz etmemiş o zaman?"

"Bunu ona sormalısın, ben bilemem. Belki dava ilgisini çekmemiştir, belki de suçlu olduğunu düşünmüştür. Golf turnuvasına denk geldiyse dava dosyalarının kapağını bile açmayan avukatlar gördüm."

Miguel gergin bir hareketle elini kaşıdı.

"Sırf elimdeki bu dosyayla bile savunma eksikliği olduğunu söyleyebiliriz, davayı tekrar açarlar."

"Neden bunu yapmıyoruz o zaman?"

Masegosa cama eğildi ve suratında şeytani bir gülümseme belirdi.

"Belki de kamu davası açmalıyız."

"Ben sadece buradan çıkmak istiyorum. Beni buradan en hızlı şekilde çıkarmak için ne yapman gerekiyorsa yap, çünkü daha fazla dayanamıyorum."

"Böyle davranmamalısın Miguel," dedi avukat işaretparmağını sallayarak. "Burada çok fazla iş var."

"Benim o kadar gücüm yok."

"Sana şimdi söyleyeceğim şey gücünü yerine getirir. Devletin masum bir adamı hapishaneye yolladığı ortaya çıkarsa, bunu telafi etmek için milyonlar dökeceklerdir. Bu parayı hesaplamaya zaman yetmez, üstelik miktar içeride ne kadar kaldığına bağlı olarak belirleniyor. Sen yedi sene kaldın, Miguel. Hayatın boyunca parmağını kıpırdatmadan yaşayabilirsin."

"Para benim için önemli değil."

"Yarısının benim olduğunu unutma, anlaşmamız böyleydi. Para bizim için önemli, burada olmamızın tek sebebi o. Senin suçlu olman, masum olman veya sokaklarda cinayete kurban giden daha fazla Çingene bulmaları beni ilgilendirmiyor; benim umurumda olan tek şey kendi payım, o da yüzde elli."

Miguel karnında bir batma hissetti. Bıçaklanmadan beri çok acı çekmişti. Sanki içinde bir şeyler paramparça oluyordu. Zayıflığını göstermekten hoşlanmıyordu ama suratından acı dolu bir ifade geçti. Avukat her cümlesiyle davaya olan kısıtlı ilgisini açıklıyordu.

"Kamu davası açmalıyız. En iyisi bu olur. Sonuna kadar da gideriz ama dikkatli ol, yönetim hatalarını kabul etmekten hoşlanmaz, o yüzden örnek davranışlar sergilemelisin, tartışmaya girme, laf dalaşlarına karışma. Her zamankinden daha dikkatli olmalısın."

Bir sorun var mı diye sormamıştı bile, niye böyle olduğuyla da ilgilenmemişti. Miguel ayrıca Masegosa'nın kendisine nasıl olduğunu, hangi ilaçları aldığını veya terapiye katılıp katılmadığını da sormadığını fark etti. Sadece pastadan payına düşen dilimi düşünüyordu.

"Nasıl istersen," dedi teslim olmuş bir havayla.

"Seni bir daha görmeye geldiğimde yeni haberlerim olacak, emin olabilirsin. Sık dişini, çok az kaldı. Bana güven."

Çalan zil onlara görüş saatinin bittiğini bildirdiğinde Miguel rahatladı. Hücresine gözlerini yerden ayırmadan gitti, Caracas'a da öğrettiği dikkat çekmeden ortalarda dolaşma yöntemlerini kullanıyor, böylece avcılardan uzak duruyordu.

BÖLÜM 49

Fiat Fiorino park hâlinde La Ribera de Curtidores'e bırakılmıştı. Chesca gibi hareketli bir kadın için ise gözetleme görevlerinden daha sıkıcı bir şey olmazdı. O, ekstrem sporları severdi. Kuşların nasıl hissettiğini anlamak için uçurumdan atlayış yapmıştı, insan dayanıklılığının sınırlarını ölçmek için maratona katılmıştı. Polis olmasının sebebi ise adrenalin salgılatmasıydı. İşinin en sevdiği yanı bir suçlunun peşinden koşmak, baskın yapmak ve bir yere silahını sıkıca tutarak girmekti. Bütün günü arabanın içinde oturup hareket bile etmeyen bir minibüsü izleyerek geçirmek ölüm gibi bir şeydi.

Dükkândan bir Çingene çıktı, araba anahtarları elindeydi. Bagaj kapısını açtı ve sonra kararlı bir hareketle kapattı. Minibüs harekete geçti. Bu yeni durum bile Chesca'nın neşesini yerine getirmemişti. Arcentales Bulvarı'na gittiler, minibüs bir kapının önünde durdu ve Çingene arabadan bir masa ile bir sandalye indirdi, bunu yaparken bir de el arabası kullanmıştı. Basit bir mobilya nakliyatıydı.

Başka yerlere de gittiler. Başka teslimatlar yapıldı. Sonra da La Ribera de Curtidores'e döndüler. Yemek saatiydi, dükkân üç saat boyunca kapalıydı. Çingeneler yemeğe gidiyor, sonra da belki biraz şekerleme yapıyorlardı.

Biraz dinlenmek için iyi bir an gibiydi, Orduño ile nöbet değişebilir ve kendisi de biraz kestirebilirdi. Ama Chesca şekerleme

yapmayı sevmezdi, ona göre bu tam bir zaman kaybıydı. Öğlen uykusu onun için hareketsizliğin şekil bulmuş hâliydi, insanların bir saati çöpe atmak için oluşturduğu somut bir kavramdı.

Orduño gözetleme görevlerine daha fazla tahammül edebiliyordu. Ergenliği ve gençliği saygın bir kurumda geçmişti: Yüksek Performans Merkezleri'nde ter dökmüş, ailesinden uzakta çok zorlu gözetmenlerin emirleri altında yaşamıştı. Sonra bir gün profesyonel sporu bırakıp polis olmaya karar vermişti. Bu tecrübe onu sabırlı biri hâline getirmişti. Sakinliği severdi, talepler ve sınırlamalar olmadan yaşamak hoşuna gidiyordu, rasgele konular hakkında sakin sohbetleri seviyordu. Onun aksine, Chesca sanki bedenini şeytanlar ele geçirmiş gibi davrandığında çok da sevimli bir sohbet arkadaşı sayılmazdı. Huysuzluğu üzerindeydi, iğneleyici konuşuyor ve tersleniyordu. Çingeneleri gözetlemek istemiyordu ve bu çok belliydi.

Akşam yedide, Fiat Fiorino yeniden harekete geçti. La Puerta de Toledo'dan inip M-30'a kadar devam ettiler, sonra da Nacional-4'ten geçip Parla yakınlarında bir sanayi bölgesine girdiler. Bir otomobil hurdacısı, Çin pazarı ve birkaç mobilya dükkânı gördüler... Minibüs üzerinde isim olmayan bir deponun yanında durdu. Çingene indi ve metal kepenkleri açtı, oradan aldığı mobilyaları minibüse yüklüyordu. Yardımsız taşıyamayacağı bir parça da vardı, sıkıntıya sebep olacak kadar büyük bir dolap. Adam alnının terini silerken yüklemeyi yapabileceği basit bir yol arıyordu. Uzun boylu, düşük omuzlu ikinci bir adam depodan çıktı ve ona yardım etmeye başladı.

İlk fark eden Chesca oldu. Yumruğu yiyen partneri de uyuşukluğunu üzerinden attı ve dikkat kesildi.

"Bu ol" dedi Chesca.

Orduño daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. Evet, bu oydu. Moises Macaya, ölen Çingenelerin babası, şehrin en çok aranan adamıydı. Orduño, Chesca'nın harekete geçmek için sabırsızlandığını biliyordu, telefonunu çıkardı ve bir numara tuşladı.

Dedektif Blanco telefonu çaldığında büroda Mariajo ile konuşuyordu. Orduño, Moises Macaya'nın o anda tutuklanmasını isteyip istemediğini sormak için arıyordu.

"O olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle eminim."

"Eğer kaçmaya çalışırsa tutuklayın, eğer kaçmıyorsa ben gelene kadar bekleyin. Onunla konuşmak istiyorum."

Son kelimeleri söylerken arabasının anahtarlarını kaptı ve binadan çıktı. Mariajo'nun lafı ağzında kalmıştı ama telefon konuşmasından anladığı kadarıyla av sona ermişti. Moises ile yüz yüze gelince Elena'nın nasıl davranacağını merak ediyordu. Onun hakkında konuşuyorlardı. Beyin veya larvalarla alakalı bir şey var mı diye tüm Çingene geleneklerini araştırmıştı. Hiçbir şey yoktu. Cinayetlerin, en azından işleniş biçimi olarak, Çingene kültürüyle uzaktan yakından alakası yoktu. *Katil o değil.* Telefonu çalmadan önce Elena'nın söylediği son sözler şimdi Mariajo'nun kafasının içinde yankılanıyordu. *Katil o değil.* Moises Macaya kızlarını öldürmedi. Nihayetinde bir yakalama emri vardı ve Elena şimdi ekip arabasının içinde kaçınılmaz olan tutuklamayı gerçekleştirmek ve adaleti yerine getirmek üzere yoldaydı.

Bölgeye vardığında Orduño ve Chesca onu karşıladılar. Fiat Fiorino mallarıyla birlikte gitmişti. Deponun kepenkleri kapalıydı. Binanın çevresinde dolaşmışlar ve kırabilecekleri bir arka kapı bulmuşlardı.

Elena kapıyı tıklatmayı, Moises'i dışarı çağırmayı ve onunla konuşmak istediğini söylemeyi tercih ederdi. Ne yazık ki başarılı olamadı. İçeriden ne ayak sesi ne de başka bir ses geliyordu. Elena şansını tekrar denedi ama aynı sonucu aldı. Teslim olmuş bir havayla iç geçirdi ve müdahale etmek için işaret bekleyen Chesca'ya baktı. Kapı ince metaldendi ama göründüğünden daha sağlamdı. Üçüncü tekmede Chesca ve Orduño silahları çekilmiş olarak içeri girmeyi başardılar.

"Polis!"

Bu uyarı Moises'in teslim olması veya kendini ortaya atması içindi. Ama polislerin içeri girmiş olması bile depoda bir tepkiye yol açmadı. İçerisi nemli ve karanlıktı. Güneşin son ışıkları küçük bir aralıktan içeri sızıyordu. Elena el fenerini çıkarıp deponun karanlık köşelerini aydınlattı; içerisi mobilyalar, ağır eşyalar ve türlü ıvır zıvırla doluydu. Bazıları çarşaflarla bazıları da rasgele sarılmıştı. Metalik bir ses duyuldu, sanki birisi bir yayı serbest bırakıyordu. Moises iki koli yığını arasına saklanmıştı ve bir cep çakısını açıp kapatıyordu. Chesca ile Orduño gerilmişlerdi... Elena bir el işaretiyle sakinleşmelerini istedi.

"Moises... Seninle konuşmak istiyorum."

Bıçak, bir klik sesiyle yerinden çıktı. Metal, deponun karanlığında parladı. Çingene elindeki silahın parlak beyazlığıyla ve çıkan kamçı sesiyle hipnotize olmuş gibiydi.

"Kötü bir şey yapmadığını biliyorum ve sana yardım etmek istiyorum."

"Kötü bir şey yapmadım mı?"

Moises'in sesi acı dolu ve genizden geliyordu.

"Yapmadın. Sen öyle düşünsen bile bu doğru değil. Kızınla tartışmış olman normal. Bütün babalarla yaşanır bu."

"Bütün babalar özel dedektif tutar mı?"

"Sandığından daha fazlası, seni temin ederim."

"Bütün babalar kızlarının düğünlerine engel olmaya çalışır mı?"

"Bunların hiçbiri önemli değil, Moises. Saklanman için hiçbir sebep yok."

"Onun suratını çizdim. Bekârlığa veda partisinin olduğu gün onu görmeye gittim ve suratını çizdim. Ona bu saçmalıkları bitirmesi gerektiğini, kadınlarla flört edemeyeceğini ve bu kadar havalanmamasını söyledim. Acımasızca vurdum ona. O da kuduz bir kedi gibi üzerime saldırdı. Benden nefret ettiğini söyledi."

Bıçaktan gelen metalik ses aniden kesildi, sanki kızıyla olan kavgasını hatırlamak bütün gücünü tüketmişti veya fazla duygusallaşmıştı.

"Bu laflar düşünmeden söylenmiş, bu konuda endişelenmene gerek yok," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı Blanco.

"Benim yüzümden öldüler, ikisi de, içimden bir ses öyle diyor."

Moises'in koyu renkli teninde beyaz bir parlaklık belirdi. Belki de gözyaşlarına engel olamıyordu.

"Neden polisten kaçtın?"

"Çünkü daha fazla dayanamıyorum. Beni karımın önünde tutuklamanızı istemedim. Bu çok aşağılayıcı. Onları benim öldürüp öldürmediğimden bile emin olamıyor."

"Sonia senden şüphe etmiyor Moises, bir an bile şüphe etmedi."

"Suratındaki ifadeyi görmediğiniz belli. Kuzenim için iş yaptığımı öğrendi ve bana öyle bir küçümsemeyle baktı ki. Hiç kimse karısından o bakışı görsün istemem."

"Sonia'nın sana ihtiyacı var. Biliyorum çünkü bana söyledi."

"Benim yanımda durmaz. Cinayetleri bana yıkacaklar sonra da beni içeri tıkacaklar."

"Hayır. Sana karşı hiç kanıt yok. Sadece DNA var ama sen zaten kızının öldüğü gün sana saldırdığını anlattın."

"Karıma onu gerçekten sevdiğimi söyleyin, ona deliler gibi âşık olduğumu da."

"Bu senin söylemen gereken bir şey."

"Kötü bir babaydım ve bunu biliyorum. Çingene olmanın suçlu olmak anlamına gelmediğini göstermek için uğraşırken Capi'nin ellerine düştüm... Bu da benim en büyük hatam oldu, başarılı olamadım."

"Hadi Moises, ayağa kalk. Şimdi merkeze gidiyoruz, ifade vereceksin ve sana söz veriyorum yarın evinde uyuyacaksın."

"Yani en büyük hatam kızlarımla ilgilenmeyi becerememek oldu. Neyse ne."

"Ben sana yardım edeceğim. Ne seni ne de Sonia'yı yalnız bırakırım. Susana'nın katilini bulacağız."

"Onu bulana kadar durmayacağına dair bana söz ver."

"Söz veriyorum."

"Teşekkürler. Mutlaka yap. Benim adıma da suratına bir tane patlat."

"Yakalamak benim için yeterli. Şimdi gitmemiz lazım."

Moises cevap vermedi. Bıçak tekrar duyuldu, sonra da bir fışkırma sesi. Peşinden korkutucu bir ses çıktı, fokurdayan bataklık gibi, bir canavarın horultusu gibi bir sesti. Elena direkt olarak suratına gelmesin diye ışığı Çingenenin olduğu tarafa çevirdi, Çingene boğazını kesmişti ve kendi kanında boğuluyordu.

"Ambulans, çabuk!"

Elena cebinden bir mendil çıkardı ve kanamayı durdurmak için kesiğe bastırdı. Mendil bir saniye içinde sırılsıklam oldu ve etkisiz hâle geldi. Chesca yardım çağırmak için depodan çıktı. Orduño eşyaların arasında bir kilim bulmuştu. Elena'ya uzattı. Elena birkaç dakika daha Moises'in boynuna baskı uyguladı. Orduño tampon görevi görecek başka şeyler aramayı bırakmıştı çünkü adamın öldüğünü fark etti. Ama Elena'nın gerçeği kabullenmesi için biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu anlıyordu, o yüzden Çingenenin hayatını kurtarmak için sonuçsuz çabasına devam etmesine izin verdi.

BÖLÜM 50

La Piovera'da tek bir ses bile duyulmuyordu. Sanki yas, bir fısıltı gibi evden eve yayılmıştı. Mavi polis arabasını takip etmek için pencerelerden kafasını uzatan meraklı komşular bile yoktu. Macayaların mutfağından solgun bir ışık yayılıyordu. Saat geçti ama belki de Sonia uyumak için bir kadeh viskiye ihtiyaç duymuştu. O gece bir televizyon programında Susana'nın cinayeti hakkında konuşulmuştu. Birileri Moises'i kızını öldürmekle suçlamıştı. O programı izlemiş miydi? Depoda televizyon var mıydı?

Dedektif Blanco yolcu koltuğunda felç olmuş gibi oturuyordu, boşluğa bakıyordu. Arabadan inmek zordu.

"Onunla benim konuşmamı ister misin?" diye önerdi Orduño.

Elena cevap vermedi, Sonia ile konuşmak onun sorumluluğundaydı. Kapıyı açtı ve arabadan indi. Chesca da aynısını yaptı, açık havada beklemeyi tercih ediyordu. Arabaya yaslandı ve Blanco geniş adımlarla Sonia'nın kapısına ilerlerken arkasından baktı.

Gökyüzünde yıldızlar vardı, sıcak yaz gecesi bunaltıcıydı. Hayat, Macaya dramasından uzak devam ediyordu. Televizyondaki soytarılar hiçbir şey olmamış gibi evlerine dönmüşlerdi, sanki ağızlarından çıkan laflar gerçek değilmiş gibi, sanki insanların kaderleri üzerinde hiçbir etkileri yokmuş gibi konuşuyorlardı. Ama gömülmeyi bekleyen ölüler vardı ve sokaklarda özgürce dolaşan bir de katil.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BOŞ ŞEHİR

Sokaklar kalabalık, etrafımda insanlar
Konuşuyor, gülüşüyor ve senin hakkında hiçbir şey bilmiyorlar.
Geçip gidenleri görüyorum ama biliyorum ki
Eğer sen dönmezsen, bu şehir benim için bomboş.

Çocuk tarla boyunca koşuyor, bir ağaca tırmanıyor ve yüksek bir daldan ufku izliyor. Sonra çayırda uzanacak bir yer arıyor ve bulutları seyrediyor. Temiz öğleden sonra havasında uyuyakalıyor.

Gözlerini açtığında bir borunun bodrumun tavanından geçtiğini görüyor. Buluşma noktasında su varmış gibi görünüyor. Uyurgezer gibi ayağa kalkıyor ve çamaşır makinesinin üzerine çıkıyor, kitap kulesine tırmanıyor ve boruyu yalıyor. Boğazından pas tadı geçiyor. Aniden çamaşır makinesinin üzerinden aşağı inmek imkânsız gibi görünüyor. Gücü yok. Son günlerde yediği tek şey kendi kusmuğu. Yaladığı paslı su damlası birkaç gün daha idare etmesine yardımcı olacak.

İlk günlerde pencereye kadar tırmanıp yardım çığlıkları atıyordu. Artık bunu yapmıyor. Kapıyı açmaya da uğraşmıyor. Sadece beklemeye karar verdi.

Bodrumun altını üstüne getirdi ama hiç yiyecek bulamadı. Yenilebilecek tek şey larvalar. Köpeğin cesedi onlarla dolu.

Başlarda bu görüntü çocuğa oldukça iğrenç geliyordu ama şimdi cesedin bozulma sürecini seyretmek hipnotik bir oyuna dönüşmüştü. Sırtın, kulakların ve dilin incelişini seyredebiliyordu.

Ayağındaki gıdıklanma ile irkiliyor. Yarasının üzerinde de larvalar var, minicik larvalar sanki bir tünel kazıyorlarmış gibi dolaşıyorlar. Larvaları yemeyi düşünüyor. Bir parmağını yarasına bastırıyor ve birkaç saniye bekliyor. Sonra da parmağını gözüne yaklaştırıyor. Dört beş larva parmağının ucunda dolaşıyor. Onları seyrediyor. Her yöne çılgınca hareket ediyorlar. Bazen birbirlerine çarpıyorlar ve hepsi kendi yolunu tekrar bulana kadar bir kargaşa çıkıyor. Üfleyerek hepsini gönderiyor.

Duvara yaslanıyor, hiç gücü yok. Larvaların ayağına istediklerini yapmalarına izin vermeye karar veriyor. Sadece dizinden yukarı çıkarlarsa müdahale edecek. Çocuk içgüdüsü ona bu yaratıkların gelişmiş canlılar olduğunu ve konserve yiyeceğe ihtiyaç duymadıklarını söylüyor. Sonra köpeğin cesedine bakıyor. Pencereye doğru gidiyor ve yerdeki kırık cam parçalarından birini alıyor.

Camı köpeğin bacağından bir parça et kesmek için bıçak gibi kullanıyor. Parçayı ağzına götürüyor. Midesi bulanarak çiğniyor. Parçayı tükürüyor ve biraz öğürüyor. Sonra daha küçük bir parça kesiyor. Daha yavaş çiğniyor. Ağzının içindeki leşin tadını almaya odaklanıyor.

BÖLÜM 51

El Paseo de la Castellana'nın dört kulesi, kırmızı Lada şehirden uzaklaştıkça küçülüyordu. Arabanın içinde Mina'nın "Citta Vuota" şarkısı çalıyordu. Elena yorgunluğunu alt etmek için şarkıya eşlik etmeyi denedi ama kendinde o güveni bulamadı. Sessizlik içinde araba kullanması gerektiğini anladı, üzüntüsü üzerine yapışmış gibiydi. Urueña'ya varana kadar sürecek olan bu iki saatlik moladan rahatsız olmuyordu. Eski kocası birkaç sene önce Valladolid'deki bu küçük kasabaya yerleşmişti.

Ev kasabanın eteklerindeydi ama oraya ulaşabilmek için çakıl taşlı yollardan, yüksek duvarların arasından ve güvenlikli malikânelerin yanından geçmek gerekiyordu. Abel'in yeni yaşamı için bu kadar güzel bir yer seçmiş olması Elena'yı incitmişti. Olanlardan sonra bu kadar güzellik hakaret gibi geliyordu ama Plaza Mayor'daki evinin de güzel olduğunu biliyordu. Olan biteni bu şekilde görmüyordu, ona göre bu hayatın bir parçasıydı. Kocasına bir şey söylemeyecekti, sitem etme zamanları geçeli çok olmuştu.

Geleceğini haber vermemişti ama Abel sanki onu bekliyormuş gibi karşıladı. Onu iyi tanıyordu, Elena'yı buraya getirenin anlık bir içgüdü olabileceğini biliyordu, genel nezaket kuralları Elena'nın mizacına uygun değildi. Şaşırmıştı ama içtenlikle sevinmişti de, onu buralara hangi rüzgârın attığını sordu.

"Seni görmek istedim," diye cevap verdi kadın.

Cevabı doğal karşıladı. Elena'nın böyle olduğunu biliyordu, onun davranışlarına yol açan sağlam sebepler yoktu, sadece içgüdü ve istekleriyle hareket ederdi. Kadının karakterindeki bu fevri havayı her zaman sevmişti.

"Gel, gel, Gabriella yemek hazırlıyor. Bir şeyler içmek ister misin?"

Gabriella onun Brezilyalı nişanlısıydı, kendisinden on beş yaş küçüktü. Elena'yı selamlamaya geldi, yüzünde bir gülümsemeyle yaklaştı ve sıcak bir kucaklaşma yaşandı. Uzun siyah bir etek giyiyordu. Gabriella çıplak ayaklıydı, boyu kısaydı ama kaslıydı. Kasabada bulunan çok sayıdaki kitapçılardan birinde çalışıyordu.

"Yahni sever misin?" diye sordu kuvvetli bir Brezilya aksanıyla.

Abel yemeğin içinde neler olduğunu açıkladı. Krema soslu tavuk, pirinç ve palmiye içi. Çok güzel kokuyordu. Elena çok heyecanlanmış gibi görünmese de kendisine eğlenmek için izin vermeye karar verdi. Bunun için gelmişti, dinleniyordu, birkaç saatliğine de olsa kendisiyle ilgilenen biri vardı. Bunu eski kocasından başka kimse yapamazdı.

Yemek lezzetliydi, sohbet de sıcaktı. Hafif konulardan konuştular, Gabriella'nın kahkahası bir zil sesi gibiydi. Abel'in yaptığı şaraptan içiyorlardı. Kendi bağlarından alınan üzümleri kullanmıştı ve bununla gurur duyuyordu. Elena'ya göre fazla sert ve ekşiydi, diğer amatörlerin şaraplarından bir farkı yoktu ama sorgulamadan dört kadeh içti.

Gabriella yemekten sonra Elena'ya veda etti. Kütüphanedeki işine gitmesi gerekiyordu. Bu doğru olmayabilirdi, ikisinin yalnız konuşabilmesi için evden çıkıyor da olabilirdi. Yatıya kalıp kalmayacağını sordu. Elena ise henüz bilemediğini söyledi.

Üzüm bağlarında yürüyüşe çıktılar, Abel ona şaraphanesini gösterdi. Yeni hobisinden öyle heyecanla bahsediyordu ki Elena bir kez daha, başlarına gelenlerden sonra bu kadar doğal

bir biçimde hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam etmenin doğru olmadığını düşündü.

"Oğlunu hatırlıyor musun?"

Soru o kadar keskindi ki, Abel bir an durakladı ve eski karısına baktı.

"Tabii ki hatırlıyorum," dedi sertçe.

"Bilmiyorum, o kadar mutlusun ki onu unuttuğunu sandım."

"Onu sürekli düşünüyorum. Ama kendimi de kaybolduğu günün anısına zincirlemedim."

"'Kaybolmak' deme. Kaçırıldığı gün de, götürüldüğü gün de."

"Kaybolduğu gün işte Elena. Bizlerle olmayı bıraktığı gün. Hayatın devam etmesi gerekiyor..."

Olmuştu işte. Laf ağızdan çıkmıştı. Eski karısıyla tartışmak istemiyordu, bütün iğnelemelere ve teşviklere hazırlıklıydı. Mutlu bir adamdı ve bununla gurur duyuyordu, hayatta önüne bakabilmek için kendisine sunulan olumlu şeylerin tadını çıkarıyordu. Elena'da ileriye bakma yeteneği yoktu. Mutluluk onun için acı verici bir şeydi. Dinlenemezdi, huzur bulamazdı ve teselli edilemezdi. Oğlu Lucas kaçırıldığından beri hayatı rezaletti. Sekiz sene olmuştu.

"Ya ben? Ben kendimi mi zincirledim?"

Noel zamanıydı, Plaza Mayor'daydılar, evin altında ağaç için süsleme seçiyorlardı. Lucas annesinin elini bıraktı ve kadın ahşap Noel Baba'yı daha iyi görebilmek için yaklaştı. Sadece birkaç saniye sürmüştü. Oğluna doğru döndü ve orada olmadığını gördü. Kalabalığın içinde onu aradı. Meydan tıklım tıklımdı. Çiçek bozuğu suratlı bir adamla yürüdüğünü görür gibi oldu. Ama bundan da emin değildi. Hiçbir şeyden emin değildi. Bugün hâlâ neler olduğunu anlayamıyordu. Bir yabancı beş yaşında bir çocuğu annesinin yanından zorla alıyorsa, çocuk bağırıp debelenmez miydi? Rasgele bir adamın elini tutup hayatından sonsuza kadar çıkıp gider miydi? Öylece, bir tekme bile savurmadan, birkaç çığlık atmadan, hiç olay çıkarmadan?

"Bazen evet, aynı yerde takılıp kaldığını düşünüyorum."

Elena'ya göre bu sözler haksızlıktı. İşine devam ediyordu. Kocası ise küçük bir kasabada yeni bir hayata başlamak ve uyduruk bir üzüm bağında tatsız şaraplar üretmek için gazetecilik kariyerinden vazgeçmişti.

"Ben saklanmıyorum, senin gibi elli yaşımda emekli de olmadım."

"Ben emekli değilim, sadece hayatımı değiştirdim."

"Hayatını istediğin kadar değiştir, istediğin kadar uzağa kaç ama senin oğlun kaçırıldı."

"Bunu bilmiyoruz."

"Ben biliyorum. Yaşıyor o. Onu bulmamızı bekliyor."

"Sekiz yıl geçti, canım. Sekiz!"

Onları ayıran kavga buydu. Adam çocuğu aramaktan vazgeçmişti. Kadın ise hâlâ devam ediyordu. Ama bu umutsuz bir arayıştı, zaman zaman iş arkadaşları bile böyle söylemişlerdi. Polis protokolüne bile savaş açmıştı. Oğlu kaybolduktan beş dakika sonra karakola gitmişti. Fazla umurlarında olmadı. Çocuk her yerde olabilirdi, her gün onlarca çocuk alışveriş merkezlerinde, eğlence parklarında kayboluyordu. Noel zamanı meydanda insan akını olurdu, arama bölgesini daraltmaya çalışmak bile delilikti. Polise bir de gördüğünü sandığı adamın robot resmini çizdirdi: orta boylu, şişman, esmer, çiçek bozuğu yüzlü, kalın kaşlı, giydiği montun da koyun kürkünden yakası vardı. Resim diğer bölgelere de dağıtılmıştı. Gerekli polis operasyonlarının yapılmadığını öğrendiğinde sinirden köpürdü. Ona şefkatle ve sabırla bakıyorlardı, kaçırılmanın duyurulduğunu ve ellerinden geleni yaptıklarını söylediler. Daha fazla sinirlendi. Eve gidip dinlenmesini önerdiler. Öfkeden deliriyordu.

Bir polis ve bir gazeteci çocuklarını kaybetmişlerdi, üstelik onu bulamıyorlardı, sesleri duyulmuyordu. Abel bir buçuk yıl dayandı, sonra da gazeteyi bıraktı. İki yıl sonra da karısını terk etti. Bir sonraki yıl Urueña'daki evi ve Gabriella'yı buldu,

hava değişikliğine gitti. Elena bir gün olsun Lucas'ı aramaktan vazgeçmedi. Evine her gün Plaza Mayor'dan geçen insanların fotoğraflarını çekmesi için bir kamera kurdu. O çiçek bozuğu yüzlü adamın başka bir çocuğu götürmek üzere bir gün meydana döneceğini biliyordu. Bu ihtimale sıkı sıkıya tutunuyordu çünkü başka şansı yoktu. Oğlunu bulabilmek için elindeki tek ihtimal buydu.

"Bir şüpheli var," diye yalan söyledi Elena.

Adam sabırla ona baktı. Evine kamera kurmasından hoşlanmamıştı, geceleri uyumak yerine sabaha kadar fotoğraf taramasından da hoşlanmıyordu. Bunu acısından ayrılmamak için yaptığını biliyordu, hayatını yeniden kurmaktan korkuyordu, kocasının yaptığı gibi sayfayı çevirmek ve hayatına devam etmek istemiyordu. Yarası kapanmamıştı ve zaman zaman fazlaca kanıyordu. Elena acı çekmeyi tercih etmişti. Oğlunu bulana kadar da hiçbir mutluluk fırsatını kabul etmeyecekti.

"Araştır o zaman. Yeni bir şey çıkarsa bana haber verirsin. Olur mu?"

"Olur."

Bu kadardı. Sakinleşmişti. Adam ona araştırmayı kesmesini söylememişti. İçine düştüğü takıntısını eleştirmemişti. Biraz sessiz kaldılar ve Elena akşama doğru havanın serinlediğini fark etti. Belki burası da o kadar mükemmel değildi. Yatıya kalmamaya karar verdi, bekleyen çok işi vardı. Abel ona bir şişe şarap hediye etti, o da şarabı Lada'nın bagajına attı. Ayrılırken sarılmayı biraz uzun tuttular.

Madrid'e doğru arabasını sürerken Urueña'da geçirdiği günü düşündü. Neden zaman zaman eski kocasının yanında olmaya ihtiyaç duyduğunu düşünüyordu. Ona artık âşık değildi, gerçi tanıdık kokusunu solumak ve onun dünyayı etrafında döndüren o soğukkanlı tavırlarının etrafında olmak hoşuna gidiyordu. Belki de adamın yaşadıkları trajediyi aşmış olduğunu görmeye ihtiyacı vardı. Abel gerçekten de mutlu görünüyordu.

Kendisi bunu yapamıyordu. Ne zaman onu görmeye gitse aynı şey oluyordu. Önce kıskanıyor sonra da bunun yanlış olduğuna karar veriyordu. Bu korkakla yaşaması mümkün değildi. Erkenden pes etmişti. Neyse ki Elena böyle yapmamıştı. O hâlâ nöbetteydi ve hiçbir zaman işin ucunu bırakmayacaktı. Lucas babasını kaybetmiş olabilirdi ama annesi hâlâ buradaydı.

BÖLÜM 52

Macayaların cenazesi o kadar kalabalıktı ki buradaki herkesin onları tanıyor olması imkânsızdı. Basın davaya iyice sızmaya başlamıştı ve herkes mezarlıkta bir iki saatliğine de olsa olayın merkezinde olmak istiyordu. Sıcak hava bile onları yıldıramıyordu.

Görecek pek fazla şey yoktu aslında. Ayakta zor duran bir dul vardı. Bir adam onu tutuyor, bir diğeri de attığı her adımı izliyordu. Elena onları tanımıyordu. Belki Sonia'nın akrabalarıydılar, belki de kederli olayları hiç kaçırmayan o özel arkadaşlardandılar. Dedektif arkalarda bir yere saklandı. Zárate de yanındaydı, siyah bir gömlek ve muhtemelen kendisini çok terleten bir ceket giymişti. Elena'ya çok yakışıklı görünüyordu.

Chesca ve Orduño ise biraz ötede başka bir şeyin peşindeydiler. Gözlerini neredeyse mezarın dibinde dikilen Moises'in akrabalarından ayırmıyorlardı. Capi'yi tanıdılar. Parmakları yüzüklerle dolu bir adamla konuşuyordu. Bu Sordo'ydu. Sohbetlerinde garip bir nezaket vardı, aynı hareketleri bir barda konuşurken de yapıyor olabilirlerdi.

Elena da zaman zaman bu ikiliye bakıyordu. Sordo'nun arsızlığı onu şaşırtmıştı. Polis, hapishanede Miguel Vistas'ın başına gelenler hakkında onun her adımını takibe almıştı. Hiçbir şey bulamıyorlardı. Çingeneler birbirlerini hayranlık uyandıracak bir sadakatle korurlardı. İçlerinden birinin aleyhine ifade

verecek bir ispiyoncu bulmak imkânsız gibi bir şeydi. Ama Sordo buradaydı işte, yakaları oldukça büyük koyu mavi bir ceket giymişti. Sanki özel biriymiş gibi polisin karşısına çıkıyordu, sanki kimsenin ona dokunamayacağını düşünüyordu.

Katılımcılar arasında Cintia, Marta ve Susana'nın diğer arkadaşları da vardı. Kalabalığın içine karışmış Raúl'ü gördüğünde Elena bu tarz törenlerin getirdiği güce hayran olmadan edemedi. Sordo Klanı başına her türlü işi açabilecekken, adam elveda deme fırsatını kaçırmak istememişti.

Bir rahip yerine geçti ve gürültülü bir öksürükten sonra ezberlediği tören cümlelerini tekrarladı, hareketlerinde en ufak duygu yoktu. Birkaç çalışan tabutu mezara indirdi. Adamlardan bazıları Moises'in mezarına toprak atıyordu. Aynı zamanda banknotlar ve bozuk paralar da fırlatıyorlardı, bozuk paralar düşerken göz kırpar gibi parıldıyordu. Susana'nın mezarına da aynı şeyi yapacakları an Sonia yaklaşıp onları oradan uzaklaştırdı. Bunu yapmalarını istemediğini söyledi, kızını herhangi bir ritüel ile gömmeyecekti. Havadaki gerginlik bıçakla kesilebilirdi. Herkes Capi'nin kulağına bir şeyler söyleyen Sordo'ya bakıyordu. Capi kafasını salladı ve Sonia'ya doğru yürümeye başlamadan önce bir an hareketsiz kaldı. Kadın karşı koymaya çalıştı, en azından saldırgan görünmek istiyordu ama o kadar zayıf düşmüştü ki yaptığı itirazlar karşı tarafın anında durdurabildiği birkaç kol hareketinden öteye gitmedi. Capi kadının kulağına bir şeyler söyledi ve kadın ağlamaya başladı.

"Ona ne söyledi?" diye sordu Zárate.

"Kendisine iyi bakılacağını söyledi," dedi Blanco. "Hiçbir ekonomik sıkıntı çekmeyeceğini."

Zárate ona hayranlıkla baktı, söylediklerinden bu kadar emin oluşundan etkilenmişti. Susana'nın tabutunun üzerinde yalnızca toprak vardı. Kimse para atmadı. İki cenaze çıkışa doğru götürüldü. Mezar taşlarının yanında artık küçük bir bahçeye dönmeye başlamış çiçekler vardı.

Elena telefonuna bakıp da Rentero'nun kendisini aradığını görünce gruptan ayrıldı.

"Cenaze bitti mi?" diye sordu başkomiser, selamlaşmayla vakit kaybetmeden.

"Tam şu anda bitiyor."

"Orada olmak isterdim ama ortalık çok karışık. Gazeteleri okudun mu?"

"Benim de işlerim var, kafama estiği gibi oturup gazete okuyamıyorum."

"Okumasan daha iyi. Canımıza okuyorlar. Soruşturmaların hatalarla dolu olduğundan, hapisteki masum adamdan, itiraf öncesinde intihar eden bir katilden falan bahsediyorlar..."

"Katil mi?"

"Öyle diyorlar. Basın onu suçlu ilan etti bile. Belki biz de aynısını yapmalıyız."

"İkimiz de biliyoruz ki Moises katil değildi."

"Sen biliyorsun, ben değil. İki kızını da öldürmüş olmanın acısını daha fazla taşıyamadı ve kendini öldürdü," diyerek basitçe açıkladı başkomiser. "Oldukça mantıklı."

"Keşke öyle olsa, Rentero. O zaman davayı kapatır, gider biraz gazete falan okurduk. Ama bence hâlâ gidilecek çok yolumuz var."

"Cezaevindeki savcıyla konuştum. Miguel Vistas'ın cezasını bitirmek için işlemlere başlayacaklar."

"Mükemmel, değil mi?" dedi dedektif iğneleyici bir tavırla. "Masum bir adamın hapishanede olması seni çok üzüyordur."

"Öyle. Ama hareketlerimizi gazete başlıklarının yönlendiriyor olmasından da hoşlanmıyorum," dedi başkomiser.

"Eğer ilk davada hata yapıldıysa onu çıkarmaktan başka çare yok, sen de biliyorsun."

"Neşelendirdiğin için teşekkürler. Hapishane müdürü Laureano ile konuşacağım. O ve ekibi ne düşünüyor bilmek istiyorum."

Veda etmeden kapattı, zaten konuşmaya da selam vermeden başlamıştı. Rentero bile baskı altında hissediyordu. Cenazeye

katılanlar dağılmaya başlamıştı ve Elena etrafını inceliyordu. Mezarlıkları severdi, düşünmesine yardımcı oluyorlardı. Eğer Zárate burada onu bekliyor olmasaydı, mezar taşlarının arasında dolaşır tek tek hepsini okurdu.

"Sanırım Miguel Vistas'ı çıkarıyorlar," dedi Zárate'ye.

"Bir şey yapamaz mıyız?"

"Davayı çözeceğiz, işimiz bu."

BÖLÜM 53

Miguel Vistas hücresindeki küçük aynada kendine baktı, her geçen gün daha fazla zayıflıyormuş gibi geliyordu ki aslında hep kilolu bir adam olmuştu. Sakal bırakması bile çenesindeki kesikler ve tenindeki yaraları gizlemeye yardımcı olamamıştı. Yavaş hareketlerle karnının üzerindeki sargıyı kaldırdı ve yarasına baktı. İyileşiyordu ama hâlâ yürürken acıyordu, otururken acıyordu, yatakta dönerken acıyordu. Canı bütün gün yanıyordu.

Bir gardiyan kapıyı gürültülü bir biçimde açtı.

"Arama var. Çık dışarı."

Miguel sargı bezini yeniden kapattı, hareketlerini özellikle yavaşlatmıştı, gardiyanı sinir etmek istiyordu.

"Dışarıda da yaparsın onu, çık dedim."

Onu yumuşak ama kararlı bir biçimde iterek dışarı çıkardı. Miguel yarayı kapatmayı yarıda bırakmıştı. Şimdi başkasının bakışları üzerinde olmadan dikkatlice işini tamamladı. Koridorda bekliyor, gardiyanın odayı didik didik etmesini izliyordu. Bir an için savcı salıverilmesini onayladı sandı, nihayet hayatının dizginlerini tekrar eline alacaktı. Sonra bunu tekrar düşündüğünde başı döndü. Sokaklara dönmekten korkmuştu, bu düzenli hayatı terk etmesi gerekecekti, sonsuz tembellikten ve hiçbir şey hakkında karar vermek zorunda olmamak gibi lükslerden vazgeçecekti. Dışarı çıkmak istiyordu, kanı kaynıyordu. Tüm korkularının altında heyecan ve özgür olma arzusu yatıyordu.

Sıradan bir arama. Bu tuhaftı, uzun zamandır böyle bir şey yapmamışlardı. Belki de basit bir arama değildi. Gardiyanın hücreyi arayışında bir gariplik vardı. Yatağın altında uyuşturucu saklanabilecek boşluğa bakmıştı. Tuğlalardan gevşeyen var mı diye tek tek parmaklarıyla yoklamıştı. Şimdi ise kitapları, resimleri ve fotoğrafları karıştırıyor, saklanmış bir şeyler var mı diye bakıyordu.

Bu rutin bir arama değildi. Sırf mahkûmlarla uğraşmak için bizzat hücrelere uyuşturucu koyan gardiyanlar görmüştü. Sırf ceza gelsin diye. Ufak tefek kavgalar da bu yüzden çıkarılırdı. Avukatı onu bu konuda açıkça uyarmıştı, gardiyanı izlemek iyi bir fikirdi. Onlar sana büyüteçle bakardı demişti. Uslu ol, buradan çıkmak üzeresin. Seni sıkıştıracaklar. Devlet adli hataları kabul etmekten hoşlanmaz.

Ama ne yapabilirdi? Eğer düzen onu parmaklıklar arasında tutmak istiyorsa zavallı bir mahkûm ne yapabilirdi ki? Sadece en masum ifadesini takınabilir, görüşmelerde nazik olur ve topluma fayda sağlamak isteyen medeni bir insan gibi davranabilirdi. Ve tabii sistemin kendisiyle uğraşmaması için dua edebilirdi.

Gardiyan şimdi de üst ranzayı arıyordu, burası son hücre arkadaşı Kolombiyalı cezasını tamamladığından beri boştu. Her geçen gün yeni birini beklemişti ama gelen giden yoktu. Hapishaneler aşırı dolu değil miydi? Suç oranı her mahkûm kendi özel hücresine sahip olacak kadar düşmüş müydü?

Olduğu yerde kıvranırken bu düşünce ona fazla gelmişti. Kimsenin onunla hücresini paylaşmaması tesadüf değildi. Yalnız olmasını istiyorlardı ki hücresinde uyuşturucu bulduklarında suçu atabileceği kimse olmazdı. O kadar işte. Birkaç gram kokain koyarlar, bir dosya açarlardı ve kendisinin elinde herkeste olan bahane yoktu; uyuşturucu benim değil, hücre arkadaşımın. Bu yüzden yalnızdı. Bu fikir takıntı hâline gelmişti, hücreye girdi.

"Sana dışarıda beklemeni söyledim," dedi gardiyan.

"Aramayı izleme hakkım var."

Gardiyan elini kaldırdı.

"Dışarı."

Miguel birkaç saniye adama baktı. Hakkı olduğunu biliyordu, avukatı bunu açıkça söylemişti ama tartışmaya girmek istemiyordu. Karmaşa istemiyordu. Çıkmayı kabul etti. Bir şey daha söylemek için döndüğünde ise hücre kapısı suratına kapandı. Artık içeride neler olduğunu bilmiyordu. Sesler duyuyordu, gardiyanın öfkeli soluklarını duyuyordu, acı dolu bir inleme duydu. Herhalde ayağını yatağın kenarına vurmuştu. *Bir işe yaramış oldu*, diye düşündü.

Kapı nihayet açıldığında, gardiyan elinde karton bir kutuyla dışarı çıktı. İçinde Miguel'in kitapları, atölyede kullandığı fotoğrafları ve bir mektup, yedi yıldır aldığı tek mektup vardı.

Gardiyan koridor boyunca yürürken Miguel hücreye girdi. Hücre, kitaplar ve fotoğraflar olmadan ruhsuz ve boş görünüyordu. Yatağına oturdu, bunun rutin bir arama olmadığına ikna olmuştu.

BÖLÜM 54

Dedektif Blanco, Cinayet Büro'nun koridorlarında ilerliyordu. Burada olmayı sevmezdi, hoş karşılanmadığını biliyordu, onu polis vakalarının hırsızı olarak görüyorlardı. Ama şu an bunları düşünemeyecek kadar öfkeliydi. Birileri ona Rentero'nun toplantıda olduğunu söylediyse de duymazdan geldi ve hızla odaya daldı.

Gerçekten de Rentero takım elbiseli bir adamla konuşuyordu, saçları griydi ve baştan aşağı bakanlık otoritesi kokuyordu.

"Dedektif Blanco, zamanlama hiç iyi değil," dedi Rentero ciddiyetle.

"Kim Miguel Vistas'ın hücresine arama emri gönderdi?"

Başkomiser derin bir nefes aldı, gri saçlı adama konuşmaları bölündüğü için özür diler gibi bakıyordu. Adam ayağa kalktı.

"Sonra konuşuruz," diye özür diledi Rentero. "İkiye kadar odamdayım."

Adam çıktı. Rentero tuttuğu nefesini bıraktı ve Elena'ya parmağını salladı.

"Bu adam kim biliyor musun?"

"Masegosa beni aradı, Vistas'ın avukatı. Çok sinirliydi, Miguel Vistas'ın neden hâlâ içeride olduğunu ve neden hücresinin arandığını bilmek istiyor Sen söylesene Rentero. Çıkmasını istemiyor muydun?"

"Biraz sakinleşemez misin?"

"Ben çok sakinim."

"Az önce odama daldın, hem de geleceğin Savunma Bakanı ile görüşüyordum."

"O görev için biraz yaşlı değil mi?"

"Yeter Elena. Yeter artık. Hayatın boyunca insanları çiğneyip kendine düşman edinemezsin."

"Miguel'in hücresinin aranmasını kim istedi?"

Rentero sandalyesinde öne eğildi. Dedektife şefkatle bakıyordu.

"Dünyadaki bütün hapishanelerde arada bir arama yapılır."

"Tam da salıverilmesinden önce Miguel'e denk gelmesi bana fazla tesadüf gibi göründü."

"Olabilir. Ama yaptıkları da boşa gitmedi."

Yüzünde yarım bir gülümseme belirdi, ilginç bir bakış attı. Bir an için Elena'nın özgüveni sarsılır gibi oldu. Rentero bir çekmeceyi açtı ve içinden çıkardığı kutuyu masanın üzerine koydu.

"Bunlar Miguel'in eşyaları mı? Sende ne arıyorlar?"

"Hapishane müdürü Laureano gönderdi. Bunları bizim çocuklara mı versem yoksa Vaka Analizi'nde siz mi baksanız henüz karar vermedim."

"Bize güvenmiyor musun?"

"Bu soruya sen cevap ver. Size güvenebilir miyim?"

Elena dudaklarını araladı ama söyleyeceklerini yutmaya karar verdi, kelimelerini kutunun içinden çıkanları gördükten sonra vereceği mücadeleye saklıyordu.

"Eğer orada bir paket uyuşturucu falan varsa buradan çıkar giderim Rentero. İkimiz de hapishanelerdeki aramalarda neler döndüğünü biliyoruz."

"Uyuşturucu değil."

Elena cevap vermedi, kutunun içinden çıkacaklarla karşılaşmayı bekliyordu. Mahkûmun eşyalarını karıştırma fikri onu ürkütüyor gibiydi. Rentero bir el hareketiyle onu cesaretlendirdi. Elena elini kutuya daldırdı ve bir fotoğraf çıkardı. Ne olduğunu

anlayamamıştı. Bir halenin çevrelediği çembere benziyordu. Rentero açıklamaya başladı.

"İki yıl önce Miguel Vistas güneş tutulmasının fotoğrafını çekmek için izin istemiş. Onlar da izni vermişler, mahkûmların rehabilitasyon politikasına karşı gelinmesin diye."

Elena bir başka fotoğraf daha çıkardı, bu bir fotoğraf serisiydi. Çiçeklerin ve sebzelerin fotoğrafları vardı.

"Bunlar fotoğrafçılık atölyesinden. Çiçeklere olimpiyat halkaları şekli verilmiş falan, öyle şeyler. O kadar masum ki insan neredeyse duygulanıyor."

Elena kutunun içine bakmaya devam etti. Diğer mahkûmların fotoğrafları vardı. Birkaç kitap çıktı. Moğol hükümdarı Cengiz Han'ın biyografisi vardı. Bir tanesi Büyük İskender hakkındaydı. Hepsi eskiydi, sayfaları sararmıştı.

"Edebiyat tutkunu," diye iğneledi Rentero.

"Ben hâlâ yapılan aramanın korkunç sonuçlarını göremedim."

"Bakmaya devam et."

Elena bir mektup çıkardı.

"Okumam mı gerekiyor?"

Rentero gözünü bile kırpmadı. Bu onun devam et deme yöntemiydi. Elena oturdu. Mektubu okudu. Camilo Cardona diye birinden gelmişti. Daha ikinci paragrafa geçmeden nefesi kesilmeye başlamıştı.

"Camilo Cardona, birkaç yıl önce hapishanede Miguel Vistas'la birlikteymiş, yöntemlerini kopyalaması için en uygun adaymış ve sen onların konuştuğunu bile bilmiyordun."

"Bana Kolombiya'ya döndüğünü söylemişlerdi."

"Ve sen de inandın. Gerçekten ekibin bir işe yarıyor mu, Elena?"

BÖLÜM 55

Mariajo zevkten dört köşeydi çünkü El Pais gazetesinin internet sayfasına sızmayı başarmıştı. "Çok çirkin olduğu için tiyatrodan kovulan adam". Bu, Twitter hesaplarının birinden alınmıştı ve hikâyeyi daha da akla yatkın hâle getirmek için yine kendisinin hazırladığı bir linke yönlendiriliyordu. Habere göre alnında ciddi bir şekil bozukluğu olan bir adam seyirciler arasındaydı, sahnedeki aktris ise ön sırada böyle bir adam otururken performansına devam edemeyeceğini söylemişti. Mariajo'nun uyduruğu bu habere göre salonda kargaşa çıkmış, daha sonra da tiyatronun sorumlusu adamdan salonu terk etmesini rica etmişti. Haber daha El Pais'in sitesine tıklanmadan bile bütün internete yayılmıştı.

"İşin en komik yanı, tiyatro oyununu bile ben uydurdum. 'Lady Macbeth'in Ölümün Kolunda Cennete Yükselişi' diye bir oyun yok. Ben öyle yazdım. Onu bile kontrol etmemişler."

Buendía gözlüklerinin üzerinden ona baktı. Bazı fotoğrafların düzenlenmesiyle meşguldü ve işi bölünsün istemiyordu. Üstelik, arkadaşının internete yalan haber yayma tutkusunu da anlamıyordu.

"İlk defa ulusal gazeteye kadar ulaştım, bunu kutlamamız lazım."

Mariajo basının düştüğü bu bayağılıktan nefret ediyordu. Haberlerde gerçeğe verilen önemin geldiği noktayı göstermek için de bu yöntemi bulmuştu.

"Anlaşılan gerçeklerdeki eksiklik düşündüğümüzden daha da kötü durumda," dedi Buendía gözlerini fotoğraflardan ayırmadan.

Mariajo sessiz kalarak adama baktı, bu cümlenin üzerine bir açıklama yapmasını bekliyordu.

"Bu fotoğraflar Lara Macaya'ya ait. Öldürüldüğü gün, olay yerinde çekilmiş fotoğraflar."

"Onlara bin kere baktım, tekrar göstermene gerek yok."

"İlginç olan şey fotoğraflarda görünenler değil, görünmeyenler."

Artık kafasını kaldırmıştı, gözlüklerini burnunun üzerine ittirdi.

"Saç. Burada yok. Hiçbir fotoğrafta görünmüyor."

"Miguel Vistas'ın saçı mı?"

"Aynen öyle," dedi Buendía. "Cezayı belirleyen kanıt o saçtı. Lara'nın parmakları arasında bulunduğu söyleniyordu ama yok."

"Bir saç teliymiş, belki de fotoğraf çözünürlüğü ile alakalı bir şeydir."

Buendía zarftan beş tane fotoğraf çıkartıp masanın üzerine yaydı.

"Ben de aynısını düşündüm. Ama maktulün üzerinde saç bulunan tüm dava dosyalarını istedim. Asla sonuç alamayacağım bir arama olduğunu düşünüyordum ama meğer son üç yılda böyle beş olay olmuş."

"Bu da saç kaybının ulusal bir sorun olduğunu gösteriyor."

"Şu fotoğrafa bak. Kurbanın göğsünde bir saç bulunmuş. Görüyor musun?"

Mariajo fotoğrafın üzerine eğildi.

"Evet, sarı bir saç. Şurada."

"Düz, kahverengi bir gömleğin üzerinde sarı bir saç. Açıkça görülüyor. Diğer fotoğraflara da bak. Saçları görebiliyor musun?"

"Şurada bir tane var. Kurbanın yanağında," dedi Mariajo fotoğraflardan birini işaret ederek.

"Üç tane kaldı."

Mariajo bu oyunu eğlenceli bulmaya başlamıştı. Kurbanların bedenlerinin farklı yerlerindeki saçları bulması da uzun sürmedi.

"Bingo, ikinci seviyeye geçtin. Şimdi soruyorum, Miguel Vistas'ın saçı nerede?"

Lara Macaya'nın fotoğraflarını masaya koydu. Mariajo baktıkça baktı. Bulamadı.

"Bütün gün bakabilirsin. Masanın başında dikildiğinle kalırsın. Çünkü saç falan yok."

"Belki de bu fotoğrafları daha kötü bir kamerayla çekmişlerdir."

"Aynı kameraymış, sordum."

"Polis sahte kanıt yerleştirdi mi diyorsun yani?"

"Kendin de görüyorsun Mariajo, bazıları haber uydurur bazıları da kanıt."

"Aynı şey değil," diyerek kendini savundu kadın. "Benim yaptığım şey kimseye zarar vermiyor."

"Bütün bu olayda şüpheli bir şeyler var. O davadaki bütün kanıt zincirini inceledim. Ne buldum biliyor musun?"

"Zinciri tamamen söküp atmışlar herhalde."

"Tam tersi. Kusursuz bir özen göstermişler. Raporları okuduğunda gelmiş geçmiş en mükemmel soruşturmayı incelediğini sanırsın. Saç telinin kurbanın gelinliğine hiç temas etmediğini bile yazmışlar."

"O not mantıklı. Miguel Vistas gelinliğe dokunmuştu, DNA iki testin arasındaki farkı gösterecekti."

"Aynen öyle ama bu notu Miguel'den şüphelenmeden önce düşmek mantıklı değil."

"Raporun sonradan değiştirildiğini mi ima ediyorsun?"

"İma etmek yerine, hemen şimdi şüphelerimi gidereceğim."

Buendía telefonunu aldı, rehbere girerek bir numaraya tıkladı.

"Kimi arıyorsun?"

"Rivero'yu. O yıllarda Adli Tıpta çalışıyordu, Lara'nın soruşturmasına bakmış mıdır bilmiyorum."

"Umarım bakmamıştır, dolaptan cesetleri çıkarmaya hevesli olduğunu sanmam."

Buendía bir el hareketiyle susmasını işaret etti.

"Ismael? Nasılsın dostum? Ben Buendía."

Ayağa kalktı, Mariajo'ya belli belirsiz bir işaret yaptı, sanki az sonra söyleyeceği şeylerden utanıyor gibiydi.

"Hey, Macaya davasına bakıyorum da ilk cinayetteki bazı polis raporlarını incelerken ortaya çıkan bazı şüpheleri aklamak istiyordum. Sen o soruşturmada var mıydın?"

Buendia bir an durdu, şaşırmıştı, telefon hâlâ kulağındayken odadaki ortağına baktı.

"Kapattı."

"Ne bekliyordun, kırmızı halı mı serecekti?"

"Şerefsiz herif, telefonu suratıma kapattı!" Çok öfkelenmişti.

"Baksana, belki de Vistas'ı hapse attıran o delilleri yerleştiren bizzat kendisiydi."

Zárate giriş kapısındaydı, rengi solmuştu. Duydukları hoşuna gitmemişti.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Lara'nın soruşturmasında görevi kötüye kullanma olduğuna dair ipuçlarımız var."

Buendía sözlerine daha otoriter bir hava verebilmek için profesyonel bir ses tonuyla konuşuyordu.

"İpuçları..."

"Kanıt da diyebiliriz Zárate. O soruşturma kötü yönetilmiş."

"Ne kanıtı?"

Mariajo ve Buendía şaşkınlıkla bakıştılar. İkisi de Zárate'nin sesindeki keskin tonun sebebini anlayamamışlardı.

"Vistas'a DNA testi yaptıkları saç teli kurbanın üzerinden alınmamış. Şu fotoğraflara bak."

"Adli Tıbbın raporları yerine bir iki fotoğrafa mı güveniyorsun?"

"Fotoğraflara bak Zárate. Saç orada yok."

"Fotoğraflara bakmama gerek yok. Adli Tıp raporlarını okumam yeterli. Onlar benim meslektaşlarım ve onlara yüzde yüz güveniyorum."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim."

"Midemi bulandırıyorsun Buendía," dedi Zárate hakaret ederek.

"Affedersin? Ne dedin?"

"Sen tıpçısın, senelerce Adli Tıpta çalıştın şimdi de ekmek yediğin yere karşılığını böyle veriyorsun."

"Kiminle konuştuğuna dikkat et."

"Eğer sorun yaşamak istemiyorsan dedektiflerle oyun oynamayı bırak," diye tehdit savurdu.

"Bana vuracak mısın?" diye gülerek sordu Buendía, onu kışkırtıyordu.

"Polislere olan sadakatsizliğinle ilgili Rentero'ya bir rapor iletirim."

Buendía yaklaştı, gözlerini dikti.

"Sen yazmayı biliyor musun ki?"

Zárate onu göğsünden yakaladı, Buendía'nın gömleğinin önünü yumrukları arasına almıştı.

"Bırak onu!" diye bağırdı Maríajo.

Zárate bıraktı. Buendía gömleğini düzeltti, ceketini aldı ve kapıya doğru yürüdü.

"Ismael Rivero ile yüz yüze konuşacağım, bakalım bütün polisler senin dediğin kadar sadık mıymış?"

Yürüyüp gitti, peşinden kapının çarpma sesi duyuldu. Zárate boşluğa bakıyor, öfkeyle soluyordu.

BÖLÜM 56

Elena Estremera Hapishanesi'ne geldiğinde Masegosa onu kapıda bekliyordu. Mektubun içeriği hakkında konuşmamışlardı, birbirlerini soğukça selamladılar. Masegosa dedektifi kendi takımına almak istiyormuş gibiydi ama kadın son öğrendiklerinden sonra hangi takımı seçmesi gerektiğini bilemiyordu.

Metal detektöründen geçtiler, üstleri arandı ve buna rağmen Miguel ile yüz yüze görüşebilmek için on beş dakika beklemeleri gerekiyordu. Mektup Elena'nın yanında değildi çünkü Rentero almasına izin vermemişti. Mektubu birkaç kez okuyarak ezberlemişti. En can alıcı noktalar Camilo Cardona'nın mektuba dahil ettikleriydi. Susana Macaya'nın ölümüyle ilgili basında çıkan haberleri göndermişti.

"Miguel, bu mahkûmun size bu haberleri neden gönderdiğini bana son derece açık bir biçimde açıklamanız çok önemli."

Elena kararlılıkla konuştu, durumun hassasiyeti ses tonundan anlaşılsın istiyordu. O yüzden de avukatın da bu görüşmede olmasına itiraz etmemişti.

"Bunu ona sorman gerek."

"Ama ben size soruyorum."

"Neden içeride olduğumu biliyordu. Lara Macaya'nm cinayetini. Sanırım bu haberlerin ilgimi çekeceğini düşündü, diğer kız kardeşin de çok benzer bir yöntemle öldürüldüğünü öğrenmemin yani."

Masegosa öksürdü.

"Affedersiniz dedektif, nereye varmak istiyorsunuz?"

"Camilo Cardona hayranı olduğu bir katili taklit ederek Lara'nın kardeşini öldürmüş olabilir mi onu bilmek istiyorum."

"Katil olduğu iddia edilen biri demek istediniz herhalde," diyerek onu düzeltti avukat.

"Cinayet suçundan ceza almış bir katil," diyerek bastırdı Blanco.

"Ben Lara Macaya'yı öldürmedim dedektif."

"Size doğrudan bir soru soracağım Miguel: Camilo Cardona sizin adımlarınızı izlemek için Lara'nın kardeşini öldürmüş olabilir mi?"

Miguel oturduğu yerde kıpırdandı. Masegosa'ya baktı, avukat kafasını salladı, cevap vermesi için izin almıştı sanki. Ama Miguel bunu dikkate almadı, avukatın onun patronu olmadığını da böylece belli etmiş oldu.

"Onu o kadar tanımıyorum."

"Üç yıl boyunca hücre arkadaşınızmış," dedi Elena.

"Hücre arkadaşı demek arkadaş demek değildir."

"Konuşmaz mıydınız? Birbirinize bir şeyler anlatmıyor muydunuz? Burada yapacak fazla bir şey yok, bir şekilde ilişki kurulmuş olmalı."

"Bakın, Camilo çok zeki biri değildi. Ona neden içeride olduğumu anlattım ve o da bununla ilgilendi."

"Lara'nın beynindeki larvalardan da bahsettin mi?"

"Her şeyi anlattım. Belki de suçun bir kısmı benimdir... Neyse, bilmiyorum."

"Devam edin, ne demek istiyorsunuz?"

"Açıklaması zor. Ben Lara Macaya'yı öldürmedim. Ama bir kez cezayı yediniz mi, bir kez içeri girdiniz mi, anladım ki suçu işlemiş gibi davranmak daha iyi."

"Neden?"

"Çünkü böyle cinayetler size prestij kazandırır. Size aptalca geldiğine eminim ama hapishanedeki hayat dışarıdaki hayattan

tamamen farklı. Kendi ahlak kuralları var, bambaşka şeylerle saygı kazanıyorsunuz."

"Bu yüzden de hücre arkadaşın senin Lara'nın katili olduğunu düşünüyordu."

"Olabilir."

"Bu da arkadaşlığınızı güçlendirdi."

"Arkadaş olmadığımızı size söyledim."

"'Sohbetlerimizi özlüyorum kardeşim. Sen hayatım boyunca sahip olduğum tek arkadaştın.' Camilo mektubunu bu sözlerle bitirmiş."

Elena alıntısını bitirdikten sonra Miguel'e baktı.

"O beni arkadaşı olarak değerlendirmiş olabilir."

"Öyle görünüyor. Bir mahkûmun dışarı çıktıktan sonra içeridеki arkadaşlarına mektup yazması olağan bir durum mudur?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Benim de yoktu, o yüzden de soruşturdum," dedi Elena. "Biliyorsun ki hapishaneye gelen mektuplar mahkûmlara verilmeden önce kontrol edilir."

"Mektuplar sansürlenir dedektif," dedi Masegosa. "Doğru terimi kullanalım."

"Peki, sansürlenir. Böyle yaparak da mahkûmların kimle ne sıklıkta yazıştıklarının kaydı tutulur. Anlaşılan o ki; bir mahkûmun özgürlüğüne kavuştuktan sonra hapishanedeki arkadaşlarını hatırlaması hiç de olağan bir durum değilmiş."

"Camilo eziğin tekiydi," dedi Miguel.

"Ona karşı pek sevecen değilsin."

"Kafası ağır çalışırdı. Biraz da deliydi."

"Ama size gönderdiği mektubu saklıyorsunuz."

Miguel bakışlarını çevirdi, sanki yalanı yakalanmış gibiydi. Masegosa araya girmeye karar verdi.

"Mektup saklamak herhangi bir suç teşkil ediyor mu?"

"Sadece anlamaya çalışıyorum, Avukat Bey."

"Bu haberleri merak ediyordum. İşin doğrusu bu. O kardeşleri tanıyordum, hoşuma da gidiyorlardı, güzeldiler, sıcakkanlıydılar.

Lara'nın kardeşinin öldürülmesi bana buradan çıkabileceğim umudunu verdi. O yüzden de Camilo'nun bana haberleri göndermesi hoşuma gitmişti."

"Bu, dünyadaki en mantıklı şey dedektif, inkâr edemezsiniz," dedi Masegosa.

"İlgilenmesi mantıklı, saklaması değil," dedi Elena.

"Sebebini öğrenebilir miyiz?"

Elena Masegosa'ya doğru döndü, ağzının payını vermek üzereydi. Bu avukattan hoşlanmamıştı.

"Çünkü müvekkiliniz hapishaneden çıkmak üzere. Ve başına gelen en son şey de bir arama esnasında hücresinden Susana Macaya cinayetine dair gazete haberlerinin çıkması."

"Bu kesinlikle masum olduğunu gösterir."

"İçeride geçen yedi yıldan sonra ne sıklıkla arama yapıldığını biliyorsunuzdur. Neden mektubu yok etmediniz?"

Miguel'e baktı, bu karmaşayı mantıklı ve net bir cevaba davet edermişçesine ellerini açtı.

"Ben sadece mektupları sakladım, niye bilmiyorum. Belki burada hiçbir şeyimiz olmadığı içindir, belki de aldığım tek mektup olduğu içindir. Hiçbir kıymeti olmasa da bize ait şeyleri saklamayı seviyoruz. Bilmiyorum dedektif, yemin ederim bilmiyorum."

Elena yavaşça kafasını salladı. Buradan hiçbir şey alamayacağını anlamıştı.

"Sizce Camilo Cardona Susana Macaya'yı öldürmüş olabilir mi?"

"Bence hayır. Camilo bir kuyumcudan kaçarken araba çaldığı için burada üç sene kaldı. O bir soyguncu ama katil değil."

"Onu nerede bulabilirim?"

"Doğrusunu söylemem gerekirse, hapishaneden çıktıktan sonra Kolombiya'ya döndüğünü sanıyordum ben de. Ama belli ki buradaymış, posta kodu buraya ait."

"Bilinen bir adresi yok gibi görünüyor."

"Suçlular genelde böyledir ama eğer onunla konuşmak istiyorsanız size bir ipucu verebilirim. Araba yarışlarını sever. Yasadışı olanlarını. Araba kullanmaya devam ediyor olması inanılmaz, çolaktır."

Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi.

Elena dışarı çıkıp telefonunu geri aldığında pek çok cevapsız çağrı olduğunu gördü. Buendía mesaj bırakıp Zárate ile sorun yaşadığını söylemişti. Bir başka mesajda da Zárate, Buendía ile sorun yaşadığını söylüyordu. Bir diğer mesaj Mariajo'dandı ve Zárate ile Buendía arasında sorun yaşandığını haber veriyordu.

Elena önce Buendía ile konuştu ve olan biteni öğrendi, sonra Mariajo'yu arayıp ufak bir iyilik istedi. Ismael Rivero ile konuşmaları gerekiyordu, Lara Macaya'nın davasında çalışan adli tabip oydu. Sonra büroyu aradı ve Orduño'dan eski bir mahkûm olan Camilo Cardona için tutuklama kararı çıkarttırmasını istedi. Zárate'yi de operasyona dahil etmeleri gerekiyordu, tüm bildiklerini arabaya oturunca gönderecekti.

BÖLÜM 57

Chesca tam gaz M-30 yolunda ilerliyordu. Diğer arabaların sağından solundan yollarını kesiyor, öne geçiyordu, neredeyse çarpacak kadar yaklaşıyor, virajları yavaşlamadan alıyordu, araç savrulduğunda ağzından bir mutluluk narası çıktı. Adrenalin patlaması yaşıyordu. Yanında oturan Orduño ne istiyorsa yapmasına izin vermişti ama kendisi iyi durumda değildi. Zárate ise bu gösterinin sebebini anlamadan arkada oturuyordu.

"Daha yavaş kullanabilir misin?"

"Altını mı ıslattın, ne oldu?" diye dalga geçti Chesca.

"Düşündüğümden de daha çocuksun sen."

Chesca'nın cevabı biraz daha hız ve bir çığlık şeklinde oldu.

"Şuna bir şey söyle Orduño."

Orduño Zárate'ye döndü.

"İşe yaramaz ama iyi tarafından bakmaya çalış. Bir sonraki çıkıştan çıkacağız."

"Bir tur daha atmak isterseniz..." diyerek araya girdi Chesca.

"Bir polis operasyonundayız, saçmalamayı bırak," dedi Zárate.

Chesca, Ensanche de Vallecas'a gelince otoyoldan çıktı. Bir cebe park etti.

"Burada yasadışı yarış yapılıyor, bir saat içinde başlayacak. Bizim kuşu tanıyan birilerini bulabiliriz."

"Burada yasadışı bir yarış olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Orduño.

"Tanıdıklarım var. Aradığımız çolağı da biliyorum. Direksiyonu yönetmek için aşağıya bir destek koyuyor ve tek eliyle de vites değiştiriyor. Aslında hayranlık uyandırıcı."

Chesca sağa sola baktı, birini arıyor gibiydi. Zárate sabırsızlanıyordu.

"Burada dikilip ne yapıyoruz? Polisiz diye bağırmakla aynı şey."

Üzerine alev desenleri çizilmiş bir araba yanlarına geldi. Güneş gözlüklü ve siyah gömlekli bir adam Chesca'yı selamladı. Yolcu koltuğunda oturuyordu.

"Ne var ne yok yavrum? Seni uzun zamandır görmüyoruz."

"Meşguldüm," dedi Chesca sıcakkanlı bir tavırla. "Nasıl gidiyor?"

"İyi. Bugün var mısın?"

"Bugün olmaz, çalışıyorum."

"Sakın işimizi bozma."

"Saçmalama. Camilo Cardona'yı arıyorum."

"Camilo Cardona..."

"Çolak, Kolombiyalı, bir sene kadar önce hapisten çıkmış."

"Bu aralar tayfasıyla el Parque de las Siete Tetas'ta takılıyor. Kesin orada bulursun," dedi şoför.

"Teşekkürler, bu gece bol şans."

"El Parque de las Siete Tetas mı?" diye sordu Zárate.

"Günbatımını seyretmek için muhteşem bir yerdir. Acele edersek yetişiriz."

Chesca lastikleri yakarak hareket etti. Parka doğru ilerliyordu. Zárate zaten Chesca'dan yeterince rahatsız oluyordu, susmaya karar verdi. Ama merakına yenik düştü.

"Sen yasadışı yarışlara mı katılıyorsun?"

"Evet ama kimseye söyleme. Bu bir sır."

Chesca'nın ses tonu dalga geçer gibiydi. Davranışlarının sonuçlarına hiç önem vermiyormuş gibiydi. Başka soru sorulmadı. Zárate en iyisinin bu olduğuna karar vermişti, bu kadınla normal bir konuşma yürütmek mümkün değildi. Zaten canı da

istemiyordu. Burada, bu insanlarla ne yaptığını kendine sordu, bu operasyonun bir parçası olmasına gerek yoktu.

El Parque de las Siete Tetas'ın muhteşem bir şehir manzarası vardı. Güneş batmaya başlamıştı ve gökyüzünde binlerce renk vardı. Park, manzarayı görmeye gelen insanlarla doluydu. Koşan sporcular, bisikletçiler ve çalıların arkasına saklanmış çiftler vardı. Üç polis arabadan indi ve etrafa bakınmaya başladılar. Bir ağacın altında içen bir grup Latin Amerikalı gördüler.

Orduño gidip Camilo Cardona'yı tanıyıp tanımadıklarını sordu. Tanımadıklarını söylediler. Kolombiyalı bir adam, hapishaneden yeni çıkmış. Bu tarif bir şey çağrıştırmadı ama çolak olduğunu söylediklerinde hepsi aynı yöne baktı. Bir grup gencin arasından koşarak fırlayan birini gördüler. Orduño hareketi başlatan kişi oldu. Kısa sürede kaçağa yetişti ve ikisi birlikte yere yuvarlandılar.

"Camilo? Bu kadar telaşlı nereye gidiyorsun?"

"Ben bir şey yapmadım."

"O zaman niye kaçıyorsun?"

Camilo bu soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Bu bir alışkanlıktı, polisi görünce koşardın, başına her şey gelebilirdi. Orduño eski mahkûmu yakaladıktan sonra kısa, zayıf ve dövmelerle kaplı olduğunu fark etti. Sol kolu dirseğinde bitiyordu. Bu durumdaki bir adamın yasadışı yarışlara giriyor olması inanılır gibi değildi. Susana Macaya'yı malum yöntemlerle öldürüp öldüremeyeceği de çok şüpheliydi. Sorgulamayı Zárate'nin yapmasına izin verdi.

"Miguel Vistas'ı tanıyor musun?"

"Hapishaneden, evet. Hücre arkadaşımdı."

"Niye ona gazete haberleri gönderdin?"

"İlgisini çekebilirdi. Macaya davasıyla alakalıydı. Beni anlıyorsunuz değil mi?"

"Bu cinayetin Lara Macaya ile alakası olduğunu nereden biliyordun?"

"Okudum."

"Nereden? Sen ilk mektubu gönderdiğinde basma detaylar verilmemişti."

"Kafatasında larvalar olduğunu okumuştum. Aynı olay olduğunu düşündüm. Bırakır mısın beni lütfen? Canımı acıtıyorsun."

"Bırak gitsin," dedi Orduño.

"Ondan istediğimiz her şeyi öğrendik," diyerek ona katıldı Chesca.

Zárate bir şey anlamamıştı, neden yakalamak için bu kadar uğraştıkları bu adamı bırakmasını istiyorlar anlamıyordu, büroya götürmeleri gerekirdi.

"Neden?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Adam tek kollu. Susana Macaya'yı nasıl öldürmüş olabilir? Bugünlük işimiz bitti."

"Bunun için mi geldik?" diye sordu Zárate.

"Günbatımının harika olmadığını söyleyemezsin," dedi Chesca.

Zárate şoke olmuştu. Bir tuzağa düşürüldüğünü fark etti. Operasyona dahil edilmesinin sebebi onu bürodan uzak tutmak istemeleriydi.

"Şu anda Dedektif Blanco nerede?" diye sordu.

Orduño ve Chesca omuzlarını silktiler.

BÖLÜM 58

Ismael Rivero uzun ve güçlü duran bir adamdı. Kapıya doğru yürürken Vaka Analizi bürosunu inceliyordu.

"Demek meşhur Vaka Analizi böyle bir yermiş," dedi. "Ben sizi bir efsane sanıyordum, gerçekten var olduğunuzu düşünmemiştim."

"Sizi temin ederim gerçeğiz Bay Rivero," dedi Elena.

Oturmasını işaret etti. Mariajo bilgisayarın önündeydi, konuşmayı kaçırmıyordu ama katkıda da bulunmadı. Buendía geldiğinde diğer ikisi oturmuşlardı, Rivero'ya elini uzattı. Son hareketlerinden biraz utanan Rivero gevşekbir şekilde elini sıkarak karşılık verdi.

"Cinayette işler nasıl?" diye sordu Elena. "Laboratuvarda çok iş var mı?"

"Yalvarırım konuya gelin dedektif. Bir işi yarım bıraktım, Rentero nasıldır bilirsiniz. Sonuçlar zamanında çıkmazsa oldukça gerilebilir."

"Bunu telefonda da halledebilirdik veya seninle konuşmak için evine geldiğimde," dedi Buendia.

"Senden özür dilerim ama bu kadar direkt bir tavırla sorgulanmaya alışık değilim, gözaltına alınmış bir suçlu gibi hissettim."

"Evet ben direkt konuşurum ama biz de bir soruşturmanın ortasındayız ve zaman aleyhimize işliyor."

"Devam edelim lütfen."

Elena, Lara'nın cesedinin fotoğraflarını çıkardı.

"Bunlar suç mahallinden, kurbanın bulunduğu gün çekildiler."

Rivero açıkça rahatsızlığını belli ederek fotoğraflara baktı, sanki detayları görmek istemiyor gibiydi.

"Hatırlıyorum, o davadaydım."

"Lara Macaya'nın cesedinde bir saç teli bulduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlamıyorum."

"Birinin bulduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Kimsenin bulduğunu hatırlamıyorum ama saç vardı."

"Yani aniden beliren bir saç telinden DNA testi yapıldı ve Miguel Vistas kendini hapishanede buldu."

"Öyle görünüyor."

"Saç telinin bu fotoğraflarda olması gerekmez miydi?"

"Onu bilemem. Bazen ışık kötüdür, bazen de fotoğrafın kalitesi."

"Farklı açılardan çekilmiş çok sayıda fotoğraf var. Saçın hiçbirinde görülmemesi normal mi?"

"Ben fotoğraf uzmanı değilim dedektif."

"İşbirliği yapmak istemediğinizi görebiliyorum."

"Bana sorduğunuz her şeye cevap verdim," dedi adam.

Buendía fotoğrafları topladı, hepsine tek tek bakıyordu.

"Ismael, birbirimizi yıllardır tanırız. Seni defalarca olay yerinde görmüşümdür. Titiz ve sistemlisindir. Bana göre işinin en iyisisin."

"Teşekkürler."

"Bu cesette bir saç teli varken senin görmemiş olman mümkün değil."

"Ertesi gün olay yerine bir başka ekip geldi. Onlar bulmuştur diye düşünüyordum."

"O zaman saç cesedin üzerinde değildi."

"Ceset kaldırılırken üzerinden düşmüş olabilir."

"Böyle durumlarda cesedin parmaklarında bir saç teli olduğunu belirten bir rapor yazmak gerekmiyor mu?"

"O raporlar çok abartılıyor."

"Raporu kim yazdı?" diye sordu Elena.

"Bilmiyorum."

"O kâğıtlar imzalı gelir, Lara Macaya'nın adli tıp raporu mühürlü gelmiş. Raporu yazan kişi neden bir de mühre ihtiyaç duymuş olsun?"

"En ufak bir fikrim yok."

Rivero alnındaki teri sildi.

"Başka sorunuz var mı?"

"Mariajo..."

Bilgisayar uzmanının Elena'dan beklediği işaret buydu. Şimdi dizüstü bilgisayarı elinde, masanın üzerinde oturuyordu. Bilgisayara bir USB taktı ve içindekileri odadakilere gösterdi.

"Çabuk sıkıldığım için biraz sizin sosyal medya hesaplarınıza baktım. Bunu hep yaparım, ruh hastası karının tekiyim. Ve bunu buldum."

Ekranda çok sayıda mesajlaşmanın görüntüleri belirdi, konuşmalar bir internet sayfasındandı. Bunlar Rivero'nun kadınlarla olan konuşmalarıydı. Bazı diyaloglar öyle samimiydi ki şüpheye hiç yer kalmıyordu.

"Nedir bu? Şantaj mı?"

"Biz buna 'anlaşma' diyoruz," dedi Mariajo. "Bizimle işbirliği yapın, ben de bunları yüklediğim USB belleği size vereyim, böylece karınız sinirlenmesin."

Rivero kalktı ve Buendía'ya baktı.

"Böyle birine mi dönüştün Buendía? Bu birime saygınlığını gömmeye mi geldin?"

"Bir katilin peşindeyiz. Bu bir oyun değil Ismael."

"Bana Vaka Analizi ile ilgili bir sürü şey anlattılar. Yasalarla oynadığınız oyunları da. Abartıyorlar sanmıştım ama görüyorum ki az bile söylemişler."

"Miguel Vistas'ın saçı bu dava dosyasına nasıl girdi?" diyerek sözünü kesti Elena. Rivero'nun birimin yöntemlerine dair yaptığı yorum ilgisini çekmiyordu.

"Bilmiyorum. Bana söylediler, ben de DNA testini yaptım."

"Bunu senden kim istedi?"

"Bunun sizin soruşturmanız için önemi nedir, onu bilmiyorum."

"Bizi yasalara karşı esnek davranmakla suçladınız ama siz görevini kötüye kullanmış bir polisin arkasını kolluyorsunuz."

"Bakın, benim bir işim var. Bana laboratuarda test yapmam söylenir, ben de yaparım."

"Ama daha önce görmediğiniz bu saçın aniden belirmesi dikkatinizi çekmiş olmalı."

"Tabii ki çekti. Ama ben bir bilim insanıyım. Objektif sonuçlar ararım yoksa sorduğum sorular işleri geciktirmekten başka bir işe yaramaz."

"Bu saç için DNA testi yapmanızı kim istedi?"

Ismael derin bir nefes aldı. Sinirlendiğini göstermek için kafasını iki yana salladı. Yine de cevap verdi.

"Salvador Santos. Şimdi hasta, ona ne yapacaksınız? Hayatını mı mahvedeceksiniz?"

"O DNA testi yüzünden masum bir adamın yedi senedir hapiste yattığını fark ettiniz mi?"

"Tekrar ediyorum, ben işimi yaparım. Cezaları başkaları verir."

"Ama bu dava hakkında bir fikriniz vardır. Bilim insanları robot değildir herhalde?"

"Fikrimi mi istiyorsunuz? Buyurun o zaman. Salvador hep babadan şüphelendi ama onu ırkçı olmakla suçladılar, o da geri çekildi. Başka bir suçlu bulmak zorundaydı, bunun için bir kanıt yaratması gerekse bile. Sizin davanız zaten kapandı, katilinizi buldunuz. Çingene hakkında bir yakalama emri vardı, adam da kendini öldürdü. Mükemmel. Kızlarını paketledi, sonra da aradan çekildi. Dava kapandı. Kuyruğunu kovalayan köpekler gibi kendi etrafınızda dönüp durmayı bırakın. Fotoğrafçıyı

hapisten çıkarın ve o yaşlı adamı da rahat bırakın. USB belleği alabilir miyim?"

Mariajo belleği verdi. Rivero onu cebine koydu, ayağa kalktı, ceketini düzeltti ve kimseye veda etmeden çıkıp gitti.

BÖLÜM 59

Elena Blanco, arabasını içinde iki memurun beklediği devriye aracının arkasına park ettiğinde Colonia de los Carteros'a gece çökmüştü. Cebinde Salvador Santos adına çıkarılmış bir tutuklama emri vardı. Eve giremeden Zárate ona yaklaştı. Onu burada bulduğuna şaşırmamıştı.

"İstediğin bu muydu?" diye saldırdı Zárate. Yorgun görünüyordu, sanki hiç gücü kalmamıştı. "Canının istediğini yapabilmek için beni ortada mı bırakacaksın?"

"Ángel, bu hiç kimse için hoş değil. Arkadaş olduğunuzu da bana söylemeliydin."

"O hasta, en azından sabaha kadar bekleyebilirsin."

"Ne fark edecek? Bir dakika bile bekleyemem. Karara uymam gerek. Onu merkeze götüreceğim, düşünecek bir şey kalmadı."

"Kafası yerinde bile değil. Onun vereceği ifadenin nasıl bir geçerliliği olacağını düşünüyorsun?"

"Bunu göreceğiz. Şu anda onu götürmem gerek. Geçmeme izin verir misin?"

"Rentero'nun senelerdir Salvador ile uğraştığını sen de çok iyi biliyorsun."

"Bana bu dedikodularla gelme. Tahmin edemeyeceğin kadar sıkılırım böyle şeylerden."

"Herkes Rentero'nun politik hırslarını biliyor. Kötü giden bir soruşturmada kendi kıçını kurtarmak için bir günah keçisi arıyor."

"Kötü mü yapıyor?" dedi dedektif zorla gülümseyerek.

Elena polis memurlarına bir işaret yaptı, kapıyı çaldılar. Ascensión dışarı çıktı. Üzerinde sabahlığı vardı ve olacakları anlamış gibiydi.

"Ángel, onu götürmelerine izin verme lütfen."

"Elimden bir şey gelmiyor. Gerçekten her şeyi denedim."

"Biraz merhametli olun," diyerek dedektife döndü kadın. "O hasta."

"Üzgünüm," dedi Elena. "Ben kararı uygulamak zorundayım. Umarım her şey kısa zamanda açıklığa kavuşur."

"Üzgün değilsiniz, ikiyüzlülük yapmayın. İlk günden beri onunla uğraşıyorsunuz. Kimin için çalıştığınız nasıl da belli."

Memurlar, Elena'nın bir hareketiyle içeri girdi. Ascensión peşlerinden gitti. Bazı çığlıklar duyuldu, tartışma sırasında bir sandalye düştü. Elena ve Zárate konuşmadan birbirlerine bakıyorlardı. Keder dolu bir bakıştı bu.

İnce suratıyla ve darmadağın görüntüsüyle Salvador Santos, Elena ile son konuştuğu zamana göre çok daha hasta görünüyordu. Dedektif bunun sahte bir tavır olup olmadığına karar verememişti. Mariajo bilgisayarın yanındaydı ve tutuklunun sorgusunda zabıt tutmak için hazır bekliyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun Salvador? Bir şey ister misin?"

"İlaç. İlacımı almalıyım."

"Sana bir bardak su verebilirim."

Salvador, Mariajo'ya döndü.

"Ascensión, ben ilacımı aldım mı?"

"Ben Ascensión değilim. Ama sana bir bardak su vereceğim."

Mariajo ayağa kalktı ve ona bir bardak su uzattı. Salvador gözlerini bir noktaya sabitlemeden sağa sola baktı. Elena sessizce olan biteni izliyordu.

"Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Küçük müzik odasında. Ama ses gelmiyor. Herhalde makinenin şarjı bitti."

Elena ve Mariajo bakıştılar. Mariajo tek kaşını kaldırdı, dedektifin çok iyi bildiği şüphe dolu bir ifadeydi.

"Lara Macaya'yı hatırlıyor musunuz?"

"Lara Macaya... Çok tanıdık. Ascensión, bir ara bizle çalışan yardımcı değil miydi o?"

Bu sözleri bir kez daha Mariajo'ya dönerek söylemişti.

"Hayır, onun adı Svetlana'ydı. Rustu."

"Ah..."

Yaşlı adam kafasını salladı.

"Salvador, ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu dedektif.

"Polisim. Tüm hayatım boyunca öyleydim."

Bunu sanki söylenmesine gerek olmayacak kadar açık bir şeyi belirtiyormuş gibi söylemişti.

"Bir Çingenenin ölümünü araştırdığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Çingene Gelin, tabii ki hatırlıyorum. Öyle bir şey kolay unutulmaz."

"Harika. Onu kimin öldürdüğünü hatırlıyor musunuz?"

"Babası, en başından beri çok belliydi."

"Babası mı?"

"Hayır, durun. Babası değildi. Fotoğrafçıydı. Aile şirketinde fotoğrafçılık yapan genç bir adam vardı. Kızı o öldürmüştü."

"Ama ona karşı kanıtınız var mıydı?"

"Çok. Bir sürü kanıt vardı. Çok açık bir davaydı. Daha dün gibi hatırlıyorum."

Elena sessizce kafasını salladı. Karşısında oturan adamın hareketlerini dikkatle inceliyordu. Hastalığın birkaç gün içinde bu kadar ilerlemesinin imkânsız olduğunu düşündü. Gerçi böylesine bir stresin bu hastaları çok daha fazla etkilediğini bir yerlerde okumuştu.

"Cesette bir saç bulduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

"Saç mı? Hayır, hayır... Ah, evet, şey... Saç benim işimdi. Suçlamayı güçlendirebilmek için biz yerleştirmiştik. Polisler böyle tuzaklar kurar."

Bunu sanki küçük bir yaramazlık yapmış gibi söylemişti. Numaralarını anlatmaktan memnun bir ifadeyle gülümsedi.

"Ben böyle tuzaklar kurmuyorum, üstelik ben de polisim."

"Yapmıyor musunuz? Eh, daha çok gençsiniz, öğrenirsiniz."

Mariajo ifadeyi bilgisayara geçiyordu. Klavyeden gelen sesler bir mırıltı gibiydi.

"Yani fotoğrafçıya karşı öyle bariz bir delil yoktu. Bunu söylüyorum çünkü saçı siz yerleştirmişsiniz."

"Yargıçlar hep böyledir, eğer çok güçlü kanıt yoksa herkesin yürüyüp gitmesine izin verirler. O yüzden kanıt yerleştirdim."

"Salvador, böyle bir şey yaparak masum bir adamı hapse göndermiş olabileceğinizin farkında mısınız?"

"Masum mu? Mümkün değil, o çocuk yaptı, buna hiç şüphe yok. Bu gibi durumlarda sorun kanıtlayabilmektir. Suçlu bulmak yetmez. Jürinin de böyle düşünmesi gerekir."

"Ve siz Miguel Vistas'ın suçlu olduğundan kesinlikle emindiniz?"

"Elbette. Suçluluğu kesindi."

"Sormamın mahsuru yoksa nasıl bu kadar emin olabildiniz?"

"Çünkü bana kendisi söyledi."

Elena ona şaşkınlıkla baktı. Diyalog akıcıydı ve yaşlı adam unutkanlığın verdiği bir rahatlıkla konuşuyor gibiydi ama uymayan bir şeyler vardı.

"Nasıl yani?"

"Öyle," diyerek onayladı. Kızı öldürdüğünü bana söyledi."

"İtiraf mı etti?"

"Evet. Ve öyle rahattı ki içimden suratını parçalamak geldi."

"Peki bu itiraf neden ifadesinde yok?"

"Ah, şey, çok kurnazdı ve itiraf ben kameraları kapattıktan sonra ikimiz yalnızken geldi."

"Kameraları neden kapattınız?"

"Şey, bilirsiniz... büro taktikleri. Sorgulamalar çok uzun sürebilir ve bir şey öğrenemiyorsanız şüpheliyle biraz yalnız kalmak iyidir, kameralar veya şahitler olmadan. Biraz korkutmak için."

"Tabii. Sorguyu siz yapıyorsunuzdur. Kamerayı kapatırsınız, not alan memura ikinizi biraz yalnız bırakmasını söylersiniz ve o çıkınca da kolları sıvar biraz gözdağı verirsiniz."

"Öyle bir şey," dedi ihtiyar.

"Peki ne oldu?"

"Tavırları değişti. O kuzu gibi adam şeytana dönüştü ve bana kızı öldürdüğünü söyledi."

"Bu kelimeleri mi kullandı?"

"Aşağı yukarı." Hatırlamak için biraz uğraştı, sonra tekrar konuşmaya başladı. "Hayır, çok tuhaf bir biçimde söylemişti."

"Kullandığı kelimeleri hatırlıyor musunuz?"

Salvador öne eğildi. Gözbebekleri çok hızlı hareket ediyordu. Sonra durdular, adam çenesini kaldırdı ve sahnedeki bir aktör edasıyla duyduğu kelimeleri alıntıladı.

"'Ben Lara'yı öldürmedim. Yeniden doğmasına yardım ettim'."

"Yeniden doğması mı?"

"Öyle dedi."

"Dini bir cümleye benziyor veya bir tarikat liderinin lafları gibi."

"Veya şeytanın," diye tekrarladı adam. O adam şeytandı. Kamerayı açtım ve cümleyi tekrar etmesini istedim. Ama şeytan gitmişti. Bir kez daha hayatında bir tabak bile kırmamış bir meleğe dönüşmüştü."

"Salvador, bana anlattığınız şeylerden emin misiniz?"

"Kesinlikle, bu lafları söyledi. Ben de onun yaptığını düşünüyordum. O yüzden de saçı yerleştirdim, kaçacak yeri kalmamıştı. Bu nedir?"

Tavanı işaret ediyordu. Sıva kenarlardan kalkmıştı, olabilecek en kirli tavan boyasıydı.

"Hiçbir şey, tavan."

"Tavanı sormuyorum, orada yürüyen küçük adamları soruyorum."

"Mariajo, sen tavanda küçük adamlar görüyor musun?"

"Hayır."

"Adam falan yok orada Salvador."

"Ascensión! Ascensión!"

"Ascensión evinde, sakin olun."

"Orası benim evim. Karımın buraya gelmesini istiyorum."

"Yarın onunla konuşabileceksiniz, anlaştık mı?"

Salvador kapıya doğru baktı, üzerinde dikkat çekici bir huzursuzluk vardı. Ama sakinleşti.

"Anlaştık."

"Bize Miguel Vistas'ın sorgusu konusunda çok yardım ettiniz. Onu hapisten çıkarmak üzere olduklarını da biliyor musunuz?"

"Miguel Vistas mı? Hayır, benim anlattıklarım Çingene ile oldu, babayla."

"Çingene mi? Lara'nın yeniden doğmasına yardım eden Moises miydi?"

"Evet, Çingeneydi. Bu cümleyi söyledi. Bu yüzden onun yaptığından o kadar emindim."

"Bir bakalım Salvador, bana daha şimdi katilin Miguel Vistas olduğunu anlattınız ve oldukça da emindiniz."

"Miguel Vistas mı? Bilmiyorum, olabilir. Artık hatırlayamıyorum. İkisinden biri bana bunları söyledi. Ama eğer notlarıma bakabilirsem..."

"Endişelenmeyin." Elena bıkkındı. "Biraz dinlenmeye çalışın. Şimdilik bu kadarı yeterli."

BÖLÜM 60

Grappa şişesi neredeyse boştu. Plaza Mayor'dan gelip geçen insanların görüntüleri Elena'nın kafasında dönüp duruyordu. Çok yorgundu. Yatağa girmeyi çok isterdi ama eve kadar yürüyecek gücü bile yokmuş gibi hissediyordu. Kamera görüntülerini incelerse çiçek bozuğu yüzlü o adamı görebilirdi. Görüntülere bakmayı bıraktığı gün adam oradan geçecekmiş gibi hissediyordu. O yüzden bir süre daha bakmaya karar verirdi. Bu kısır döngü de ağını sonsuza kadar örecekmiş gibi geliyordu.

Uykusunda insanlar görmeye çoktan alışmıştı. Salvador'un büroda bahsettiği adamları biliyordu. Onun halüsinasyonlara ihtiyacı yoktu, küçük adamlar yıllardır kafasının içindeydi zaten. Her gece geçit yapıyor gibiydiler, ağzında alkolün tadıyla artık tanıdık hâle gelmiş tüm suratları görüyordu. Salvador Santos'un sorgu odasındaki darmadağın görüntüsü, eski kocasının Urueña'daki şefkatli hareketleri öyle ruhaniydiler ki gerçek olmaları mümkün değildi. Ismael Rivero'nun incinen gururu, Miguel Vistas'ın hapishanede yaşadığı beklenti dolu gerginlik. Bütün bu görüntülerin içinde en çok aklına kazınan ise Zárate'nin ustasını koruyamamanın verdiği acı ve üzüntüyle kendisine attığı bakıştı.

Kapı zili çaldı ve Elena kendi kendine ayağa nasıl kalkacağını sordu, uzanıp da kapı kolunu bastıracak gücü nereden

bulacağını merak ediyordu. Gelenin Zárate olduğundan emindi ve içinden bir ses onu bu kadar berbat bir hâlde karşılamanın iyi olacağını söylüyordu. Patlayacağı kesin olan bir tartışmada bu durum güçleri eşitlerdi. Ama içeri giren Rentero oldu.

"Saat çok mu geç?" diye sordu, selam vermek yerine.

Elena kenara çekilip onu içeri aldı. Bariz olanı tekrar etmeye gerek yoktu, insanları ziyaret etmek için uygun bir saat değildi.

"Salvador'un sorgusu hakkında beni aramadığın için ben de bizzat gelip öğrenmek istedim."

"Bir şey içer misin?"

"İçmem. Sen de yeterince içmişsin."

"Çok haklısın."

"Santos ile nasıl geçti? Günah çıkardı mı?"

"Sanrılar içindeydi ama evet, itiraf etti."

"Başka bir şey öğrendin mi?"

"Niye sarhoşum biliyor musun? Çünkü bu adam için üzülüyorum. Ona ne olacak?"

"Kanıt yerleştirmek çok ciddi bir suç ama merak etme. Hastalığı ona gereken korumayı sağlayacaktır. Hapse girmez."

"Öyle bile olsa, bu durumla yüzleşebilecek gücü yok."

"Eğer senin sorgundan sağ çıktıysa, her şeye dayanabilir, emin ol."

"Bana o kadar eğlenceli gelmiyor."

"Sarhoşsun da ondan."

Elena kendini kanepeye bıraktı. Rentero bir sandalye çekip yanı başına oturdu.

"Savcıyla konuştum. Yarın Miguel Vistas'ı bırakacaklar."

"Engel olmak için bir şey yapmayacak mısın?" diye sordu Blanco, neredeyse yalvaracaktı. "Bir son dakika numarası falan?"

"Anlaşmamızdan memnunum. Şartlı tahliye ile çıkacak. Taklitçisiyle iletişime geçip geçmeyeceğini anlamak için iyi bir yol."

"Sence bu anlaşmayı Vaka Analizi ile de paylaşman gerekmez miydi?"

"Bence hayır. Ama senin bilmen gerektiğini düşündüm, o yüzden geldim."

"Can düşmanın her şeyi itiraf etti mi, onu öğrenmeye geldin. Sen kendine günah keçisi arıyorsun."

"Benim hakkımdaki fikrin bu mu?"

"Cevap verirken horlamaya başlarsam alınma. Saat çok geç oldu."

"Ben gidiyorum. Yarın konuşuruz."

Ayağa kalktı, halının üzerine bırakılmış bir bardağa ayağı takıldı.

"Annen hâlâ burada yaşamaya devam ettiğini biliyor mu?"

Elena horlamaya başladı.

"Ne zaman taşınacaksın Elena? Böyle yaşayamazsın."

Başkomiserin sorusuna gelen cevap yeni bir horlamaydı. Kapı kapandığında Elena gözlerini açtı ve tavanı seyretmeye devam etti.

BÖLÜM 61

Piovera'ya geldiğinde kırmızı Lada'yı, Sonia Macaya'nın evinin önüne park etti. Onunla Miguel Vistas'ın serbest bırakılması konusunu yüz yüze konuşmak istiyordu, haberi basından duymadan önce bunu yapmalıydı. Akşamdan kalmanın verdiği bir durgunluk vardı üzerinde, Sonia ile konuşmasında işe yarayacak kadar da üzgün ve bitkin hissediyordu. Konuşmanın eğlenceli geçeceğini hiç sanmıyordu.

Kapıyı çaldı ve boğazındaki kuruluğun normalden fazla olduğunu fark etti. Bir bardak suya ihtiyacı vardı. Bir nane şekerine ihtiyacı vardı. Yatağa girmeye ve birkaç saat uyumaya ihtiyacı vardı. Kimse kapıyı açmadı. Sonia'nın mücadeleden vazgeçmiş olabileceğini düşünmek bile istemiyordu, onu kanepeye uzanmış veya yatağa yatmış, haplarını fazla kaçırmış bir hâlde bulmak istemiyordu.

Zili tekrar çaldı ve bekledi. Kapının öbür tarafında ayak sesleri duyuldu. Kilitte dönen anahtarın sesi geldi. Elena karşısında Sonia'dan başka birini bulmayı beklemiyordu, onun şişmiş gözlerini ve çökmüş yanaklarını görmeye kendini hazırlamıştı. Ama kapıyı Capi açtı ve kara gözlerini bütün ciddiyetiyle üzerine dikti. Bakışları aralarındaki sessizlikle birleşince ağzından çıkabilecek her türlü cümleden daha düşmanca bir hava yaratıyordu.

"Sonia ile konuşmak istiyorum. İçeri gelebilir miyim?"

"Sonia burada değil."

Elena boş gözlerle ona baktı. Sonia'nın dışarı çıktığını veya haftalık alışverişe gittiğini hayal edemiyordu. Evde olmalıydı, odada ileri geri yürüyor, ilaç hazırlamak için yavaş hareketlerle dolaba uzanıyor olmalıydı, halıya kıvrılmış yatıyor veya sırtını kanepeye dayayarak boş gözlerle etrafına bakıyor olmalıydı.

"Nerede?"

"Niye bilmek istiyorsunuz?"

"Onunla konuşmam gerek, önemli."

"Onu rahatsız etmeyi bırakın, iyilik etmiş olursunuz."

"Bana nerede olduğunu söyleyin," diye bastırdı Elena otoritesini kullanarak.

Capi'nin gözlerinden sabrının tükendiğini gösteren bir gölge geçti. Elena onun sınırlarını zorladığını fark etmişti.

"Moncloa'da. Bu sabah götürüp bıraktım. Bir saat içinde de gidip alacağım. Daha sonra gelebilirsiniz."

Capi kapıyı kapattı. Elena arabasını Moncloa'ya sürdü, Sonia'nın terapi grubuyla olduğunu düşünüyordu. Capi'nin evdeki varlığı onu rahatsız etmişti. Orada, Çingene olmadığı için nefret ettiği birinin evinde insanları karşılayarak ne yapıyordu?

Vardığında Sonia'yı bir grup terapi arkadaşıyla sohbet ederken buldu. Onun yaklaştığını görünce kadının suratında rahatsız olmuş bir ifade belirdi.

"Dedektif..."

İsteksizce gülümsüyordu ama yüzü solgundu ve saklanması imkânsız bir hüzün etrafını sarmış gibiydi.

"Sana bir şey söylemem lazım Sonia. Yalnız konuşabilir miyiz?"

Boş bir odaya girdiler. Daire hâline getirilmiş sandalyeler odanın ortasına yerleştirilmişti.

"Yeni bir haber mi var?" diye sordu Sonia.

Elena kendisine tavsiyeler veren Rumen garson Juanito'yu düşündü. Kötü haber vermek gerektiğinde doğrudan söylemek gerekirdi. Sonia ona yıkılmış bir ifadeyle baktı.

"Miguel Vistas'ı serbest bırakıyorlar."

"Ama neden?"

"Aleyhine kullanılan kanıtlar düzmeceymiş. Onu bugün çıkaracaklar, gazetelerde okumadan önce haberin olsun istedim."

Sonia susuyordu.

"Dava yeniden açılana kadar şartlı tahliyede."

"Yeniden mi? Yeni bir mahkeme mi? Buna dayanabilir miyim bilmiyorum."

"Alışmanın zor olduğunu biliyorum ama eğer hapishanede bir masum varsa onu özgür bırakmak adaletin görevi."

"Masum olduğuna inanıyor musun?"

"Onu kanıtsız mahkûm ettiklerine inanıyorum."

"Ama şimdi herkes kızlarımı Moises'in öldürdüğünü düşünecek."

"Sonia, ben elimi kocan için taşın altına koydum. Onun yapmadığını biliyorum."

"Bana yardım edin," diye yalvardı. "Moises'i kızlarının cinayetiyle suçlamalarına izin vermeyin."

"Sana söz veriyorum, katili bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Sonia yavaşça kafasını salladı.

"Odaya dönmem gerek, toplantı başlamak üzere. Haber verdiğin için teşekkürler."

Sonia ayağa kalktı. Terbiyeli bir biçimde veda etmek ve bu zavallı kadını sonsuza kadar unutmak için en uygun andı. Ama Elena bir an için daha kendine engel olamadı.

"Sonia... Seni bulmak için evine gittim ve kapıyı Capi açtı."

"Evet, bana çok yardımcı oluyor."

"Ama sen onlarla görüşmek istemiyordun. Şimdi fikir değiştirmiş olman bana garip geldi."

"Yanlış değerlendirmişim. Moises'i ailesinden ayırmamalıydım. Bence bu hayatımda yaptığım en büyük hataydı."

"O zaman, şimdi her şey iyi mi?"

"Evet, evet her şey yolunda. Capi beni yarı yolda bırakmayacak. Benimle ilgileniyor. Ne yapabilirim ki? Sahip olduğum tek aile o."

Elena büroya giderken Sonia'yı düşünüyordu, Capi'ye karşı olan kesin tavırları aklındaydı ve kocasının ailesinden ve suçlayıcı bakışlarından kaçmak için eline geçen fırsatı tarttı. Bütün bu trajedi için onu suçlamamaları imkânsızdı. Neden koşarak kaçmıyordu? Neden bu bağları tamamen koparmıyordu? Anlayamıyordu. İnsanlar karmaşık ve hassastır derlerdi. Sonia'nın hayatına devam edebilmek için bir desteğe ihtiyacı vardı, o destek de Capi'den geliyordu.

BÖLÜM 62

Sabah on yürüyüş saatiydi, bahçenin etrafında kırk dakika dönüp durulurdu. Hapishaneye girdiği günden beri bu böyleydi. Tek egzersiz programı, diğer hapishane arkadaşlarının yaptıklarından çok uzaktı, sadece sabah ve akşam ağırlık kaldırıyordu. Hapishanedeki hayat sıkıcıydı, herkes günlük egzersiz yapmalı, bir atölyeye yazılmalı, öğleden sonraları biraz okumalı ve kütüphanede yeni bir konu çalışmalıydı. Neredeyse hiç kimse bunu yapmazdı. Bir mahkûmun en büyük düşmanı ilgisizliktir. Her şeyi tükenene kadar her gün biraz daha fazla çöker mahkûmun üzerine.

Miguel Vistas örnek bir mahkûmdu. Bunların içeride geçirdiği son saatler olduğunu biliyordu, her an bir gardiyan elinde savcının imzaladığı tahliye emriyle belirebilirdi. Bahçede yürüyüş yapmak hoşuna gidebilirdi ama ok yaydan çıkmıştı artık ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Böyle anlarda ortaya çıkan gerginlik hareketsizlikle birleşirse çok kötü olurdu. Fiziksel etkinlik ihtiyacını meditasyonla karşılamaya karar verdi.

Nasıl yapacağını biliyordu. Yedi yıldır her gün yarım saatini meditasyona ayırmıştı. Başlarda hiç kolay değildi, düşünceleri özgürce dolaşıyor ve istedikleri yerlerde duruyorlardı. Şimdi öyle değildi. Şimdi zihnini ve enerjisini boşaltabiliyor, hareketlerini ve ağırlığını rahat bırakıyordu. Bunu seviyordu. Tamamen

odaklanabileceği bir detay seçiyordu. Duvardaki bir delik. İstikrarla damlayan bir musluğun sesi.

Ama bu, onun mahkûmiyetinin son günüydü ve hiçbir şeye odaklanamıyordu. Zihnini boşaltmayı başaramamıştı. Eğer bir yoga eğitmeniyle çalışsaydı, öğrendiği her şeyi bu kadar çabuk unuttuğu için şimdi onu azarlardı. Miguel'in özgürlüğünü tekrar kazandığı ana yönelik yeni bir felsefesi vardı. Ama şu an fark etmişti ki soyut bir şeyi planlamak ile o işi gerçekten yapmak aynı şey değildi. İkinci bir şansı olacağını hiç düşünmemişti. Şimdi ise neredeyse korkuyla başı dönüyordu.

Belki de son gününde daha hafif bir meditasyon denemeliydi. Geçirdiği yedi seneyi biraz düşünebilirdi. Veda edeceği ve minnettar olması gereken pek çok şey vardı, hepsi de bugün hayatta olmasına izin veren takdiri ilahi sayesindeydi. İnsan hayatını veda ederek, yaşadığı, tanıdığı ve artık hayatında istemediği her an için yas tutarak geçiriyordu. Miguel yaşadığı her şeyi gözünün önüne getirmek istedi, kapalı kaldığı süre boyunca tanıdığı herkesi hatırlamak istiyordu, her şeyle vedalaşmak ve şükretmek istiyordu.

Caracas yüz yüze vedalaşmak istediği tek mahkûmdu. Meditasyonunu bitirdiğinde, fotoğraf atölyesine gitti. Mahkûmlar iki boru arasına siyah bir perde asmışlar, portre çekimleri yapıyorlardı. Normalde girişken biri olmayan Caracas'ın burada lider görevini üstlendiğini görmek Miguel'i duygulandırdı. Diğer mahkûmlar bu şekilde yönlendirilmeyi kabul edecekler miydi?

"Vedalaşmaya geldim. Beni bugün çıkarıyorlar."

Caracas kafasını salladı ve kısaca gülümsedi, sonra da talimat vermek için atölyedeki öğrencilerine döndü. Sanki Miguel böyle habersiz girerek önemli bir işi bölmüştü.

"Adalete güvenmek gerek veya zamana, nasıl dersen. Er ya da geç hakkın olanı veriyor sana."

"Perdeye basıyorsun, yırtacaksın," diye bir başka mahkûma bağırdı Caracas.

Miguel işlerin değiştiğini anladı. Çok duygusal bir veda hayal etmişti ama Caracas'ın onu çoktan unuttuğu besbelliydi, tamamen hayatta kalma içgüdüsüyle yeni arkadaşlar edinmeye başlamıştı. Miguel'in söylediği hiçbir şey umurunda değildi, kendisi artık onun ahlaki temeli değildi, onu su yüzünde tutan el değildi. Hatta Caracas başka biri gibiydi, kendine daha fazla güveniyordu.

"Eğer bugün buradan çıkabiliyorsam senin sayendedir, bunu bilmeni isterim," diye itiraf etti.

Caracas bir an ona baktı, bu itiraftan sonra şaşırmıştı.

"Bana çok destek oldun."

"Oviedo, fotoğrafları sen bas. Çerçeveye dikkat et, figürleri ortaya yerleştirme, önceden kontrol et."

Bir kez daha. Caracas atölyedeki arkadaşlarına döndü çünkü Miguel'in varlığından rahatsız oluyordu. Vedalaşmaktan kaçabildiği kadar kaçmak istediği açıktı.

"Arkadaşımla bir fotoğrafımı çek," dedi Vistas.

Perdeye yaklaştı.

"Sen, dışarı çık," dedi poz vermek için en uygun yeri arayan bir mahkûma.

Mahkûm kenara çekildi. Miguel kafası iyice karışmış görünen Caracas'a seslendi.

"En yakın arkadaşın Miguel ile bir hatıra fotoğrafı olsun. Hadi gel."

Caracas, Miguel'in yanına geldi. Fotoğrafçıya işaret verdi. Miguel kolunu omzuna atmıştı. Flaş patladı.

Olmuştu işte, vedalaşmışlardı. Hücresine döndüğünde sargı bezlerini çöpe attı. Yarası iyileşmişti.

Akşam saat on olduğunda savcının kendisini unuttuğunu düşünmeye başlamıştı. Masegosa bugün çıkarılacağından kesinlikle emindi ama avukatına da güvenmiyordu çünkü avukatı onun özgürlüğüyle değil davanın devamlılığıyla ilgileniyordu. Belki de bu savcının işiydi, otoriteler ona acı çektirmek

istiyordu. İnsanların içindeki gizli sadizm zaman zaman böyle ortaya çıkardı. On ikiye çeyrek kala ayak sesleri duydu. Collantes, buradaki en itici görevli, kapıyı açtı ve ciddiyetle içeri baktı.

"Defolup gidiyorsun. Eşyalarını topla."

Aynen böyle söylemişti, tamı tamına bu cümlelerle. Böyle bir haberi vermenin daha eğlenceli yolları olabilirdi ama karşısındaki adam bir an bile gülümsememişti.

Miguel'in toplayacak eşyası kalmamıştı. Son on saatini her şeyi hazırlayarak geçirmişti.

Masegosa onu çıkışta bekliyordu. Kalacak bir yeri olup olmadığını sordu.

"Evet, bir evim var ama önce beni şehir merkezine götür," dedi Miguel. "Normal insanları görmek istiyorum."

BÖLÜM 63

"Seni karaokede aradım ama yoktun," dedi Zárate.

"Canım şarkı söylemek istemiyor."

Elena onu eşikte bırakarak oturma odasına döndü. Onu içeri davet etmemişti ama kapıyı suratına da kapatmamıştı. Zárate bunu bir izin olarak kabul etti. Kadının peşinden oturma odasına girdi. Masanın üzeri fotoğraflarla doluydu. Çingene kardeşlerin fotoğrafları, Miguel Vistas'ın hücresinde buldukları fotoğraflar, şüphelilerin ifadeleri, kanıtlar, her şey vardı. Ayrıca masanın üzerinde yeni açılmış bir grappa şişesiyle yerdeki boş şişe de göze çarpıyordu.

Elena masaya oturdu, önce Lara'nın sonra da Susana'nın fotoğraflarını aldı. İkisini kıyaslıyordu. Sanki yalnızmış gibi davranıyordu. Zárate, elinde tuttuğu fotoğrafların titrediğini fark etti. Onunla konuşmak için en ideal zamanda gelmemiş olabilirdi ama doğru anı seçmek her zaman zordu.

"Suratıma bakmayacak mısın?" diye sordu.

Dedektif fotoğrafları bıraktı ve bir deftere bir şeyleri not aldı.

"Vicdan azabı çektiğin nasıl da belli oluyor," diyerek üzerine gitti Zárate.

Bu sefer Elena'nın kendisine bakmasını sağlayabilmişti.

"Bu konuşmayı yapmak istediğine emin misin?"

"Neden Rentero'nun işine geldiği gibi davranıyorsun?"

"Öyle bir şey yapmıyorum."

"O zaman neden Salvador Santos'a bu kadar taktın? O artık yaşlı bir adam, hepsi o kadar."

"Çünkü işini kötü yaptı, çünkü kanıtları değiştirdi, çünkü eğer sistemin işlemesini istiyorsak polis soruşturmalarını doğru düzgün yapmalıyız."

"Eğer onun bir hata yaptığını ortaya çıkarırsan ne kazanacaksın? Şimdi kanıt dosyasını tamamen incelediğine göre bana da söyleyebilirsin. Eline ne geçti? Başın göğe erdi mi?"

"Neden bu adamı savunuyorsun Zárate?"

"Çünkü o benim babam gibi. Bildiğim her şeyi o öğretti."

"Mesela, görevi kötüye kullanmak."

"Ne diyorsun sen?"

"Lara'nın dosyasından bir bilgi zarfı çaldın diyorum. Fark etmediğimi mi düşündün?"

Zárate'nin rengi soldu. Öfke ateşi bir anda sönmüştü.

"En kısa zamanda iade edecektim."

"Bana yol göstermiş oldun. Lara'nın dosyasında bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum ama ne olduğundan emin değildim. Senin adli tıp raporunu götürdüğünü anlayınca nereye odaklanmam gerektiğini bulmuş oldum."

"Sen de bana tuzak kurdun."

"Düşündüğümden daha safsın. Ama hayır, ben de o kadar akıllı değilim, o tesadüftü."

"O gece yatmış olmamız? O da oyunun bir parçası mıydı? Benimle yattın sonra da uyuyup benim gitmemi bekledin. Öyle mi?"

Elena ona buz gibi bir bakış attı.

"Benden biraz olsun hoşlandığını düşünmüştüm," dedi Zárate kırgın bir sesle.

"Hemen bozulma, yatakta iyi vakit geçirdim. İki olayı birbirine karıştırmaya gerek yok."

Genç adamın yüzünde iğneleyici bir gülümseme belirdi. Kadını artık tanıyordu, aralarındaki ilişkiyi kurtarmaya

çalışmayacağını biliyordu. Tam tersi, kendi kendine zarar verme eğilimi yaraya daha da tuz basacaktı.

"En azından bana karşı dürüst olabilirdin."

"O zaman Lara'nın dosyasındaki eksik noktaları keşfedemezdim."

"Salvador hakkındaki şüphelerini benimle paylaşabilirdin demek istiyorum. Birlikte düşünerek bu duruma bir çözüm bulabilirdik."

"Beni anlar mıydın? Santos'u korumakla kafayı bozmuştun."

"En azından sırf bürodan uzaklaşayım diye uydurduğun saçma sapan tutuklamaya gerek kalmazdı."

"Hiçbir tutuklama saçma sapan değildir."

"Camilo'nunki bile mi?"

Masadaki fotoğraflardan birini aldı. Camilo Cardona'nın hapisteki fotoğrafını çıkardı. Zárate adamın çolak kolunu işaret ediyordu.

"Tek kolu yok, kahrolası. Susana'yı o şekilde nasıl öldürmüş olabilir?"

Elena özellikle dövmelere odaklanarak Camilo'nun fotoğrafını inceledi. Göğsündeki dövme özellikle dikkatini çekmişti.

"Araba kullanabiliyorsa adam da öldürebilir."

"Kafatasına delikler de açabilir mi? Bunu tek elle yapmak imkânsız."

"Ne olursa olsun, bunlar artık seni ilgilendirmiyor. Davadan alındın."

"Ne?"

"Duydun işte," dedi Elena kararlı bir biçimde. "Carabanchel'deki karakola dönebilirsin. Eminim seni özlemişlerdir."

"Sırf varlığımdan rahatsız oluyorsun diye beni davadan alamazsın."

Elena bir an hırsla ayağa fırlarken yüzünün önüne saçından bir tutam döküldü.

"Git buradan. Bir daha da ne evime ne de büroya gelmeyi aklından bile geçirme."

"Beni niye attığını anlatmadan hiçbir yere gitmiyorum."

"Yolsuz bir polisi korumak için dava dosyasından bilgi kaçırdın. Bu yapabileceğin en büyük hataydı."

"Kişisel sebeplerle yaptım, bunu sana açıklamıştım."

"Sekiz yıl önce çocuğumu kaçırdılar. Polis arama protokolünü zamanında başlatmadı, benim bizzat ifade verdiğim şüpheliler hakkında işlem yapmadı; pedofili dosyalarını açıp kontrol etmediler, üstelik bunların hepsi ama hepsi ihmalkâr ve profesyonellikten uzak oldukları için yaşandı. O yüzden kafamı çevirip hiçbir şey olmamış gibi davranmamı veya bütün bunlar bir şakaymış gibi eğlenmemi bekleme. Çünkü alakası bile yok."

Zárate sesini çıkarmadan kadına bakıyordu. Elena öfkeden köpürmüştü. Dağılmış saçı hafifçe savruluyordu. Tek kelime etmeden arkasını döndü ve çıktı.

Dedektif kendine bir kadeh daha grappa doldurdu ve bir dikişte bitirdi. Oturdu. Basında çıkan fotoğraflara bakıyordu. Dikkatini çeken bir şey vardı. Adamın göğsündeki dövme. Kendi kuyruğunu yiyen bir yılan.

Otopsi fotoğraflarından birini eline aldı. Kafatasındaki izlere baktı. Birbirlerine çok benziyorlardı. Daireseldiler, özel bir tarafları yoktu. Daireler daima birbirine benzerdi. Belki de benzerlikleri bir şey anlatmaya çalışıyordu.

Miguel'in hücresinden çıkan fotoğrafları buldu ve tek tek önüne dizdi. Ve o anda daha önce fark edemediği bir şeyi fark etti. Daireler. Her yerde daireler vardı. Miguel güneş tutulmasının fotoğrafını çekmişti, Olimpiyat halkaları şeklinde düzenlenmiş çiçeklerin fotoğrafları vardı, masanın üzerine konmuş bir kahve fincanının bıraktığı iz ve Camilo'nun göğsündeki kendi kendini yiyen yılan.

Elena Çingenelerin kafalarındaki deliklere baktı.

Daireler.

BÖLÜM 64

Camilo Cardona kendi ülkesinden iki kişiyle birlikte Vallecas'ta bir apartman dairesinde yaşıyordu. Duvarlar Kolombiya manzaraları ve spor araba posterleriyle kaplıydı. Camilo, Elena'yı tereddütle karşılamıştı ama kadının araba modellerini bildiğini görünce rahatladı. Kadın ondan pencereye yaklaşmasını istedi ve sokağa park ettiği Lada Riva'yı gösterdi. Bu bir Sovyet arabasıydı, koleksiyon parçasıydı. Madrid'de dolaşırken bu arabayı kullanıyordu.

"Bunu bilmiyordum," dedi Camilo. "Çok hızlı hareket edermiş gibi görünmüyor."

"Çok hızlı hareket etmesine gerek yok, sokak yarışlarına katılmıyorum."

Camilo ona şüpheyle baktı. Kadın zili çalıp da kendini dedektif polis olarak tanıttığında kendisini yarışlara olan ilgisi yüzünden almaya geldiler sanmıştı. Kadının posterlerdeki modellere olan ilgisini gördükten sonra biraz rahatlamıştı. Ama şimdi de hız tutkusuna karşı bir gönderme yapılıyordu. Onunla oyun mu oynuyordu? Ne istiyordu?

Kadın onun huzursuzlandığını gördü ve sakinleştirdi.

"Bana göğsündeki dövmeyi neden yaptırdığını anlat."

"Yılanı mı? Hapishanedeyken olmuş bir şeydi, hücre arkadaşım ikna etti. Şimdi pişmanım, keşke sildirebilsem."

"Neden sildirmek istiyorsun?"

"Arkadaşlarım sevmiyor. Beynimin yıkandığını söylüyorlar."

"Niye beğenmiyorlar? Bana gayet güzel görünüyor."

Camilo bir süre kadına baktı, düşünceliydi.

"Size bir şey göstereceğim."

Onu dar bir koridordan geçirip yatak odasına soktu. Odada iki ayrı yatak ve Meryem Ana figürleri vardı. Çok renkli oymalar, dini resimler her yerdeydi, yatak başlarına haç asılmıştı.

"Bu odada arkadaşlarım uyuyor. Buraya girdiğimizi anlamasalar daha iyi. Gördüğünüz gibi çok dindar insanlar."

"Sen nerede uyuyorsun?"

"Burada."

Koridordaki bir başka kapıyı açtı. Elena odanın üzerinde yarattığı etkiyle geri çekildi. Her yerde dairesel oymalar ve boyamalar vardı. Çerçeveletilmiş bir resimde karnından sıçan çıkan bir adam vardı.

"Din değiştirdim. Arkadaşlarım bu durumdan hoşlanmıyorlar."

"Bu hangi din?"

"Mitraizm. Bilmiyor musunuz?"

"Hayır."

"Hıristiyanlıktan önceydi."

Elena bacağında bir sürtünme hisseti. Devasa bir yılanın baldırına sarıldığını gördüğünde korkudan felç olmuş gibiydi.

"Endişelenmeyin, bir şey yapmaz, zehrini çıkarttık."

"Böyle bir apartmanda yılan beslemek yasal mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

Camilo eğildi, yılanı iki eliyle tuttu ve odadaki camdan yuvasına yerleştirdi.

"Bazen onun etrafta dolaşmasına izin veriyorum, böcekleri temizlememe yardımcı oluyor."

Elena mide bulantısını bastırmaya çalıştı.

"Yılanın bu dinle bir alakası var mı?"

"O bir sembol. Arkadaşlarım için Meryem Ana ne ise benim için de yılan o."

"Ama durum buysa dövmeden neden pişmansın?"

"Çünkü artık benimle konuşmuyorlar. Kafayı yediğimi söylüyorlar. Eh, ne dememi bekliyorsunuz ki? Bu saçmalık ve arkadaşlarım arasında seçim yapmam gerekirse, arkadaşlarımı seçerim."

"Güzel, demek ki hepten kayıp vaka değilsin. Peki sana bu dinden kim bahsetti?"

"Hücre arkadaşım. Tam bir fanatikti."

"Miguel Vistas mı?"

"Evet. Her gün meditasyon yapar, yüksek sesle bazı cümleler okurdu ve size yemin ederim tüylerimi diken diken ederdi."

"Ona hayranlık duyduğunu, onun en yakın arkadaşı olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim, hapishanedeyken yani. Biraz da sonrasında ama dışarıda zaman farklı akar, her şey unutulur ve önemini kaybeder. Miguel Vistas'a hayrandım, bana çok şey öğretti. O olmasaydı hayatta kalamazdım. Ama o cümleleri okumaya başladığında..."

"Ne diyordu?"

"Anlamıyordum, yabancı bir dildi."

"Ve sana bu dinden mi bahsetti?"

"Sürekli hem de. Önemli olan tek din buymuş. Bana sembolleri falan anlatırdı, yılanı ve bilmem daha neleri. Pek bir şey anlamıyordum ama beni ikna etti."

"Yılan dövmesini yaptırmanı o mu istedi?"

"Dövmeyi o yaptı zaten. İğneleri ve mürekkebi nereden buldu bilmiyorum, zaten sormadım da."

Elena odada yürüdü. Yılanın tıslamasını duyunca ürktü ama hayvan camdan kafesinde kilitliydi. Gözlerini Mitraizm'in on emrinin yazılı olduğu bir kâğıt parçasına dikti. Ölmek diye bir şey yoktur, yeniden doğmak vardır. Boşa giden emek diye bir şey yoktur. Her şey feda edilebilir. Birinin ölüsü, diğerinin yemeğidir. Karanlık ışıktır, ışık da karanlık.

Gözlerini sıçanlı resme dikti. Bir süre tiksintiyle resmi seyretti.

"Bunu da seviyordu. Eski işkence tekniklerindenmiş."

"Demek işkenceleri seviyormuş," dedi Elena kendi kendine.

"Bana anlattığı şeyleri hâlâ kâbuslarımda görüyorum."

Elena resme bakarken kafasını salladı.

"Benim gitmem lazım. Bana çok yardımcı oldun."

Kapıdan çıkarken cep telefonunu eline aldı. Bir numara tuşladı. Cevap veren Mariajo oldu.

"Mariajo, acil bir şey var. Mitraizm denen antik bir dini araştırmanı istiyorum. Bir de yılanın sembolik önemini."

"Ne oldu?" Mariajo'nun sesi telefonun öbür ucunda duyuldu. "Sesin telaşlı geliyor."

"Kendimce sebeplerim var şekerim. Galiba katili serbest bıraktık."

BÖLÜM 65

"Mitraizm güneş tanrısına tapan bir Pers diniymiş," diye açıkladı Mariajo. "Hıristiyanlık öncesi bir dinmiş ve Hıristiyanlığın ondan aldığı bazı özellikler varmış."

"Ne gibi mesela?"

"Mesela kurtuluştan bahsediyor olması veya 25 Aralık'ın Mesih'in doğum günü olması. İncil bu konuda tarih vermiyor ama Tanrı Mitra'nın bu tarihte doğduğu iddia ediliyor."

"Kâğıda dökülmüş hiçbir şey yok Mariajo, tahminen konuşacağız."

Bu detayı hatırlatan Buendía olmuştu. Elena arayıp da acil bir konu olduğunu söylediğinde o da Vaka Analizi bürosundaydı ve tüm sabahı araştırma yaparak geçirmişti.

"Bu dine ait yazılı kanıt yok, yalnızca yazıtlarda geçen sözler ve arkeolojik bulgular var. Yüz yıl kadar önce Türkiye'de bazı tabletler bulunmuş."

"Milattan önce beşinci yüzyıldan bahsediyoruz," diye belirtti Mariajo.

"Bu dinde Çingenelerin öldürülmesini meşru kılan bir şeyler var mı?"

"Yalnızca bir deli öyle bir bağlantı kurabilir. Kutsal hayvanları boğa, Mitra bir boğa yakalamış ve yaşam yaratmak için kurban etmiş."

"Boğa mı? Yılandır diye düşünmüştüm."

"Öyle değil ama kendi kuyruğunu yiyen yılan bu dinin temel inançlarından. Yılan devamlılık için kendi kendini yiyor, yeniden doğabilmek için hayatını bitiriyor."

"Ben onu öldürmedim, yeniden doğmasına yardım ettim," diye mırıldandı Elena kendi kendine.

Mariajo bu cümleyi duyduğunu hatırlayınca kafasını salladı. Buendía iki kadına bakakalmıştı.

"Salvador Santos'un bana anlattığına göre Lara'nın davasındaki şüphelilerden biri sorguda bu cümleyi söylemiş."

"Hangi şüpheli?"

"Miguel Vistas mıydı, Moises miydi hatırlamıyor."

"Miguel olmalı, bu cümle Mitraizm'e olan takıntısını destekliyor," dedi adli tabip.

"Benim anlamadığım kim on beş yüzyıl önce yok olmuş bir dini devam ettirir," diye sorguladı Mariajo.

"Daha bile fazla, milattan önce dememiş miydin?"

"Ama Roma İmparatorluğu'na kadar girmiş. İmparator Teodosius, Hıristiyanlık dışı tüm dinleri yasaklayana kadar varmış."

"Herkes kaybolmuş bir dinin peşinden gidebilir," dedi Buendía. "Tek gereken şey kafayı yemiş olmak."

"Camilo, yani Miguel'in son hücre arkadaşı, diyor ki adam zaten deliymiş."

"Ama sen onunla birden fazla kez konuştun ve öyle görünmediğini söylemiştin."

"Evet ama deliler çok zeki olabilir."

"Bulamadığımız tek şey Mitraizm ve larvalar arasındaki bağlantı."

"Larvalar cesetlere yerleşir, bana anlattığınız şeyle bu uyuşabilir," dedi Elena.

"Bir bağlantı olabilir," dedi Buendia.

Klavyede tuşlara basmaya başladı. Bir şey bulmuştu.

"Eskapizm. Antik çağlarda bir işkence yöntemi. Pers İmparatorluğu'nda bu yöntem kullanıyormuş. Beş iğneli kutu diye bir şey duydunuz mu?"

Mariajo ve Elena başlarını olumsuz anlamda salladılar. İkisinin de suratında karanlık bir ifade vardı, sanki bu iğrenç olaya dahil olmuş gibi hissediyorlardı.

"Tutukluyu bir kutuya kapatıyorlar. Bir iğne başına saplanıyor, diğer dördü de kollara ve bacaklara. İğneler sinekleri çekmesi için bala bulanıyor. Açık yaralardan böcekler içeri giriyor ve yumurta bırakıyorlar, larvalar da zavallı suçluyu yiyip bitiriyor."

"Harikaymış," dedi Mariajo iğneleyici bir tavırla.

"Bu katilin larvalarla yaptığı şeyin aynısı."

"Evet. O yüzden de katilimizin eskapizm bildiğini varsayabiliriz."

"Bunları bana neden daha önce anlatmadın?"

"Hepsini bu sabah okudum, bizden Tanrı Mitra hakkında araştırma yapmamızı istediğinde. Araştırma yaparken Pers İmparatorluğu hakkında okudum, oradan da eskapizme geldim. Bence benzer bir şey katilimizin başına gelmiş. Bir yerlerde bulunmuş ve oradan kendine bir din yaratmış, işkenceleri, yeniden doğuşu ve kendini ısıran yılanları olan bir din."

"Bunu neden yapmış olabilir?"

"Bilmiyorum ama daireleri sevdiği kesin, değil mi? Ouroboros." Elena'nın hiçbir şey anlamadığını fark etmişti. "Kendi kuyruğunu yiyen yılan. Çok eski bir semboldür, adı da 'ouroboros'."

Bilgisayardan bir çizim gösterdi. Elena iki renkli korkunç bir daireye bakıyordu. Bakışlarını kendi kuyruğunu ısıran yılana sabitlemişti.

"Bu sembolü bir yerde gördüm."

"Camilo'nun dövmesi," diye hatırlattı Mariajo.

"Jauregui'nin evinde," dedi Elena. "Kapağında bu resmin olduğu bir kitap vardı. Ne olduğunu bilmediğim için çok dikkat etmemiştim."

"Neden Vistas'ın avukatının evinde Mitraizm ile ilgili bir kitap olsun?"

"Bilmiyorum. Belki de müvekkilinin bu konuya takıntılı olduğunu bildiği için savunmasında kullanmak istemiş olabilir."

"Sen bu sembolü başka bir yerde de gördün," dedi Buendía.

"Nerede?"

"Cesetlerde. Nasıl oldu da fark etmedim, bilmiyorum. Bir sinek larvasını kafatasına yerleştirmek için küçük bir delik yeterli."

"Onlar dairesel delikler; ouroboros," dedi Elena. "Katilin imzası."

BÖLÜM 66

Chesca ve Orduño, Cuatro Caminos'a ilk gelenlerdi. Dedektif Blanco'dan haberi almışlardı ve şu an kapıdan içeri dalmak için bekliyorlardı. Elena yirmi dakika sonra geldi, yanında da Buendía vardı.

"Siz burada nöbette kalın, avukat kaçmaya kalkabilir. Buendia ve ben yukarı çıkacağız."

Elena üç kat merdiveni çıkarken adli tıp uzmanının nefes nefese kaldığını duyabiliyordu. Düşündüğünden daha az formdaydı demek. Zili çalıp beklediler. Kapı açılmadı. Kapının diğer tarafından hiç ses gelmiyordu. Elena Zárate'yi düşünmemeye çalışıyordu. O burada olsa mahkeme emri olmadan da içeri girmenin bir yolunu bulurdu ve içeride önemli bir şey bulurlarsa da onun çaresine o zaman bakılırdı. Ama kendisi bu kadar içgüdüsel hareket edemezdi. Kanunlara uygun davranmak zorundaydı.

Jauregui nihayet kapıyı açtığında neredeyse geri dönüyorlardı. Yine terliyordu ve darmadağın görünüyordu. Tıraş olmamıştı, kıyafeti yemek lekeleriyle kaplıydı, gömleğinin etekleri pantolonun üzerinden sarkıyordu.

"Dedektif," dedi selamlama yerine.

Gergin bir ifadeyle gülümsedi. Elena savunmaya geçti, bu ruh hâlini ve duygusal patlamaları iyi bilirdi.

"İyi misiniz?"

"Harikayım, içeri gelin lütfen."

Ev son ziyaretlerinden bu yana daha da dağılmış gibiydi. Salonun zemini kâğıtlarla kaplıydı; kitaplar, kıyafetler, askılar, minderler her yerdeydi. Bir çamaşır askısında iki çorap asılıydı.

"Sizi beklemiyordum," diyerek özür diledi Jauregui, çorapsız ayaklarıyla peşlerinden yürümeye çalışıyordu, sanki topalmış da yürümesi sıkıntılıymış gibi davranıyordu.

Elena ilgisini çeken kitabı gözleriyle buldu. Gerçekten de kapağında ouroboros vardı.

"Miguel Vistas'ın tahliye edildiğini biliyor muydunuz?"

"Çok sevindim. Bu muhteşem bir haber."

"Şu kitaba bir göz atabilir miyim?"

"Hangi kitaba?"

Elena işaret etti. Buendía gidip kitabı yerinden aldı. *Antikçağ Gizem Kültleri*, Walter Burket.

"Bu konularla ilgilenir misiniz?"

"Genel olarak antik inançlarla ilgilenirim," dedi avukat. "İlginç buluyorum."

"Sanırım Miguel Vistas da böyle düşünüyormuş."

"Bazen bu konu hakkında konuşurduk, evet."

Buendia kitabı açıp karıştırmaya başladı. Kendi kuyruğunu ısıran bir yılan çiziminin olduğu sayfaya geldiğinde durdu.

"Bu çizim çok tanıdık geliyor."

"O bir ouroboros," diye açıkladı Jauregui. "Gizemli bir semboldür, üç bin yıldır var olan bir semboldür."

Odada üç dört tane sinek dolaşıyordu. Bir tanesi gelip Jauregui'nin üzerine kondu ama adam onu kovalamadı.

"Müsaadenizle, ayakkabılarımı giyeceğim."

Koridorda kayboldu ve odasına gitti. Dedektif ve adli tıp uzmanı birbirlerine bakıyorlardı ve ellerine geçen fırsatla ağızlarının suyu akıyordu. Elena bir başka kitap aldı. *Tanrının Maskeleri*, Joseph Campbell. Tanrı Mitra'nın boğayı kurban ederken çizilmiş bir görüntüsü vardı. Hayvanın yarasından buğday

tohumları filizleniyordu. Buendía ilginç bir başka cilt bulmuştu, Batı'da Paganizm üzerine bir makale.

"Bizim avukat bu konunun uzmanı. Bu kitaplar koleksiyon ürünü, bulmak için gerçekten çok uğraşmış olmalı."

"Veya birinden almıştır," diye kuşkularını dile getirdi Elena.

Jauregui oturma odasına geri dönmüştü. Ayağında bir çift spor ayakkabı vardı, bunların dolapta gördüğü ilk ayakkabılar olduğuna şüphe yoktu.

"Benim bir iş için dışarı çıkmam gerek. Siz isterseniz kalabilirsiniz, etrafa daha rahat bakarsınız."

Elena bu teklifi duyunca şaşkınlığını gizleyemedi.

"Bay Jauregui, çıkmadan önce size birkaç soru sormak istiyoruz. Sadece birkaç dakikanızı alacak."

"Başka zaman konuşuruz. Siz kalın, her şeye göz atabilirsiniz. Mutfakta da bir şeyler var."

"Siz giderseniz biz nasıl burada kalabiliriz?"

"Misafirim olarak."

Buendía düşünceliydi.

"Mutfakta da bir şeyler var derken ne demek istediniz?" diye sordu.

"Nasıl istiyorsanız öyle anlayın."

Jauregui kapıdan çıktı. Elena onu takip etmek için bir adım attı ama Buendía onu kolundan yakaladı. Diğeri tamamen uzaklaştığında kadın iş arkadaşıyla yalnız kalmıştı.

"Ne yapıyorsun? Burada arama iznimiz olmadan kalamayız."

"Bize izin verdi."

"Buna kimse inanmaz."

"Bize bir şey anlatmaya çalışıyor Elena. Mutfağa bakmamızı söyledi."

Elena telefonunu aldı ve oturma odasının penceresine yaklaşırken bir numara tuşladı.

"Orduño, şüpheli kapıdan çıktı. Gözünüzü üzerinden ayırmayın, nereye gittiğini bilmek istiyorum."

Kapattı. Buendía'nın mutfakta dolaştığını duyuyordu.

"Kahve mi yapıyorsun?"

"Şüphelerimizi gideriyorum."

Buendía çekmeceleri ve dolapları açıyordu. Bir tanesinde aradığı şeyi buldu. Yuvarlak, cam bir kaptı, sıkıca kapatılmıştı. İçinde yumurta ve et kalıntıları vardı.

"Buldum Elena."

"Bu nedir?"

"Petri kabı. Laboratuvarda kullanırız, kalıntıları incelemeye yarar; küçük parçalar, bakteriler veya diğer organizmalar."

"Larvalar gibi mi?"

"Larvalar gibi. Bak."

İçinde sıcaklık ölçer bulunan bir minibarı gösterdi.

"Bu bir inkübasyon ocağı. Sıcaklık 35 dereceye, nem ise 70 dereceye ayarlanmış. Larvaların ortaya çıkması için gereken ısı değerleri bunlar."

"Bunlar cesetlerde bulduğumuz larvalar mı? Emin misin?"

"Kesinlikle. Ve içeride dönüp duran o sinekler de bu larvaların gelişmiş hâli."

"Kahretsin..."

Elena mutfaktan çıktı, telefonunu çıkarıp arama yaptı:

"Ben de seni arayacaktım Elena," dedi Orduño.

"Planlar değişti. Tutuklayın. Jauregui'yi hemen tutuklayın."

"Bunu yapamayız."

"Adamımız o, Orduño, larvaları bulduk. Hemen tutuklayın onu."

"Teslim oldu."

"Ne?"

"Şu an bir karakola girdi."

"Teslim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Chesca içeride. Bekle..."

Elena bekledi, saniyeler saatler gibi geliyordu, sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Orduño?"

Karşıdan cevap gelmedi.

"Neler oluyor?" diye bağırdı.

İçinden telefonu duvara fırlatmak geliyordu ama kendini tuttu. Buendía mutfaktan çıktı, Elena'nın bağırtıları onu da germişti.

"Elena?"

"Konuş Orduño."

"Affedersin, Chesca ile konuşuyordum. Onaylandı, Jauregui, yani Miguel Vistas'ın avukatı, az önce Tetuan'daki karakola girdi. Ve Macaya kardeşlerin ikisinin de katili olduğunu itiraf etti."

BEŞİNCİ BÖLÜM

PEKİ YA YARIN..?

Peki ya yarın (ve ihtimali vurguluyorum)
seni yeniden kaybedersem?
O zaman bütün dünyamı kaybetmiş olurum,
sadece seni değil.

Çocuk ölüyordu. Bedeni larvalarla doluydu. Dudağının yanında da bir tane olduğunu fark ettiğinde dilini çıkarttı ve larvayı ağzına attı. Yakalamadan önce hissettiği o gıdıklanmayı seviyordu. Arada sırada ayağındaki larvaları ayırıyordu, yıkım işlerinde nereye doğru gideceklerini görmek istiyordu. Başparmağında yoğun bir çalışma vardı. Bu gidişle yakında kemiğe ulaşacaklardı.

Köpeğe olan ilgisini kaybetmişti, sanki hayatı boyunca sahip olduğu bir arkadaşından bıkmış gibiydi. Ses artıyordu, vücudunda dolaşan böceklerin sesi bir mırıltı gibi gelmeye başlamıştı ama umursamıyordu. Şu anda ayağına olanlar onu büyülüyordu. Larvalara karşı şefkat beslemeye başlamıştı. Onlarla ilgilenmek vakit geçirmek için yapabileceği tek şeydi.

Zihni onu yarı yolda bırakmaya başlamıştı, gerçek ve rüya arasındaki farkı ayırt edemiyordu. Daha bu sabah yürüyüşe çıktığından emindi ama aslında rüya görmüştü. Mutlu anıları aklına geliyordu, mesela ailesiyle plaja gittiği dört gün; sonra anı değişiyordu, birinde ufuk çizgisini arıyordu, denizle birbirlerine karıştıkları o noktanın peşindeydi.

Karton kutuların birinde sönmüş bir balon bulmuştu, balonun üzerine yeşil bir yılan resmi çizilmişti. Bu yılan sık sık rüyasına giriyordu. Vücudunda gezen tüm larvaların annesinin bu yılan olduğundan emindi. Bu hasta çocuğu gıdıklamaları için larvaları gönderen bir anneydi.

Ölüyordu ama bunu bilmiyordu. Hâlâ mutlu anılarını hatırlayabiliyordu, ailesini düşünüyordu, zorlansa da yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi. Ama geçen her dakika bu gülümseme soluyordu.

Nefes alışı zayıftı, her seferinde daha yavaştı. Gözkapakları kapanıyordu. Kasları rahatlamıştı ve kalan son enerjisi deri hücrelerinden fışkırıyordu. Bayıldı.

Bitmişti işte. Dayanabileceği kadar dayanmıştı. Köpek eti yemişti, kendi kusmuğunu ve larvaları yemişti. Su ararken boruları yalamıştı.

O daha bir çocuktu.

Son kalan gücüyle hayata tutunuyordu ve bayıldığı anı bir uykuya dönüştürdü, sonra bu rüya birinin kapıyı açtığı ana dönüştü, arkadan başka sesler de geliyordu. Büyük zorluklarla gözlerini açtı. Zayıf ışık bir gölge görmesine yetecek kadardı. Bu güçlü bir erkeğin gölgesiydi.

Çocuk adamın yüzünü göremeden bayıldı.

"Victoria nerede? Victoria nerede?"

Cevap vermeyi denedi ama sözcükler ağzından çıkmadı. Bütün gün boyunca bilinçsizdi. Ona su, damardan ilaç ve süt vermişlerdi. Susuzluğunu gidermişlerdi. Yarası temizlenmişti.

"Victoria nerede?"

Çocuk dudaklarını oynattı ama konuşamıyordu. Çok zayıftı. Orta yaşlı bir kadın ve bir erkek görüyordu. Adamın üstünde siyah bir cüppe vardı.

"Victoria nerede?"

Kadın ambulansın yolda olduğunu söyledi, elini tuttu ve dudaklarını eline değdirdi, her şeyin yoluna gireceğine dair söz verdi. Çocuk onlara yarayı temizlememelerini söylemek istiyordu, larvalar dolaşırken vücudunda hissettiği gıdıklanmayı özlemişti.

BÖLÜM 67

Antonio Jauregui'nin itiraf etmiş olması yetmiyordu; Dedektif Blanco, adamın bunu yapmak istemiş olmasının, kendini suçlamaktan öte yoğun bir laf kalabalığıyla suçlardan arınmak istediği hissine kapılmıştı. İkisi yalnızdı, gerçi kameraların her söylediğini ve her yaptığını kaydettiğini biliyordu. Ekip arkadaşları sorguyu dinliyor ve izliyorlardı. Jauregui'nin hareketleri, anlık tereddütleri, önüne bakışı, kendi ellerini seyredişi takip ediliyordu. Her şeyi analiz ediyorlardı ve bu iyi yaptıkları bir işti. Elena'nın gözden kaçırdığı bir şey olursa onu dışarı çağırırlardı.

"Onları ben öldürdüm, ikisini de, Lara'yı da. Ona kafayı takmıştım, Anton Martin'in dans akademisinde flamenko yapışını seyretmiştim. Ne kadar güzel olduğunu biliyor musunuz? Onu gördüğüm ilk günden beri ona kafayı takmıştım, takip ediyordum, hareketlerini izliyordum, her geçen gün daha da yakınına gidiyordum, bir keresinde dokundum bile. Ama konuşmak istemiyordum, sadece seyretmek istiyordum. Bir keresinde yaşadığı çevrede dolaşıyordum, evine doğru yaklaştım ve yatak odası penceresinden onu soyunurken izledim... Sonra onu Miguel Vistas'ın stüdyosundan çıkarken gördüm... Elinde gelin duvağı vardı. Evlenecekti! Başka bir erkekle olmasına dayanamazdım..."

"Peki Susana? Onu da mı aynı sebepten öldürdün?"

Elena kendini rahat hissetmiyordu, itirafı almıştı, davayı kapatmak ve Vaka Analizi Birimi'ne bir madalyayla dönmek için

bu yeterliydi ama avukatın söylediği tek kelimeye bile inanmıyordu. Susana'nın katili olduğu kesindi, buna inanmak için yeterince kanıt vardı: kırk beş numara ayak izi, Tekgöz'ün gördüğünü söylediği adam, evde buldukları malzemeler ve bu itiraf. Her şey uygundu ama yine de Lara'nın cinayetinde çok fazla farklılık olduğunu unutamıyordu, bu farklılıklar cinayeti aynı kişinin işlemediğini gösteriyordu. İçgüdülerini doğrulamak zorundaydı ve her şeyden öte sebebini bilmek zorundaydı. Neden yalan söylüyordu? İki Çingene gelinin ölümü arkasındaki nedeni bilmek zorundaydı.

"Büyümesini bekledim, ablasına daha fazla benzer diye. Susana, Lara'nın aynısı değildi ama koca dünyada bana onu hatırlatabilecek tek kadındı, çok sevdiğim kadını. Evleneceği zaman bunun Lara'yla aynı izleri takip edeceğim zaman olduğuna karar verdim. Bekârlığa veda partisinde onu takip ettim, arkadaşlarından ayrılana kadar bekledim ve onu minibüsüme soktum. Sonra da onu La Quinta de Vista Alegre'ye götürdüm. Gerisini biliyorsunuz zaten..."

Elena sessizliğini korudu, önündeki kâğıtları inceliyordu, ekip arkadaşlarının ona verdiği tüm bilgileri gözden geçiriyordu. Jauregui'ye baskı yapacaktı, bütün adımları anlattıracak; tek tek her detayı soracaktı, aradığı hatayı bulana kadar devam edecekti.

"Biz her şeyi biliyoruz ama yine de bize anlatman gerekiyor. Kafatasındaki delikler... Üç tane miydi?"

"Üç tane, ouroboros şeklinde, kendi kuyruğunu yiyen bir yılan," diye cevap verdi Jauregui, Elena'ya ise adam öğretilmiş bir şeyi tekrarlıyormuş gibi geldi.

"Üç delik basit bir üçgen de oluşturabilir, tamamen nasıl baktığınıza bağlı," diye bastırdı Blanco.

"O bir ouroboros, Mitraizm'in sembolü."

"Mitraizm hakkında fazla şey bilmiyorum. Sonra konuşuruz, bana gösterirsiniz ben de aynısı mı bakarım. Şimdi deliklere dönelim. Bir dişçi matkabı kullandınız, tıpkı Lara'da olduğu gibi."

"Hayır, Lara için el matkabı kullanmıştım, elektrikli matkabım yoktu."

Jauregui, Elena'nın kurduğu ilk tuzaklara düşmemişti, denemeye devam etmesi gerekecekti.

"Dikkatimi çeken bir şey var, kızlara neden diazepam verdiniz? Sanki acı çekmelerine engel olmak istiyormuşsunuz gibi geldi. Bunu soruyorum çünkü acı çekmelerini istemediyseniz, neden bu kadar acımasız bir yöntem seçtiniz?"

"Acı çekmesinler diye değildi, hareket etmesinler diye ilaç verdim."

Larvalar beynini yerken bir insan çok mu hareket ederdi? Kim bilebilir ki? Ölürken konuşur mu? Neler olup bittiğini anlayabilir mi? diye düşündü Elena.

"İki kardeşe diazepam vermiş olmanız çok önemli bir detayı ortaya çıkarıyor."

"Lara'da öğrendim, çok kıpırdıyordu..."

"Büyük bir detay, önemli bir detay, gerçekten... Belki de bize doğruyu söylemediğinizi anlamamıza yardımcı olan anahtar diyebilirim."

Jauregui sessizdi, aşağı bakıyordu, övünmüyordu, onları öldürmüş olmaktan gurur duymuyordu. Blanco kameraya doğru baktı, bir şey söylemedi ama iş arkadaşları onun aradığı şeyi bulmuş olduğunu anladılar.

"Lara'ya diazepam verilmemişti," diyerek anında fark etti Buendía.

Hepsi kafalarını salladılar, Jauregui ilk tuzaklara düşmemişti, teknik detayları yakalamıştı ama ikinci tuzaklar, diazepam elinden kaçmıştı.

"Aferin dedektife, adamı yakaladı. Ablanın katili o değil, yalnızca küçük kardeşi öldürmüş. Lara'nın ölümünü ona anlatmış olmalılar," diye kutlamaya başladı Chesca.

"Mahkemede konuşulan her şeyi biliyor, kendisine anlatılanların dışında yani. Diazepam o zaman konu edilmemiş mi?" diye sordu Orduño bu durumu garipseyerek.

"Mahkemede bulmadıkları bir şeyden bahsetmezler. Şimdi susun biraz, Elena'yı tanıyorsam poşeti soracaktır," dedi Buendía bir kez daha ekrana dönerek.

Elena, Jauregui'nin önünde yüz ifadesini değiştirmedi. Uyumsuzlukları birer birer çıkarmaya devam edecekti.

"Her iki davada da kurbanların kafalarına birer poşet geçirilmişti," Elena sanki Buendía'nın zihnini okuyormuşçasına blöfünü ortaya atmıştı. "Bunu yalnızca katil bilebilirdi çünkü biz bile aramızda tartışmamıştık. Poşedi bulduğumuzda elimizde bir şey olduğunu düşündük, iki kadının cinayetleri arasında bir fark olması bize iki farklı katil olabileceğini düşündürmüştü. Ama Lara'nın cinayetindeki fotoğrafları tekrar incelediğimizde kenara atılmış yarım bir poşet gördük. O zamanki dedektifler çok önem verip alma gereği duymamışlar ama bu bizim için kanıt demekti: Tek bir katil vardı."

Jauregui susuyordu, kafası karışmıştı, ne cevap vereceğini bilemiyordu. Elena, kameranın diğer tarafında arkadaşlarının bu yalanın amacını çok iyi anladıklarını biliyordu.

"Neden suratlarını kapattığınızı bana söylemeyecek misiniz?"

"Acı çeken suratlarını görmek istemedim, onları güzel hatırlamak istiyordum." Avukat böylece Susana'nın ölümüyle ilgili bir şeyi söylemişti ve bir kez daha Lara'nın ölümünden sorumlu olmadığı ortaya çıkmıştı.

Elena'nın daha fazlasına ihtiyacı yoktu, yalnızca Vistas'ın suçlu olduğuna işaret edecek bir şeyler gerekliydi.

"Miguel Vistas'ı hapse attırmayı nasıl başardınız?"

"Bir şans meselesiydi. Ofiste sıra bana gelmişti, aslında dosya başka birine gidecekti ama ben özellikle rica ettim. Ceza alması için her şeyi ayarladım. Doğru düzgün kanıt olmamasına rağmen davayı bir an önce kapatmak istiyorlardı. İyi bir avukatı olsa özgür kalırdı."

"Zavallı adam..."

"Evet, kendimle gurur duymuyorum ama benim için iyi oldu. Hapiste geçirdiği her gün biraz daha soluyordu. Çingeneler ona hiç rahat vermediler."

"O zaman tutuklandığında ve Lara'yı öldürmekle suçlandığında siz onu zaten tanıyordunuz."

"Evet, aslında onu düğün fotoğrafları çekerken fark etmiştim. Belki daha önce de yollarımız kesişmiştir, ben Lara'yı takip ederken veya babasıyla çalışırken ama hatırlamıyorum."

"Eğer sizin için sakıncası yoksa Mitraizm'e dönelim. Miguel Vistas'a bu inancı anlatan kişi sizdiniz, değil mi?"

"Hapishanede yaslanabileceği bir şey olsun istedim. Kendimi suçlu hissediyordum, masum olduğunu biliyordum. Bana inanmayabilirsiniz ama o adama acıyorum, hapishanedeki hayat için yaratılmış biri değil."

"Beni duygulandırmayı başardınız. Ama konuyu değiştirmeyelim, Mitraizm nedir?"

"Antik bir din."

"Evet, bunu biliyorum ama eminim söyleyecek başka şeyleriniz de vardır... Neye inanıyorsunuz?"

"Mitra ışık tanrısıdır, kötülükleri yenmemize yardım edecek olan odur." Jauregui konuşurken tereddüt etmeye başlamıştı, din hakkında açıklama yapacak kadar hazırlanmamıştı...

"Bu adamın Mitraizm hakkındaki bilgisi, benim kriket hakkında bildiklerimden fazla değil," diyerek gözlemini belirtti Mariajo. "Bir sürü kitabı var ama yarım sayfa bile okumamıştır."

Herkes şüphelinin açıklamalarındaki tereddütü izliyordu. Cümleleri dümdüz ve boştu, ilgiyle konuşmuyordu. Chesca, Mariajo ile aynı fikirdeydi.

"Doğru, sanki Mitraizm hakkında Miguel Vistas'tan daha az şey biliyor. Avukatın onu bu inanca ittiğine inanmıyorum. Tam tersi olmuş gibi."

"Vistas'ın Salvador Santos'a söylediği o cümle neydi?" diye sordu Orduño. "Yeniden doğmakla ilgili bir şeyler."

"Lara'yı öldürmediğini sadece yeniden doğmasına yardım ettiğini söylemişti ama Elena'nın dediğine göre bunu kameralar kapalıyken söylemiş, resmi evrakta bu cümle yoktur," dedi Buendía.

"Santos bu cümleyi Moises Macaya mı yoksa Miguel Vistas mı söyledi hatırlamıyor. O adamın hatırladıklarının bir kıymeti var mı onu da bilmiyorum."

"Sadece Vistas olabilir. Bunlar Mitraistlere ait laflar, affedilmek için yeniden doğuş ve diğer her şey. Salvador Santos onu sorguladığında ve bu laflar söylendiğinde henüz Jauregui ile tanışmadığını varsayabiliriz, avukatı falan da değildi," diyerek açıkladı Buendía. "Mitraizmi kim kime öğretti? Jauregui yalan söylüyor."

"O zaman olduğumuz yere döndük, büyük kardeşi Miguel Vistas öldürdü, küçük kardeşi de avukatı," diye noktayı koydu Mariajo.

"Çözmemiz gereken nokta cinayet nedeni. Bakın, dedektif çıkıyor."

Hepsi kafalarını ekrandan kaldırıp odadan çıkan amirlerine baktılar.

"Kendiniz de gördünüz, bu adam Lara'yı öldürmedi. Miguel Vistas'ı hemen tekrar tutuklamalıyız. Yarım saat içinde jüri karşısına çıkacak, oradan özgür bir adam olarak ayrılamaz."

BÖLÜM 68

Miguel Vistas, Elena'yı Estremera Hapishanesi'nde yaptıkları görüşmeden tanıyordu, eğer onu Castilla Meydanı'nda görürse planında bir şeylerin yanlış gittiğini anlayabilir ve tekrar yakalanmadan kaçabilirdi. Bu yüzden de dedektif arabada kalacaktı, Bravo Murillo'nun sonuna park etmişti ve Lara Macaya'nın katilinin alacağı cezanın haberini bekliyordu. Onu serbest bıraktırarak yaptıkları hatayı düzelteceklerdi.

Chesca jüri ile birlikte içeri girmişti, yanında da iki polis memuru daha vardı. Elena'yla birlikte Orduño da arabada kalmıştı. Ona açılabilir, davayla ilgili endişelerini dile getirebilirdi.

"Miguel Vistas'ın masum olduğunu düşünüyor muydun? Kaçamak cevap verme Orduño, doğruyu söyle."

Konuşması için cesaretlendirmek umuduyla gözlerine baktı ama ekip arkadaşı uzun sessizliklerin adamıydı. Önce cevabı hazırlamadan sorulara cevap vermekten hoşlanmazdı.

"Hepimiz masum olduğunu düşünüyorduk. Susana'nın cinayeti, Lara'da kullanılan yöntemlerin benzerliği... Sahtekâr olduğunu anlamak imkânsızdı. Çok fazla detay vardı ve hiçbiri ortalığa dökülmemişti."

"Zárate anlamıştı," dedi dedektif. "O, Vistas'ın Lara'yı öldürdüğünden emindi."

"Hayır, o Salvador Santos'un itibarını kurtarmak istiyordu, bu çok farklı bir konu. Kafanı karıştırma Elena."

"Onu davadan almamalıydım," dedi kadın pişmanlıkla. "Çok sert davrandım."

"Bildiğim kadarıyla, hatta senin bize anlattığın kadarıyla Zárate, Lara Macaya ile ilgili delil çaldı. Bunu da akıl hocasının yaptığı korkunç bir hatayı örtbas etmek için yaptı. Ceza vermek için yeterince sebebin vardı."

"Olabilir," dedi Blanco. "Ama Salvador Santos'un haklı olduğu ortaya çıktı. Miguel Vistas'ın Lara'yı öldürdüğünü biliyordu."

"Yine de kanıt yerleştirmemeliydi. Bu çizgiyi aşmaktır."

Dedektif kafasını salladı. Orduño'ya katılıyordu, ikisi iş ahlakı konusunda aynı değerleri paylaşıyorlardı. Yine de Salvador Santos, Miguel Vistas gibi acımasız bir katili hapse tıkarak başka hayatların alınmasına engel olmuştu. O zaman kim haklıydı? İyi ve kötüyü birbirinden ayıran çizgi Elena'nın tahammül edebileceğinden çok daha fazla incelmişti.

"Salvador, Miguel'in katil olduğuna ikna olmuştu. Kanıt yerleştirirse mahkûm edileceğini de biliyordu. Eğer sen de kendinden bu kadar emin olsaydın cesede o saçı yerleştirir miydin?"

Bu sefer Orduño cevap vermekte gecikmedi.

"Hayır. Sahte kanıt jürinin kararını etkileyebilir, bir katili serbest bırakabilir ve kariyerini yerle bir edebilir. Şüphelerimi kanıtlamak için asla sahte kanıt yerleştirmezdim."

"Ben bazen şüpheye düşüyorum. Ahlaki değerler her şeye yetmiyor. İyi bir polis bazen kuralların dışına çıkabilmeli belki de."

"Mesela?"

"Mesela bir suçluyu hapse atarken veya bir masumu kurtarırken."

İkisi de düşünceliydi. Orduño iyi bir polisti, disiplinliydi, tutarlıydı ve kolay kırılmazdı, hatta düzen bağımlısıydı. Elena onu dünyadaki hiçbir polise değişmezdi.

"Sen buraya yakın bir yerde yaşıyorsun, değil mi?"

"Yaşıyordum, altı ay önce taşındım. Şimdi Moratalaz'dayım."

Elena kafasını salladı, sanki bu öğrendiği önemsiz bir bilgiymiş gibi davranıyordu ama aslında ekip arkadaşlarının ev

değişikliklerinden habersiz olmaktan suçluluk duyuyordu. Kendi hayatına ve kendi problemlerine fazla gömülmüştü: karaokesi, Didí'nin binasına girip çıkan arazi araçlı adamlar, Plaza Mayor'un fotoğrafları...

"Nihayet Ana ile yaşayabileceğin bir ev satın aldın mı?" diye sordu açığı kapatmak için.

"Hayır, Ana ile ayrıldık. Kira kontratı onun adınaydı o yüzden de ev ona kaldı. Ben de çıkmak zorunda kaldım."

Yalnızca taşındığını değil, sevgilisinden ayrıldığını da duymamıştı. Kızı hatırlıyordu, güzel ama utangaçtı. Annesi olsa çıtı pıtı bir şey derdi.

"Özür dilerim. Ekibimdekilerin özel hayatlarıyla gerektiği kadar ilgilenemiyorum."

"Önemli değil," diyerek onu sakinleştirdi Orduño. "Kafanın çok dolu olduğunu biliyorum. Bizim için endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim."

Telefon çalınca Elena aceleyle cevap verdi.

"Söyle Chesca. Her şey planlandığı gibi mi?"

"Her şey hazır. Yani, Miguel Vistas hariç her şey. Şimdiye kadar gelmiş olmalıydı ama henüz ortada yok."

"Neredeyse yarım saat gecikti. Avukatı?"

"Masegosa mı? Geldi, telefonla konuşmayı bırakmadan sağa sola gidip geliyor. Cüppesini de giydi. Cüppesini giydirmek için bir asistanı vardı, biliyor musun?"

"Zengin ve ünlü avukatlar öyledir. Onların giydiği cüppeler kokuşmuştur, çoğu zaman gerçek akbabaların üzerine örtüyorlar. Vistas gelince beni ara."

Kapattı, Orduño'ya henüz hiçbir şeyin başlamadığını açıklamaya gerek yoktu.

"Zárate hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bence iyi, ona tahammül edemeyen Chesca. Ama Chesca yeni insanlarla tanışmayı sevmez, ona kalsa birimde sonsuza kadar aynı kişiler çalışırdı."

"Kimseyi buraya bağlayamayız, etkili işler yapmamız gerek. Belki de Zárate de daha fazla işbirliği yapabilirdi."

"Benim bir sorunum yoktu, ben senin emrindeyim dedektif. Evet bence de iyi elemandı, kuralların dışında düşünüyordu, anlaşılan iyi bir polis olmak için bu önemli," diye de ekledi yarı düşünceli yarı iğneleyici bir tonla.

İkisi de sessizce oturup beklemeye devam ettiler, söylenecek fazla bir şey yoktu, sinirleri bir uçtan bir uca gidip geliyordu. Dedektif Blanco defalarca mahkemelere gelmişti ama hiçbir zaman dışarıda beklememişti, şimdi ise hiçbir zaman kişisel sebeplerle uğramadığı, daima iş için geldiği Madrid'in gelişmekte olan bir bölgesinde etrafı seyrediyordu. Plaza de Castilla'daki adliye büyük olmasına rağmen yetersizdi, bu da buradaki hayata dair bir ipucu veriyordu. Çok kısa bir mesafede ise hayat tamamen farklıydı, Castellana'ya ulaşıldığında Real Madrid'in stadyumuna ve lüks apartman dairelerinin olduğu bölgeye girilirdi, eğer Bravo Murillo'dan aşağı Cuatro Caminos'a inilirse fabrikadan bozma alçak evlerin olduğu bu bölgenin halkının Karayip kökenlilerden oluştuğu görülebilirdi. Burada Dominikliler yaşıyordu, her yer Güney Amerika'ya ucuza telefon aramaları yapılan dükkânlar, saçlara istenilen şekli veren kuaförler, fasulye, yuka kökü, tatlı patates ve domuz pastırması servis eden restoranlar ile salsa, merengue, bachata, reggaeton dans müziklerinin duyulduğu diskolarla doluydu...

"Vistas'ın nerede olabileceğine dair elimizde bir adres var değil mi?" diyerek aniden harekete geçti Dedektif Blanco.

"Evet, Purchena Caddesi'nde. Manoteras'a doğru. Çok uzak değil."

"Gidelim."

"Hâlâ yirmi dakika var," diyerek şaşkınlığını belirtti Orduño.

"Bu şerefsiz gelmeyecek. Ortadan kaybolmadan önce onu bulmamız şart."

Vistas'ın serbest bırakılırken belirttiği adrese doğru giderken telefon yeniden çaldı.

"Geldi mi Chesca?"

Dedektifin surat ifadesi astıyla konuşurken değişti. Orduño neler olduğunu anlamak için gergin bir biçimde bekliyordu.

"Gelmemiş ve gelmeyecek de. Masegosa savunmasından vazgeçtiğini söylemiş," diye özetledi Elena. "Adamı yakalayacağız."

Gittikleri bina mütevazı bir yapıydı, kapının üzerinde süsleme olarak hâlâ Franco döneminin sembolü olan birbirine bağlı oklar duruyordu. Asansör yoktu, sadece dar bir merdiven vardı. Polisler, karşı kaldırımda yüzünü İspanya Milli Takımı'nın armasını taşıyan bir şapkanın altına gizlemiş olan adamı görmediler. Bu Miguel Vistas idi, daha fazla vakti olacağını düşünmüştü, onu bu kadar çabuk bulacaklarına inanmamıştı, henüz işi bitmemişti.

Elinde üzerinde delikler olan bir kutu tutuyordu. Küçük çocukların ipekböceklerini kelebeğe dönüşene kadar saklamak ve onları dut yapraklarıyla beslemek için kullandıkları kutulardandı bu.

"Kapıyı aç Orduño!"

"Yetkimiz yok dedektif."

"Sen söylediğimi yap."

Kapı, her hâlinden belli olduğu gibi uyduruktu ve Orduño'nun tek yapması gereken kilide bir tekme indirmek oldu. İçeride kimse yoktu, sadece yerlere saçılmış kâğıtları gördüler.

"Kahretsin, geç kaldık, kaçmış bile."

Dedektif dehşet içinde bir şeye bakıyordu. Bunlar Antonio Jauregui'nin evinde gördükleri kutuların aynısıydı.

"Larvalar, lanet olası larvalar..."

Dedektif telefonunu çıkardı.

"Chesca, Jauregui'yi büroya getirsinler, tekrar sorgulamam lazım. Şimdi telefonu Orduño'ya veriyorum, sana şu an bulunduğumuz evin adresini verecek. Buraya gelmeni ve ikinizin birlikte bu evde bulunabilecek her şeyi bulmanızı istiyorum..."

BÖLÜM 69

"Jauregui sorgu odasında bekliyor. Onu masaya kelepçeledik, bir şey yapamaz. Böyle durumlarda intihar çok yaygındır, biz de gerçeği öğrenemeden kalırız," diye bilgi verdi Buendía.

"İyi yapmışsınız, gidelim mi?"

Dedektif Blanco çok ciddiydi. Vaka Analizi'nin bürosuna fırtına gibi girmiş, bütün odaları aynı hızda dolaşmıştı. Şimdi ise gözlerini Mariajo'ya dikmişti.

"Kameraları kapatabilir miyiz?"

"Ne yapmak istiyorsun?"

Elena bu soruya cevap vermeyi çok istiyordu, yasaya bir kere daha karşı gelmeye niyetlendiğini, bir işe yarayıp yaramadığını görmek için bir kırmızı çizgiyi daha geçmek üzere olduğunu söylemek isterdi. Kurallara olan saygısı artık midesini bulandırmıştı: Miguel Vistas sokaklardaydı, Zárate davadan kovulmuştu, Salvador Santos tutukluydu ve korkunç bir disiplin cezasıyla karşılaşmak üzereydi, belki mahkemeye çıkmak zorunda kalacaktı. Ama tepkilerini kontrol altına almayı tercih etti.

"Hiçbir şey," diyerek elemanını sakinleştirdi. "Eğer istersen sesleri kaydet ama görüntü kapalı kalsın."

Mariajo onay için Buendía'ya baktı. Karşı taraf çabuk bir hareketle onay verecek şekilde başını salladı.

Dedektif Blanco odaya girdi ve tutukluyu inceledi. Korkmuş görünüyordu. Elleri masaya kelepçelenmişti. Bu yalnızca

tutuklu tehlikeli derecede şiddete meyilli biriyse yapılırdı ama bu defa, Buendía'nın da söylediği gibi, tutuklunun etrafındakilere değil, kendine zarar vereceğinden endişeleniyorlardı. Bir şey söylemedi. Sadece sessizce izledi.

"Beni neden tekrar getirdiniz?" dedi Jauregui. "Size her şeyi anlattım. İki kardeşi de ben öldürdüm."

"Susana'yı öldürdüğünü biliyoruz ama Lara'yı öldürdüğünüze inanmıyoruz."

"Niye yalan söyleyeyim?"

"Bu yüzden buradayım, gerçeği öğrenmek için."

Elena ceketini çıkardı ve belindeki silahın görünmesini sağladı, Jauregui'nin ellerinin sıkıca bağlı olduğundan emin olduktan sonra da kamerayı işaret etti.

"Şu kamerayı görüyor musun? Normalde bu odada olan biten her şeyi kaydeder. Ama sizin de görebileceğiniz gibi kırmızı ışığı yanmıyor. Bu ne demek biliyor musunuz? Devre dışı demek. O yüzden de şu anda burada olup bitenler sizinle benim aramda."

"Beni tehdit etmeye hakkınız yok."

"Peki sizin evlenmek üzere olan genç bir kadını öldürüp kafatasına larvalar doldurmaya hakkınız var mı? Hadi, dalga geçmeyelim. Belki size inanacak birini bulursunuz."

"Ben avukatım."

"Siz bir pisliksiniz. Bu fikre alışın, bundan sonra kimse size daha farklı bir şekilde davranmayacak."

Jauregui sessizdi; Elena adamın utandığına inanmak istiyordu, yaptığı şey yüzünden ezildiğine inanmak istiyordu.

"Buradan çıktığımızda ne yapacağımızı söyleyeyim. Biraz araştırdım, İspanya'da Çingene nüfusunun en fazla olduğu hapishane neresiymiş biliyor musunuz? El Puerto de Santa Maria'ymış. Eşek yüküyle evrak işi yapmam gerekecek ama mahkeme kurulana kadar tutukluluğunuza orada devam etmenizi sağlayacağım. Ve sakın suçunuzu orada gizli tutabileceğinizi sanmayın,

oradaki herkesin genç bir Çingene kızını öldürdüğünüzü ve bunu ne şekilde yaptığınızı öğrendiğinden emin olacağım. Geri kalan hayatınızın her gecesini Heredialar ve Ayalalar* ile geçireceksiniz."

Tek taraflı camın öbür yanında, Buendía ve Mariajo sorgunun tek bir saniyesini bile kaçırmıyorlardı. İkisi de Elena'ya bir şey olduğunu düşünüyordu. Bir sorguda böyle davranmak onun tarzı değildi, üzerine oturmuyordu, bu daha çok Chesca'nın tavırlarına benziyordu. Bu fikirleri birbirleriyle paylaşmak istiyorlardı ama gözlerini ekrandan ayıramıyorlardı. O anda ikisini de şaşırtan bir şey oldu, Susana'nın katili inlemeye başladı. Daha zor olacağını, daha fazla baskı gerektireceğini düşünmüşlerdi.

"O kızı öldürmek istemedim."

"Neden yaptınız o zaman?"

"Çünkü başka çarem yoktu. Eğer o kız ölmezse benim oğlum ölecekti."

"Oğlunuz mu? Oğlunuz kim?" diyerek şaşkınlığını belirtti Blanco.

Jauregui'nin her şeyi anlatması için başka soruya gerek yoktu, tek bir detayı bile atlamadı.

"Oğlum benim soyadımı taşımıyor, annesininkini aldı. Onu tanımıyorum bile, doğum belgesinde babası bilinmiyor olarak yazmışlar ama o benim oğlum. Adı Carlos Rodríguez Velasco, hapishanede ona Caracas diyorlar."

"Vistas'ın arkadaşı mı?"

"Evet." Jauregui kafasını salladı. "Oğlum beni küçük görür, her zaman öyle oldu. Beni yalnızca bir kez aradı, onu savunmam için. Barajas'ta uyuşturucuyla yakalanmıştı. Çantasındaki kokain ile hiçbir ilgisi olmadığını, Caracas Havalimanı'nda çantasına birilerinin yerleştirdiğini söyledi, lakabı da buradan geliyordu. Onu

* Ramon Heredia ve Ruben Ayala yetmişli yıllarda Atletico Madrid'in Arjantinli iki futbolcusu. İkili sözleşmeleri bittiğinde ülkelerine dönmek istemiş ancak İspanya'daki sözleşmelerine göre bunu yapmaları zorlu olmuştu. Takımın ikiliye yaptığı öneri ya Atletico Madrid için oynamaya devam etmek ya da futboldan tamamen emekli olmaktı. (ç.n.)

savundum ama her şeyi berbat ettim, mahkemeye sarhoş gittim, ceza aldı. Benden nefret etmesine şaşırmıyorum, yalnızca bir kez yardımımı istedi ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım... Ama onu Miguel Vistas'ın yattığı Estremera Hapishanesi'ne gönderdiklerinde, onu içeride koruyabileceğini düşündüm. Onunla konuşmaya gittim, oğlumla ilgilenmesini isteyecektim..."

"Pek istekli olmamıştır."

"Tam tersi," dedi avukat. "Hayatını cehenneme çevirmekle tehdit etti beni. Onu öldürmesine bile gerek olmadığını, hayatını mahvettikten sonra zaten kendisini öldürecek hâle geleceğini söyledi. Başka çarem kalmamıştı..."

"O da size bir şart koştu."

"Biliyorsunuz işte, Susana'yı öldürmemi söyledi, aynı onun Lara'yı öldürdüğü şekilde yapacaktım. Şüphe uyandırmam gerekiyordu, dosyası yeniden açılmalıydı ve serbest kalmalıydı. Her şeyi ayarlamamız altı ayımızı aldı... Hapse girmek umurumda değil, Çingenelerin üzerime çullanacağı o hapishaneye de giderim. Keşke elektrikli sandalye olsaydı, ben bunu hak ediyorum. Yapmam gerekeni yaptım, hiçbir şey evladınızdan önemli değildir. Bir evlada yardım etmek için her şey yapılır, onu korumak için, yolunu kaybettiğinde bulmasına yardım etmek için..."

Ne Mariajo ne de Buendía bu itiraf boyunca Elena'nın neden sessiz kaldığını anlayabildi, neden Jauregui'nin boğazına sarılıp itirafın tamamını söke söke almaya devam etmiyordu, bu fırsatı neden tepiyordu anlayamamışlardı. Elena'nın rengi solmuştu ve bacakları titriyordu. Sonra neler olduğunu fark ettiler. Mariajo yalnızca Buendía'nın duyabileceği bir sesle fısıldadı.

"Lucas..."

Açıkça afallamasına rağmen dedektif son bir soru soracak gücü buldu.

"Miguel Vistas nerede?"

"Bilmiyorum, yemin ederim bilmiyorum. Kiralık evinin adresi sizde var, eğer orada değilse bir sonraki adımını kimse bilemez."

BÖLÜM 70

Vaka Analizi bürosunun personel toplantısı çok neşeli geçebilirdi, nihayet olayı çözmüşlerdi, iki kız kardeşin katillerinin isimleri belliydi, her şey bakanlığın istediği gibiydi. Ama kimse mutlu değildi ve Miguel Vistas tekrar parmaklıklar ardına girene kadar da olmayacaktı, bir kişinin daha kafasına larva doldurma ihtimalini tamamen silmeliydiler.

Elena Blanco, Jauregui'den alabileceği tüm bilgileri almıştı. Miguel Vistas'ın nerede olduğuna dair bir bilgi yoktu. Chesca ve Orduño, Manoteras'taki evin her metre karesini araştırmışlardı; ilk cinayetin faili, ikinci cinayetin de azmettiricisi olan adamın hapisten çıktıktan sonra buraya geldiğine inanıyorlardı.

"Evi avukat kiralamış, Jauregui yani, üç ay önce. Birkaç gün önce bir komşu evden sesler geldiğini duymuş ama önemsememişler. Dün de dairede biri varmış hatta, öyle söylediler."

"Vistas, mahkemeye gelmeyeceğini anladığımız ana kadar oraya gitmeyeceğimizi biliyordu. Salaklık ettik, adamı serbest bıraktık sonra da kaybettik. Siz bir şey buldunuz mu?"

"En önemli şey; larvaları kendisi büyütüyormuş, evinde aynı avukatın evinde gördüğümüze benzer kutular bulduk. İçleri boştu."

"Ne için kullanıldıklarını zaten biliyoruz. Kafatası larvalarla dolu bir başka kadın daha bulmadan önce bu adamı yakalamamız lazım. Nerede olabilir? Bir fikri olan?"

Orduño eski bir fotoğraf çıkarıp diğerlerine gösterdi. Fotoğrafta yedi sekiz yaşlarında bir çocuk ve genç bir kadın evleniyormuş gibiydi. Kameralı telefonlardan önce çekilmiş seksenli yıllara ait bir fotoğraftı, bastırılması gereken fotoğraflardan. Arkada bir kilise görülüyordu.

"Bu, evde bulabildiğimiz tek kişisel objeydi. Belki de beklediğinden erken geldik, acilen çıkması gerekti o yüzden de fotoğrafı unuttu. Fotoğraftaki çocuk, Miguel Vistas'ın küçüklüğü mü bilmiyorum."

Buendía fotoğrafa ilgiyle bakıyordu. Kilisenin yalnızca kulesi ve kulenin iki yanındaki çan boşlukları görülüyordu, bir de leylek yuvası vardı.

"Çok kötü bir fotoğraf. Bir şeyler çıkarabilecek misin?" diye sordu Mariajo'ya.

"Deneyebilirim."

Mariajo fotoğrafı tarayıcıya koydu ve bir yüz karşılaştırma programı açtı. Neyse ki özellikli bir kiliseydi, etrafında sazlıklar vardı ve çan kuleleri ikizdi. Yedi tane eşleşme hemen bulundu. Daha sonra Miguel Vistas'a ait bilgileri yükledi. Çoktan vefat etmiş annesiyle babası Serna del Monte'de doğmuşlardı. Burası, programın bulduğu yedi eşleşmeden biriydi.

La Serna del Monte, Madrid'den seksen kilometre uzaklıktaydı ama Burgos yolundan ayrılırken iki yerin arasında elli yıl fark var gibiydi. İlk girişten dönüldüğünde de Kuzey Madrid'in tipik renkli evlerinin olduğu bir bölgeye geliniyordu, buraya da fakir bölge deniyordu. Nüfusu yerliler sayıldığında yüzlü sayıları geçmezdi, halk bir zamanlar tarım ve ticaretle geçinse de artık bu şehirden uzak kasaba önemli bir turizm durağıydı.

"Burada hiçbir şey olmaz," dedi San Andres Kilisesi'nin papazı. "O yüzden de seneler önce olan olayları bile hatırlarız..."

Konuşurken yalnızca Elena'ya bakıyordu, sanki patronun o olduğunu anlamış gibiydi. Chesca ve Orduño'yu cevaplarına dahil etmiyordu bile.

"Miguel Vistas'ı tanıyor musunuz?"

"Çocukken tanıyordum, her şey yaşandığında ama sonra bir daha görmedim. Eğer isterseniz sizi ailesinin evine götürebilirim. Ev hâlâ ayakta, çok dayanmayacaktır ama. Kasabalar nasıldır bilirsiniz, geceleri sesler duyan, hayaletler gören insanlar hep vardır. Sersemler."

Rahiple birlikte kasabanın eteklerine doğru yürürken Vistas ailesinin kasabadaki varlığına son veren o meşhur olayı dinlediler.

"Ağustos ayıydı, bu bölgede pek çok kasaba kutlama yapar. Miguel Vistas'ın babası zor bir adamdı, geçimsizdi, çok içerdi... Buralarda kimse ona iş vermek istemezdi, o yüzden de baba ve anne tarlalarda çalışıp kışı geçirecek kadar para kazanabilmek için Fransa'ya gittiler. Çocuğu götürmek istememişlerdi, o yüzden de babasının kuzeni çocuğu yanına aldı."

"Adını hatırlıyor musunuz?"

"Çok emin değilim ama V ile başlayan bir isim olduğuna yemin edebilirim. Victoria, Virginia, öyle bir şey... Genç kadın güzeldi ve etraftaki gençlerin çoğu ona deli gibi âşıktı. Motoruyla onu tavlayan ise Genaro oldu, aslında Madrid'de yaşayan ve yazları burada geçiren bir komşunun oğlu. Sanıyorum Sigüenza'ya gitmişlerdi, San Roque Festivali için ama emin değilim. Kız, çocuğu evin önündeki ahırın bodrumuna kilitlemiş. Ailenin eski eşyalarını yığdığı kullanılmayan bir ahır. Çocuk için başlangıçta her şey oyun gibiymiş sonra kâbusa dönmüş. Babasının kuzeni yalnızca bir gece kalacaklarını düşünmüş ve sabah gelince çocuğu oradan çıkarırım demiş."

"Ama dönmemiş."

"Motorla kaza geçirmişler, kasabanın biraz dışında. Oğlan ölmüş, kızı da Guadalajara'da bir hastaneye kaldırmışlar. Bilinci kapalıymış ve bir hafta uyanmamış. Genaro'nun öldüğünü öğrenmiştik ama kız aslen buralı değildi o yüzden de hastanede uyanana kadar kimse bizi aramamıştı. Çocuğu oradan çıkarmak için Vistasların evine bizzat ben de gittim, hayatta olabileceğini

düşünmüyordum. Sanırım gördüğüm en rahatsız edici manzarayla karşılaştım."

"Hatırlamanın zor olduğunu biliyorum ama neler gördüğünüzü anlatmanız gerek." Artık eve varmışlardı ama dedektif, rahibin hikâyesini yarıda bırakmasını istemiyordu; ilk defa Miguel Vistas'ı gerçekten anlayabileceğini hissediyordu.

"Ölü bir köpeğin her yanını larvalar kaplamıştı, çocuğun ayağında bir yara vardı, larvalar orayı da işgal etmişti, sanırım başparmağını kaybetti... Mide bulandırıcıydı. Kendisini yemekte olan larvalarla besleniyordu. Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama onu gördüğümde ölse daha iyi olacağını düşünmüştüm. Hiç kimse çocukken böyle bir şey yaşayıp da bunu atlatamaz. O kızı öldürmekten hapse atıldığını duyduğumda bunu anladım. Keşke daha erken gidebilseydik. Ya da hayır, belki de en iyisi onu kurtarmaya hiç gitmemek olurdu, onu cansız yatarken bulsaydık bu kadar acıya sebep olmazdı."

"Hapiste olduğunu biliyor muydunuz?"

"Tabii ki biliyordum. Gazetede larvaları okuduğumda suçu onun işlediğine kesinlikle emin olmuştum."

"Polisle konuştunuz mu?"

"Yaşlı bir polisle konuştum. Adını hatırlamıyorum."

"Salvador Santos?"

"Evet, adı bu olabilir. Henüz hapse girmemişti. Polise, o çocuğun malum olaydan sonra başka bir köpeğe neler yaptığını gösterdim, fotoğraflar vardı. Fotoğrafları aldı ve bana geri vermedi. Onu hapse tıkmasını ve oradan asla çıkamamasını sağlamasını istemiştim."

"Köpeğe ne olmuş?"

"Kıza olanın aynısı, kafasını larvalarla doldurmuş ve her şeyi yemelerini beklemiş. O adamın içinde şeytan var, çocukken girdi, bu evin içinde..."

Rahibin işaret ettiği ev çok kötü durumdaydı ve yıllardır burada kimsenin yaşamadığını gösteren işaretler vardı. Ahır da aynı durumdaydı hatta belki de daha kötüydü.

"Burası Vistasların evi. Buradan kimse bu evi satın almaz, herkes neler olduğunu biliyor. Ama artık kasabaya dışarıdan gelen çok oluyor, en beklemedik anda Madridli biri bir yer satın alıyor, tadilat yapıyor, etrafını antika görünümlü duvarlarla çeviriyor ve hafta sonlarını geçirmek üzere buraya geliyor. Çocuğu bulduğumuz ahır ön tarafta."

Eve girmeden önce dedektif, Chesca'ya yaklaşmasını belirten bir işaret yaptı.

"Mariajo'yu ara: Victoria veya Virginia Vistas diye bir kuzen arıyoruz. Şansımız varsa bir şeyler buluruz. Kuzenim beni bodrumda larvaların insafına bıraksaydı, onun sonunun geldiğinden de emin olmak isterdim, yakalanmadan önce partiyi böyle bitirirdim."

"Sence Miguel Vistas kadının peşinde mi?"

"Bundan eminim. Unutmak istiyor olsa neden o fotoğrafı yıllarca saklasın ki?"

Hep birlikte ahıra girdiler. Ahır kötü durumda ve terk edilmiş olsa da sık sık ziyaretçilerinin olduğu belliydi: şişeler, eski ve yırtık elbiseler, gazeteler... Elena bir tanesini aldı.

"Bu geçen ayın gazetesi. Evi birileri kullanıyor mu, biliyor musunuz?"

Rahip şaşıran ilk kişi olmuştu.

"Belki birileri içmeye, sarhoş olmaya geliyordur. Ama yine de garip, burada bunun için gidebilecekleri pek çok yer var ve bu eve kimse çok yaklaşmak istemez."

"Bodrum nerede?"

Arkada özel bir asma kilitle kapatılmış sağlam bir kapı vardı. Ortalığın dağınıklığıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

"Buraya serseriler girmemiş ama istemedikleri için değil tabii," dedi Elena kapının bazı yerlerden zorlandığını fark edince. "Orduño, bunu açmak gerek... Yapabilir misin?"

"Deneyeceğim."

Orduño bu defa arama emirleri ile ilgili tartışmaya girmedi, yerden demir bir çubuk ve bir taş alıp kendine alet yaptı. Kilit

nihayet kırılana kadar birkaç darbe indirmesi gerekmişti. İçeride yalnızca metal bir dolap vardı. Talimat beklemesine gerek yoktu, dolabı da açtı.

"Bu ne?"

Dolap DVD doluydu, iki sabit disk ve birkaç tane VHS video kaset vardı... Bulmayı umduklarından çok daha fazlasını bulmuşlardı.

"Her şeyi alıyoruz. Hepsinin analiz edilmesi lazım."

BÖLÜM 71

"İpekböceği larvaları mı?"

Miguel otobüste yanında oturan bu kadına larvaların neler yapabileceğini göstermeyi çok isterdi ama dikkati üzerine çekmek istemiyordu, başladığı işi bitirene kadar olmazdı.

"Evet, yeğenim için."

"Erkek kardeşimin ipekböcekleri vardı, onları dut yapraklarıyla besliyordu."

"Dut yaprağını çok severler," diye cevap verdi Miguel sıcakkanlı bir tavırla. "Madrid'de bulmak kolay olmuyor, eskiden böyle değildi. Şimdi çok az ağaç var."

Aliaga'ya ulaşmak için çok az yolu kalmıştı, burası Teruel'in bir bölgesiydi. Orada otobüsten inecek ve bu meraklı yaşlı kadından kurtulacaktı. Victoria'yı düşünerek yolculuk yapmak isterdi, nasıl acı çekeceğini hayal ederek, Lara Macaya'nın nasıl öldüğünü hatırlayarak gitmek isterdi, onun acı dolu ifadelerini, yakarışlarını, çığlıklarını... Hepsini tekrar yaşayacaktı, bu sefer kuzeni Victoria ile. Kız onu hapishanede hiç ziyaret etmemişti, onu terk etmişti, tıpkı yıllar önce bodrumda terk ettiği gibi.

"Ben burada iniyorum. Size iyi yolculuklar."

Miguel Vistas daha önce Aliaga'ya hiç gelmemişti, malum olay yaşandıktan sonra kuzeni Victoria buraya yerleşmişti. Köpeği, küreği, larvaları, ayağındaki yarayı, susuzluğu, açlığı,

korkuyu hatta çamaşır makinesini bile unutmamıştı. Aynısını ona da yapmayı hayal ederek yıllar geçirmişti ve şimdi o an gelmişti. Birkaç yıl öncesine kadar onun izini kaybetmiş durumdaydı, sonra hapse girdi. Yerini bulmak için saatlerce bilgisayar başında oturması gerekiyordu, internet aramaları sürekli kontrol edildiği için de bu kolay bir iş değildi. Victoria ondan saklanıyordu ama çabası işe yaramamıştı. Adını arattığı hiçbir yerde onu bulamamıştı ama sonra bir gün şansı döndü ve onu bir çiftçilik forumuna yazdığı yorumdan buldu, bitkilerindeki hastalıktan nasıl kurtulacağını soruyordu. Çabası sonuç vermişti, her zamanki gibi.

Otobüsten bir benzinliğin yanında inmişti, Miguel markete girdi, etraf temizdi. Oturdu, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, ayak başparmağı eksikti; larvalar yemişti o yüzden yürürken topallıyordu, o yüzden daha bir çocukken okulda sürekli onunla dalga geçerlerdi, belki de bunu yapmalarına izin verdiği içindi. Miguel her şeyi hatırlıyordu, o zamanları asla unutmayacaktı, ailesi Fransa'ya gittiği için onu babasının kuzenine bıraktıklarında sadece sekiz yaşındaydı. Victoria onu o bodrumda bırakmış ve hayatını bitirmişti. Onun yüzünden utangaç bir çocuğa dönüşmüştü, içine kapanıktı, arkadaşı yoktu. Okuldaki herkes topallığı yüzünden ona gülmüştü, onu bir alabalığa benzetmişlerdi, çünkü alabalıklar oltanın ucundaki larvaları yerlerdi, o da larva yemişti...

Köpeği hakladığında on üç yaşındaydı. Komşunun köpeğini öldürüp üzerine bal sürmüştü. Saatler boyunca larvaların köpeği yemesini seyretmişti. Yakalandığında babası ona asla unutamayacağı bir dayak atmıştı. Babası ölmüştü, annesi de öyle. Ne yazık ki ikisi de Miguel'in onları öldürmesini bekleyecek kadar dayanamamışlardı.

Hemen ev değiştirip Madrid'e yerleşmişlerdi, Orcasitas'ta küçük bir daire buldular. Miguel yalnız ve uyumsuz bir genç olarak büyüdü, tüm zamanını kütüphanede geçiriyordu. Orada pek çok

şey keşfetmişti: Mitraizm, yeniden doğuş ve dünyaya yeniden geliş, Pers Eskapizmi... Ebeveynleri bir araba kazasında ölmüştü, yine bir kazaydı, ev ona kaldı ve o da deneylerine başlayabildi: Küçük hayvanları evde büyüttüğü larvalara yem ediyordu, başparmağına yaptıklarını hayvanlara yapmalarını izliyordu. Bir insan üzerinde de denemesi gerekiyordu. Peki kimin üzerinde?

Miguel fotoğrafçıydı, Moises Macaya için çalışıyordu, adam Çingeneydi ve etkinlik organizasyonu yapan bir şirket kurmuştu, çoğunlukla düğün planlıyorlardı. Kızını tanıyordu, Lara hayatında gördüğü en güzel kadındı, ona deli gibi âşıktı ve her gün dudaklarını öpmenin hayalini kuruyordu, onunla sevişmek istiyordu. Ama Lara iyi biri değildi, ona gülmüştü, vazgeçer gider diye düşünüyordu... Düğünden önce gelinlik ve duvakla fotoğraflarını çektiği gün onu ilk defa çıplak görmüştü. Kız onu tahrik etmişti, göğüslerini gösterip hoşuna gidip gitmediğini sormuştu, her yerini göstermişti ve onunla neler yapmayı arzuladığını anlatmasını istemişti... Birini larvaları kullanarak öldürmenin nasıl olacağını daha önce defalarca düşünmüştü, her şeyi planlamıştı, tek karar vermesi gereken şey bunu kime yapacağıydı, her zaman ilk adayı Victoria olmuştu. Bir gün onu bulacak ve bodrumda çektiği acının aynısını ona yaşatacaktı. Ama o gün, o fotoğraf seansında her şey değişti: Lara ona düğün gecesi başka bir erkekle neler yapacağını söylediğinde bu deneyi yapacağı kişinin Lara olduğuna karar verdi.

Çok eğlenmişti, planladığı gibi tecavüz etmesine bile gerek kalmamıştı. Lara ağlamış, özür dilemiş, onunla olacağına yeminler etmişti ama Miguel yalanlardan ve ikiyüzlülükten bıkmıştı. Bir hafta boyunca yok oluşunu izlemişti. Larvalar beynini yiyordu ve kadın her an vücut fonksiyonlarını kaybediyordu ama yaşamaya devam ediyordu. Sonlara doğru acı hissetmez olmuştu. Bittikten sonra her şeyi temizledi, kimsenin kendisini bulamayacağından emindi ama karşısına o polis çıkmıştı, Salvador Santos, adam kuduz köpek gibi peşine düşmüştü. Eğer o olmasa her şey yolunda

gidecekti. Onun yüzünden Susana'nın cinayetini organize etmek zorunda kalmıştı, böylece serbest kalabilecek ve kuzeninin peşinden gidebilecekti. Nihayet sıra ona gelmişti.

Victoria'nın evi kasabanın dışındaydı. Buradaki diğer tüm evler gibi taştan yapılmıştı. Miguel ona baktı, dışarıdan her şey düzgün görünüyordu; Victoria'nın yıllar içinde çok değişmiş olacağını düşünüyordu. Onu tembel ve sersem bir genç kız olarak hatırlıyordu. Kendisi de değişmişti, artık o savunmasız çocuk değildi. Kilitsiz bahçe kapısını açtı, evi koruyan köpek falan da yoktu. Nihayet Victoria'ya yaklaşmıştı, yıllardır beklediği an gelmişti.

Yavaşça evin kapısına doğru yürüdü. Kendisini gördüğünde kuzeninin yüz ifadesini hayal etmeye çalıştı, ona daima kuzen derdi ama aslında ikinci kuşaktan teyzesi sayılırdı. Çığlık mı atacaktı? Atmak için geçerli sebepleri olacaktı.

Elini kapı koluna götürdü, kapı açıktı. Burası küçük bir kasabaydı, tıpkı çocukken yaşadığı kasaba gibi. Hırsız korkusu olmadan herkes kapısını açık bırakırdı. Eve girdi, içerideki sıcaklık yumuşaktı. İçeride kimseyi görmedi. Ses çıkarmadan yürüdü, oturma odasını geçti, tavandaki pervane dönüyordu ama Victoria içeride değildi. Mutfak da boştu, yatak odaları da. Yatak yapılmamıştı.

Miguel salona döndü ve rahat bir koltuğa oturdu. Bekliyordu. Bu anın hayalini o kadar uzun süre kurmuştu ki acelesi yoktu, yapması gerekeni yapacaktı, artık öğrenmişti. İyi davranışlar günahları temizlemezdi. Dünyadan saklanmak, bu kasabaya kaçmak, bu sapa yerdeki evde yaşamak Victoria'yı kurtaramazdı. Günahlardan temizlenmek için yeniden doğmak gerekiyordu.

Kapı sesini duydu, gelmişti işte, elinde bir kasa domatesle salona girdi. Onu görene kadar konuşmadı.

"Merhaba Victoria. Beni hatırladın mı?"

Domatesler yere düştü, kadın hayalet görmüş gibiydi... Çok daha kötü bir şeyle karşı karşıya olduğunun farkında değildi.

BÖLÜM 72

"Hayır Rentero, hiçbir lüks restoranda yemek yemek istemiyorum, sadece daha fazla zaman kaybetmeden seninle konuşmak istiyorum. Bir kişiyi daha kafasının içinde larvalarla bulmaya niyetim yok."

Çok az kişi Rentero'nun alışkanlıklarını sorgulamaya cesaret edebilirdi, belki de Elena Blanco patronuyla konuşurken ilk defa özel ilişkilerini koz olarak kullanıyordu, bu ilişkideki pozisyonu polis teşkilatındaki rütbesinden daha yüksekti.

"Rentero, Miguel Vistas'ı serbest bırakarak fena çuvalladık."

"Biz mi? Sen ve ben mi diyorsun yani?"

"Ben, tamam, ben çuvalladım. İkimiz de biliyoruz ki yalnızca düşük rütbeliler hata yapar. Lara'nın katili Miguel Vistas, Susana'nın katilinin azmettiricisi de o. Jauregui oğlunu kurtarmak için onun işlerini yapan zavallı bir adam sadece."

"Miguel Vistas şimdi nerede?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum. Bana yardım etmen lazım, İspanya'daki trafik polisleri bile bu adamı aramaya başlamalı," diye yalvardı Elena.

"Bunun İspanya'daki en tehlikeli suçlu olduğuna emin misin? Bu sabah bir toplantıdaydım ve Melilla'daki cihatçı örgütlerle ilgili bir şeyler dinledim. Miguel Vistas'a olduğundan daha fazla önem verme Elena..."

"Belki en tehlikeli suçlu değildir ama serbest bırakılması için ısrar eden sendin. Tek başıma batmaya niyetim yok, Rentero."

Bazen bir suçluyu konuşsun diye tehdit etmek gerekirdi, bazen de aynı şeyi patronlara yapmak gerekirdi. Gerekirse şantaj bile mübahtı.

"Geçmişi bırakalım Elena. Ne istiyorsun?"

"Bir kadının tehlikede olduğuna inanmak için sebeplerim var."

"Hangi kadın?"

"Miguel Vistas'ın kuzeni."

Rentero tek kaşını kaldırdı, Elena bu ifadeyi iyi biliyordu. Miguel Vistas için arama ve yakalama emri çoktan çıkarılmıştı, davanın Vaka Analizi'ndeki kısmı kapanmıştı. Şimdi birisi kaçağı görüp karakolu arayana kadar bekleyecekler sonra da gidip adamı tutuklayacaklardı. Hikâyenin sonu. Rentero'nun planı buydu, Elena biliyordu. Ama o, bir başka kurban daha bulmadan suçluyu yakalamak istiyordu.

"Babasının kuzeni mi?" diye sordu başkomiser.

Ses tonundaki şüphecilik kuşkuya yer bırakmamıştı. Rentero artık bu davayı kovalamak istemiyordu. Dedektif, Victoria Vistas'ın kim olduğunu açıklayabileceği tembel bir sessizlik yakaladığını fark etti. Mariajo kadını araştırmıştı, fotoğraftaki genç kız olduğunu biliyordu, La Serna del Monte'den önceki kayıtlı son adresini de biliyordu. Sonra hiçbir şey yoktu, kadının dikkat çekmek istemediği belliydi. Rentero sıkıldığını saklama gereği duymadan Elena'nın hikâyesini dinledi. Bodrumdaki olayı, ölü köpekle olan kan dondurucu arkadaşlığı, larvaları...

"Senin için bir şey yapamam," diyerek son noktayı koydu.

"Evet yapabilirsin. Polis Lara Macaya dosyasındaki her şeye el koydu, biliyorum. Salvador'un evinde sakladığı bir sürü zarf var. Onların birinde Victoria Vistas ile ilgili bilgi olduğuna eminim. Salvador takıntılıydı, bu kadına ulaşmamış olması imkânsız."

"O zarflar disiplin kurulunun elindedir, Salvador'un suç işleyip işlemediğine onlar karar verecek. Öyle bir durum varsa da olay mahkemeye taşınacak."

"Zarfların içindekilere bakmak için izin istiyorum."

"Öyle bir izin veremeyeceğimi biliyorsun. Sen kendin Salvador Santos'un tutuklanması için ısrarcı olmuştun."

"Biliyorum, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar pişman olmadım."

"Artık çok geç, Elena. Üzgünüm ama ona yardım edemezsin."

"Bana yardım etmek istemiyorsun, bu çok garip. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Duygusal şantaj sana hiç yakışmıyor. Ben annenin arkadaşıyım, sana karşı şefkat besliyorum. O kadar. Kavramları birbirine karıştırma."

Telefonu çaldığında Elena'nın Rentero'nun odasından çıkacak vakti olmamıştı. Arayan Mariajo'ydu.

"Serna'daki evden gelen DVD'lerde bir şey buldum. Hemen buraya gel."

"İpucu ver," dedi Elena.

"Anlatacak kelimeleri bulamıyorum."

Elena büroya giderken sinirlerine zor hâkim oluyordu. En azından bir ipucu bulmuş olma ihtimali Rentero'nun tavırlarına olan öfkesini unutma fırsatı vermişti. Macaya kardeşler hakkındaki her şeyin üzerine bir perde çekme arzusu. Katil hâlâ sokaklardayken davayı kapatma çabası. Bu tavrı anlaması mümkün değildi.

Elena büroya vardığında Mariajo bilgisayarının önünde onu bekliyordu.

"Disklerin çoğu nemden zarar görmüş ama içlerinden iki tanesini çalıştırmayı başardım. Korkunç görüntüler var."

Elena görebilmek için kafasını uzattı. Gördüğü ilk şey sekiz yaşlarında, sandalyeye bağlanmış bir çocuktu. Kapüşonlu bir adam kulağını kesmişti ve kameraya gösteriyordu. Çocuk acıyla kıvranırken sandalye ile birlikte yere devrildi ve elinden geldiğince tekmelemeye başladı, ayakları da bağlıydı.

"Mor Ağ diye bir şey duydun mu?" diye sordu Mariajo.

Bu kelimeler Elena'ya bir şey ifade etmemişti. Kalp atışları hızlanmıştı ve kriz geçirmekten korkarcasına göğsünü sıvazladı.

"Vahşet videoları çeken ve yayımlayan bir grup. Korkunç işkenceleri kameraya alıp internetin karanlık tarafında yayımlıyorlar. Anlaşılan Miguel Vistas da bu ağın içindeymiş."

"Lara Macaya'nın görüntüleri var mı?"

"Hayır ama belki de bozuk disklerin içinde vardır. Onları henüz kıramadım. Hepsini görene kadar ne çıkacak emin olamayız. Çok eski şeyler var, bazıları VHS video kaset. Keşfedecek çok şey var."

"Tuvalete gitmem gerek."

Elena koşarak çıktı ve kusmaya başladı. Mariajo ise neden insanlığın acımasızlığı karşısında kendi midesinin altüst olmadığını sorguluyordu. Hayat onun kabuğunu sertleştirmişti. Pek çok soruşturmada internetin karanlık odalarını ya da diğer adıyla görünmez interneti karıştırmak zorunda kalmıştı. İnternetin bu yüzüne ve teknolojinin kötü niyetli kullanımına alışkındı. Hayvan suistimali videoları görmüştü, köpek ve horoz dövüşleri vardı, çocuk istismarı da vardı, kiralık katillerin iletişim sayfaları da... Okyanusun dibini keşfetmek gibiydi. Lara Macaya'nın larvalara yem olan cansız bedeni için de bu sayfalarda yer olduğunu biliyordu. Binlerce ama binlerce insan o anı seyretmek için en ön sıraya yerleşirdi.

Dedektifin geri dönmesi çok uzun sürdüğü için Mariajo tuvalete gitti ve kapıyı tıklattı.

"İyi misin?" diye sordu.

Cevap, sessizlikti. Mariajo balkona çıktı ve bir sigara yaktı. Görüntülere karşı olan duygusuz tavrını daha fazla düşünmek istemiyordu. Zamanında o da sarsılmıştı, sadece Elena'ya göre daha alışkındı o kadar. Odaya döndüğünde, Elena hâlâ yoktu. Mariajo tekrar tuvalete gitti. Kapı açıktı. Dedektif içeride değildi. O iğrenç görüntülerin olduğu diskler de gitmişti.

BÖLÜM 73

Elena Blanco kırmızı Lada'sını park ettiğinde gecenin ilk gölgeleri La Colonia de los Carteros'a düşmeye başlamıştı. Salvador Santos'un kapısını çaldı ve bekledi. Ascensión kapıyı açtı ama dedektifi görünce yüzünü buruşturdu.

"Merhaba Ascensión."

Elena, Ascensión'un kapıyı suratına kapatmasına engel olmak için ayağını eşiğe koydu.

"Bir dakika bekleyin, sizden rica ediyorum. Kocanızla konuşmam gerek. Çok acil bir konu, işin ucunda bir insan hayatı var."

"Beni ilgilendiren tek hayat Salvador'un hayatı. Siz de onu mahvettiniz."

"Beni affetmenizi istiyorum, kocanız haklıydı. Lara Macaya'nın katili Miguel Vistas ve Salvador bunu en başından beri biliyordu. Ondan özür dilememe izin verin, elimden gelen tek şey bu."

"Özür için artık çok geç dedektif. Hele de kocamın hizmet yıllarını çöpe atmışken."

"Onunla konuşmama izin verin, size yalvarıyorum. Miguel Vistas bir kişiyi daha öldürmek üzere ve Salvador onun nerede olduğunu bilebilecek tek kişi."

"Bu konuyla ilgili başka bir şey duymak istemiyoruz."

"Masum bir kadının ölme ihtimali umrunuzda değil mi?"

"Tek istediğimiz huzur içinde yaşamak."

"Ascensión, bana kızgın olduğunuzu biliyorum. Ama Salvador ile konuşmam gerek, hayat memat meselesi."

"Cehennemin dibine gidin."

Bu sefer kapıyı suratına kapatmasına engel olmadı. Elena kadının kendisine karşı olan tepkisini anlıyordu, kendini onun yerine koymak için çok düşünmesine gerek yoktu. Hiçbir zaman narsist bir kadın olmamıştı, kendini başkalarından üstün görmezdi. Bu tepkiyi hak ettiğini biliyordu. Az önce gördüğü muameleyi ve Ascensión'un tadına vardığı intikamı sindirerek Lada'sına bindi. Ama aynı zamanda biliyordu ki Ascensión'un öfkesi, bu evin ve Salvador'un koruyucu meleği yüzünden Victoria Vistas adında bir masum ölecekti.

Trafiğin yoğunluğunda boğularak evine gitti. Bu gece sarhoşluğun tadını çıkarabilirdi, gözyaşlarının, takıntısının... Vaka Analizi'nden aldığı disklere bakarak saatler geçirdi. Çocukların korkunç görüntüleri işkence dersi olarak verilebilirdi. En çok zarar görmüş olan diskte görüntü çok kötüydü ve ses hiç yoktu. Bir görüntünün oğluna ait olduğunu düşündü. Emin olamazdı, görüntü bir pustan, bulanık bir resimden öte değildi. Ama oğlunun küçük bedenini, asimetrik kollarını, çaresizce kafasını çevirirken dalgalanan perçemlerini tanıdı. Bu oğlu muydu? Eğer öyleyse Miguel Vistas oğlunun görüntülerini nereden bulmuştu?

Sakinliğini korumaya çalıştı, kendine o olmadığını söylüyordu, görüntüler net değildi. Hiç değilse kıyafetlerini, kaçırıldığı gün ayağında olan New Balance spor ayakkabıları tanıyabilseydi... Ama görünmüyorlardı. Ayakkabılar iki bacağı içeride tutan iki kalıptan ibaretti. Görüntü kalitesi başka bir yoruma izin vermiyordu.

İkinci şişe grappayla takıntı batağına düşmüştü. Miguel Vistas'ı ne olursa olsun bulması gerektiğini biliyordu, Victoria'nın hayatı artık bir şey ifade etmiyordu, sadece Madrid'in bir köşesindeki evinde bulunan diskler hakkında sorgulamak istiyordu onu. Bunları nereden bulmuştu? Vistas'ın bu videolarla ne işi vardı? Yoksa

videoları o mu çekmişti? Başka suçlular var mıydı? Bu çocuklara ne olmuştu? Yaşıyorlar mıydı? Ölmüşler miydi? Eğer öyleyse oğlundan kalanları nerede bulabilirdi? Elena dindar bir kadın değildi ama arada sırada da olsa Lucas ile konuşabileceği bir yer olsun isterdi, ona doğru düzgün sahip çıkamadığı için özür dilemek için.

Salvador Santos muhakkak ki Miguel Vistas'ın geçmişini araştırmıştı ve bu yüzden kuzeni Victoria'nın nereye taşındığını biliyor olmalıydı. Kayıp zarflarda bu bilgiler olmalıydı, ve elbette ki Salvador'un zihnindeki karanlık ormanda da. O anda La Colonia de Los Carteros'a tekrar gidip Ascensión'dan bir kez daha izin istemek için gereken gücü kendinde buldu. Arabasının anahtarlarını aldı ama sokağa çıktığında terk edilmiş gibi görünen karanlık şehir yüzüne tokat gibi çarptı. Saat sabahın beşiydi. Birisini ziyaret etmek için uygun bir saat değildi. Eve döndü, bir kadeh daha grappa doldurdu ve sakince düşünmeye çalıştı. Cinayet Masası Birimi'ne gizlice girebilir ve Salvador Santos'a ait dosyaları çalabilirdi. Nerede olduklarını çok iyi biliyordu. Bir kapının ve bir dolabın kilitlerini kırması gerekiyordu, kameralar içeri kimin girdiğini kaydederlerdi ve açığa alınırdı. Ama bunlar olmadan önce Miguel Vistas'a ulaşabilir ve oğluyla ilgili bilgi edinebilirdi. O çocuk gerçekten oğlu muydu? Eğer işkenceci Miguel değilse bile belki de kim olduğunu biliyordu. Gözlerinin önüne kırmızı bir çizgi çekildi. Geçmek istemediği bir çizgiydi. Kurallara saygı duymaktan nefret ediyordu. Zárate ve Salvador Santos gibi olmamaktan nefret ediyordu, sonucun yöntemi haklı çıkarmayacağını düşündüğü için kendine kızıyordu.

Eve getirdiği dört diske yeniden göz attı. Defalarca kustu. Kanepeye uzandı ve atacağı adımları düşündü; kuralları düşündü, kırmızı çizgileri düşündü. Gözlerini yorgunlukta yumdu, takıntısı kontrolden çıkmıştı. Uyuyakaldı. Gözlerini açtığında gün doğmuştu. Duş almadı, üzerini değiştirmedi, yüzünü bile yıkamadı. Saat sekizi çeyrek geçiyordu. Lada'ya atladı ve doğruca La Colonia de Los Carteros'a gitti.

Ascensión kapıyı açtı ve ona küçümseyerek baktı. Ama bu sert bakışta bir değişiklik oldu, artık bir şefkat tınısı vardı. İçeri geçmesine izin verdi.

"Siz konuşurken ben de orada duracağım."

"Teşekkürler," dedi Elena.

Salvador Santos tekli bir koltukta oturuyordu. Yanındaki masada boş bir kahve fincanı ve içinde kurabiye kırıntıları olan bir tabak duruyordu. Yeni kahvaltı etmişti.

"Canım, Dedektif Blanco geldi. Seninle konuşmak istiyor. O sana sorular sorarken ben de senin yanında duracağım. Anlaştık mı?"

Salvador cevap vermedi. Mavi ışıltılar saçan sağ gözünden bir damla gözyaşı düşmek üzereydi. Ascensión yanına oturdu ve elini tuttu. Elena onun görüş alanına girebilmek için uğraşıyordu. Göz teması kurmayı başaramadı, yaşlı adam belli bir noktaya gözünü dikip bakmıyordu. Kendi dünyasında gibiydi.

"Salvador, özür dilemek istiyorum," diyerek söze başladı Elena. "Siz haklıydınız. Lara'nın katili Miguel Vistas."

Hasta adamdan tepki gelmedi. Elena bir ışık arayarak bilgi vermeye devam etti.

"Fotoğrafçı. Ondan şüphelendiğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Haklıydın, canım," dedi Ascensión. "İşini çok iyi yaptın. Suçluyu buldun ve hapse tıktın. Rentero ve arkadaşları şimdi konuşsun da görelim."

Salvador kendi kendine gülümsedi. Karısının sözlerine tepki veriyor gibi değildi, sanki mutlu bir anıyı hatırlamış gibiydi.

"Miguel'in bir kuzeni mi teyzesi mi ne varmış. Papazın dediğine göre babasının kuzeni," diye sordu Elena. "Victoria adında bir kuzen. Onu bodruma kapatmış. Onunla konuşup konuşmadığınızı bilmem gerek."

Adamın gülümsemesi daha da aydınlandı. Ascensión bir elini öptü.

"Salvador, dedektif burada. Bir şey söylemeyecek misin?"

Elena, yaşlı adamın akıl sağlığının düştüğü duruma inanamıyordu. Adama yaşattığı stres yüzünden suçluluk duyuyordu. Ama bilgiye ihtiyacı vardı ve onu almadan gidemezdi.

"Larvalarla kaplı bir köpek. Bunu hatırlıyor musunuz?"

"Dedektif, lütfen," diyerek araya girdi Ascensión.

"Larvaların köpeği nasıl tükettiğini seyreden bir oğlan çocuğu. Bunu hatırlamıyor musunuz?"

"Ona bu anıları hatırlatmayın, iyi gelmiyor."

"Victoria," dedi Salvador aniden.

Kelime ağzından sanki soluk verir gibi çıkmıştı.

"Victoria Vistas, Miguel'in kuzeni," dedi Elena. "Çocukken onu bodruma kilitleyip giden kuzeni."

"Victoria," diye tekrar etti hasta adam.

"Nerede yaşadığını bilmem gerek. Victoria Vistas ile konuştunuz mu?"

"Çok güzeldi," dedi Salvador.

"Canım, bu kadının nerede yaşadığını biliyor musun diye soruyor."

"Alcarria Taşımacılık."

Elena ve Ascensión şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Elena bu can simidine sarılmayı denedi.

"Bu ne oluyor Salvador? Victoria bu taşımacılık firmasıyla mı anlaşmıştı?"

"Alcarria Taşımacılık."

Bunu söyledi ve gülümsedi, sanki bu bilgiyi hatırlamak onun araştırmacı kimliğinin bir parçasıydı.

"Victoria taşındı, evet," dedi Elena. "Eşyalarını taşıyan şirketin adı da Alcarria Taşımacılık. Eşyaları nereye götürdüler? Hatırlıyor musunuz?"

"Gizli bir yere," dedi Salvador. "Bir sığınağa."

"Victoria nereye sığındı. Bir köy müydü?"

"Zavallıcık."

"Nerede yaşıyor Salvador? Hafızanızı zorlayın, bu çok önemli."

Salvador gözlerini kapattı ve dudaklarını ayırdı. Hatırlamak için bir ayin yapıyor gibiydi. Yanaklarından iki damla yaş süzüldü.

"Hatırlamıyor," dedi Ascensión. "Bu ona acı veriyor."

"Bana Victoria'nın eşyalarını nereye taşıdıklarını söyleyin. Orayı bulmuştunuz Salvador."

Salvador kafasını salladı. Ağlıyordu.

"Bırakın dinlensin," dedi Ascensión.

"Victoria nerede yaşıyor? Miguel Vistas onu öldürmek istiyor, onu uyarmam gerek."

"Zavallı Victoria," dedi Salvador.

"İyi düşünün, onu sadece siz kurtarabilirsiniz."

Salvador kafasını salladı, gözlerini kapadı, acı içindeydi.

"Bu kadarı yeter dedektif," dedi Ascensión. "Denedik ama olmadı."

"Hadi Salvador, Victoria'nın nerede yaşadığını söyle bana," diye ısrar etti Elena.

Yanaklardan daha fazla yaş süzüldü.

"Tamam aşkım, tamam. Endişelenme, tamam."

Ascensión kocasının gözyaşlarını sildi, başını düzeltti ve yanağına bir öpücük kondurdu. Salvador bunlardan sonra biraz sakinleşmiş gibiydi. Sakin, tepkisiz bir adam olmuştu yeniden, gözleri hiçbir şeye sabitlenmeden odada dolaşıyordu.

"Sizi geçireyim," dedi Ascensión.

Elena başını salladı, pes etmişti. Her şeyi denemişti. Şimdi vücuduna yapışan mağlubiyet kendisini daha pis ve daha akşamdan kalma hissettiriyordu.

"Ne kadar gerildiğini gördünüz. O yüzden onu sorularla rahatsız etmek istemiyorum."

"Buna sebep olduğum için üzgünüm, amacım bu değildi."

"Hafıza egzersizleri bile onu sinirlendirmeye yetiyor. Hatırlayamadığını fark ettiğinde çok acı çekiyor."

"Anlıyorum. Her şey için teşekkürler."

Ascensión kapıyı kapattı. Elena ne yapacağını bilemediğini fark etti. Tek seçeneği Rentero'yu Miguel Vistas'ı bulmanın

önemine ikna etmekti. Ama bunu zaten denemiş ve başarısız olmuştu, duvara kafa atmak kadar faydasız bir işti. Lada'nın içine girdi ve aynada kendine baktı. Korkunçtu. Önceki günün makyajı suratına yayılmıştı, saçları taranmamıştı ve rengi solgundu. Büroya böyle gidemeyeceğine karar verdi, önce eve gidecek ve güzel bir duş alacaktı. Motoru çalıştırdı. Ön camdan Ascensión'un kendisine doğru koştuğunu gördü. Kadın evin kapısını açık bırakmıştı.

"Dedektif... Gelin. Çabuk."

Elena arabadan indi ve eve girdi. İkisi oturma odası boyunca koştular. Salvador oradaydı, dudakları hareket ediyor, anlaşılmaz bir şey söylüyordu.

"Sanırım söylüyor," diye fısıldadı Ascensión, yüksek sesle konuşursa adamın sayıklamasını bozacağından korkuyor gibiydi.

Elena yavaşça yaklaştı. Eğildi ve kulağını adamın dudaklarına yaklaştırdı.

"Aliaga, Aliaga, Aliaga..."

"Aliaga," diye tekrar etti Elena.

Salvador gülümsedi. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu ama bu defa bunlar mutluluk gözyaşlarıydı.

BÖLÜM 74

Duş almamıştı, eve uğramamıştı, Lada'ya atladığı gibi yola çıkmıştı. Hâli haraptı ama görüntüsü akşamdan kalmanın en kötü sonucu değildi. Akşamdan kalmanın en kötü sonucu şarjı bitmiş bir telefondu. Yatağa girmeden önce telefonunu şarja takardı, her zaman böyleydi, bu rutininin vazgeçilmez bir parçasıydı. Diskleri gözden geçirmek, çocuklara yapılan işkenceler, kendi oğlunu o disklerde gördüğü fikri, takıntısı, grappa şişeleri... Bütün bunlar telefonu şarj etmeyi unutmasına sebep olmuştu.

Mariajo'yu arayıp Alcarria Taşımacılık'ın izini sürmesini istemesi gerekiyordu. Orduño ve Chesca'ya haber verip acilen Aliaga'ya gelmelerini söylemeliydi, bir kadın tehlikedeydi. Ama kaybedecek bir dakikası bile yoktu. Yalnızca hayat kurtarmak için bu kadar acele etmiyordu, aynı zamanda internetin gizli yüzü hakkında bilgiye ihtiyacı vardı. Onun için Miguel Vistas artık bir kaçaktan ibaret değildi. Üst üste cinayetler işleyen bir katil de değildi. O, bu dünyada oğlu olabileceğini düşündüğü çocuk hakkında bilgi verebilecek tek kişiydi. Torpido gözünde silahı ve kelepçeleri vardı. Bunlar onu tutuklaması için yeterliydi.

Aliaga, Teruel bölgesinde, Madrid'e 317 kilometre uzaklıktaydı. GPS'in söylediğine göre Barcelona otoyoluna girip Alcolea del Pinar'a kadar devam etmek gerekiyordu, Sigüenza'dan biraz ilerideydi. Elena benzin almak için durdu. Yemek yemesi gerekiyor mu, onu düşünüyordu. Acelesi vardı ama içinden bir

ses yemek yemeye ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Önceki gece akşam yemeği yememişti, sabah kahvaltı etmemişti, bitkin ve darmadağın hissediyordu. Benzin istasyonundaki kafeye girip salamlı sadviç ve sert bir kahve ısmarladı. Yemeğini aceleyle yedi, gereğinden fazla zaman kaybetmek istemiyordu. Günü geçirmesine yardım edecek kadar doysa yeterdi. Aliaga'da ne bulacağından emin değildi.

Tekrar harekete geçti ve Monreal del Campo'dan geçen yola girdi. Aliaga'ya varmak üç saatten fazla sürmeyecekti. Arabayı belediye binasının orada durdurdu. Birilerine Victoria Vistas'ı sorması gerekiyordu, soruşturması çabuk ve etkili olmak zorundaydı. Şansına burası küçük bir köydü, nüfus dört yüzdü ve herkes birbirini tanıyordu. Bir bara girdi ve tezgâhın arkasında sıkılmış bir havayla gazete okuyormuş gibi görünen yaşını almış bir kadına doğru yöneldi. Kendini dedektif polis olarak tanıttı, böylece kadının işe yaramamaktaki ısrarını biraz olsun kırabileceğini düşünüyordu.

"Victoria Vistas isminde bir kadını arıyorum. Birkaç yıldır burada yaşadığını öğrendim."

"Bodrumcuyu mu?"

"Efendim?"

"Biz ona buralarda öyle diyoruz. Kadın kuzenini bodruma kilitlemiş. Oraya kapattığı çocuk daha yedi yaşındaymış... O bundan bahsetmez ama birileri duymuş..."

"Evet, o," diyerek kadının sözünü kesti. "Nerede yaşadığını biliyor musunuz?"

"Sığınağa doğru gidin. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde bir ev göreceksiniz. Orası, yalnız yaşıyor."

Her zamanki gibi, yerli birinin yaptığı tarif bir turist için hiçbir şey ifade etmemişti.

"Nereye doğru gitmeliyim?"

"Parque Geológico tabelalarını takip edin. Daha varmadan sığınağı göreceksiniz. Ev de orada."

Kadın yolu tarif ederken sanki burada kaybolmak imkânsızmış gibi bir hava takınmışı. Elena iki saat dönüp durduktan sonra buraya dönmemeyi umuyordu. Lada'ya bindi, köyün ana yoluna çıktı ve Parque Geológico'yu gösteren tabelaları bulup yolu izledi. Aliaga eski bir maden köyüydü, yol kenarlarında yıllar önce kapatılmış maden girişlerini görmek mümkündü.

Bir yol tabelası El Santuario de Nuestra Señora de la Zarza'ya giden yönü işaret ediyordu. Elena yan yola girdi ve Guadalope Nehri'nin birkaç metre ilerisinde bir kır evi gördü. Arabayı orada durdurdu. Torpido gözünden silahını aldı ve pantolonun beline sakladı. Kelepçeleri de arka cebine koydu. Doğru evde olup olmadığını merak ediyordu. Belki de biraz daha ilerlemeli ve başka ev var mı diye bakmalıydı. Ama garson kadın bir karışıklık olamayacağına dair çok kesin konuşmuştu. Victoria hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyordu diye düşündü dedektif. Victoria, bir çocuğu bodruma kilitleme hikâyesini buradaki insanlara sadece kendisi anlatmış olabilirdi. Miguel Vistas hapse girince hikâyesini paylaşmak istemiş olmalıydı. Elena insanlığın kibrine hayran kalmadan edemiyordu. Sizi çok kötü durumlarda bırakan hikâyeler bile ünlü olmak için bir yol sayılıyordu.

Çakıl taşlı bir yol evin kapısına doğru uzanıyordu, yapı taştandı, oldukça sadeydi, üçgen bir çatısı vardı. Elena bir ipucu bulabilmek için evin etrafında dolaştı. Arka tarafta tamponuna çamur bulaşmış bir arazi aracı vardı. Panjurlar kapalıydı ve içeriyi gözetlemeye izin vermiyordu. Küçük bir toprak alanın üzerinde çok da sağlam olmayan bir çamaşırlık vardı, yere çakılmış dört kazık ve iki ipten oluşuyordu. Üzerinde ise kıyafetler sallanıyordu: şortlar, birkaç tişört, kadın iç çamaşırları, bir havlu... Çamaşırlığın arkasında kapıları olmayan bir kulübe görülüyordu, bir tür garaj gibiydi. Bir arazi bisikleti, bir de normal bisiklet içeride duruyordu, çiftçilik aletleri de vardı. Buralarda bir bostan mı vardı? Evet, elli metre kadar ileride küçük, ekili bir bahçe vardı. Elena burada ne yetiştirdiklerini bilmiyordu,

tarımdan hiç anlamazdı. Balkabağı ile lahanayı birbirinden ayırabileceğini bile sanmıyordu.

Evin etrafını dolaşırken içeri girmek için ikinci bir kapı keşfetti. Verandaya açılan cam bir kapıydı, yaz akşamları yemek yemek için ideal bir yerdi. Panjurlar indirilmişti ama tamamen değil. Eğer eve girmesi gerekse kapıyı zorlayabilir ve bir panjuru açabilirdi. Ama bunu yapmadan önce ön kapıya döndü ve zili çaldı. Kapı açılmadı. Tekrar çaldı. Saat daha öğlen iki bile olmamıştı, Victoria uyuyor olamazdı. Evde olmayabilirdi ama arabası arkadaydı, bisikletleri de öyle. Ve yalnız yaşayan bir kadının birden fazla arabası olmazdı. Hayır. Elena, Victoria'nın evde olduğuna ikna olmuştu.

Vardığı sonuçlardan emin olmadan önce daha geçerli bir araştırma yapmaya karar verdi. Çakıllı yolda kendisine ait olmayan ayak izleri vardı. Pencerelerden birinin çerçevesi biraz bombeliydi, V şeklindeki eğiklikten içerisi görülebilirdi. Elena kafasını uzattı. Kanını donduran bir şey gördü. Bir kadının elleri ve ayakları bağlanmış, ağzına ise bant yapıştırılmıştı. İplerin arasındaki bacakları içgüdüyle hareket ediyordu, sanki bir sakatlık varmış gibiydi. Elena ön kapıyı inceledi. Kalın ahşaptan yapılmıştı ve etrafında metal süslemeler vardı. Kasaba evlerindeki kapılardandı, kilitleri demirdendi. Evin etrafından dolandı, silahının namlusunu kullanarak camı kırdı, yağmur gibi etrafa sıçrayan kırıklardan kendini koruyarak panjuru ittirdi. İçeriye girebileceği kadar bir aralık oluşturmayı başarmıştı. Odanın öbür ucunda kadın bağlanmış ve susturulmuştu. Önce kel olduğunu düşündü. Yaklaşınca kadının saçlarının kazındığını ve üç dairesel delik açıldığını gördü.

"Victoria, ben polisim, kurtulacaksın."

Elena silahını çıkardı. Kadını serbest bıraktı ama kurbanın suratındaki panik ifadesini anlayamıyordu. Kendisine sanki öldürücü darbeyi vurmaya gelmiş olan ölüm meleği gibi bakıyordu. Ağzındaki bandı çıkaramadan önce kafasına yediği darbe ile

sendeledi. Anında görüşü bulandı ve başından ayaklarına kadar bir sersemleme hissi yayıldı. Yaşadığı anın şaşkınlığı içinde Elena, başına çok sert bir cisimle darbe aldığını anlamayı başardı, ayrıca Victoria'nın üzerine yığılmak üzereydi. Işıklar sönmeden önce aklmdan geçen son şey çok acı verici bir düşüşten kaçınmak oldu.

Uyandığında Elena'nın elleri ve ayakları bağlıydı, ağzı da bantlanmıştı. Yerde, Victoria'nın önünde oturuyordu. Aralarında üç metre vardı. Miguel Vistas tripoduna kamera yerleştiriyordu. Bir sonraki hareketi mavi bir spor çantasından bir kutu çıkarıp açmak oldu. Dikkatlice, parmağını kutuya daldırdı. Parmağını geri çektiğinde üzeri larvalarla doluydu. Miguel, Victoria'ya yaklaştı ve parmağını başına değdirdi. Larvalar kan kokusunu almışlardı ve parmaktan aşağı kafatasına doğru inmeye başladılar, Victoria'nın yaralarına üşüşmüşlerdi bile. Miguel inmekte isteksiz görünen bir larvaya da yardım etti. Sonra kameranın arkasına geçti ve gözünü merceğe yerleştirdi.

"Dedektif, Victoria'ya biraz daha yaklaşmanızı rica edeceğim."

Elena o kadar sersemlemişti ki kendisinden istenen şeyi algılayamıyordu.

"Biraz yanaşın, poponuzla, o kadar da zor değil. Siz de kadraja girin istiyorum."

Şimdi anlıyordu. Kayda almayı planladığı sahnede, Victoria'nın acısı eğlencenin yarısı olacaktı. Diğer yarısı da Elena'nın bu sahneyi dehşet içinde izleyen görüntüsüydü. Miguel sadizmine yeni bir boyut eklemişti. Larvalar bir kadını yiyip bitirecek, diğer kadın ise olan biten her şeye tanıklık edecekti.

Elena verilen emre uydu ve Victoria'ya yanaştı.

"Mükemmel. Böyle iyisiniz," dedi Miguel.

Gözünü mercekten ayırdı ve onayladığını göstermek için başparmağını kaldırdı.

"Doğal olman çok önemli, mimiklerin ve hareketlerin rol icabı olmasın. Kendin ol."

Miguel Victoria'ya yaklaştı ve açtığı deliklerden bakarak iş üzerindeki larvaları kontrol etti.

"Her şey yolunda."

Memnun bir hâlde sandalyesine oturdu. Elena onunla konuşmak istiyordu, çektiği videoları sormak istiyordu, gizli internet denen şey hakkında bilgi istiyordu. Oğlu hakkında bir şey biliyor mu, onu öğrenmek istiyordu. Ağzındaki bandın arkasından sesini duyurmaya çalıştı ama ağzı o kadar sıkı bağlanmıştı ki bandı yalnızca biraz şişirebildi, küçük bir balon olmuştu.

"Bunu yapmaya devam edersen boğulacaksın. En iyisi sakin ol ve seyret. Emin ol çektiğin sıkıntıya değecek."

Elena, Victoria'nın bilinçsiz olduğunu fark etti. *Tanrıya şükürler olsun*, diye düşündü. Tek bir dilek hakkı olsa bu kadının tekrar uyanmamasını dilerdi. Kendisine neler yapıldığını görmesin yeterdi. Suratında, kollarında ve kıyafetlerinde kan vardı. Açılan kesiklere kan dolmuştu. Duvara yaslanmış bir kürek vardı. Miguel kendisine vurmak için bunu kullanmış olmalıydı. Bir dolabın üstündeki rafta kendi silahını gördü. Adam kelepçeleri almamıştı. Biliyordu çünkü oturduğu yerde kalçalarına batıyor, canını acıtıyordu.

Miguel sandalyesine oturmuş kurguladığı sahneyi izliyordu, kendinden memnun görünüyordu. Elena hayatta kalma seçeneklerini düşündü. Bardaki garson eve gelebilirdi, Victoria'nın Madrid'den gelen bir polisle ne işi olduğunu merak edip konuşmak isteyebilirdi. Ama bir yardımı dokunur mu bilmiyordu. Belki bir şeylerden şüphelenir ve yerel polisi arardı. Belki Victoria'nın katılması gereken sosyal bir etkinlik vardı ve gitmeyince bu durum dikkat çekebilirdi. Miguel Vistas'ın öldürme yöntemleri dehşet verici olabilirdi ama aynı zamanda yavaştı, bu da Elena'ya yaşadığı sersemlikten kurtulacak fırsatı sağladı. Elbette ki bürodakiler yokluğunu fark edecekti ama nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Hiç kimseye haber vermemişti. Onun tarzı buydu, aslında fevri ve sessiz olmayı severdi ama şu anda bu özellikleri

aleyhinde çalışıyordu. Mariajo ve Buendía araştırmaya başladıklarında bile bir şey bulamayacaklardı. Salvador Santos ile konuşmak kimsenin aklına gelmezdi, nerede olduğunu bilecek tek kişi Ascensión'du ama aramanın telaşıyla onunla konuşmayı asla düşünmeyeceklerdi. Elena gururuyla ünlüydü, La Colonia de los Carteros'a gidip yaptığı hata için özür dilemesini kimse beklemezdi. Kim yardım edebilirdi? Elena hiç kimsenin yardım edemeyeceğine karar verdi. Tek başınaydı. Pantolonunun arka cebinde kelepçeleri vardı. Belki parmağıyla onları çekebilir ve ellerindeki ipleri kesmek için kullanabilirdi. Daha önce böyle bir hamle yapması gerekmemişti ama eğer ipleri çözüp silahını geri alamazsa öleceğini biliyordu.

Miguel ayağa kalktı ve odadan çıktı. Pantolon ceplerini karıştırmanın tam zamanıydı. Parmaklarını cebine sokabilmek için Elena'nın öne eğilmesi gerekti ve kalçalarını yerden kaldırdı. İşaretparmağı ile kelepçelere ulaşmayı başarmıştı ve artık onlara dokunabiliyordu. Şimdi onları çıkarıp metal dişlerini bıçak gibi kullanması gerekiyordu. Dişler bir ipi kesecek kadar keskin olmayabilirdi ama ipleri en azından gevşetebilirse başarmaya daha fazla yaklaşırdı... İpin her seferinde aynı noktasına darbe indirmeye dikkat ediyordu, böylece ipin farklı yerlerine ayrı çizikler atmaktan kaçınıyordu.

Miguel'in odaya döndüğünü fark etmedi. Kendisine yaklaşıyordu, ona öfkeli bir ifadeyle baktı ve bir tokat attı, kelepçeleri de elinden aldı. İki kadına birden gülümsedi ve silahı yanlarında bıraktı.

BÖLÜM 75

Carabanchel Polis Karakolu'nda hayat Zárate için kolay gitmiyordu. Yaz tatili yaklaşıyordu ve ebeveynleri ayrı yaşayan çocukların tatilde ülkeden çıkabilmeleri için izin belgelerinin imzalanması gerekiyordu. Polislerin yaptığı işlerin arasında hiç şüphesiz bu en sıkıcı olandı.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Zárate, iki genç kızıyla bekleyen kadına.

"Estoril'e," dedi kadın.

"Estoril'e, daha neler artık."

Kadın ne olduğunu anlamayarak baktı. Kızlar polisin tepkisine gülüyorlardı.

"Portekiz Avrupa Birliği'nde, çocukların seyahat etmek için izne ihtiyacı yok."

"Havayolu şirketi hem polisin hem de babalarının imzasını taşıyan bir izin belgesi istedi."

"Tamam tamam, imzalıyorum," dedi Zárate bezginlikle. "Sizin suçunuz olmadığını biliyorum ama emin olun ben bu iş için polis olmadım."

Ekip arkadaşı Costa odaya girdi.

"Seni Vaka Analizi'nden arıyorlar. Meşgul olduğunu söyledim ama üç kere aradılar. Bir konuş şunlarla, ben sıkıldım."

Zárate çıktı ve ortak alandaki telefona uzandı. Arayan Mariajo'ydu.

"Elena'dan haberin var mı?"

"En son beni kovduğu gün gördüm. O zamandan beri haberim yok."

"Yaşam belirtisi vermiyor, çok endişeleniyoruz."

"Evinde grappa içiyordur."

"Zárate, çok acil bir durum olmasa seni aramazdım," diye terslendi Mariajo. "Tuhaf bir şeyler dönüyor."

"Peki benim ondan haberim olacağını nereden çıkardın?"

"Bilmem, sizin bir şekilde bir ilişkiniz vardı, değil mi?"

Zárate, Mariajo'nun özenle seçilmiş kelimelerini düşündü: bir şekilde bir ilişki.

"Evet, sanıyorum bir şekilde bir ilişkimiz vardı."

"Onu bulmama yardım etmeyecek misin?"

"Üzgünüm ama çok işim var. Küçük karakollar için yoğun bir dönem."

Telefonu kapattı. Anında da Mariajo'ya kaba davrandığı için pişman oldu. O kadın kötü biri değildi. Cep telefonunu çıkardı ve Elena'yı aradı. Cevap yoktu. WhatsApp uygulamasında son görülme tarihini kontrol etti. Otuz saattir bir şey yoktu. Bu tuhaftı, Elena kadar kaçak dövüşen biri için bile öyleydi. Tekrar çalışma odasına girdi, Costa'ya öğleden sonra çıkacağını söyledi ve eğer birisi sorarsa kabakulak olduğunu söylemesini istedi.

Elena'nın daima kahvaltı ettiği bara gitti ve Rumen garson Juanito'yu bulup Elena Blanco'dan haberi var mı diye sordu.

"Bir süredir buraya gelmedi. Ligin bittiğini biliyorum ama onu görürseniz söyleyin, lig başlamadan dönsün."

"Mesajını iletirim," dedi Zárate kapıdan çıkarken.

Karaoke bara gitti. Mekân boştu, sandalyeler masaların üzerindeydi, yerler silinmişti, içerisi çamaşır suyu kokuyordu. Eğlence yerleri kapalıyken hüzünlü görünüyordu, sanki ışıldayacakları anı bekliyor gibiydiler. Genç bir kadın tuvaletleri temizliyordu.

"Elena Blanco'yu tanıyor musun? Dedektif polistir, buranın düzenli müşterisi."

"Hiçbir fikrim yok."

"Neredeyse her gece geliyor, Mina şarkıları söylüyor."

"Mina mı? O kimin aklına gelmiş?"

"Tanıyor musun, tanımıyor musun?"

"Üzgünüm, kim olduğunu bilmiyorum."

Zárate, Barquillo Caddesi'ne geçti, kapıcıyı selamladı ve Vaka Analizi bürosuna giden merdivenleri çıktı. Mariajo ile konuşacaktı.

"Aramada bulduğumuz bazı diskleri eve götürmüştü, görüntülerden çok etkilendi. Sürekli tuvalete girip kusuyordu..."

"Dur, dur. Yavaşça anlat Mariajo, hiçbir şey anlamıyorum."

Mariajo ona güncel haberleri aktardı. Davadan haberleri, Miguel Vistas'ın tahliyesini, Zárate'nin bundan haberi vardı, Serna del Monte'deki evi bulduklarını, gizli internette yayımlanan vahşet görüntülerini açıkladı.

"Ben gittiğimden beri bulduğunuz her şeyi yazdığınız detaylı bir rapor var mı?"

"Tabii, raporları bizzat ben hazırladım."

"Hepsini bana ver, dikkatlice incelemek istiyorum. Elena'yı tanıyorum, en ufak detay bile onun için en önemli nokta olmuş olabilir. İçgüdüleriyle hareket eden bir kadındır."

Zárate'nin dedektife dair bilgisi Mariajo'yu şaşırtmıştı, üstelik çok kısa süredir tanışıyorlardı. Yine de soru sormadı. Endişeliydi, Elena'nın nerede olduğunu bilmek istiyordu ve onu nerede arayacağını bilmiyordu.

"Onu en son kim gördü?" diye sordu Zárate.

"Ben son görenlerden biriydim, orası kesin. Büroya gelmeden önce de Rentero ile yemek yemişti."

Chesca büroya girdi. Zárate'ye her zamanki tavırlarıyla yaklaştı.

"Sen burada ne arıyorsun?"

"Seni özledim, görmeye geldim."

"Çık dışarı."

"Onu ben aradım," diye açıkladı Mariajo. "Elena'yı bulmak için yardım istedim."

"Bu adam kovuldu, buraya giremez," dedi Chesca.

"Dinle," dedi Zárate. "Keyfimden gelmedim, yardım etmeye geldim. Bir sorun mu var?"

Chesca ona küçümseyerek baktı ve kollarını kavuşturdu.

"Güvenliği aramam gerekecek mi?"

Zárate gülümsedi.

"Gerek yok. Burada bir şey yok zaten."

Zárate çıktı. O kadar öfkeliydi ki Carabanchel Karakolu'na dönüp anne babası ayrı çocukların seyahat izinlerini imzalamaya devam etmeyi düşünüyordu ama Plaza Mayor'a gitti. Elena'nın evine girecekti. Ev eskiydi, kapılar çok sağlam değildi, böyle olması kadının hoşuna gidiyordu, rahat ve sorumsuz bir havası vardı. Bir kredi kartı çıkardı ve kilitle dil arasına yerleştirdi, ikinci denemesinde başarılı oldu. Odadaki dağınıklığın içinde La Serna'dan alınan diskleri bulması çok uzun sürmedi. Görüntülere on dakika baktıktan sonra Mariajo'yu aradı.

"Bunlar ne Mariajo?"

"Bu görüntüleri pazarlıyorlar," diye açıkladı. "Buna karanlık internet deniyor. Mor Ağ diye bir şey duymadın mı?"

"Duydum ama bunların Miguel Vistas ile ne alakası var?"

"Bu videoları çekip dağıtıyormuş. Elena'yı çok etkiledi. Hepsi çocuk. Birkaç yıl önce onun da oğlunu kaçırdılar, biliyorsun değil mi?"

Zárate dört diske baktı. Yerdeki grappa şişelerini gördü. Elena'nın bütün gece içtiğini, tekrar tekrar görüntülere baktığını gözünün önüne getirdi. Anlık bir aydınlanma yaşamış, bir sonuca varmış olmalıydı. Ama bu sonuç neydi?

Mariajo'yu tekrar aradı. Ne olabileceğini o da bilmiyordu. Ama o gün Rentero'yla yemek yemiş ve tepesi büsbütün atmış gibi görünüyordu. Rentero. Salvador Santos'tan hiç hoşlanmayan adam. Politik emelleri için, akıl hocasının itibarını yerle bir

eden başkomiser. Bu adamın kendisine bir şey anlatma ihtimali var mıydı? Hiç yoktu.

Yine de Emniyet Müdürlüğü'ne gitti ve bir memura Rentero ile konuşmak istediğini söyledi.

"Toplantıda."

"Acelem yok, beklerim."

Bir banka oturdu. Telefonunu çıkardı. Elena Blanco'nun WhatsApp'ına baktı. Aktif değildi. İki saat geçti. Rentero onu soğuk bir tavırla karşıladı.

"Seni beklemiyordum Zárate, normalde insanlar benimle konuşmak için randevu alır."

"Elena Blanco'yu arıyorum. Ondan haber aldınız mı?"

"Her yerde olabilir. Merak etme, yarın efsanevi akşamdan kalma hâliyle ortaya çıkar."

"Sanırım dün birlikteymişsiniz. Özel bir şey konuştunuz mu?"

"Benim için özel konuşma diye bir şey yoktur, bunlar genç işi laflar."

"Anlıyorum ama endişelendiği bir konu var mıydı?"

"Miguel Vistas'ı bulmak konusunda endişeliydi. Hepimizin öyle olduğunu söyledim ama artık onun bu dosyada olmadığını da hatırlattım."

"Bence Elena yine de onu aramaya gitti, yasaklamış olmanıza rağmen yani."

"Şaşırmam ama nerede olabileceğine dair en ufak bir fikrim bile yok."

"Bence biliyorsunuz."

"Pardon?"

"Beni yanlış anlamayın, ben sadece Elena'yı bulmak istiyorum. Bence konuşmanızda Elena'nın önem verdiği bir şey vardı. Bana anlatmanızı istiyorum."

Rentero birkaç saniye ona dikkatle baktı. Sonra sandalyesinde geriye yaslandı ve tembelliğinin tadını çıkardı.

"Benden Salvador Santos'un dosyalarını istedi, Lara Macaya davasındaki dosyaları. Miguel Vistas'ın kuzeninin nerede

olduğuna dair bilgi var mı, onu görmek istiyordu. Ben reddettim, çünkü o dosya hâlâ inceleme altında."

"Miguel Vistas'ın kuzeni mi?"

Rentero sıkıldığını belirten bir işaret verdi. Detayları anlatmaya üşeniyordu.

"Babasının kuzeni de olabilir, emin değilim. Bir sonraki kurbanın o kadın olacağını düşünüyordu."

"Bu dava dosyası nerede?"

"Burada, disiplin kurulu gönderdi ama onu sana vermeyeceğim."

"İncelememe izin vermenizi rica ediyorum, isterseniz sizin gözünüzün önünde de okuyabilirim. Bence o dosyada bütün bu olayı çözecek şeyler var."

"Dedektif Blanco'nun o dosyaya dokunmasına izin vermediysem, küçük bir ilçe karakolu memurunun dokunmasına hiç izin vermeyeceğim."

"Anlıyorum ama Dedektif Blanco tehlikede olabilir."

"Olabilir, eğer öyleyse de onu kurtarmanın yolu Salvador Santos'un dosyasında yazılı değil. Anladığım kadarıyla senin akıl hocanmış, öyle mi?"

"Aynen öyle."

"O zaman kendini onun tavsiyelerinden kurtaracağını umalım."

Zárate yapılacak hiçbir şey olmadığını anlamıştı. Öyle sanıyordu. Rentero, Salvador Santos'tan onun öğrencisine bile yardım etmeyecek kadar nefret ediyordu. Eve gitti, soyundu, iç çamaşırıyla otururken vantilatörü açtı. Düşünüyordu. Aklına hiçbir şey gelmedi. Mariajo'yu aradı ama yeni bir şey yoktu. Düşünebildiği tek ihtimal, gece Cinayet Büro'ya gizlice girip Salvador Santos'un dosyasını çalmaktı. Eve getirir okurdu, en azından bir kanıt bulmayı umabilirdi. Belki Miguel Vistas'ın kuzeninin ev adresini. Ama bu kırmızı çizgiyi geçmek demekti ve sonuçları çok ağır olurdu.

Rentero'nun sözlerini düşünerek kendini teselli etmeye çalıştı. Elena yarın sabah efsanevi akşamdan kalma hâliyle ortaya

çıkacaktı. Rahatsız edici soruları savuşturması şimdiden gözünün önüne geliyordu, bütün gece kaçamak yaptığını işaret eden ama yine de gizemli ve sade havasını bozmayan tavırlarını düşündü. Bunları düşünürken de uyuyakaldı.

BÖLÜM 76

Elena Blanco burnunu gıdıklayan bir sinek yüzünden uyanmıştı. Nerede olduğunu anlaması birkaç dakika sürdü, şehirden çok uzakta bir kır evinin iç karartıcı oturma odasındaydı. Elleri ve ayakları bağlıydı. Victoria'nın bedeninin etrafında vızıldayan sinek bulutu ise tam önündeydi. Miguel Vistas kadının bacaklarına bal sürüyordu. Aynı şeyi başına da yapmış olmalıydı. İşine yoğunlaşmıştı, Elena'nın uyandığını fark etmedi. Aniden dönerek dehşet içinde sahneyi seyreden kadını afallattı.

"Günaydın uykucu."

Elena suratına konmak isteyen bir sineği kovalamak için başını salladı. Miguel güldü.

"Bir tanesi seni rahatsız ediyorsa, sana bal sürdüğümde olacakları bir hayal et."

Elena bakışlarını çevirdi. Ağlamak üzereydi ama bunu yapmak istemiyordu. İnsanın katilinin önünde ağlaması aşağılayıcı bir hareket gibi geliyordu. Gözyaşlarına engel olmaya odaklandı.

"Bak, bir deneme yapacağız, sadece sen izle diye."

Elena'ya yaklaştı, pantolonunun sol paçasını sıyırarak bacağına bal sürmeye başladı. Miguel balın altın ışıltısıyla hipnotize olmuş gibiydi, sürme işlemini büyük bir dikkatle yapıyor, balın eşit şekilde dağıldığından emin oluyordu. *Zamanı geldi,* diye düşündü dedektif. Şimdi Miguel'in kafasına bir darbe indirebilirdi. Belli bir nokta vardı, alnın tam ortasındaydı ve kurbanın

bayılmasına sebep oluyordu. Eğer o noktaya odaklanır ve tüm gücüyle vurursa başarabilirdi. Miguel bacağına bal sürmeye devam ediyor ve zevkle gülümsüyordu, sanki çok değerli bir mobilyayı cilalıyordu. Başını biraz kaldırmasını beklemek gerekiyordu, o zaman saldırı için mükemmel açıyı yakalayacaktı. Birkaç sinek Elena'nın bacağına konup balı tüketmeye başladı. Bunun dikkatini dağıtmasına izin veremezdi, odaklanmalı ve doğru anı beklemeliydi. Şimdi. Miguel kadına bakmak için kafasını kaldırmıştı. Elena kararsız kaldı. Refleksleri yavaşlamıştı, bedeni kaskatıydı ve korkudan ölmek üzereydi. Saldırmaya cüret edememişti.

Miguel mavi spor çantasından bir kutu çıkardı. Kutuyu açtı. Birkaç sinek daha çıktı. Kendilerine yapılan iki cömert ikrama doğru uçuştular.

"Şimdi de en heyecanlı kısma geldik."

Çantadan bir bıçak çıkardı. Elena'ya yüzünde bir gülümsemeyle bakıyordu. Kadın, kendisini henüz öldürmeyeceğini biliyordu, çok erken olurdu. Belki daha fazla sinek çekmek için yüzünü veya kollarını kesecekti. Ama Miguel Victoria'ya yaklaştı ve bıçağı ayak başparmağına götürdü. Elena duyduğu acı dolu haykırışla irkildi. Kader arkadaşının talihsiz bir biçimde de olsa öldüğüne yemin edebilirdi ama görünen o ki ölmemişti. Victoria yaşıyordu ve Miguel'i tatmin edercesine acıyla kıvranıyordu.

"Bu parmak bodrumdaki larvaların benden aldığı parmak," dedi. "Şimdi aynı şeyi yaşama sırası sende. Adil olan bu."

Dedektif Blanco bacağına bakmaktan kaçınıyordu. Sineklerle dolu olduğunu biliyordu. Ama henüz balı emiyorlardı yani şu an tehlikede değildi. Tanık olduğu sahne onu, bunun bir intikam planı olduğuna ikna etmişti, kendisi sadece bu olayların içinde istenmeyen bir misafirdi. Bu, ona biraz olsun hayatta kalma umudu verdi. Vistas'ın hareketlerini inceliyordu. Adam spor çantasında bir şeyler arıyordu. Bir tıraş makinesi çıkardı. Pillerini kontrol etti. Elena'ya baktı ve gülümsedi.

"Tıraş saati."

Elena artık direniyordu. Kafasını sağa sola hareket ettirdi, Miguel'in ellerinden kurtulmaya çalışıyordu ki bir sinek bulutunun gözlerinin önünde uçuşmaya başladığını gördü. Miguel onu yere yatırdı ve dizini kullanarak hareketsiz hâle getirdi. Tıraş makinesinin sesi rahatlatıcı bir mırıltı gibiydi. Elena saçlarının tutam tutam düşmeye başladığını gördü. Sonra sıra kafatasındaki deliklere gelecekti, böylece Miguel beynine larvaları koyacaktı. Geri sayım başlamıştı. Artık direnmiyordu. Gözlerini kapattı ve olan bitene teslim oldu. Miguel'in tekrar çantasını karıştırdığını duydu ve birkaç dakika içinde burnuna eterin iğrenç kokusu doldu.

"Uyu bakalım, senin için daha iyi olur."

Elena'nın burnuna etere bulanmış bir sargı bezini bastırdı. Koku o kadar yoğundu ki öğürmek zorunda kaldı. Yavaş yavaş üzerine tatlı bir uyuşukluk çöküyordu. Uyuyakaldı.

Bir acı dalgası onu yeniden uyandırdı. Miguel, Elena'nın kafatasına bir daire çiziyordu. Bıçağı kullanıyor, kendi kuyruğunu yiyen yılanı çiziyordu. Önce yüzeye hatları belirleyen bir çizim yaptı ama birkaç dakika içinde bıçak deriyi deldi ve beyne doğru arayışını sürdürdü. Elena bütün gücüyle mücadele ediyordu, bedeni şiddetli kasılmalarla sarsılıyor, bu hâliyle bir balıkçının sepetindeki somon balıklarına benziyordu. Bıçak yere düştü ve Miguel Elena'nın boğazına sarılıp yüzüne peş peşe yumruklar indirmeye başladı. Eter yüzünden bayılmamış olsaydı, bu yumruklar da aynı işi görürdü. Planın bu kısmı incelik istiyordu, dedektifin hareketsiz durması çok önemliydi. Kan kokusu, kloroform kokusuna karışıyordu bu da daha fazla mide bulantısı demekti. Elena'nın kulakları uğulduyordu. Kafası patlayacak gibiydi. Gözlerini açmayı denedi ama yalnızca birini açabildiğini fark etti, diğer gözkapağı kurumuş kanla yapışmıştı. O anki panikle duyma yetisini kaybettiğini fark etti. Artık katilden gelen

uyarılar ve tehditler yoktu. Elena'nm duyuları körelmişti, sahip olduğu son savunma mekanizması acının bitmesiydi.

Darbeler kesilmişti, bedeni artık sarsılmıyordu ve artık kafatasını delip beyin dokusuna girecek olan bıçağı hissetmesi an meselesiydi. Acı hissetmiyordu. Aniden su yüzüne çıkmış gibi etrafındaki sesleri yeniden duymaya başladı. Oturma odasının panjurları gürültüyle açılmıştı ama bu sesi duymadı, Zárate elinde silahıyla odaya daldı ve bağırarak Miguel'e ellerini kaldırıp kadından uzaklaşması gerektiğini söyledi. Bu sesi de duymadı.

"Bıçağı bırak yoksa ateş ederim."

Elena'nın duyuları komadan çıkıyor gibiydi, sesleri tekrar duymaya başlamıştı, tek gözünün izin verdiği kadarıyla partnerinin ciddi surat ifadesini ve alnında biriken terleri görebildi. O zaman anladı. Zárate onu bulmuştu. Zárate ya kendi adına ya da Elena kaybolduğu için endişelenerek araştırmasına devam etmiş ve Aliaga'yı bulmuştu. Miguel ellerini kaldırmış, teslim olmaya hazır görünüyordu ama onun yerine tripodu bütün gücüyle Zárate'ye doğru ittirdi. Diğerinin sersemlemesini fırsat bilerek kaçmaya başladı.

Zárate yardım etmek için Elena'nın yanına koştu, ağzındaki bandı çıkarıp ellerini çözdü.

"Peşinden git," dedi Elena. "Koş."

"Sen iyi misin?" diye sordu Zárate.

"Koş!" Zárate odadan çıkarken ekledi. "Onu bana canlı getirin."

Sebebini açıklayacak zamanı yoktu. Bu adamın oğlu hakkında bilgisi olabilirdi. Onu sorgulaması gerekiyordu, senelerdir aradığı cevaplar Miguel Vistas'ta olabilirdi.

Zárate dışarı çıkıp sağına soluna baktı. Garaj görevi gören küçük kulübeden bir duman yükseliyordu. Arazi bisikletinin egzoz borusundan geliyor gibiydi. Zárate o tarafa koştu, Miguel'in kaçmasına izin vermeye niyeti yoktu. Kulübeye vardığında anahtarın kontakta olduğunu ve motorun çalıştığını gördü.

Ama içeride kimse yoktu. Zárate, tuzağa düştüğünü anlamadan hemen önce boğazına dayanan bıçağı hissetti.

"Silah," dedi Miguel Vistas.

Çok yavaş hareketlerle Zárate silahını bıraktı. Miguel silahı aldı ve Zárate'yi içeri ittirdi. Ona öfkeyle bakıyordu. Aynı zamanda evden gözlerini ayırmıyor, Elena'nın geleceği anı bekliyordu.

Elena ayağındaki ipleri çözdü ve Victoria'ya yaklaştı. Bilincini mi kaybetmişti, ölmüş müydü bilmiyordu. Vücudu sineklerle kaplıydı ve kafası larvalarla doluydu. Ama şu an onunla uğraşamazdı. Elena silahını ve kelepçelerini kaptığı gibi dışarı çıktı. Öğlen güneşi onu sersemletti ve etrafını hemen seçemedi, kulübenin yanında Zárate silahını kaybetmişti, elleri havadaydı, Miguel ise silahını ona doğrultmuştu. Elena güvenlik kilidini açtı ve namluyu Vistas'a çevirdi.

"Silahını bırak," dedi.

Saatlerdir ağzı bantlı olduğu için sesi tuhaf bir cızırtıyla çıkıyordu.

"Sen bırak, yoksa onu öldürmemi mi tercih edersin?"

Miguel kendinden emin bir tavırla konuşuyordu, sanki bu sahne onun kontrolü altındaydı.

"Bitti artık Miguel. Yemin ederim seni vururum."

"Emin misin? Beni öldürecek misin? Oğlun hakkında bir şeyler bilen tek kişiyi öldürecek misin yani?"

"Oğlum hakkında ne biliyorsun?" Elena dehşete düşmüşü. Vistas onu hapishanede gördüğü ilk andan beri onun ve oğlunun kim olduğunu biliyor muydu?

"Anlatırım," diyerek gülümsedi Miguel, polisin damarına bastığını biliyordu. "Ama önce ikimize de bir yeniden doğuş lazım."

"Ne?"

"Çok kolay, sana bir anlaşma öneriyorum. Ben sana oğlun hakkında bildiklerimi anlatırım, sen de benim kaçmama izin verirsin. Ama bu anlaşmada tanığımız olmamalı. Ne sen ne de ben bunu isteriz."

"Oğlum hakkında ne biliyorsun?" diye tekrar etti.

"Işığın tanrısı, bu adamın günahlarından arınıp yeniden doğmasına izin ver," dedi Miguel.

Bir silah sesi duyuldu. Yere düşen Zárate değil, Miguel oldu. Elena onu göğsünden vurmuştu. Koşarak adama yaklaştı.

"Yaşıyor, havlu getir, kanamayı durdurmamız lazım. Hayır! Ambulans çağır. Havluları ben getiririm."

Elena eve doğru koşmaya başladı. Zárate telefonunu çıkardı ve yerde kanlar içinde kıvranan Miguel'den gözünü ayırmadan destek istedi. Ayağa kalkmaya uğraşıyor gibiydi ama başaramadı. Yüzüstü yatıyordu. Elena iki kalın örtüyle geldi. Önce neler olduğunu anlamadı ve yarı yolda durdu. Miguel bir şey yapıyordu. Kalçalarını kaldırdı, sanki bir tırtıl gibi yol boyunca biraz acı çekerek ilerliyordu. Daha sonra bedenini iki elinde tuttuğu bir şeyin üzerine bıraktı. Zárate adamı çevirdi ve ikisi de Miguel'in karnına bıçak sapladığını gördüler.

Elena, bomboş bir ifadeyle cesede bakıyordu. Hiçbir kontrol yapmasına gerek yoktu, öldüğünü biliyordu. Zárate de biliyordu. Elena'ya yaklaştı ve kolunu omzuna doladı.

BÖLÜM 77

Elena Blanco, her gün kahvaltı ettiği barın terasında otururken yoldan geçenlere bakıyor ve hayatın nasıl bu kadar garip olabildiğini sorguluyordu. Bir şeyler başlatacakmış gibi görünen güzel ve sakin anlar vardı, mutluluk dokunulacak kadar yakın gibi olurdu, geriye yalnızca insanın kalbini açması, zihnini boşaltması ve geleni kabul etmesi kalırdı. O böyle olmadığını biliyordu. Şimdi iyi hissediyordu, temiz hava almıştı, güzel bir sabahtı ama zihni dinlenmemişti. Zihninde korkunç görüntüler bir dönme dolap gibi dönüyordu: Macaya kardeşlerin cansız bedenleri, Moises'in intiharı, Jauregui'nin oğluna olan sevgisi yüzünden düştüğü çaresiz durum, vücudunu larvaların kapladığı Victoria, Miguel Vistas'ın bacağına bal sürerken sırıtması, Zárate'nin silahsız kalması ve yeniden doğmak için ölmenin eşiğine gelmesi, bunların iki bin yıl yönce yok olmuş bir dinin emirlerine göre yapılmış olmaları... Görüntüler, kapüşonlu adamlar tarafından işkence gören çocukların görüntüleri. Bulanık bir hayalin içinde oğlunun bu çocuklardan biri olması.

"Tıpkı bir korsan gibisin patron."

Juanito elinde Elena'nın sipariş ettiği sütlü kahveyle birlikte terasa çıktı. Kadının başına sardığı bandanaya bakıyor, hayatı iyi yönünden görmeye çalışıyordu. Sanki kadın kılık değiştirmiş gibi davranıyordu. Elena tatlı tatlı gülümsedi, Juanito'nun masumiyeti hoşuna gidiyor ve bu zalim dünyada bir teselli

oluyordu. Bandanayı gördüğünde Elena'nın kanser olduğu yorumunu yapmayan tek kişi o olmuştu. Herkes öyle düşünmüştü. İki akşamdır gittiği terapi grubunda da öyle sanmışlardı. Bu algıyı bozmak için uğraşmadı. İnsanların kemoterapi gördüğünü düşünmelerini tercih ederdi, gerçeği öğrenmek için kel kaldığını, deli bir adamın saçlarını kazıdığını ve kafasına bıçakla bir ouroboros çizdiğini değil. Bu noktada Rentero devreye girmiş ve Elena'nın adının gazetelere, haberlere çıkmasını engellemişti.

Doktor yaranın hızla iyileştiğini söylemişti. Kalan saçlarını da kazıyıp palyaçoya benzediğini düşününce de sırf süs olsun diye bandana takmıştı. Saçlarının sevdiği hâline dönmesi birkaç ayını alacaktı.

Terapi grubunda Sonia Macaya'ya rastlamıştı ve onu iyi görmüştü, Capi'nin ve geri kalan Çingene klanının desteği hayata dönmesine yardımcı olmuştu. Aynı zamanda bu kadın Elena için bir örnekti. Oğlunu o iğrenç videolarda görünce kaçırıldığı gün sanki dünmüş gibi o anları yeniden yaşamıştı. Kendisini başlangıç noktasına dönmüş gibi hissetmişti, kayboluşunun acısını asla atlatamayacaktı. Ama Sonia'nın başına gelen talihsizlikler, nereden bakılırsa bakılsın, çok daha kötüydü, kızlarının hayata dönme ihtimali yoktu, yine de bu kadın geleceğe dair olan umutlarını yeniden yeşertmiş gibi görünüyordu. Başkalarından daha fazla şey öğrenmeliydi, güçlü olmalı ve tıpkı eski kocası gibi önüne bakmalıydı.

Bu düşüncelerin etkisiyle akşam karaokeye gitmeye karar verdi. Sahneye başında bandanasıyla çıkmak ve bir Mina şarkısı söylemek istiyordu. Onun için bu, bir adım atmak demekti. Ama öyle olmadı. Grappa içip diğerlerinin şarkı söylemelerini seyrediyordu. Bu da iyi bir plan olmamıştı. Son dakikada kendini sahneye atma ihtimalinden vazgeçmemişti, belki birkaç kadeh içerse gereken cesareti toplardı. Bara yaklaşıp bir kadeh daha ısmarladı ve Zárate'nin içeri girdiğini gördü. Bu sürpriz kendisini mutlu etti mi etmedi mi bilmiyordu.

"Yalnız mısın?" diye sordu Zárate.

"Ben hep yalnızım."

"Kötü haberlerim var. Hastaneyi aradım. Victoria Vistas öldü."

Elena bu haberi sindirmek için birkaç saniye bekledi. Bu kadınla birlikte geçirdikleri korku dolu saatler aralarında gizemli bir bağ yaratmıştı. Onu görmek için hastaneye ilk gittiğinde Victoria beyin kanaması geçiriyordu ve acil ameliyata alınmıştı. Elena, doktorlar ameliyathaneden çıkıp hastayı yoğun bakım ünitesine götürene kadar hastanede kalmıştı. Hastayı görmesine izin vermişlerdi, Elena kadının elini tuttu ve birkaç dakika onu seyretti, böyle yaparak ona güç verdiğini düşünüyordu. Birkaç kez daha ziyaretine gitmiş ancak onunla konuşmayı başaramamıştı çünkü hasta bilişsel işlevlerini kaybetmişti.

"Bir başka beyin kanaması," diye açıkladı Zárate. "Bu sefer kurtulamadı."

"Gördüklerime dayanarak söylüyorum, bu kadar zaman dayanmış olması bile mucize."

"Saklanması gerektiğini biliyormuş. Salvador Santos'a öyle söylemiş."

"Bana bunu anlatmamıştın. Onunla konuşmuş mu?"

"Tabii ki. Onu Aliaga'da bulmuş ve kadın ona bodrumda olan biten her şeyi anlatmış. Ama mahkemede kuzenine karşı asla tanıklık etmeyeceğini, adamın yeterince acı çektiğini ve daha fazla yara almasını istemediğini söylemiş."

"Peki sen bütün bunları nereden biliyorsun? Salvador mu anlattı?"

"Salvador hiçbir şey anlatacak durumda değil. En azından onu mahkemeye çıkaracaklarını düşünmüyorum. Disiplin kurulu sağlık durumunu değerlendirdi bile."

"O ve Ascensión adına sevindim. Ama soruma cevap vermedin."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Benim nerede olduğumu bulmak ve hayatımı kurtarmak için Salvador'un dava dosyasını mı çaldın, onu bilmek istiyorum. İşini kötü yaptığın için seni Carabanchel Karakolu'ndan süreceklerini sanmıyorum."

"Gerçeği bilmemeni tercih ederim."

"Neden?"

"Çünkü o zaman beni Vaka Analizi'ne almazsın ve şu anda bu benim tek kariyer seçeneğim."

"Seni şaşırtabilirim. Dene bakalım. Her şeyi anlat."

Zárate garsondan bir viski istedi. Kurallara Elena kadar bağlı bir kadına itirafta bulunacaksa, biraz bir şeyler içmesi iyiydi.

"Bilmeni isterim ki önce işleri düzgün yoldan yapmayı denedim. Vaka Analizi'ne gidip bilgi almak istedim ama Chesca beni kovdu. Rentero ile konuşmayı denedim ama tüm kapıları kapattı ve üstüne Salvador'u savunduğum için beni aşağıladı."

"Rentero yardım istemek için en doğru kişi değildir. Sadece kendi kariyerini ve kendi kıçını kurtarmayı düşünür."

"Bu tavrından bir zarar görmediği kesin. İki Çingene Gelin vakası için de ona madalya verdiler."

"Tadını çıkarsın. Beni bulmak için ne yaptığını anlat."

"Gece İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne gittim, görevliyi selamladım ve Salvador'un dosyasını alıp adliyeye götürmem gerektiğini söyledim, şaşırtıcı ama dosyayı hemen verdiler."

"İnanamıyorum."

"Dolabın kilidini zorlamama bile gerek kalmadı. Dosyayı eve götürdüm sonra da deli gibi Salvador'un Victoria ile olan görüşmesinin dökümünü aramaya başladım. Aliaga adı da oradan çıktı."

"Sonra ne yaptın?"

"İkinci kez kuralı çiğnedim. Bir devriye arabasını kaçırdım ve köye geldim. Gerisini biliyorsun."

"Bir de benim Vaka Analizi Birimi'me girmeye çalışıyorsun, sabıkanda resmi evrak hırsızlığı ve polis araçlarını kendi isteklerin için kullanma suçları var."

"Sen söyledin. Ne zaman başlayacağımı da söyle."

Elena ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Ayrıca kendi isteklerim için değildi, senin hayatını kurtarmak içindi."

"Ve kariyerini mahvetmek için."

"Kusursuz plan yoktur."

Elena kafasını salladı, buna katılıyordu. Grappa kadehini aldı ve havaya kaldırdı.

"Kadeh kaldıralım."

Zárate kadehini aldı.

"Neyin şerefine?"

"Vaka Analizi'ne kabulünün şerefine. Yeterince iyi bir sebep mi?"

"Chesca ve Buendía o kadar sevinmeyecektir," diyerek gülümsedi Zárate.

Kadehlerini tokuşturdular ve tek dikişte içkilerini bitirdiler. Zárate kadının elini tuttu ve boynundan öptü.

"Senin evine gidip bir kutlama daha yapar mıyız?" diye fısıldadı.

"Canım istemiyor, üzgünüm."

Zárate kadına baktı, şakayla karışık ısrar etmeyi, biraz yalvarıp egosunu okşamayı düşündü. Ama kadın o kadar ciddi, o kadar üzgün görünüyordu ki ikna olması mümkün değil gibiydi. Konuyu değiştirmeye karar verdi.

"Mor Ağ'ı araştırıyor musun?"

"Mariajo içerik kaynaklarına bakıyor ve adres takibi yapıyor. Ama kolay bir iş değil."

"Peki..." Zárate tereddüt etti. "Oğlundan haber var mı?"

Elena'nın yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi.

"Ben eve gideceğim. Sorun olmaz değil mi? Yalnız kalmak istiyorum."

"Elbette. Sana eşlik etmemi ister misin?"

"Hayır, bir kadeh de benim için iç. Yürümek istiyorum. Yarın sabah saat onda seni büroda bekliyorum."

Zárate onaylarcasına başparmağını kaldırdı.

BÖLÜM 78

Blanco bardan çıktı ve hızlı hızlı yürümeye başladı. Zárate'ye ısrar etmesi, peşinden gelmesi, onu yalnız bırakmaması için fırsat vermek istemiyordu. Plaza Mayor'daki evine döndü, hayat devam ediyordu, turistler Madrid'i ziyaret ediyor, cepçiler etrafta dolaşıp bozukluk istiyor veya yürütebilecekleri içi dolu cüzdan arıyorlardı. Meydanın keşmekeşinden çıkmayı tercih ediyordu, restoran kapılarındaki garsonların davetlerinden ve ısrarlarından kaçmak için hep böyle yapardı. Anahtarları elindeydi ve karanlık kapıdan içeri girmişti. Ama daha ilk katı bile çıkmadan yapması gereken bir şey olduğunu hissetti ve mantığını görmezden geldi, bununla bugün yüzleşmesi gerekiyordu.

Tekrar çıktı, Calle Mayor boyunca yürüdü, Sol'e vardığında gördüğü kalabalığa şaşırdı. Bazen Madrid'de insanların sokaklarda yaşadığı gibi bir hisse kapılıyordu, sanki bir üçüncü dünya ülkesindelermiş gibiydi. Sokaklarda yiyorlar, sokaklarda eğleniyorlar, sokaklarda âşık oluyorlardı. Barquillo Caddesi'ne kadar Alcalá'dan devam etti. Büroya ev sahipliği yapan binanın kapısında Ramiro'yu göremeyince şaşırdı ve saatine baktı, geç olmuştu, tahmin ettiğinden daha geçti. Onun yerinde elli yaşlarında bir adam oturuyordu, belki Ramiro gibi o da eski bir polisti.

"Dördüncü kata çıkıyorum."

"Tabii dedektif. Buyurun."

Ofisler boştu. Eğer bir sebepten burada Buendía, Mariajo, Orduño veya Chesca ile karşılaşsa belki yapacağı şeyden vazgeçerdi. Ama onu durduracak kimse yoktu, yapacağı şeyin değmeyeceğini, hayatın devam ettiğini söyleyecek kimse yoktu.

Mor Ağ kayıtlarının bantlarını aldı ve bir video odasına geçti. Görüntülerdeki şiddet tahammül edilecek gibi değildi. Çocuklar bağırıyor, çaresizce yardım istiyorlardı. Kendi oğlu olmayan bulanık görüntüye odaklandı. Her gün saatlerce buna bakıyordu. Böyle devam ederse delireceğini de biliyordu.

Kocası, oğlunun öldüğünü ve cesedini asla bulamayacaklarını düşünüyordu ancak böyle rahat uyuyabiliyordu. Ama kadın için bu yeterli değildi, belki oğlunu toprağa verebilse... Onu bulana kadar durmayacaktı, içinden bir ses en beklemediği anda ortaya çıkacağını söylüyordu, bunun için sadece gözlerini açık tutması gerekiyordu.

Ekranda maskeli bir adam bir kız çocuğuna saldırıyordu. Hızlıca ileri sardı, videoların insanlıkla alakası olmamasına rağmen bir şey onu izlemeye itiyordu. Çoğu zaman ebeveynler kendi çocuklarına zarar veriyorlardı, bazen de küçük kızlar veya oğlanlar anneleri istediği için bu iğrenç videoları çekiyorlar, karşılığında birkaç avro kazanıyorlardı... Çocuklar belki videonun sonunda kalkıp ağlayarak yatağa gidiyorlardı, belki de yapılan şeyin vahşet olduğunu fark etmiyorlardı. Belki de bazı çocuklar hayatın bundan ibaret olduğunu ve her şeyin normal olduğunu düşünüyorlardı. En kötüsü de büyüdüklerinde kendileri de buna devam ediyorlar, bu sefer başka çocuklara kendilerine yapılanları yapıyorlardı.

Telefonu titreyince irkildi. Buluşmalarıyla ilgili Zárate'nin mesaj attığını düşündü. Ama öyle değildi. Bir internet bağlantısı e-posta olarak gönderilmişti. Tıkladı ve bağlantı video olarak açıldı. Elena donup kaldı.

Onu sekiz sene önce kaybetmişti, beş yaşındaydı ama ekranda beliren suratın oğlu Lucas'a ait olduğuna dair hiç şüphe yoktu: gözleri, çenesi, sarı saçlarının bukleleri...

"Merhaba anne."

Ekranda beliren, ona konuşan gerçekten oydu.

"Beni aramayı bırak anne. Tamam mı? Bırak artık. Dönüştüğüm insanı tanıyamazsın bile."

Ekran genişledi ve boş bir oda ortaya çıktı, burası bir işkence hücresine dönüştürülmüştü. Sandalyeye bağlı ergen bir kız vardı. Odadaki diğer kişi de Plaza Mayor'daki çiçek bozuğu yüzlü adamdı. Balkonundan çektiği fotoğraflarda senelerdir aradığı adamdı.

"Sana küçük bir gösteri yapacağım, çünkü yapmazsam durmayacağını biliyorum."

Elena'nın oğlu on üç yaşında bir delikanlı olmuştu. Uzun boylu ve kuvvetliydi, sesi geçiş dönemindeydi, kalın ve tiz arasında gidip geliyordu. Bakışları meydan okumak ister gibiydi ama aslında içi ölüydü.

"Bunu izlemeyi bitirdikten sonra da beni geri ister misin, söyle bakalım."

Bir bıçak aldı ve çığlık atıp tekmeler savuran genç kızın alnına temiz bir kesik attı. Çiçek bozuğu yüzlü adam kızı tuttu. Elena'nın oğlu kameraya baktı.

"Bu sadece başlangıç. Senin yerinde olsam izlemeyi bırakırdım anne."

Elena videoyu durdurmadı, sonuna kadar tüm işkenceyi seyretti. Oğlunu bulmak zorundaydı, buna bir son vermek zorundaydı.